

ELISABETH
NAUGHTON

INTERVIEW

Wait for Me
Elisabeth Naughton
Copyright © 2011 Elisabeth Naughton

Lira, parte a Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, București, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteți vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

Așteaptă-mă
Elisabeth Naughton
Copyright © 2013 Grup Media Litera
pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidrașcu și fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Vesa
Copertă: Florentina Tudor
Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NAUGHTON, ELISABETH
Așteaptă-mă / Elisabeth Naughton; trad.: Andreea Șeler,
Oana Barbelian. – București: Litera, 2013
ISBN 978-606-686-525-8
I. Șeler, Andreea (trad.)
II. Barbelian, Oana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

ELISABETH NAUGHTON

Așteaptă-mă

Traducere din limba engleză

Andreea Șeler

Oana Barbelian

Lira

*Pentru toți cititorii, tineri sau în vârstă,
care cred în a doua șansă*

capitolul 1

Chinul era una, și cu totul alta agonia asta pură, ca și cum cineva i-ar fi smuls unghiile din carne cu un clește. În momentul de față, Kate Alexander avea parte de aceasta din urmă. Sau cel puțin așa i se părea.

Strângea din dinți și încerca să se gândească la orice altceva în afară de pelicula de sudoare care îi acoperea pielea, de plafonul aflat mult prea aproape de fața ei, de faptul că abia dacă putea respira în cutia asta înghesuită, un adevărat coșmar pentru un claustrofob. Dar fără succes. Singurul gând care i se rostogolea în minte era că, dacă nu reușea să iasă de aici repede, avea să facă o criză de isterie în fața tehnicianului aflat dincolo de suprafața de sticlă din stânga ei.

- Încă un pic, Kate.

Minunat. Splendid. Exact ce voia să audă. Știa că nu trebuia să se miște - asta nu ar fi făcut altceva decât să-i prelungească suferința -, însă oricum dura mai mult decât era normal pentru o simplă analiză. Ce naiba făcea acolo, dădea o petrecere?

Răbdarea nu fusese niciodată punctul ei forte. Doctorii îi spusese că, cel mai probabil, tocmai asta o făcuse să revină la viață - faptul că renunțase să aștepte ca lumina să devină mai intensă și, pur și simplu, se întorsese printre cei vii doar pentru că nu-și putea struni nerăbdarea. Kate nu era deloc convinsă că lucrurile stăteau așa - ea nu-și amintea de nici o lumină. De fapt, nu-și amintea mai nimic. Dar, mulțumită personalului competent de la Centrul Medical Universitar Baylor din Dallas, Texas, nu fusese „moartă” decât nouăzeci de secunde. Nouăzeci de secunde care-i schimbaseră viața pentru totdeauna.

Nu avea nici o amintire legată de accidentul care-i transformase Mercedesul elegant într-un morman

de metal contorsionat. Sau de celălalt șofer, care fugise de la fața locului, în timp ce ea zăcea pe asfaltul rece, luptându-se să rămână în viață. Nu-și amintea nimic despre viața pe care o dusesese înainte de accident. Absolut nimic. Însă în ziua aceea învățase un lucru foarte important: pe lumea asta există lucruri pentru care merită să lupți.

Gândurile i se îndreptară către Jake, către aniversarea lor și către cina specială pe care o planificase. Șapte ani... Nu-i venea să creadă că trecuse atât. În multe privințe, avea impresia că abia dacă-l cunoștea. Ultimele optsprezece luni fuseseră un haos de analize peste analize, la care se adăugaseră adaptarea la viața în Houston și eforturile de a-și cunoaște din nou soțul și prietenii. El îi spusese că nu era vorba decât despre un efect secundar al accidentului, unul peste care aveau să treacă împreună. Numai că... el era plecat atât de des în interes de serviciu, încât i se părea că toată etapa asta de reacomodare o parcurgea mai mult singură. Ar fi vrut să ofteze, dar știa că nu ar fi fost indicat. Bun, cariera însemna foarte mult pentru el. Îi plăcea la nebunie ce făcea. N-avea cum să nu-i admire această pasiune. Și ce dacă mariajul lor nu era nicidecum perfect? Nimeni nu avea o căsnicie perfectă. Dar ea primise o a doua șansă. Și avea de gând să profite de ea la maximum.

În sinea ei, scoase un strigăt de bucurie când aparatul bătăi din nou și patul începu să se retragă din tunel. Gata. În sfârșit. Douăzeci de minute de iad. Și, la urma urmei, nici nu fusese cazul să se ia de tehnician. Gândul ăsta o făcu să suradă.

Tehnicianul ieși din camera de control și desfăcu legăturile care-i imobilizau capul și umerii.

- N-a fost chiar așa rău! Cum vă simțiți?

Kate se ridică în capul oaselor și își frecă puțin cica-tricea lungă care-i brăzda zona tâmplei.

- Ca o sardea.

Bărbatul chicoti.

- Da, mulți pacienți spun asta. Va trebui să mai rămâneți pe-aici până analizăm imaginile și ne convingem că avem tot ce ne trebuie.

Kate încuviință din cap, știind prea bine cum mergeau lucrurile. Mai trecuse prin asta, și aveau să mai urmeze și alte asemenea proceduri.

Se îmbracă, după care se duse în zona de așteptare, unde pe ecranele televizoarelor pâlpâia o imagine desprinsă parcă dintr-un vis urât. Mai mulți oameni se adunaseră în jurul celor trei aparate, holbându-se la ceea ce părea a fi o scenă de război. Flăcări și vâlătuci de fum, muget de sirene, lumini intermitente. Kate simți frica mângâindu-i tot corpul cu degete de gheață, dar nu reuși să-și desprindă privirea de la ororile de acolo.

Camera de luat vederi se apropie de un avion prăbușit. Pe burtiera care brăzda partea de jos a ecranului scria: „Știri de ultimă oră“.

Accidentul a avut loc în jurul orei locale 10.45. Cursa 524, de la San Francisco spre Houston, s-a prăbușit la scurt timp de la decolare. Ma torii declară că avionul a luat foc la doar câțiva metri de pistă. Reprezentanții NTSB¹ au sosit la fața locului, și deja s-a demarat o anchetă. Estimările preliminare arată că nu există supraviețuitori.

În momentul acela, lui Kate i se tăie răsuflarea, ca și cum aerul i-ar fi rămas blocat în plămâni. Băjbâi prin poșetă, cu o baretă tot alunecându-i de pe umăr în timp ce căuta înnebunită, printre chitanțe și cele câteva fructe pe care le avea mereu la ea, în caz că i se făcea foame, biletul pe care îl lăsase Jake. Acolo erau trecute numărul zborurilor și numele hotelului unde era cazat pentru conferința din San Francisco.

- Kate? S-a întâmplat ceva?

Nu-și ridică privirea să vadă cine vorbea cu ea. Nu se putea concentra. Și cealaltă baretă a poșetei îi alunecă

¹ National Transportation Safety Board - Consiliul Național pentru Siguranța Transporturilor (n.tr.)

de pe umăr, astfel că se trezi cu geanta la picioare, izbindu-se de sol cu un bufnet sec. Se lăsă în genunchi, scotocind înnebunită printre lucrurile din ea, căutând biletul. Nu era cursa aceea. Nu putea să fie. Probabil Jake ateriza chiar acum, teafăr și nevătămat. Avea să rădă în hohote când avea să îi spună cum își scăpase poșeta pe pardoseala de la spital.

- Kate? Ce s-a întâmplat? Ce cauți?

Ca prin ceață, își dădu seama că Gina, asistenta, o ajută. Vederea îi era încețoșată de lacrimi. Clătină din cap.

- Un bilet. Un bilet de la Jake. Trebuie să-l găsesc. Trebuie să...

- Îl găsim. Liniștește-te. Trage aer în piept. Sunt convinsă că totul e în regulă.

Inspiră profund, după care expiră. Gina avea dreptate. Exagera. Jake era bine. Clipind des pentru a-și alunga lacrimile, cercetă suprafața pardoselii și identifică în final scrisul înclinat al lui Jake, pe o bucată de hârtie aflată chiar lângă mâna ei. O trase mai aproape cu degete tremurânde, ca să poată descifra ce scria:

*Plecare: Houston-San Francisco, cursa nr. 1498
Întoarcere: San Francisco-Houston, cursa nr. 524*

Hârtia îi scăpă printre degete. Totul se învârtea în jurul ei. Întunericul o prinse în ghearele sale.

Tomografia computerizată, cina festivă pentru care făcuse cumpărături mai devreme, ultimele optsprezece luni din viața ei i se învălmășeau toate în spatele pleoapelor și se amestecau cu vocea Ginei, acum estompată, care o striga parcă de la mare depărtare. Un singur lucru își păstrase logica. Nu-i mai rămăsese decât un singur gând clar.

Cursul vieții ei tocmai cotise brusc, din nou. Iar de data aceasta moartea câștigase.

- Chiar trebuie să mănânci ceva.

Mindy, vecina de vizavi, puse cana cu ceai pe masa din bucătărie, chiar în fața lui Kate, și se așeză pe scaunul

de lângă ea. Fără să se uite, Kate știa că trăsăturile acoperite cu pistrii ale lui Mindy erau posomorâte și îngrijorate. Aceasta efectiv îl adorase pe Jake. Toată lumea îl iubise. Nici unul dintre prietenii lor nu-i cunoștea schimbările bruște de dispoziție. Sau faptul că, în mod intenționat, era mai mult plecat. Sau că el și Kate se certau pe seama slujbei lui. Dar nici nu era cazul să afle toate acestea acum. Nimeni nu trebuia să afle.

- Mulțumesc. Cu degete nesigure, Kate cuprinse cana în palme, dornică să-i simtă cât mai mult căldura. Cred că o să mă ia greața dacă mai simt mirosul unei cafele.

Toată după-amiaza, până pe seară, fusese vizitată de tot felul de prieteni. Acesta era primul moment de liniște. Iar acum... acum se întreba de ce oare și-l dorise.

- Ceaiul ar trebui să te ajute să te relaxezi, zise Mindy, dându-și părul roșcat peste umăr. A fost o zi grea. Ce-ai zice de puțină supă?

Kate refuză cu o clătinare din cap. Mâncarea era ultimul lucru la care s-ar fi putut gândi. Oricum, dacă ar fi încercat să mănânce, stomacul i s-ar fi răzvrătit. Flutură din mână, clipind pentru a alunga lacrimile care stăteau să cadă. N-avea de gând să cedeze din nou. Nu acum. O să amâne plânsul pentru când rămânea numai ea. În dormitorul ăla mare în care se obișnuise atât de mult să doarmă singură.

- Nu mi-e foame. În încăpere se lăsă tăcerea. Kate știa că Mindy nu vedea cu ochi buni refuzul ei, dar avea alte o mie de lucruri pe cap. O, Doamne, Mindy... am atâtea de făcut.

Pe masă, mâna lui Mindy se strânse peste palma ei.

- Ai tot timpul să le rezolvi.

- Nu, dacă nu mă ocup acum de tot, o să înnebunesc. Se lăsă pe spătarul scaunului. Nu pot să rămân aici.

- Trebuie să lași să treacă un timp. Nu poți să iei hotărâri pripite în momentul de față.

- Nu. Casa asta a fost ideea lui. Să locuim aici... Ochii i se închiseră. El a luat toate deciziile importante din căsnicia noastră.

- Era soțul tău. Și tu ai trecut prin atâtea în ultimul an și jumătate, cu accidentul... Bineînțeles că el lua toate hotărârile. E și normal, având în vedere problemele tale medicale.

Problemele ei medicale. Amnezia. Acesta fusese motivul invocat de Jake pentru tot. Pentru a-i administra banii, pentru a aranja lucrurile în așa fel încât să nu fie niciodată singură, pentru a-i alege editura cu care să colaboreze.

Kate ar fi trebuit să insiste să aibă și ea un cuvânt de spus. Ar fi trebuit să joace un rol mai important, să fie pregătită pentru o zi ca asta. Nu știuse nici măcar unde să-i caute polița de asigurare de viață.

Simțea o agitație în stomac și înghiți forțat, încercând să reprime gustul amar. Se aplecă, punându-și coatele pe masă și sprijinindu-și capul în palme, și își dădu seama că avea nevoie să se îndepărteze cât mai mult de casa asta. Simțise impulsul de a pleca în urmă cu mai multe luni, dar rămăsese datorită lui Jake. Pentru că viața ei era aici. Acum... acum nu știa ce să mai creadă.

- Jake era cel care iubea Houstonul. Nu eu.

Îi zvâcnea capul. În seara asta n-avea să-și ia calmantele. Nu când mintea îi era și așa în ceață.

- E casa ta, Kate. Nu poți să pleci pur și simplu. Aici e și familia lui Jake...

De pe buzele lui Kate izbucni un râs plin de amărăciune.

- Jake n-a mai vorbit cu tatăl lui de mai bine de un an. Omul acela abia dacă-și vede vreodată nepotul. Țsta nu-i genul de familie pe care mi-aș dori-o pentru Reed.

După ea, decât așa, era mai bine fără nici un fel de familie.

- Promite-mi numai că n-o să iei nici o hotărâre pripită, da? Te rog.

Ochii ei căprui cercetau cu îngrijorare chipul lui Kate. Mindy n-avea să înțeleagă. N-avea să înțeleagă cu adevărat despre ce era vorba, că acest sentiment cum că locul ei nu era aici apăruse de mai mult timp. Că o bântuise încă de la accident încoace. Iar seara asta nu era chiar cea mai potrivită pentru a discuta despre așa ceva cu ea.

Kate îi strânse mâna lui Mindy.

- Bineînțeles. Nu prea am minte limpede în seara asta. Ridicându-se, duse cana neatinsă la chiuvetă. Trebuie să mă culc. Mulțumesc pentru tot ce ai făcut azi. Nu știi cum aș fi purut să mă descurc fără tine.

Mindy se ridică de pe scaun și-și puse ambele mâini pe umerii lui Kate.

- O să fii în regulă în seara asta? Reed doarme deja, dar aș putea să-l iau la mine, dacă ai nevoie de ceva timp de una singură.

Kate își îndreptă privirea către scara care făcea legătura cu etajul, unde fiul ei de patru ani dormea profund, după care clătină din cap, în semn de refuz. Lui nu-i spusese încă nimic. Și nu voia ca el să afle de la vreunul dintre vecini.

- Nu, dar mulțumesc de grijă. Trebuie să fiu lângă el când se trezește. O să ne descurcăm noi.

- Nu uita că poți conta oricând pe mine, Kate. Dacă ai nevoie de ceva... sunt chiar vizavi.

- Mulțumesc.

Kate se forță să schițeze un zâmbet.

Îmbrățișând-o repede, Mindy porni spre partea din față a casei. Când auzi hufnetul ușii grele de mahon de la intrare, Kate se întoarse și cuprinse dintr-o privire casa goală. Era singură. Complet singură. Nici o mașină n-avea să oprească pe alee în miez de noapte. Jake n-avea să apară cu pași vioi pe ușă, scuzându-se că lipsise de la încă o cină. N-avea să-i mai vadă fața, n-avea să-i mai simtă brațele în jurul trupului ei. Nu conta că fusese un soț neglijent. Fusese soțul ei. Iar acum nu mai era. De-acum înainte, rămâneau doar ea și Reed.

Lăsă să-i scape un oftat printre buzele tremurânde. Reuși să-și înăbușe durerea care voia să se reverse din

nou peste ea. Chiar dacă era aproape miezul nopții, știa că avea să-i fie imposibil să doarmă, profund sau altfel.

Intrând în biroul lui Jake, își frecă brațele pentru a se încălzi, după care se trânti în fotoliul de la masa lui de lucru, lăsând pernele moi, tapițate cu piele, să-i aline mușchii dureroși. Își trecu ușor degetele tremurătoare peste suprafața de lemn întunecat din fața ei.

Cuprinse dintr-o privire întreaga încăpere. Unul dintre pereți era acoperit de o bibliotecă înaltă. De sus până jos, rafturile erau pline ochi cu cărți de medicină. De pe o latură a biroului în formă de L clipea ecranul computerului. Chiar în fața ei se afla o fotografie de-a lui Reed, zâmbind, scăldat în razele soarelui de vară. Camera lui Jake, lucrurile lui Jake. Ea nu intrase aici decât rareori, pentru că era spațiul lui personal. Cum stătea în fotoliul lui, în suflet i se strecură o senzație ciudată de stânjenezală. Aprinse veioza Tiffany de lângă telefon și trecu în revistă teancul de plicuri aflate pe colțul biroului lui. Această activitate îi îndreptă gândurile către formalitățile de care trebuia să se ocupe, reușind astfel să îi mai aline nervii încordați.

Facturi, un formular de reînnoire a abonamentului la o revistă de medicină, o scrisoare în care erau anunțați că ar fi câștigat zece milioane de dolari la loto. Aruncă mesajele publicitare în coșul de gunoi de lângă genunchiul ei și puse în două teancuri separate corespondența de lucru a lui Jake și cea personală, care-i privea pe amândoi.

Căută cuțitul pentru deschis plicurile în setul de birou, dar fără succes. Deschise un sertar și pipăi prin el, după care, negăsindu-l, și pe al doilea. Dădu de el abia în fundul celui de-al treilea sertar, alături de o altă scrisoare, nedeschisă. Kate clătină din cap, întristată și mai mult de o senzație de melancolie. Probabil că Reed le pusese acolo. Întotdeauna își băga nasul pe unde nu trebuia. Iar Jake se înfuria mereu ori de câte ori umbla prin lucrurile lui, mutându-le de colo-colo.

Dar acum nu mai trebuia să-și facă nimeni griji pentru asta. Confruntată cu un val nou de tristețe, deschise plicul cu pricina și aruncă o privire pe factura din interior. Fruntea i se încreți când își văzu numele trecut pe ea. Luă din nou plicul pe care tocmai îl tăiasse. Pe el era trecută adresa lui Jake de la serviciu, dar în mod clar era vorba despre o factură emisă pentru perioada pe care o petrecuse ea în spital, după accident. La final apărea că încă mai datora o sumă de 10 000 de dolari. Jake îi spusese că polița ei de asigurare acoperise toate costurile. Cercetând mai atent, își dădu seama că nu era o factură de la spital, ci de la un sanatoriu.

Un sanatoriu? Era imposibil. Nu stătuse în spital decât o săptămână și un pic. Patru zile în comă, la Terapie intensivă, și încă trei până o mutaseră într-o rezervă normală, după care alte cinci la Chirurgie, cât se recuperase în urma rănilor suferite.

Se uită din nou la factură.

San Francisco.

Nu, nici asta nu se potrivea. Accidentul avusese loc lângă Dallas. Tocmai se întorcea de la o conferință de geologie care avusese loc în Fort Worth. Ziarul cu care lucra voia o relatare detaliată despre evenimentul respectiv. Nici nu fusese vreodată la San Francisco.

Și perioada facturată era greșită. Era vorba despre mai mult de doi ani. Cu mâinile tremurânde, puse factura pe birou. Dintr-odată, i se făcu frig.

Dosarele cu documente medicale. Jake era foarte meticolos cu hârtiile importante.

Își întoarse fotoliul către dulapul cu dosare și trecu repede prin diversele categorii, căutându-l pe cel pe care era trecut numele ei.

Nimic.

Trase repede al doilea sertar. Impozite, evaluări privind valoarea casei, reviste de medicină cu care colabora. Jake avea chiar și un dosar cu toate notele pe care le primise în facultate. O dovadă clară a comportamentului lui obsesiv-compulsiv.

Dar unde erau dosarele ei?

Dintr-odată, își pierdu orice urmă de răbdare, cuprinsă de o senzație tulburătoare pe care nu voia să o admită. Deschise cu gesturi bruște al treilea sertar, râsuflând ușurată când descoperi dosarele cu documente medicale pentru Jake, Reed și pentru ea.

Da, acolo trebuia să fie. Era o încurcătură, vreun funcționar greșise și trimisese factura pe numele ei. Deschise dosarul pe birou și începu să răsfoiască teancul de formulare. O vizită la spital pentru copcile de care avusese nevoie când călcase pe un ciob, luna trecută. O factură de la stomatolog, din primăvara trecută, când avusese nevoie de o lucrare la un dinte. Scrisori medicale de la doctorul Reynolds, neurochirurgul la care mergea periodic, de la accident încoace. Formulare și evaluări care acopereau ultimele 18 luni ale vieții ei, după care se opreau.

Nici un document despre sarcină, nimic despre nașterea lui Reed. Nimic legat de perioada în care fusese internată la Baylor University Medical Center, după accident.

Trebuia să fie ceva în alte dosare. Puse separat, etichetate „Naștere” și „Accident”. Închise bine sertarul și duse mâna către mânerul celui de jos. Dar acesta nu se clinti. Trase din nou, apoi își dădu seama că era încuiat.

Cotrobăi orbește prin sertarele biroului, în căutarea cheii. Era împinsă de la spate de o senzație stranie, cum că ar fi vorba despre ceva ce nu suferea nici cea mai mică amânare. Încercă cele câteva chei pe care le găsi, dar nici una nu se potrivea. Înghițind în sec în încercarea de a scăpa de nodul pe care-l simțea în gât, începu să caute și pe rafturi. Dar tot nimic.

Parcă i se urcase tot sângele în cap, accentuând durerea surdă care-i înconjură cicatricea. Se duse în dormitorul pe care îl împărțiseră până atunci și deschise cu mișcări bruște sertarele comodei lui, băjbâind printre cărți, lenjerie intimă și tricouri vechi.

De bună seamă, era undeva. Jake n-ar fi încuiat sertarul acestuia și nu ar fi avut cheia. Degetele ei alunecară peste

tot felul de materiale de bumbac, însă în final se opriră asupra unor obiecte de metal rece.

Scoțând inelul cu chei din fundul sertarului, simți o presiune pe coșul pieptului. În lumina slabă licăriră două chei, una mai mare decât cealaltă. Clătinându-se pe picioare, reuși să se întoarcă în birou și îngenunche în fața dulapului cu dosare.

„Nu-l deschide. Dă-o încolo de cheie. Uită de sertar. Nu te mai gândi la factura aia stupidă. N-are ce să iasă bun din asta. Ai trecut deja prin cestule astăzi.”

Înghiți, încercând să scape de nodul pe care-l simțea în gât. Înainte să apuce să se răzgândească, întoarse cheia în broască. Aceasta cedă cu un păcănit.

În interior găsi o cutie lungă, din metal. O puse cu grijă pe masa de lucru, după care se așeză pe fotoliu și-și trecu palmele umede de-a lungul lateralelor ei. Cea de-a doua cheie intră lejer în broasca ei.

Trăgând adânc aer în piept, deschise capacul. Cutia era plină cu formulare de spital, foi de evaluare și facturi. Scoase foile pe rând, trecând în revistă datele și conținutul. Toate erau de la un sanatoriu din San Francisco. Pe toate erau trecute date care acopereau o perioadă de aproape trei ani, până în urmă cu doi ani. Din ce scria acolo, Kate fusese în comă aproape trei ani, nu patru zile. Reed se născuse prin cezariană, în timp ce ea era în stare de inconștientă.

Închise ochii. Nu se putea una ca asta. Avusese parte de un travaliu prelungit – peste douăzeci și patru de ore. Jake o ținuse în tot acest timp de mână, ajutând-o să suporte durerea. Când lucrurile încetaseră să mai evolueze, fusese dusă în sala de operații. Jake stătuse împreună cu ea pe timpul operației și când Reed îi fusese scos din pânțece. Îi dăduse toate detaliile. Îi spusese povestea nașterii lui Reed de atâtea ori, încât și-o putea pune în scenă cu ochii minții.

Ochii i se umplură de lacrimi. Se uită din nou la documentele acelea, în timp ce mintea ei pune în balanță ceea ce i se spusese și informațiile pe care le avea în față.

Nu avea fotografii. Nu avea nici măcar o poză din timpul sarcinii. Nici una, în toată casa. Jake îi spusese că motivul era faptul că nu-i plăcuse deloc perioada cât fusese însărcinată, că nu voise să-și amintească felul în care arătase.

Dar nu existau nici fotografii în care să apară zâmbind, în halat de spital. Nici una care s-o arate alăptându-și copilășul. Îl crezuse pur și simplu când îi spusese că uitase aparatul de fotografiat acasă în ziua în care se născuse Reed.

Se duse în fugă în camera de zi, înșfăcă albumele cu fotografii de pe rafturile bibliotecii și le răsfoi pagină cu pagină. Jake cu Reed în brațe, nou-născut. Jake făcându-i baie. Jake întinzându-i o linguriță cu primele lui alimente solide. „O, Doamne.” Jake zâmbind alături de el la prima lui aniversare. În fiecare fotografie apărea numai Jake. Nici una cu ea și cu Reed, decât după ce acesta împlinise doi ani.

Se trezi copleșită de un val de panică. Mereu pornise de la ideea că ea fusese cea care făcuse fotografiile respective. Nici măcar nu-și pusese vreodată vreo întrebare. Trecându-și palma peste zona dureroasă din piept, încercă să privească lucrurile în mod rațional. Dar nu reuși.

Jake era doctor. Era soțul ei. Îl crezuse. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să nu o facă. De ce? De ce să o fi mințit?

„Nu, nu, nu. Nu se poate una ca asta, nu are cum să fie adevărat.”

Cu picioarele tremurânde ce amenințau să cedeze, reuși să ajungă înapoi în biroul lui. Ochii i se opriră asupra unei evaluări semnate de un neurochirurg total necunoscut ei.

Leziuni la nivelul cortexului lateral al lobului temporal anterior, în urma unui traumatism sever. Prognoză: pierderea memoriei, posibil pe termen nedeterminat și ireversibilă.

Pierderea permanentă a memoriei. Comă. Timp de trei ani.

Înghițindu-și lacrimile, continuă să cerceteze documentele. Stomacul i se strânse când văzu semnătura lui Jake pe mai multe dintre ele. Fusese unul dintre medicii care se ocupaseră de ea.

Doctorul ei.

„Nu, nu, nu.“ Soțului ei nu i s-ar fi permis sub nici o formă să-i supravegheze convalescența.

În nici un caz. Nici într-o mie de ani. Kate nu era doctor, însă știa foarte bine regulile.

Broboanele de sudoare care îi apăruseră pe ceafă începuseră să se prelingă de-a lungul spatelui. Trebuia să existe o explicație.

Ceva. Orice!

Scoase toate hârtiile din cutie, însuflețită de o nevoie imperioasă de a afla adevărul. În minte i se tot învârteau tot felul de întrebări și amintiri pe care nu le putea cataloga cu certitudine ca fiind reale sau închipuite. Când ridică ultima hârtie, simți că-i fuge pământul de sub picioare.

Genunchii i se înmuiară dintr-odată și se prăbuși în fotoliu. Chiar pe fundul cutiei se afla o fotografie. Gâtul i se contractă de emoție, și nu mai putea respira. Cu degete tremurânde, apucă fotografia în timp ce inima îi fu străfulgerată de un junghi ca un pumnal.

În fotografie era o fetiță de vreo cinci ani. Stătea într-o barcă. În spatele ei scânteia suprafața apei. Undeva departe se vedea verdele unor copaci. Era o fetiță cu un chip tulburător de cunoscut, o claie de cârlionți șateni și cei mai verzi ochi pe care-i văzuse Kate vreodată.

Ochii lui Kate. Aceeași formă, aceeași mărime, aceeași culoare... fix aceeași ochi pe care Kate îi vedea în fiecare zi când se privea în oglindă.

„O, Doamne. O, Doamne.“

Parcă tot aerul i se blocase în plămâni. Iar ceva din străfundul ființei ei îi spunea că această fetiță nu putea fi decât fiica ei.

capitolul 2

Mergând lejer prin apartamentul său de hotel, Ryan Harrison își prinse un prosop în jurul taliei. Luă telecomanda de pe pat și aprinse televizorul, după care își șterse bine părul ud cu un alt prosop, în timp ce căuta CNN-ul.

În baie, apa de la duș curgea în continuare, dar nu reușea să acopere versurile pătrunzătoare ale melodiei *Come What May* din *Moulin Rouge*. Mereu cânta când era mulțumită. El, pe de altă parte, nu avea nici un chef de cântat. Ceea ce și-ar fi dorit era o cafea. Se gândi să sune să i se aducă una în cameră, însă agitația de la televizor îi atrase atenția înainte să-și fi găsit telefonul.

Pe ecran se vedeau tot felul de lumini intermitente, oameni care alergau de colo-colo, iar din difuzoare străbătea țipătul panicat al sirenelor. Un reporter povestea ce se întâmplase cu o zi în urmă, iar Ryan se așeză pe pat și urmări tot reportajul despre avionul care se prăbușise în San Francisco.

Inima îi bătea cu putere. Când apucă prosopul, își dădu seama că palmele îi transpiraseră. Era ca și cum ar fi revăzut accidentul aviatic în care murise Annie. Amintirea îi făcu stomacul să i se contracte spasmodic, apărându-se împotriva unei dureri ascuțite, ca de cuțit, care-i străpunsese însuși centrul ființei.

În momentul acela îi sună telefonul, făcându-l să tresară și aducându-l înapoi în prezent. Se strădui să se ridice, își trecu peste față palma cuprinsă de tremur și trase isteric telefonul din buzunarul pantalonilor pe care îi aruncase pe spătarul unui scaun cu doar câteva ore în urmă.

- Harrison.

- Nemernicule, bubui glasul baritonal al lui Mitch Matthews prin difuzor, încărcat cu o doză evidentă de îngrijorare. M-ai speriat de moarte. Te sun de ore în șir. Te-ai uitat la știri?

Ryan părea incapabil să-și desprindă privirea de la ecran.

- Da, chiar acum.

- Unde ești?

Aruncă o privire prin încăpere.

- În New York.

- Slavă Domnului! Am crezut că aveai zbor chiar ieri din San Francisco.

- Așa ar fi trebuit. Dar Hannah a reprogramat o întâlnire pe care o aveam în Los Angeles. Am fost acolo ieri, după care am luat avionul și am ajuns aici. Ascultă atent numele companiei aeriene și numărul cursei când reporterul le repetă și înghiți forțat, încercând să scape de nodul din gât. Doamne, Dumnezeule, ăla era fix zborul meu.

- A naibii treabă, mârâi Mitch. Ești bine?

- Poftim? Dintr-odată, lui Ryan îi venea foarte greu să se concentreze. Da, sunt bine.

- Când te întorci?

- Cred că diseară. Ryan își trecu mâna peste frunte. Julia o să fie foarte afectată de chestia asta. Poți să treci să o vezi? Părinții tăi sunt cu ea.

- Da, sigur. S-ar putea să nu mai prinzi nici o cursă spre San Francisco.

- Știu. O să încerc să-mi iau bilet către San Jose sau Sacramento, și de acolo vin cu mașina. Vreau să ajung acasă.

- Bine. Sună-mă înainte să pleci.

- Sigur. Pe curând!

Apa de la duș nu mai curgea, iar vocea lui Monique se auzea mai puternic, intonând versurile cu accentul ei franțuzesc foarte sexy.

Ryan închise ochii și-și lipi telefonul de frunte. Nu voia să fie cu ea acum. Era năpădit de o mie de gânduri, amintiri și sentimente pe care nu dorea să i le împărtășească.

Era o femeie atrăgătoare și îi plăcea compania ei când n-avea altceva de făcut, dar nu simțea nici cea mai mică dorință de a-i cunoaște visurile și aspirațiile. Și, în mod clar, nu voia să i le dezvăluie pe ale sale. Sau să plângă din cauza celor întâmplare în trecut. Pe lumea asta

existau două ființe despre care nu vorbea cu nimeni – soția și fiica lui.

Își concentrează din nou atenția asupra televizorului și îl opri cu o apăsare de buton exact când ea intră în încăperea. Purta un prosop mult prea mic, înfășurat în jurul trupului ei voluptuos, iar din părul ud, roșu ca focul, i se prelingeau picături de apă pe spate. Pe buze îi apăru un zâmbet jucăuș.

– *Mon cher*. Traversă încăperea, cu unghiile de la picioare – lăcuite într-o nuanță cărămizie – semănând, în mod ciudat, cu niște picături de sânge pe mocheta albă și moale. *Je me suis ennuyé de vous*¹.

Ryan știa suficientă franceză încât să-și dea seama că voia să-l atragă înapoi în pat. Se retrase din îmbrățișarea ei sufocantă.

– Trebuie să plec.

Monique își flutură genele lungi, exotice, și-și scoase un pic în afară buza inferioară, făcând o mutriță îmbufnată și sexy, pe care și-o perfecționase de-a lungul anilor.

– *Non-sens*. Ai zis că nimeni nu se așteaptă să ajungi decât după prânz. *N'était pas par le passé assez*². Te vreau din nou.

Vorbea foarte bine englezește, dar mereu apela la o doză sănătoasă de accent franțuzesc când încerca să-l ispitească. Ryan se îndreptă către baie.

– Mda, ei bine, oricât de tentant ar suna ce zici tu, eu trebuie să ajung la birou.

Monique veni după el și, când trecu pe după colț, își miji ochii văzând că își pusese deja pantalonii.

– *Bien*, oftă, învinsă. Va trebui să aștept până diseară, când o să te întorci. O unghie lăcuită în roșu aprins trăsă o linie de-a lungul pieptului lui gol, oprindu-se ezitant chiar deasupra nasturelui de la pantalonii lui. Își ridică privirea seducător, pentru a o întâlni pe a lui.

¹ „M-am supărat pe tine“ (în franceză, în original) (n.tr.)

² „Nu a fost de ajuns, pentru cât timp a trecut“ (în franceză, în original) (n.tr.)

Ryan cunoștea bine privirea aceea. Și știa că, într-un minut, avea să fie în culmea furiei.

- Nu mai stau până diseară. Trebuie să iau avionul spre casă.

Femeia își încrucișă brațele peste sâni - sâni ei un pic prea perfecți, despre care n-ar fi recunoscut nici în ruptul capului că erau rezultatul unei operații estetice.

- *Merde!* Ai zis că rămâi aici câteva zile!

- Așa aveam de gând, dar a intervenit ceva. E legat de familia mea. Trebuie să mă întorc.

Monique își ridică brațele, într-un gest exasperat, după care se întoarse cu pași ofenșați în dormitor.

- *Fils de chienne!*¹

De asemenea, Ryan știa suficientă franceză pentru a-și da seama când îl injura. Veni după ea, în timp ce-și încheia nasturii de la cămașă.

- Hai, o să mă revanșez data viitoare când ajungi în California.

- N-am de gând să ajung pe acolo prea curând. *La naiba*, sunt aici acum!

- Știi și îmi pare rău. Doar că nu-i un moment bun pentru mine. Dădu să o apuce de mână, conștient că se purta ca un ticălos și încercând să o mai îmbuneze. Hai, fii înțelegătoare, da?

- *Hybride*², nu meriți. Dar rostise aceste cuvinte cu un zâmbet. Doar de data aceasta, adăugă ea. Și să știi că mă aștept să te revanșezi întreit, *mon cher*.

Ryan o sărută pe obraz. Lui Monique îi plăceau bărbații. Nu simțea ceva ieșit din comun pentru el. De asemenea, știa și că avea să găsească pe altcineva cu care să-și petreacă timpul după ce pleca el, iar asta nu-l deranja câtuși de puțin.

- Mulțumesc. Se așeză pe marginea patului și întinse mâna după pantofi, arzând de nerăbdare să-și termine treaba și să ajungă acasă cât mai repede. Ești o adevărată comoară, Monique.

¹ „Fii de cățea“; contextual: „ticăloșilor“ (cu referire la bărbați, în general) (în franceză, în original) (n.tr.)

² „Corcitură“ (în franceză, în original) (n.tr.)

A doua zi dimineața la ora șapte, Ryan opri mașina pe aleea casei sale din Sausalito, simțindu-se extenuat și copleșit de diferența de fus orar. Drumul spre casă se dovedise mai greu decât își închipuiseră. Zborurile către San Francisco fuseseră deviate sau anulate. Din fericire, reușise să prindă un loc la o cursă spre Sacramento, de unde închiriaseră o mașină până aici. Scoțându-și bagajele din portbagaj, se pregăti pentru ceea ce avea să găsească înăuntru. Nu reușise să vorbească cu Julia de la accident încoace, așa că nu avea nici cea mai mică idee cum reacționase. Când deschise ușa de la bucătărie, fu întâmpinat de sunetul zglobiu al răsului ei.

- Dă cu zarul ăla odată, da? se auzi glasul gros al lui Mitch.

Julia chicoti.

- N-ai cum să mă bați la asta. Eu joc la profesioniști, să știi.

- Nu există ligă profesionistă la Yahtzee¹. Este doar noroc chior.

- Ba nu, nu e. Yahtzee! strigă ea, când zarul se opri. Mitch scoase o înjurătură în surdină.

- Vezi, unchiule Mitch, trebuie să te pricepi!

- Doar nu-mi înveți fata să injure, nu?

Ryan făcu un efort să schițeze un zâmbet când intră pe ușă și aruncă o privire prin cameră. Julia își ridică privirea către el și rânji, veselă.

Când zâmbea, Mitch făcea o gropiță adâncă în obraz, exact ca sora lui.

- Să știi că păstrez toate cuvintele deocheate pentru când nu ești tu pe aici.

- Bună, tati! Julia se ridică de pe scaun și-l cuprinse pe Ryan într-o îmbrățișare strânsă. Cum de-ai venit așa repede? Credeam că te întorci abia peste câteva zile.

- Am terminat mai devreme și am zis să vin acasă. Își lăsă geanta pe un scaun și se aplecă, astfel încât să o privească de la nivelul înălțimii ei. După care-și trecu

¹ Joc cu zaruri în care jucătorii au ca obiectiv strângerea a cât mai multor puncte făcând diferite combinații de cifre (n.tr.)

degetul de-a lungul năsucului ei, identic cu al lui Annie. Ori de câte ori se uita la Julia, o vedea pe mama ei. Inima aproape că i se opri din bătut. Mi-a fost dor de tine, îi spuse.

Fetița se încrunță, scrutându-l cu ochii aceia atotștiutori.

- Te-ai întors pentru că-ți făceai griji pentru mine, nu-i așa?

- Da, n-ai cum să mă condamni. Ești bine?

- Sunt bine, tati, zău. N-ar trebui să-ți faci atâtea griji. Nu-ți face bine la sănătate. Așa te alegi cu un ulcer de toată frumusețea și trăiești mai puțin, asta ca să nu mai spun că te îngrași de la atâta stres. Și nu mai ești la prima tinerețe, știi bine. Trebuie să fii atent, să-ți menții greutatea. Și-n plus, să știi că sunt aproape un adult. Pot să mă descurc și singură.

- Da, rămâne de văzut cât de adultă ești. Încearcă să-și suprimе zâmbetul care dădea să se instaleze pe față. Dar de unde ai învățat tu despre efectele stresului?

- La școală. Știi tu... instituția aia particulară la care plătești tu taxe imense? Învăț o groază de lucruri acolo.

- E bine să știi că nu dau banii ăia degeaba.

Intră în bucătărie și luă o sticlă de apă din frigider.

- Sunt aproape o femeie în toată puterea cuvântului, spuse ea, în urma lui. Multe fete de vârsta mea au deja ciclu.

Ryan se înecă.

- Ah, te rog. Nu e nici măcar opt dimineța, eu sunt rupt de oboseală, iar tu nu ai decât nouă ani.

- Și ce dacă? Fata îi aruncă o privire lui Mitch, care părea să se distreze de minune ascultându-i. Nu mai e mult. Va trebui să te descurci, tati. Și, dacă tot discutăm despre asta, am nevoie de un sutien. Cred că ar trebui să mergem să cumpărăm unul cât de curând. Poate chiar azi. Luă zarul de pe masă, după care-i aruncă un zâmbet ștrengăresc. Mă gândeam să-mi iau unul roșu, cu dantelă, cum poartă fetele ălea din revista Maxim pe care-o citești tu.

- O, Doamne, ajută-mă, reuși el să îngaime, simțindu-și fața din ce în ce mai fierbinte.

Mitch izbucni în râs și veni și el în bucătărie. Își turnă încă o cafea, după care-l bătu ușurel pe spate pe Ryan.

- Să dea naiba dacă nu e leit maică-sa.

- Parcă eu nu știu? replică Ryan, privindu-și fiica. Nu numai că semăna perfect cu Annie, dar avea și același mod de a vorbi. Aceeași atitudine de bravadă și același umor sec. Își simți plămânii contractându-se când își aminti zâmbetul plin de personalitate al lui Annie și gropița pronunțată care-i apărea în obraz ori de câte ori surâdea. Și felul în care reușea să-l facă să râdă, în orice situație.

- Tăticule, ești bine? Zâmbetul de pe chipul Juliei se evaporă. Nu-i spunea „tăticule“ decât atunci când era îngrijorată. În restul timpului nu i se adresa decât cu „tati“ sau, pur și simplu, cu „tu“.

- Da, răspunse el încet, acum sunt bine.

- Bine. Și eu. Mă duc sus, să mă schimb. Se dădu din nou jos de pe scaun și se apropie de el. Când Ryan se aplecă, fetița îl trase într-o îmbrățișare strânsă și-l sărută pe obraz, spunând: Mă bucur că ai venit acasă. Te iubesc, tăticule.

- Și eu pe tine, dulceață. Cu răsuflarea tăiată, o urmări ieșind din încăpere și urcând treptele care duceau la etaj. Nu trebuia să-și facă atâtea griji pentru ea, dar tot își făcea. Adevărul era că, în cea mai mare parte a timpului, Julia era mult mai stăpână pe situație decât el. Fusese nevoită să se maturizeze prea mult în ultimii cinci ani. Nici o fetiță de nouă ani n-ar fi trebuit să se gândească tot timpul la cum se simțea tatăl ei, dar Julia exact asta făcea.

Își trecu degetele prin părul deja ciufulit.

- Al naibii să fiu, să știi că se maturizează mult prea repede.

Mitch schiță un zâmbet larg.

- Da, știu. În câțiva ani, o să fii în chinuri tot timpul.

- Știu. Ryan își trecu mâna peste piept, încercând să alunge nodul care părea să i se fi format dintr-odată acolo. *Maxim?* De unde a mai scos-o și pe asta? Clătină din cap. Mă bagă în sperieți, zău. Slavă Domnului că te am pe tine, să mă mai protejezi de șocurile astea.

- Nu te baza pe mine, amice. Eu nu sunt taică-său. Și îmi rezerv dreptul de a mă face că nu văd când e vorba despre probleme legate de pubertate și despre sex. Îți las ție toate rahaturile astea.

Ryan se strâmbă din nou.

- Să nu mai pomenești niciodată cuvinte ca „sex“ și „pubertate“ când vorbești despre fetița mea.

Mitch începu să cotrobăiască prin dulapurile din bucătărie, căutând Dumnezeu știe ce.

- Unde sunt Kathy și Roger? întrebă Ryan, fără să-și dezlipească privirea de la el.

- I-am trimis în oraș, să ia ceva pentru micul dejun. Mama e un pic... tulburată... de când a auzit de accidentul aviatic de ieri. Îi vine greu să treacă peste toate acestea. Nici nu știu dacă o să mai poată să se urce vreodată într-un avion. S-ar putea să rămână aici.

- Doamne ferește! mormăi Ryan.

Își iubea socrii și le era recunoscător că, ori de câte ori avea nevoie de ajutor cu Julia, se urcau imediat în avion și veneau tocmai de la Seattle, dar avea și el limitele lui. Mitch găsi o cutie de Froot Loops în cămară.

- La naiba! Se rezemă de blatul dulapului și culese o mână de cereale. N-am mai mâncat de-astea de când eram mic.

Ryan aruncă o privire către cutie.

- Aia probabil e chiar de pe atunci. Eu, unul, nu-mi aduc aminte s-o fi cumpărat.

- Ei, la câți conservanți au în ele, n-au cum să se strice.

Cu un salt, se așeză pe blatul dulapului.

Lăsându-se pe unul dintre scaunele de la masă în timp ce Mitch ronțăia cereale vechi, Ryan începu să-și maseze fruntea dureroasă. Simțea o durere tensionată

formându-se chiar în spatele globilor oculari - rezultatul lipsei de somn, al drumului lung și al stresului.

- Arăți ca naiba, să știi, mormăi Mitch.

- De parcă eu n-aș ști.

Nu se bărbierise, purta aceleași haine ca în ziua anterioară și se simțea copleșit de învâlmășeala de emoții de care avusese parte în ultimele câteva ore.

- Cred că te-a muncit bine Monique.

- Mai că m-ar fi strâns de gât când i-am spus că plec așa repede.

- Îmi place de ea. Când te plictisești, poți să mi-o pasezi mie.

Ryan lăsă să-i scape un hohot amuzat.

- Nu s-ar uita la tine. Nu-i plac bărbații care muncesc în aer liber.

Mitch aruncă o privire la jeansii uzați și la bocancii murdari pe care-i purta.

- Vrei să spui că nu sunt rafinat?

Ryan se uită atent la cumnatul lui. Mitch ar fi trebuit să facă o vizită la frizerie, căci părul lui ondulat, șaten-deschis, îi ajungea până la guler, iar ciocul pe care încerca să și-l lase arăta de-a dreptul jalnic.

- Spun că nu ești îndeajuns de sofisticat pentru ea.

- Și tu ești?

- În nici un caz. Doar că ea nu s-a prins încă. Își apăsă degetele pe tâmpile. Se folosește de mine, pentru sex. N-o să treacă mult până să-și dea seama că sunt un nemernic și atunci o să mă lase cu ochii în soare.

Mitch izbucni în râs.

- Asta așa e, n-am ce zice.

Ridicându-se, Ryan își înăbuși un căscat.

- Mai rămâi pe-aici?

- Da, mai stau nițel. Cel puțin până s-or întoarce mama și tata.

- Bine. Eu mă duc să mă culc. Trecând pe lângă el, îl bătu prietenește pe umăr. Mulțumesc mult, amice.

- Pentru puțin.

Ryan începu să urce scara către etaj, dar se opri la jumătate și aruncă o privire înapoi. Tocmai când

începuseră cu toții să-și revină, pierderea lui Annie îi lovea din nou, cu acest accident care le amintea cât de mult le lipsea. Indiferent dacă Mitch și Julia voiau sau nu să recunoască, știrea îi afectase grav, aducându-le aminte de ceea ce se întâmplase în urmă cu cinci ani. Își frecă din nou fruntea dureroasă și își continuă drumul. Cu mintea răvășită de amintiri, se așeză în pat. Acea ultimă zi - când o condusesse la aeroport, chiar de dimineață, când o sărutase la despărțire, când își trecuse palma peste abdomenul ei plat, zâmbind la amintirea secretului pe care ea i-l încredințase cu o seară în urmă, când se aplecase spre ea, inhalând pentru ultima dată mirosul dulce de liliac al parfumului ei...

Ar fi dat orice pentru încă un ceas alături de ea.

Închise ochii. Lacrimi de care nu fusese conștient îi înțepau ochii. În ultima vreme îi era greu să-i mai vadă chipul cu ochii minții. Trăsăturile ei erau întipărite în inima și în sufletul lui pentru totdeauna, însă imaginea feței ei i se estompa treptat din memorie, contururile devenind mai neclare. Chiar și vocea ei, glasul acela de sirenă, ușor răgușit, care îi stârnea de fiecare dată o reacție profundă, era greu să și-l amintească acum.

Își trecu mâna peste durerea arzătoare care-i cuprinsese pieptul. O parte din el tânjea cu disperare ca aceasta să dispară. Dar cealaltă se agăța de ea ca și cum ar fi fost singura lui salvare. O pierduse deja o dată. N-ar fi suportat ideea de a pierde și acele puține amintiri care-i mai rămăseseră.

capitolul 3

- Cioc, cioc!

Kate își ridică privirea de la masa de lucru și întâmpină chipul ivit în cadrul ușii cu un zâmbet. Primul zâmbet sincer pe care-l schișase de multe zile încoace... poate chiar de săptămâni întregi. Cum stătea rezemată de spătarul scaunului, lumina după-amiezii târzii se revărsa

prin ferestrele biroului ei de la editura McKellen, aflat la etajul al paisprezecelea, scaldând-o în căldură.

- Bună, Tom.

Tom Adams, redactorul-șef, se așeză pe scaunul aflat chiar în fața ei, de cealaltă parte a mesei de lucru.

- Se pare că te-ai acomodat bine aici.

Kate cuprinse dintr-o privire biroul înghesuit. Lângă un perete erau niște teancuri de ziare. De bibliotecă stătea rezemată o cutie pe jumătate goală. Reușise să-și pună pe birou câteva poze cu Reed, un prespazier și o bucată de obsidian pe care o găsisese într-o excursie pe munte din urmă cu câteva luni. În rest, suprafața mesei de lucru era presărată cu tot felul de hârtii, iar lângă celălalt perete stăteau rezemate mai multe tablouri, așteptând să le vină rândul pentru a fi atârinate.

- Încerc. Nu prea fac progrese, din păcate.

- Cum merge cu articolul? Bărbatul luă prespazierul de sticlă, în formă de broască, aflat până atunci pe colțul biroului ei. Era un cadou de la Reed, de Ziua Mamei din primăvara trecută, pe când era fascinat de broaște. Ridicându-și piciorul astfel încât să-și sprijine glezna pe celălalt genunchi, Tom tot muta prespazierul dintr-o mână în cealaltă.

Kate își trecu degetele prin păr, sperând să înlătore astfel măcar o parte din tensiunea care-i străbătea corpul. Nu slujba era cea care-i provoca atâta stres, ci faptul că era aici, în San Francisco, atât de aproape de răspunsurile pe care le căuta și, în același timp, atât de departe de ele...

- *Analiza geochimică a celor cinci straturi de lavă care au blocat cursul fluviului Colorado de-a lungul epocilor geologice?* Prinde contur.

- Sună interesant. De-abia aștept să-l citesc.

Ochii lui căprui-deschis sclipiră. În lumina caldă a după-amiezii, Kate putea observa că avea părul din dreptul tâmpelor alb. Nu se putu abține din râs. Numai niște tocilari pasionați de știință puteau găsi plăcere într-o asemenea lectură. Și totuși, ceva îi spunea că Tom nu venise la ea pentru că era interesat de modul în care-și

făcea munca. Știa foarte bine că era competentă și că aflase toate secretele acestei meserii. Pentru ea, articolele de geologie deveniseră ceva obișnuit. Venise aici pentru că era îngrijorat.

Strânse din buze.

- Nu te mai uita la mine de parcă te-ai aștepta să mă prăbușesc în orice secundă. Sunt bine, Tom.

- Chiar așa? Ridică din sprâncene. Naș fi un prieten prea bun dacă nu mi-aș face griji.

- Știu. Și îți sunt recunoscătoare. Dar sunt bine. Ne descurcăm. Casa de pe plaja Moss pe care ne-ai împrumutat-o e perfectă.

- Mă bucur că-ți place. Reed ce mai face?

- Este bine. Gândurile i se îndreptară către băiețelul ei de patru ani. Îi place la nebunie să locuiască așa aproape de ocean. Dar... este o perioadă foarte grea pentru el. Îi e dor de Jake.

Și ei îi era, deși detesta să recunoască una ca asta. Indiferent ce lucruri îi ascunsese, indiferent cât de tensionată fusese relația lor, tot îi venea greu să creadă că ar fi putut să facă ceva pentru a o răni în mod intenționat. Trebuia să existe o explicație logică pentru secretele pe care le ținuse față de ea atâta timp. Tocmai de aceea îl sunase pe Tom și acceptase în final oferta acestuia de a o angaja aici, în San Francisco. Tocmai de aceea îl mutase pe Reed în cealaltă parte a țării, rupându-l de toate lucrurile cunoscute. Trebuia să găsească răspunsurile. Trebuia să afle ce se întâmplase cu adevărat.

- Știu că nu te pot ajuta cu mare lucru, spuse Tom. Și știu că n-o să apelezi la sprijinul meu, chiar dacă eu ți l-am oferit.

Buzele lui Kate se arcuiră într-un surâs. O cunoștea foarte bine.

- Dar, cu toate acestea, insistă el, eu tot mă ofer, Kate. Vreau să vă ajut.

- Îți sunt recunoscătoare. Sincer. Simplul fapt că mi-ai oferit postul acesta este cel mai mare ajutor pe care mi l-ai fi putut da.

- Colaborarea cu filiala din Dallas nu se ridică la nivelul potențialului tău.

Zâmbetul ei se estompă. Jake nu voise ca ea să lucreze deloc. Voise să stea acasă, pentru „a se face bine“, după cum spunea el. Începuse să scrie niște articole în regim de colaborare pentru o revistă de geologie din Dallas fiindcă avusese nevoie de ceva care să o țină ocupată. Dar amândoi știau că, dacă Jake nu ar fi murit, ea nu ar fi fost aici în clipa de față.

Kate făcu un efort să schițeze un zâmbet ce-i ieși nenatural.

- Dacă o să am nevoie de ceva, la tine o să apelez.

- Mincinoaso! Tom băgă mâna în buzunar și scoase o bucățică de hârtie. Și, pentru că știu cât de încăpățanată ești, o să-ți dau asta înainte să apuci să mi-o ceri. Acesta este numele unui avocat cu care am mai lucrat. Știu că n-ai reușit să afli mare lucru despre sanatoriul acela. Cineva știe ce s-a întâmplat cu tine. Un avocat ar putea să se folosească de pârghiile legale pentru a deschide anumite uși. Toți cedează în fața unui avocat insistent.

- Mulțumesc, o să-l sun săptămâna asta.

Bărbatul se ridică și puse prespapierul înapoi pe birou.

- Așa să faci. Și să-mi trimiți și mie un exemplar din articolul ăla, când e gata.

- Hei! exclamă ea, în cele din urmă, dându-și seama că nici măcar nu-l întrebuse despre soția lui. Cum îi mai merge lui Kari?

Pe chipul lui apăru un zâmbet larg, copilăresc.

- E rotundă și fericită.

- Când ar trebui să nască?

- Peste patru săptămâni.

Fericirea de pe chipul lui reuși să-i încălzească inima. După ce Kari învinsese cu greu un cancer ovarian, ea și soțul ei nici nu speraseră că ar mai fi putut avea un copil. Și totuși, mulțumită unor tratamente de ultimă oră, acum mai avea un pic și năștea.

- Transmite-i urările mele de bine. Și spune-i că mi-ar plăcea să luăm prânzul într-o zi, dacă are chef să iasă în oraș.

- Îi spun. Pleacă mai devreme azi, Kate. Du-te acasă, la puștiul ăla al tău.

Când Tom se făcu nevăzut în haosul din redacție, Kate își întoarse scaunul turnant pentru a admira panorama care i se înfățișa pe fereastră. Oceanul sclipea în depărtare, printre niște zgârie-nori impozanți. Dede-subt, mașinile de pe stradă claxonau. Trăgând adânc aer în piept, Kate închise ochii.

Era aici de-o săptămână încheiată și nu-și adusese aminte nimic. Nimic nu i se părea cunoscut. Nici orașul, nici peisajele, nici atmosfera. Sperase, dincolo de orice probabilitate realistă, că ceva - orice! - avea să-i trezească niște amintiri. Însă trebuia să învețe să trăiască cu gustul amar al dezamăgirii.

De la sanatoriu nu aflase absolut nimic. Se dusese cu mașina până la San Mateo, unde se afla acesta, dar nici acolo nu găsisese nimic care să-i trezească la viață memoria. Clădirea originală arsesse până-n temelii într-un incendiu ce avusese loc cu aproape un an în urmă, iar directorul clinicii reconstruite mai că nu-i trântise ușa în nas, refuzând categoric să-i răspundă la întrebări. Fiecare pistă se dovedise a fi o fundătură. Cineva, undeva, știa totuși ceva. Nu-i rămânea decât să-și dea seama de unde trebuia să înceapă. În timp ce admira priveliștea asupra orașului, își trecu degetul peste hârtia pe care erau scrise numele și numărul de telefon al avocatului despre care îi vorbise Tom. Întorcându-și din nou scaunul către biroul pe care o aștepta laptopul, deschise o pagină de internet și se opri la secțiunea de știri.

De-a lungul marginii din dreapta a paginii, la rubrica „Știri mondene“, se afla fotografia unui bărbat - un bărbat foarte chipeș, cu părul blond. Acesta era cuprins în îmbrățișarea extrem de senzuală a celei mai atrăgătoare femei pe care o văzuse vreodată Kate. Brațul lui era petrecut, strâns, pe după talia ei, iar una din mâinile ei se pierdea sub sacoul lui, în timp ce pe cealaltă o ținea

de-a curmezișul pieptului lui. Și îi șoptea ceva la ureche. Ceva ce-l făcea să zâmbească de parcă auzise cel mai nebunatic secret cu putință.

Jake nu zâmbise niciodată așa când era cu ea. Și, în mod clar, nu fuseseră niciodată atât de intimi în public. Cei doi formau o pereche frumoasă, și totuși... privirea lui Kate se tot întorcea la chipul bărbatului. Era sigură că nu-l mai văzuse înainte, dar ochii aceia albaștri, atât de pătrunzători, aveau ceva familiar. Ceva...

Când își dădu seama în ce direcție i se îndreptau gândurile, își simți sângele pulsându-i în vene. Cercetă din nou fotografia. Cei doi tocmai traversau un fel de foaier - posibil recepția unui hotel. Probabil îi aștepta o noapte pasională. „Norocoasă fată.“ Întreaga ființă îi fu străbătută de un fior de gelozie în timp ce citea rândurile de sub fotografie: „Se zvonește că topmodelul și magnatul farmaceutic au de gând să se căsătorească“.

Privirea lui Kate se concentrează din nou asupra femeii și, într-o clipită, tot entuziasmul i se risipi. Nici nu era de mirare că i se păruse cunoscută. Femeia era manechin. Manechin de lenjerie intimă. Iar Kate o văzuse în multe reviste.

Se încruntă și se lăsă pe spătarul scaunului, adresându-și în sinea ei acuzații de prostie pentru că se agitase atât. Pentru nici mai mult, nici mai puțin decât o fotografie din presa de scandal. De unde Dumnezeu ar fi putut ea să cunoască un magnat al industriei farmaceutice? Era o idee de-a dreptul ridicolă.

Alungându-și gândurile legate de această chestiune, deschise o pagină de căutare și trecu în revistă lista de avocați din zona San Francisco. Singurul nume care-i sări în ochi nu fu nicidecum cel al avocatului pe care îl recomandase Tom.

Rămase cu ochii la literele de pe ecran, cântărind argumentele pro și contra. Venise la San Francisco urmându-și instinctele. Deși aprecia ajutorul oferit de Tom și era conștientă că-i recomandase un avocat bun, trebuia să își urmeze și de data asta instinctul. O voce venită din străfundurile minții ei îi spunea că în cazul

de față chiar era important să se încreadă în instinct. Mai important ca oricând.

Ryan stătea în dreptul peretelui de sticlă al biroului său, aflat la etajul patruzeci și opt, cu mâinile în șolduri, admirând panorama pe care i-o oferea orașul. Soarele, aflat aproape de apus, revărsa scipiri aurii peste apa golfului. În depărtare se ghiceau contururile insulei Alcatraz, clădirile de pe ea nefiind altceva decât niște carapace goale și reci, umbre a ceea ce fuseseră cândva. Asemenea lui, într-o mare măsură, dacă stătea să se gândească.

La naiba. Își trecu o palmă peste frunte. Era o companie a naibii de plăcută zilele astea, nu? Dacă nu găsea o modalitate de a ieși din starea asta pe care o avusese în ultima săptămână, Mitch sigur avea să găsească un motiv pentru a se lua de el. Iar Ryan chiar nu avea nevoie să-i ofere lui Mitch și alte motive să se ia de el, având în vedere că acesta i-o cocea încă din colegiu, de când aflase că Ryan își dădea întâlniri cu sora lui mai mică.

Bătaia în ușă reuși să-l readucă la realitate, întrerupându-i revărsarea de amintiri înainte ca acestea să-l prindă de tot în vârtejul lor. Hannah Hughes își băgă capul pe ușa întredeschisă.

- Ai un moment?

- Pentru tine, întotdeauna.

Hannah traversă încăperea cu pași de felină, care-i puneau în valoare picioarele lungi. Sacoul roșu, cambrat, și fusta până la genunchi îi evidențiau silueta întreținută de exerciții fizice. Cu o mișcare din cap către biroul lui, îl întrebă:

- Acelea sunt pliantele noi pentru Reliquin?

Ryan întoarse planșele în așa fel încât să se poată uita amândoi la ele.

- Tocmai le-am primit de la Marketing. Nu m-au impresionat deloc.

Hannah își încrucișă brațele de-a curmezișul pieptului, cercetând atent planșele.

- Nu inspiră deloc fericire. Medicamentul acesta, făcut pentru tratamentul cancerului la sân, ar trebui să le facă femeilor viața mai frumoasă. Ai nevoie de o femeie atrăgătoare, câțiva copii care să alerge încolo și înapoi, poate și câteva jucării împrăștiate pe jos. Ceva care să transmită mesajul că există viață după cancer.

- Nici să nu te gândești. Ryan știa bine unde bătea. Hannah era implicată deja în toate departamentele companiei sale. Chiar nu era cazul să se mai ocupe și de altceva. Ai și-așa destule de făcut. În curând n-o să-mi mai permit să te plătesc, la câte faci pe aici.

- Ei, de-abia îți permiți să mă plătești și așa.

Femeia se așeză pe scaunul aflat de cealaltă parte a mesei lui de lucru și scoase un dosar din poșetă.

Știa că Hannah urma să treacă în revistă tot ce aveau pe ordinea de zi, așa că Ryan își puse ochelarii și se sprijini de spătarul moale al scaunului său tapițat cu piele. Întâlnirea din fiecare zi cu Hannah era singurul lucru pe care-l aștepta cu plăcere. Aveau o relație profesională relaxată, bazată pe o admirație fără cuvinte. Ea nu se temea niciodată să-i spună verde în față ce credea, iar el o respecta pentru asta. Avea nevoie de așa ceva. Faptul că o promovase în funcția de vicepreședinte al AmCorp Pharmaceuticals fusese cea mai bună decizie pe care o luase vreodată.

- FDA¹-ul se plânge de rezultatele de la faza a treia a testării Omnitrolului, începu ea, fără nici un preambul. Vor o perioadă de testare mai lungă.

Ryan luă raportul pe care îl întinsese Hannah și îl cercetă atent. Criteriile drastice ale FDA-ului reprezentau o sursă constantă de frustrare. Asta neluând în calcul faptul că pe lume erau nenumărați oameni care mureau de cancer, deși aceste medicamente noi ar fi putut să îi vindece sau să prevină alte îmbolnăviri. Însă Ryan știa bine regulile jocului, era implicat în el de ani buni. Iar compania sa de biotehnologie se conforma tuturor regulilor și recomandărilor FDA-ului. Uneori,

¹ Food and Drug Administration - Departamentul pentru Alimente și Medicamente

asta însemna să renunțe la un medicament pentru care cheltuiseră milioane de dolari pe cercetare și dezvoltare. Alteori însemna să țină o formulă în așteptare până când se făceau studii suplimentare. Cumva, avea o bănuială că exact aceasta avea să fie și soarta Omnitrolului.

- În regulă. Pune-o pe Angela să se ocupe de asta. Spune-i să ia legătura cu Jim Pierson de la Biomed și să afle ce trebuie să facem.

- Am pus-o deja. Hannah schimbă ordinea hârtiilor pe care le ținea în mâini și-i înmână documentele despre următorul subiect. Săptămâna viitoare mă duc la Denver să verific munca de cercetare și dezvoltare pentru Mediquin. Au început testele pe animale, și trebuie să văd exact cum evoluează lucrurile.

- Îl avem pe Jack acolo. Poate să ne facă un raport și să ni-l trimită prin fax.

Hannah își înclină ușor capul.

- Ryan, Jack e foarte ocupat cu fuziunea. Contractul cu fabrica de medicamente Grayson îi dă o mulțime de bătăi de cap. M-a rugat să mă duc să-l ajut cu chestiunea cercetării și dezvoltării și să supervizez ultimele detalii ale fuziunii.

Ryan scoase un oftat de frustrare și-și trecu degetele prin păr. Fuziunea aceasta îi aducea mai multe probleme decât beneficii. Fabrica de medicamente Grayson era o companie pe care o urmărise de multă vreme. Avea vânzări bune și medicamente importante și avusese norocul să o prindă într-o perioadă în care avea probleme cu fluxul de lichidități, ceea ce o punea într-o poziție vulnerabilă. Dar Departamentul lor de cercetare și formulare îi făcea probleme cu medicamentul acesta nou.

- Bine, dar am nevoie de tine înapoi aici cât mai repede. Măzgăli ceva pe un bilețel și-și ridică privirea către ea. Mai e altceva?

Hannah își mușcă buza inferioară.

- Hannah?

- Ai apărut iar în *National Star*.

Dispoziția i se înnegură instantaneu la pomenirea revistei sale de scandal „preferate“.

Hannah scoase revista din poșetă și o aruncă pe birou. Pe prima pagină era o fotografie cu el și cu Monique traversând recepția hotelului din New York la care stătuse ultima dată când fusese acolo.

- Splendid, mormăi Ryan, lăsându-se moale pe spătar în timp ce citea titlul despre zvonurile de căsătorie.

- Ba lucrurile stau chiar mai bine de-atât. În interior apare și un citat drăguț din ce a spus Monique despre faptul că spitalele o îngrozesc. Un pacient cu o boală în fază terminală a venit la una dintre prezentările ei, a încercat să obțină un autograf și a rugat-o să-i facă o vizită în salonul unde sunt bolnavii de cancer. Ea l-a repezit. I-a spus că ar trebui să-și lase părul să crească. Presa vujește, mai ales având în vedere legătura ei cu tine. Lucrurile nu stau deloc bine pentru noi, Ryan.

Acesta își încheștă maxilarul. Relația sa cu Monique nu era nicidecum exclusivă, iar căsătoria era ultimul lucru la care s-ar fi gândit. Nu putea să controleze în nici un fel ce spunea sau ce făcea Monique. Și niciodată nu discutau despre chestiuni profesionale când erau împreună. Ba, de fapt, nu vorbeau mai deloc.

- Cum ai vrea să abordez problema? întrebă Hannah.

- Nu o face! Pur și simplu ignor-o.

- Presa o să pună paie pe foc, și chiar nu ne trebuie probleme de imagine chiar acum, ținând cont de toată treaba cu Grayson. Chiar cred că ar fi cazul să dăm o declarație.

Ca și cum lui Ryan i-ar fi păsat. Presa putea să spună orice dorea despre el.

- Afacerea cu Grayson e încheiată. Și mă doare în cot de părerea pe care o au oamenii despre mine ca persoană.

- Ei bine, pe mine mă doare. Postul meu îmi impune să-mi pese. Tocmai de-aia am salariul ăla mare.

- Ai salariul ăla pentru că-l meriți.

- Și chiar asta încerc să fac și acum, să-mi merit banii.

- Ei bine, am luat cunoștință de părerea ta.

- Dar o să faci tot cum te taie capul. Iar asta înseamnă că n-o să faci nimic.

Ryan se ridică brusc de pe scaun.

- Vrei ceva de băut?

Hannah se încruntă.

- Doar niște apă.

Ryan străbătu biroul până la bar, scoase două sticle din frigider, după care-i întinse și ei una.

- Ce mai e?

- La ce te referi? întrebă ea, închizând dosarul pe care-l ținea în poală.

- Se vede pe fața ta. Ce mai e?

Hannah era extraordinară ca purtător de cuvânt, dar pentru el era o carte deschisă. Se cunoșteau de prea multă vreme.

Femeia expiră prelung și se sprijini pe spătarul scaunului, trecându-și degetele pe suprafața rece a sticlei de apă.

- Contractul cu Grayson imi trezește o anumită curiozitate.

- În legătură cu ce?

- Cu obiectivele tale. Când văzu că el ridică dintr-o sprânceană, adăugă: Mă refer la cele pe termen lung. Care-i planul de ansamblu?

- Nu înțeleg ce vrei să spui.

- Păi... Hannah își schimbă poziția pe scaun. Pe lângă faptul că vrei să excelezi în industria farmaceutică, ceea ce ai reușit deja, și că vrei să-ți extinzi compania, ceea ce și faci achiziționând diverse structuri mai mici, sunt pur și simplu curioasă în ce direcție ne îndreptăm.

Ryan simțea că n-avea să-i placă turnura pe care o lua această discuție. Întorcându-se la masa de lucru, se lăsă pe scaun și așteptă ca ea să-i explice exact la ce se referea.

- Uite, Ryan, nu mă înțelege greșit, dar tu nu ești un director executiv tipic. Își arcui una dintre sprâncenele ei perfecte. Ești multimilionar și ai foarte mare succes în toate domeniile în care îți propui să reușești, dar nu trăiești nicidecum ca un om putred de bogat. Ai o casă drăguță, însă ai putea lejer să-ți permiți ceva mai mare și mai impunător. Ai aceeași mașină ca acum cinci ani,

nu faci cheltuieli exagerate, nu ai un iaht sau o mașină sport, nici măcar nu pleci în concedii luxoase. În afară de săptămâna în care pleci o dată pe an cu Julia, nu-ți ieși niciodată liber. Ești membru la clubul de golf, dar abia dacă treci pe acolo, rar se întâmplă să folosești mașina cu șofer a companiei și nici nu organizezi petreceri somptuoase la care să socializezi cu lumea bună din San Francisco.

În timp ce ea spunea toate acestea, Ryan își roti scaunul pentru a privi golful. Întunericul se lăsa încet-încet, iar luminile orașului se reflectau pe suprafața apei. Întunericul care cotropea totul ilustra perfect dispoziția lui.

- Ce vreau să spun eu aici, continuă Hannah, e că mi se pare că nu te bucuri deloc de roadele muncii tale, așa că mă întreb de ce anume vrei neapărat să extinzi AmCorp.

- Am motivele mele.

Și n-avea nici cea mai mică intenție de a i le explica ei sau oricui altcuiva.

- Dar ce rost are, dacă scopul nu este să-ți îmbunătățești stilul de viață?

Ryan o țintui cu o privire tăioasă.

- Și tocmai tu îmi zici asta? Ești la fel de dedicată acestei companii ca mine.

- Bineînțeles, dar eu am și o viață personală. Tu nu.

Maxilarul lui se încleștă din nou. Orice bucurie pe care i-o trezise această întâlnire se risipise în întregime. Chiar nu avea nevoie să fie lovit frontal de realismul ei frust.

- Viața mea particulară nu te privește pe tine.

Hannah se uită fix la el, iar atmosfera se încălzește dintr-odată de tensiune. Relația lor era una profesională, dar amicală, și aveau în comun nu numai dragostea pentru compania aceasta, cât și o admirație reciprocă.

Cu toate acestea, ea tocmai depășise limita - destul de mult -, și amândoi erau conștienți de asta.

Tăcerea se prelungea câteva secunde lungi. În final, Hannah își puse sticla cu apă pe masă, după care se ridică și își recupera hârtiile.

- Ai dreptate, spuse apoi, luându-și servieta. Îmi pare rău. Am fost deplasată. Luni dimineață iau avionul spre Denver, așa că weekendul acesta sunt aici, dacă intervine ceva.

La naiba. Acum se simțea ca un ticălos. Dar, fir-ar să fie, viața lui personală era totuși... ceva intim.

Se auzi o bătaie în ușă, și amândoi își întoarseră privirea la timp pentru a-l vedea pe Mitch băgându-și capul pe ușă.

- Ai de gând să dormi aici sau ce? Bună, Hannah.

- Salut, Mitch.

În timp ce-și strângea lucrurile, pe chipul lui Hannah se putea citi în continuare un zâmbet firav. Ryan aruncă o privire către ceas și văzu că era deja trecut de șapte. Își aruncă ochelarii de citit peste hârtiile împrăștiate pe birou și-și trecu ambele palme peste față.

- Nu mi-am dat seama că este așa târziu. Tocmai terminam. Își lăsă mâinile pe lângă corp. Dar tu ce cauți aici?

- M-am gândit să vin să te salvez.

Mitch își împinse pe ceafă șapca albastră, pe care era inscripționat numele echipei Mariners.

De sub șapcă se iveau o mulțime de cărlionți indisciplinați. Se așeză pe un fotoliu de piele aflat de cealaltă parte a mesei de lucru din mahon masiv și-și sprijini tenișii murdari de suprafața lui elegantă, după care îi aruncă un zâmbet lui Hannah.

Ryan se încruntă, unindu-și sprâncenele.

- O să-mi murdărești hârtiile.

- Toate hârtiile tale sunt oricum o porcărie. Mitch rânji. Vrei să mergem la o bere?

O bere rece, într-un bar gălăgios, unde nici măcar nu putea gândi, părea un adevărat rai acum.

- Da, sigur. stai să-mi adun lucrurile. Îi aruncă o privire lui Hannah, sperând să mai risipească ceva din

tensiunea care încă plutea în atmosferă. Hannah, vrei să vii și tu cu noi?

- Sună tentant, dar nu. Am o întâlnire.

- Cu cine? întrebă Mitch.

- Cu Kevin Moreland.

Ryan îi aruncă o privire amuzată. Kevin Moreland apărea într-o reclamă pentru unul dintre medicamentele lor.

- Ei, ei, acum care dintre noi se încurcă cu un manechin?

- Eu nu sunt directorul executiv al acestei companii. Nimeni nu stă cu ochii pe mine.

Ryan își puse sacoul, ușurat să observe că Hannah își reluase tonul jucăuș.

- Și-apoi, adăugă ea, Mitch nu m-a invitat niciodată în oraș, așa că trebuie să mă mulțumesc cu manechinii tineri și chipeși, ca să am și eu o ocupație.

Sprâncenele lui Mitch se uniră într-o încruntătură.

- Hannah, iubito, te-aș invita să ieși cu mine, dar mă sperii. Mereu m-am simțit intimidat de femeile care poartă costume.

Hannah se aplecă spre el și-și trecu o unghie corai de-a lungul firelor de păr lăsate să crească în voie pe obrazul lui Mitch.

- Puterea e foarte sexy. Un partener puternic este un partener imprezvizibil. Porni către ușă. Te sun săptămâna viitoare, Ryan.

- Hannah, strigă Ryan în urma ei. Femeia îl privi peste umăr. Ce fel de mașină ar trebui să-mi cumpăr?

Pe chipul ei înflori un zâmbet larg.

- Ce-ai zice de un Jaguar?

Ryan cântări ideea câteva secunde, după care dădu aprobator din cap.

- Spune-i lui Charlotte să-mi aducă mâine niște broșuri.

- Sigur.

Ușa se închise cu un clic în urma ei.

- Un Jaguar? întrebă Mitch. Frate, dacă te-apuci de cumpărat Jaguaruri, să știi că-s dispus să primesc și eu unul.

- Tu sigur te-ai duce cu el la munte și l-ai umple de noroi. Nici să nu te gândești.

Mitch chicoti în vreme ce se ridica.

- Puicuțele se dau în vânt după tipii murdari.

- Ai vrea tu! Ryan își luă sacoul. Unde este Julia? Am crezut că stă cu tine în după-amiaza asta.

- Mama și tata au luat-o în oraș, să-i cumpere înghețată. Eu voiam bere, dar am fost în minoritate. Își băgă mâinile în buzunarele din față ale jeansilor, în timp ce Ryan se mișca de colo-colo, strângându-și lucrurile. Măine-dimineață pleacă, și au vrut să se mai distreze un pic împreună.

Ryan era pe deplin conștient că socrii săi aveau să plece. Îi plăcea să îi revadă, dar săptămâna aceasta fusese mult prea delicată, cu știrea aceea despre accidentul aviatic. De-abia aștepta ca acasă totul să revină la normalitate.

- Parcă trebuia să te duci la Chicago, la o conferință de geologie sau ceva de genul ăsta, nu?

- Trebuia. M-am răzgândit. Nu prea am chef de călătorii acum. Am o groază de hârtii pe birou. Am identificat o locație nouă, în British Columbia. Și au apărut tot felul de controverse pe marginea ei. Își dădu ochii peste cap. Este o puicuță - redactor la *Geologic Times* - care a scris un articol în care împoașcă cu noroi spre noi, în calitate de companie petrolieră, și spre orice explorare a platformei de pe Brațul Queen Charlotte. A făcut niște comentarii impertinente despre cum forajele noastre ar putea declanșa cutremure puternice și chiar vreun tsunami în zona aceea. E o prostie totală, plus că nu are absolut nici o dovadă științifică. Așa că acum sunt forțat să fac pe diplomatul și să încerc să-i conving pe investitori că nu e nici o problemă. Ca și cum n-am monitoriza orice mișcare seismică și nu am testa oricum orice tip de emisii de gaze radioactive.

Mitch putea vorbi la nesfârșit despre geologie, fără să-i pese dacă îl asculta cineva sau nu. În această privință, era exact ca Annie. De fapt, acest subiect era unul dintre acelea pe marginea căruiu Annie l-ar fi contrazis cu cea mai mare plăcere. Mereu îl luase peste picior pentru faptul că alesese să se angajeze ca inginer geolog pentru o companie care se ocupa cu extracția petrolului și a gazelor naturale. Îi spunea că, în timp ce activitatea ei de seismolog era importantă pentru lumea științifică, munca lui nu era importantă decât pentru lumea financiară.

- Pun pariu că nici măcar nu are studii de geologie, continuă Mitch. E pur și simplu o ziaristă sărită de pe fix care a citit niște articolașe și acum se crede expertă în domeniu. Am verificat-o, să știi. Nicăieri nu apare ce studii are. Bag mâna-n foc că e vreo hippie de-ai pasionată de ecologie. Știi tu, genul ăla de se leagă cu lanțuri de platformele petroliere.

- Cine?

Ryan abia de-l asculta. Își luă telefonul mobil și-l lăsă să cadă în servietă.

- Femeia care a scris articolul. Mitch veni în urma lui, în camera de primire. Kate Alexander o cheamă parcă - sau ceva de genul.

Coborâră cu liftul până în parcare subterană, în timp ce Mitch tot turuia despre un articol de care lui Ryan nu-i păsa nici cât negru sub unghie și despre netoata care-l scrisese. Urcând în Land Roverul plin de noroi al lui Mitch, Ryan își duse degetele la frunte, încercând să își alunge durerea de cap.

- E aici, în San Francisco. Cred că mâine o să mă duc la ea la redacție, să-i spun vreo două.

Mitch intră pe șosea.

- Așa să faci, zise Ryan.

- Hei, am uitat să-ți spun. Te-a sunat cineva în seara asta, un avocat de-aici din oraș. Aăă... Simone Connors. După voce, cred că e o tipă sexy.

Ryan recunoscuse imediat numele.

- Este o veche prietenă de-a lui Annie. Știa că Simone locuia undeva în zonă și o întâlnise la mai multe evenimente de caritate, dar preferase să nu intre în vorbă cu ea. În general îi ignora pe toți cei care o cunoscuseră pe soția lui. Nu i se părea deloc distractiv să discute politicos despre vremurile frumoase de altădată. Ce voia?

- Nu știu, nu mi-a zis. Dacă spui că era prietenă cu Annie, probabil a sunat totuși în legătură cu accidentul de avion de ieri.

- Da, foarte posibil.

Ryan privea pe fereastră, admirând luminile orașului.

- Ai de gând să o suni înapoi?

- Poftim? Se uită fugitiv la Mitch. Mă îndoiesc. Era prietena lui Annie, nu neapărat a mea. Nici n-o cunosc prea bine.

- După voce, părea o femeie atrăgătoare.

- Îți dai seama de asta după voce?

- O, da.

- Când am vorbit ultima dată cu ea, la înmormântarea lui Annie, era măritată.

- Ei, poate nu mai e măritată acum.

- Era prietenă cu Annie, idiotule. Nici nu mă gândesc la așa ceva.

- De ce? Era grasă? Urâtă? Care-i treaba?

- O, Doamne, ești o catastrofă. Nu, e drăguță, sau cel puțin era ultima dată când am văzut-o eu. Minionă, brunetă, cu ochi mari. Ție ți-ar plăcea.

Colțurile gurii lui Mitch se relaxară într-un început de rânjel vesel.

- Poate ar trebui să mă prezint la ea la birou mâine, să o văd cu ochii mei.

- Parcă aveai de gând să o vezi cu ochii tăi pe ecologistă țăcănită de la revistă.

- Pot să mă ocup de amândouă. Ochii lui Mitch sclipiră în lumina vagă oferită de luminițele de pe bord. Da, e o idee pe cinste.

- Ai o minte bolnavă, zău.

- Nici nu-ți închipui.

Ryan își trecu o mână prin păr.
- Cred că în seara asta o să am nevoie de cel puțin două beri. Preferabil mari.

capitolul 4

Kate se uita lung la ecranul computerului, unde se aflau niște imagini cu vulcanul Stromboli din Italia și un articol pe jumătate scris, care necesita multă muncă. Lăsa să-i scape un oftat și-și lipi podul palmei de frunte. În nici un caz n-avea să se poată concentra asupra muncii ei azi. Trebuia pur și simplu să lase articolul pe a doua zi. Câteva minute mai târziu, în birou intră Jill, cu o cafea aburindă.

- Cel mai sigur leac pentru blocajele de creație.

- Mulțumesc. Kate zâmbi și luă cana. Ești o drăguță.

- Ei, încerc și eu să-ți intru pe sub piele.

Kate luă o sorbitură și privi peste cană, ridicând din sprâncene.

- De ce am senzația că n-o să-mi placă deloc ceea ce ai să-mi spui în continuare?

Jill strâmbă din nas, iar piercingul pe care-l avea acolo asistenta ei de vreo douăzeci și ceva de ani clincăni într-un mod la care Kate nu voi nici să se gândească.

- Pentru că nu mă pricep deloc la chestii de genul acesta. Poftim. Îi întinse un bilețel. Tipul ăsta a trecut pe aici cât erai plecată. Avea o față oarecum cunoscută, dar nu-mi aduc aminte unde l-am mai văzut. Oricum, voia să vorbească cu tine despre ceva, dar, din moment ce nu erai aici, ți-a lăsat un mesaj. Mai jos e și numărul lui de telefon.

Kate citi bilețelul, după care își ridică privirea către Jill.

- Doar nu vorbești serios, nu?

Jill se făcu mică.

- Îmi pare rău.

Ziua devenea din ce în ce mai proastă. Kate întinse mâna spre telefon. Ticălosul ăla îi făcuse o listă cu zece

elemente din articolul ei pe care le credea neadevărate și irelevante. Având în vedere câte probleme avea deja pe cap, fix prostiile astea îi mai lipseau. La telefon răspunse o voce de femeie.

- Aș dori să vorbesc cu Mitch... - Kate verifică numele scris pe bucățica de hârtie - Matthews, vă rog. Mai așteptă un minut, după care vorbi din nou: Nu, este în regulă, o să-i las un mesaj.

Cu receptorul între umăr și ureche, luă un flacon de aspirină de pe birou. După ce înghiți două comprimate fără apă, își ridică ochii la Jill, care rămăsese în cadrul ușii. Pe fir se auzi o voce bărbătească, iar Kate își încleștă imediat degetele pe receptor, încruntându-se. Ceva din vocea aceea îi era vag familiar. Se uită din nou la nume. Mitch Matthews. Își scotoci prin memorie. Nu-l mai auzise și nu-l văzuse nicăieri. Dar glasul acela îi părea oarecum cunoscut...

Nu conta. Nu-l mai întâlnise niciodată pe nesimțitul ăla. Și, după apelul acesta, nici n-avea să mai vorbească cu el. Așteptă bipăitul prelung al mesageriei vocale.

- Domnule Matthews, începu, pe un ton trufaș. Numele meu este Kate Alexander, de la editura McKellen. Am vrut să vă mulțumesc personal pentru observațiile meticuloase pe care le-ați lăsat la secretara mea astăzi. Am apreciat îndeosebi limbajul precis și colorat. Având în vedere că ați avut timpul necesar nu numai de a localiza redacția noastră, dar și de a compune o lucrare atât de amănunțită despre Brațul Queen Charlotte, presupun că sunteți un expert în acest domeniu. De acum înainte vă asigur că voi direcționa toate întrebările și comentariile legate de articolul acesta și eventuale texte viitoare către dumneavoastră. Cu o singură observație totuși. „Ticăloaso“ se scrie fără cratimă. Mi-aș fi închipuit că măcar atâta lucru se învață la școala pentru măgari. O zi bună, domnule Matthews.

Kate adună hârtiile pe care le avea în față și se ridică de pe scaun.

- În după-amiaza aceasta am o întâlnire, Jill. Te rog să-mi redirecționezi apelurile pe mobil.

- Ăă... sigur. Kate? Ești bine?

- Da. De ce?

- Nu știu, pari... Aruncă o privire către telefon, după care se uită din nou la ea și continuă: Un pic cam încordată.

Kate trase adânc aer în piept, să se calmeze.

- Sunt bine. Mă întorc mai târziu.

Aruncând o privire înspre ceas, Kate își dădu seama că era deja în întârziere. Urcă la volanul mașinii sale Explorer și porni către cealaltă parte a orașului. În mod normal, comentariile venite de la cititori nu o deranjau, dar biletul lui Mitch Matthews era scris pe un ton care efectiv o călcase pe nervi.

Găsi un loc de parcare aflat la două străzi distanță de locul unde trebuia să ajungă și consideră asta drept un semn că ziua ei începea să devină mai bună. Oricum, mult mai rea n-avea cum să fie. Viața ei n-avea cum să fie mult mai rea. În vreme ce aștepta liftul în holul clădirii în care intrase, simți cum un fior rece îi mângâie umerii și un val de neliniște îi străbătu coloana vertebrală. Avea pur și simplu emoții. Era normal. Dacă nu obținea nici un rezultat din asta, habar n-avea ce putea face mai departe.

Ascensorul se opri cu un clinchet, iar ușile se deschisă. Trase din nou aer în piept, sperând să se calmeze, și pătrunse în sala de primire a firmei de avocatură, care era cufundată într-o liniște tulburată numai de păcănitul unor degete pe tastatură, undeva în apropiere. Când se apropie de biroul ei, secretara își ridică privirea către ea. Kate încercă să schițeze un zâmbet, însă își simțea stomacul agitat, ca și cum tocmai ar fi coborât dintr-un montaigne-rousse. Trebuia să existe un motiv pentru care privirea i se oprise tocmai pe numele acestei avocate, dintre sutele care apăreau pe internet.

- Am venit să discut cu Simone Connors.

- Domnișoara Connors e destul de ocupată astăzi, anunță secretara. Aveți programare?

- Da. Pe numele Kate Alexander.

Tânăra blondă ridică receptorul, mormăi ceva în el, după care își întoarse privirea spre Kate.

- Domnișoara Connors vă așteaptă. Puteți intra.

- Mulțumesc.

Kate făcu un efort să-și calmeze emoțiile trepidante până când deschise ușa dublă din stejar și intră în biroul avocatei. Ferestrele mari aflate chiar în fața ei dezvăluiau o panoramă asupra orașului. În dreapta ei, peretele era acoperit cu o bibliotecă plină cu volume de drept, iar în stânga se aflau mai multe canapele din piele, așezate în jurul unei mese de conferință lungi, plină cu cărți și cu hârtii.

Dar cea care-i atrase atenția lui Kate fu Simone Connors însăși. Femeia mărunțică se ridică de la biroul ei aflat în fața ferestrelor cu un chip atât de palid cum Kate nu mai văzuse niciodată. Un chip care, la naiba, nu-i era cătuși de puțin familiar.

- O, Doamne!

În timp ce ușa se închidea, Kate aruncă o privire în spate. Nu mai era nimeni acolo.

Întorcându-se din nou, se uită fix la avocata cu păr ciocolatiu, o tunsoare elegantă și ochi de culoarea bronzului care o priveau de parcă ar fi fost o fantomă.

- O, Doamne, zise Simone din nou, de data aceasta în șoaptă. Annie.

Peste pielea lui Kate trecu un fior de gheață.

- Ăă, nu. Numele meu e Kate Alexander. Am programat o întâlnire cu dumneavoastră la ora unu. Dacă am nimerit într-un moment nepotrivit, aș putea...

- Arăți... Avocata închise ochii, scutură din cap, după care o privi din nou. Îmi... îmi pare rău. Arătați ca o femeie pe care o cunoșteam.

Kate simți un val de entuziasm amestecat cu o doză sănătoasă de frică. Nu. Nu se putea să fie atât de ușor. Sau se putea? Înghiți, încercând să scape de nodul pe care-l simțea în gât.

- Mă... mă cunoașteți de undeva?

- Mă scuzați. E imposibil. Simone își coborî privirea către actele de pe birou, iar când o întoarse asupra lui

Kate, pe chipul ei era întipărit un zâmbet politic. Cu ce vă pot ajuta?

- De ce e imposibil?

În mintea lui Kate se învălmășeau prea multe întrebări, prea multe speranțe vagi. Încercase să-și alunge din voce orice nuanță de disperare, dar nu era prea sigură că reușise.

Simone se așeză din nou, iar Kate observă bluza albă, fără mâneci, care-i pune în valoare brațele tonifiate și pantalonii indigo eleganți și scumpi.

- Femeia respectivă a murit în urmă cu aproape cinci ani. Știți, se spune că toți avem un geamăn pe lumea asta. Presupun că dumneavoastră sunteți pur și simplu geamăna ei. Și, la o privire mai atentă, pot să spun că nu sunteți perfect identice. Efectiv nu mă așteptam la așa ceva, atâta tot. Chiar m-am gândit la ea zilele acestea, și de-aia am sărit la asemenea concluzii pripite. Îi făcu semn către scaunul aflat în fața biroului ei. Vă rog, cu ce vă pot ajuta?

Kate se așeză. Își simțea nervii întinși la maximum.

- Cum... cum o chema?

- Pe prietena mea? Simone își sprijini cotul de mânerul scaunului ei. De ce vreți să știți?

- Sunt pur și simplu curioasă.

Simone se gândi preț de câteva secunde, după care rosti:

- Annie Harrison.

Kate își scotoci prin minte, încercând să regăsească vreun ecou. Nu mai auzise niciodată numele acesta. Speranțele începură să i se risipească.

- Cum a murit?

Simone își înclină ușor capul.

- Sunt convinsă că nu ați venit aici să discutați despre prietena mea, doamnă Alexander.

Kate își trecu mâna prin păr, oprindu-se o secundă să-și atingă cicatricea.

- Vă rog, faceți-mi pe plac puțin. Cum a murit?

- Într-un accident aviatic, chiar la ieșirea din San Francisco. Foarte asemănător cu cel care a avut loc zilele trecute.

Un accident de avion. Nu, nu era la fel. Kate închise încet ochii. Mîntea îi era plină de posibilități și de scenarii. Nici unele nu se legau, nici unele nu păreau plauzibile, însă trebuia să continue cu întrebările. Dacă nu o făcea, avea să regrete mult timp.

- Ce diferențe există între ea și mine? Adică... ați spus că nu suntem identice. Ce e diferit la mine?

Simone își miji ochii.

- De ce sunteți atât de interesată de prietena mea, doamnă Alexander?

Kate se concentrează asupra avocatei minione. Încearcă din răspuțeri să și-o amintească. Dar nu putea. Dar avea sentimentul acela... o senzație ciudată de déjà-vu. Aceeași străfulgerare de intuiție pe care o avusese când văzuse numele lui Simone pe internet.

- Când am intrat, nu știam nimic despre prietena dumneavoastră. Și îmi cer scuze că vă întreb, dar...

- Dar ce?

Expirând tulburată, Kate își îndreaptă spatele și spuse:

- Am venit la dumneavoastră la sfatul unui coleg. Nu reușesc să aflu anumite informații, iar colegul meu a fost de părere că ar merita să apelăm la un specialist în drept care ar putea să mă ajute să primesc răspunsurile pe care le caut. Am dat de numele dumneavoastră pe internet. Și... nu știu... ceva m-a făcut să cred că dumneavoastră ați fi exact persoana la care ar trebui să apelez.

Văzând că Simone nu făcea altceva decât să o privească gânditoare, Kate își schimbă poziția pe scaun și continuă: Soțul meu a murit în accidentul acela aviatic de acum câteva săptămâni.

- Ah. Chipul lui Simone se mai îmblânzi. Ah, îmi pare rău. Nici nu-i de mirare că...

- Nu, nu e vorba despre asta. Dar mulțumesc. Kate trase aer în piept și trecu mai departe: După moartea lui, am descoperit niște informații care m-au adus aici, în San Francisco. Acum câțiva ani am fost implicată

într-un accident care m-a băgat în comă. Se încruntă și clătină din cap, încercând să-și limpezească mintea. Sau cel puțin așa am crezut. Când am început să caut printre hârtiile soțului meu, am descoperit indicii că am fost internată într-un sanatoriu de aici, din San Francisco, pe o perioadă de peste doi ani. Domnișoară Connors, eu nu-mi aduc aminte deloc să fi fost aici. Nu-mi aduc aminte nimic din perioada de dinainte de momentul în care m-am trezit din comă, acum 18 luni. Nimic despre trecutul meu, unde am crescut, despre familia mea. Soțul meu mi-a spus că am suferit un accident de mașină și că stătusem în comă timp de patru zile. Acum... acum nici nu mai știu ce să cred.

Simone se aplecă spre ea, cu fruntea încrețită de gânduri.

- Unde ați locuit până acum?

- În Houston. Soțul meu era doctor. Neurochirurg. Scoase hârtiile din poșetă. Pe formularele din perioada în care, din câte se pare, am fost aici, am regăsit semnătura lui ca medic curant. Și n-ar fi putut să se ocupe de cazul meu dacă am fi fost căsătoriți.

- Nu, n-ar fi putut.

Mijind ochii, Simone luă documentele și le cercetă rapid.

- Sanatoriul a ars din temelii în urmă cu un an. Pur și simplu o coincidență, din câte-mi dau seama. A fost reconstruit, dar cei de acolo pretind că toată arhiva a fost distrusă în incendiu. N-am reușit să primesc nici un răspuns la întrebările mele. Speram că mă puteți ajuta să tratez cu ei. Am fost pacient acolo și am drep-turile mele.

Simone citi formularele primite, întorcând paginile rând pe rând.

- Pierderea memoriei, pe termen nedeterminat și ire-versibilă, murmură ea, trecând în revistă diagnosticul. Și nu vă amintiți absolut nimic despre accident?

- Nu, nimic.

- Și din perioada de după acesta?

- Când m-am trezit, eram în Houston. Soțul meu era lângă mine. Nu-mi aminteam nici de el nimic. Practic, am luat-o de la zero.

Simone continua să citească hârtiile din fața ei.

- E un caz destul de neobișnuit. Aici scrie că porțiunea de creier care a fost afectată stochează amintirile pe termen lung, mai ales cele personale și tot ce ține de personalitate. Aveți o profesie, doamnă Alexander?

- Da, sunt redactor la o publicație de geologie. Doctorul care s-a ocupat de mine la Houston e de părere că porțiunea de creier care a fost afectată este tocmai cea care era dedicată amintirilor personale, fapt care ar explica de ce pot să-mi amintesc tot felul de lucruri pe care le-am învățat în decursul anilor - cum ar fi gradul de înclinare al plăcii tectonice Juan de Fuca -, dar nimic despre unde și cum le-am învățat.

Când Simone ridică privirea către ea, nedumerită, pe buzele lui Kate apăru un zâmbet slab.

- Scuze, mereu uit că ceilalți nu sunt la fel de interesați de geologie ca mine. Prin redacție toți glumesc că sunt regina tocilarilor.

- O, Doamne. Uau! Simone expiră prelung și aruncă hârtiile pe birou. Își trecu peste frunte o mână care, din câte se părea, tremura. Ați mai găsit și altceva împreună cu documentele acestea?

- Doar asta. Kate culese fotografia din poșetă și i-o întinse. Nu am nici cea mai vagă idee cine este aici, dar ochii... ochii aceia îmi sunt foarte cunoscuți. Sunt identici cu ai mei.

Simone rămase cu gura căscată.

- O, Dumnezeule mare!

- Ce e?

- E fiica lui Annie.

Mitch își petrecu cea mai mare parte a după-amiezii în laborator, testând mostrele de rocă pe care echipa sa i le trimisese tocmai din British Columbia. După mai multe ore, se rezemă de spătarul scaunului și-și frecă ochii oboșiți. Mai avea mult de studiat, dar era destul

de sigur că începuseră cu dreptul. Avea să fie nevoie să se ducă în British Columbia destul de curând, probabil cândva săptămânile următoare, dar avea încredere în echipa lui, și, până acum, testele lor inițiale dăduseră aceleași rezultate ca ale lui.

Era trecut de patru când reuși în sfârșit să ajungă înapoi la birou. Intrând pe ușă, îi adresă un zâmbet lui Christy, secretara sa, și îi aruncă pe birou un pachet de biscuiți cu fulgi de ciocolată marca Mrs. Fields.

- Du-te acasă, da?

- Ești într-o dispoziție de milioane. Lui Christy îi plăceau toate dulciurile de la Mrs. Fields, iar el știa asta.

- Mostrele arată bine. Sună-l pe Charlie și află dacă vor să mă duc și eu. Mă gândesc să ajung pe acolo cam peste două săptămâni. Vezi ce progrese fac și cum se prezintă programul pe care l-au pus la punct. După care du-te acasă. Ai lucrat toată ziua.

- Nu trebuie să mă dai afară pe ușă. Christy îl urmă în birou și îi puse pe masa de lucru raportul pe care tocmai îl terminase. Ai aici profilul geochimic al locației.

- Splendid. Începu să-l răsfoiască. Mi-a lăsat cineva vreun mesaj?

- Ai vreo câteva pe mesageria vocală. A venit Mac pe aici, vrea un punct de vedere legat de biomarkeri. I-am zis că o să-l suni în seara asta sau mâine.

- Mulțumesc, Christy. Ce naiba m-aș face eu fără tine?

Cu un zâmbet sfios, se lăsă pe spătarul scaunului și-și cocoță picioarele pe marginea biroului.

- Ți-ai rupe gâtul.

Femeia îi făcu cu ochiul și ieși.

Mitch ridică receptorul și-și introduse codul de acces la mesageria vocală. Nu închise ușa, niciodată nu o făcea, astfel că, atunci când își scoase mingea de baseball pe care o ținea în sertarul de sus al biroului și începu să o arunce în aer, șuieratul ritmic și bufnetul slab al acesteia nu iscară nicio reacție din partea lui Christy, care stătea la biroul ei.

Asculta mesajele cu ochii închiși, continuând să arunce mingea. Majoritatea erau informații despre locația cea nouă, plus câteva mesaje de la laborator, legate de ceea ce descoperiseră în dimineața respectivă. Telefonul scoase un bipăit și trecu la mesajul următor. Când pe fir se auzi glasul acela ușor răgușit de femeie, își îndreptă brusc poziția pe scaun.

Mingea de baseball pe care tocmai o aruncase coborî cu un pocnet și-l lovi fix în moalele capului.

- La naiba, mormăi, frecându-și locul lovit. Însă durerea se risipi rapid, căci mintea i se concentra asupra vocii aceleia. O recunoștea.

Era vocea lui Annie.

Și rostea cuvintele în ritmul acela cunoscut, motiv pentru care avu certitudinea că era glasul ei. Auzise de o mie de ori ritmul acela, felul în care-i rostea numele, modul în care tonul ei disprețuitor prelungea silabele cuvântului „ticăloaso“. Chipul i se făcu alb ca varul în timp ce căuta cu mișcări înnebunite să asculte din nou înregistrarea.

Nu, nu se putea așa ceva. Avea halucinații. Își închipuia lucruri care nu erau nicidecum reale. Cum îi zicea mama lui când era mic? Da, visa cai verzi pe pereți. Cu inima bubuindu-i în piept, apăsă butonul de repetare. Mesajul era nou. Era vocea lui Annie și, Doamne, Dumnezeule, înregistrarea era de azi. O ascultă din nou, încercând de data aceasta să se concentreze asupra cuvintelor, nu asupra glasului. Spunea că se numea Kate Alexander.

Kate Alexander.

Țăcănita de la revista aia? Era absurd. Cunoștea glasul acela la fel de bine ca pe al său.

În minte i se învăteau tot felul de scenarii, posibilități și întrebări. Nu, n-avea cum. Nu era posibil...

Și totuși... Inima îi bătea cu putere. Nu i se găsisese cadavrul. Locul ei fusese chiar în dreptul aripii avionului. Motorul explodase. Nici unul dintre pasagerii din jurul ei nu fusese găsit, viu sau mort. Ei speraseră că nu se urcaseră în avion, că se răzgândise în ultimul moment,

după ce Ryan o lăsase la aeroport. Dar speranța aceea se spulberase când Ryan îi identificase obiectele personale, după prăbușire. Și dacă totuși ea nu se urcase în avionul acela? Era oare posibil să fie în viață? Ideea în sine era nebunească. Absurdă. Practic imposibilă. Și, cu toate acestea... era singurul lucru la care se putea gândi acum.

Trebuia să afle cu certitudine. Formă numărul ei, dar apelul fu direcționat direct către mesagerie. Trântind receptorul, își luă haina și ieși cu pași grăbiți.

Când trecu pe lângă ea ca o furtună, Christy se ridică de la biroul ei.

- Mitch, ce se...?

Abia dacă o auzi. Era deja pe scări. Când reuși să iasă din clădire, se uită în trecere la ceas. Era patru și jumătate după-amiaza. N-avea nici o șansă să ajungă în cealaltă parte a orașului înainte de ora cinci. Începu să se strecoare printre mașinile din trafic, strigă la o bătrână care traversa strada mult prea încet și, în final, reuși să găsească un loc de parcare în fața sediului editurii McKellen chiar înainte de ora cinci.

La naiba cu aparatul de parcare! Nici măcar nu se deranjă să verifice dacă nu cumva parcase într-un loc rezervat persoanelor cu handicap. În mintea lui nu exista decât un singur lucru. Glasul acela al naibii de cunoscut, enervant la culme și incredibil de dulce.

Intră cu pași grăbiți în clădire, înjură liftul care parcă nu mai ajungea la parter, după care o luă pe scări. Când ajunse la etajul al paisprezecelea, găfăia puternic, dar asta nu-l făcu să o lase mai moale. Se duse direct la biroul lui Kate Alexander.

Secretara cu tatuaje și piercinguri care-l întâmpinase mai devreme se ridică de la birou când îl văzu, cu fruntea încrețită de o îngrijorare evidentă.

- Domnule Matthews, nu puteți să intrați acolo!

Mitch trecu valvârtej pe lângă ea și împinse ușa cu umărul. Încăperea de dincolo de ea era goală.

- Unde este? Aruncă o privire prin biroul înghesuit, cam de aceleași dimensiuni ca baia lui.

- Domnișoara Alexander nu e aici. A ieșit și n-o să se mai întoarcă azi. Pot să vă fac o programare, dacă doriți.

Abia dacă o auzea. Cerceta biroul, neștiind nici el ce căuta. Lângă perete erau mai multe teancuri de ziare. În dreapta lui se afla o bibliotecă plină cu volume de geologie și bucăți de diferite minerale. Biroul ei era îngropat în hârtii, iar fereastra de mici dimensiuni care se deschidea spre panorama orașului proiecta lumina după-amiezii târzii peste numeroasele cutii de publicații și cărți care așteptau să fie despachetate și așezate la locul lor.

Fir-ar să fie, trebuia să fie ceva acolo, orice, care să-l lămurească dacă...

- Nu aveți voie să intrați aici, domnule Matthews, rosti secretara pe un ton mai ridicat, în timp ce el ocolea biroul. O să chem paza, să știți.

Mitch frunzări dosarele de pe masa de lucru, mutând de colo-colo diverse teancuri de hârtii, căutând... La naiba, nu știa ce. Orice. Privirea îi alunecă spre fotografia de lângă computerul ei.

Și sângele îi îngheță în vine.

Dumnezeule mare!

Cu degete tremurânde, luă rama în mâini și se cufundă în scaunul ei, nevenindu-i să creadă ce vedea.

Arăta ca Annie. Nu era exact așa cum și-o amintea el, dar semăna izbitor. Nu conta că avea nasul ușor diferit, pomeții un pic mai înalți sau că avea o cicatrice lângă tâmplă. Chipul care-l privea din fotografia aceea avea aceeași ochi, aceeași bărbie și chiar aceeași gropiță care apărea și pe fața lui ori de câte ori zâmbea. Și stătea alături de un băiețel blond.

Un băiețel care semăna leit cu Ryan.

Pielea de pe față îi deveni albă ca varul.

- Domnule Matthews, întrebă secretara. Ăăă... nu vă simțiți bine?

- Unde e? reuși el să îngaiame.

- Nu știu. Dacă reveniți mâine...

- Trebuie să aflu acum!

Secretara tresări.

- Nu putem să dăm informații personale. Dacă reve-
niți mâine, sunt convinsă că o să vă primească.

- La naiba! Aici nu e vorba despre blestematul ăla de
articol! E ceva personal. Unde dracu' e?

- Nu știu. Ascultați...

Mitch strânse din dinți, dându-și seama că nu avea să
obțină nimic de la secretară.

Înșfăcând fotografia, porni cu pași hotărâți spre ușă.
Tânăra goni după el, strigând ceva despre furtul bunu-
rilor personale, dar lui nu-i păsa. Singurul lucru care-l
interesa era să dea de Ryan.

Chiar acum.

Kate își simțea picioarele moi, ca și cum ar fi fost gata
să cedeze sub ea.

Verifică adresa pe care o luase de pe internet. Simone
îi spusese să nu tragă concluzii pripite, să o lase să
facă niște cercetări, dar, imediat ce avocata o recu-
noscuse pe Julia Harrison ca fiind fata din fotografia
aceea, Kate nu se putu împiedica să se gândească la
toate coincidențele.

Jake avusese un motiv să încuie fotografia în cutia
aceea. Un motiv pentru care avusese dintr-odată o sen-
zație de déjà-vu când se uitase la ea. Un motiv pentru
care, dintre toți avocații, o alesese pe Simone Conners.

Se întorsese la birou. Căutase informații despre Ryan
Harrison, bărbatul despre care Simone îi spusese că era
soțul lui Annie Harrison. Iar ceea ce aflase o făcuse să
se simtă dintr-odată rău. Bineînțeles, îi mai văzuse fața,
pe copertele revistelor *Fortune* și *Money* și, cel mai re-
cent, în paginile revistelor de scandal, dar nu știuse mai
multe despre el, în afară de faptul că era incredibil de
atrăgător. Dar acum știa. Pe internet erau numeroase
articole care-l portretizau ca un director de companie
farmaceutică fără scrupule, cunoscut pentru preluările
agresive ale altor firme și pentru faptul că îi călca pe toți
în picioare pe drumul său spre succes. Presa spunea des-
pre el că era avid după bani și inflexibil. Și avea obiceiul

să rânjească disprețuitor la camerele de luat vederi ori de câte ori acestea se apropiau de el. Și totuși, nu părea să-l deranjeze faptul că era fotografiat braț la braț mereu cu altă femeie, la fiecare sfârșit de săptămână.

Era practic imposibil ca ea să-și fi împărțit viața cu o astfel de persoană. Bani? Putere? Celebritate? Nici unul dintre aceste lucruri nu o interesau câtuși de puțin. Iar un bărbat atât de obsedat de acestea nu i-ar fi trezit interesul nici într-o mie de ani. În nici un caz nu ar fi putut să fie...

Înghiți în sec, să alunge nodul pe care-l simțea în gât, incapabilă să rostească respectivele cuvinte și nici măcar să le gândească.

Avusese un soț. Pe Jake. Când atinse verigheta pe care încă o purta pe mâna stângă, fu străbătută de un val de greață. Nu conta deloc că Reed semăna puțin cu bărbatul acesta. Toată lumea avea un geamăn undeva, nu? Nu-i spusese Simone exact lucrul acesta, cu doar câteva ore în urmă?

O, Doamne, asta era o idee proastă. Închise ochii și respiră adânc de câteva ori, să se calmeze.

Ce naiba căuta aici? N-ar fi trebuit să vină la San Francisco. N-ar fi trebuit să se ducă la biroul lui Simone Connors. N-ar fi trebuit să-și bage nasul în afurisitul ăla de sertar.

Deschise ochii și cercetă cartierul acesta select. De-o parte și de alta a drumului care ducea către dealurile Sausalito se înălțau arțari uriași. Casele din zonă erau înconjurată cu peluze, care mai de care mai impunătoare și mai impresionante. Toate acestea erau o greșeală. Nimic nu era adevărat. Trebuia să plece înainte de a se face de răs în mod iremediabil.

Tocmai se pregătea să se retragă, când auzi clinchetul unui clopoțel undeva aproape. Ridică privirea tocmai la timp pentru a vedea trei fete venind în viteză cu bicicletele.

Ultima dintre ele apăsă pe frână imediat ce o văzu pe Kate. Prietenele ei trecură mai departe, răsând, dar ea își puse picioarele pe asfalt și se prinse bine de ghidonul

bicicletei, după care pe chipul ei se întipări aceeași expresie, de parcă s-ar fi trezit față în față cu o stafie, pe care o avusese și Simone când Kate intrase în biroul ei.

Kate înghiți forțat. Își simțea pielea fremătând, ca și cum ar fi fost înțepată de o mie de ace. Fața aceea - fetița aceea - era chiar cea din fotografia ei.

Nu putea să plece acum. Trebuia să vadă. Trebuia să știe.

Se simți străbătută de un val de frică. Nu știa ce să spună. Nu știa ce să facă. Dar ceva îi dădu ghes să meargă mai departe.

- Bună.

- Tu..., spuse fetița, holbându-se în continuare la Kate. Tu... arăți ca....

- Pe mine mă cheamă Kate. Tu ești Julia?

- Da. Ochii i se mijiră, suspicioși. De unde știi cum mă cheamă?

- De la o prietenă. Tăcerea aceea stânjenită și felul în care copila continua să o fixeze de parcă avea un corn în frunte erau mai mult decât putea suporta Kate. Aruncă o privire de-a lungul drumului și spuse: Am venit să discut cu tatăl tău. E acasă?

Fetița sări ca arsă de pe bicicletă.

- Nu e acasă. Nu poate să se vadă cu tine.

Palmele lui Kate se umeziră.

- Stai pu...

- Julia! răsună o voce de bărbat. Este timpul să intri în casă!

Bicicleta fetiței căzu la pământ cu zgomot. Julia o luă la fugă de-a curmezișul străzii și pe aleea care ducea la o casă impunătoare, cu trei niveluri, de pe a cărei verandă tocmai cobora un bărbat. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi și o cămașă cu mânecile suflecate până la coate. Un bărbat cu părul blond și cu o față răvășitor de frumoasă, care nici măcar nu se compara cu ceea ce văzuse Kate prin reviste sau pe internet.

Un bărbat care - își dădu ea seama, trăgând aer în piept - de aproape nu semăna doar *un pic* cu fiul ei. Era *leit* Reed.

capitolul 5

Ryan se simți invadat de un val de adrenalină când o văzu pe Julia alergând spre el, cu o expresie în care erau amestecate suferința, teama și furia.

- Ce s-a-ntâmplat? întrebă repede, lăsându-se într-un genunchi în fața ei, apucând-o de umeri și cercetându-i corpul, pentru a se asigura că era teafără și nevătămată.

- Ăă... intră în casă, tătucule. Intră în casă!

- Julia, liniștește-te. Ce s-a întâmplat? Spune-mi ce este. Privirea lui trecu dincolo de ea, spre locul unde își lăsase bicicleta, în drum. La persoana care stătea în mijlocul străzii, uitându-se fix la ei. La femeia care semăna cu...

Dintr-odată, simți că rămâne fără aer. Genunchii i se înmuiară.

- O, Dumnezeule mare!

- Nu, tati! Julia îl împingea de umeri, încercând să-l facă să se întoarcă în casă în timp ce el se ridica încet. Nu, tati. Nu e ea. Nu e ea, tătucule. Doar seamănă cu ea. Te rog, tătucule, te rog. Uită-te la mine.

Privirea lui coborî la chipul brăzdat de lacrimi al Juliei. În ochii fetei se citea panica, însă el abia de conștientiză asta. Cu brațele tremurându-i, o ridică și o dădu din fața sa, după care se uită din nou la bruneta care stătea ca o stană de piatră în drum. Privindu-l exact așa cum o privea el pe ea.

Capul i se invârtea. Pulsul i-o luase razna. Așa ceva era imposibil.

Era doar vag conștient de sunetul scârțâitor al unei mașini oprind brusc lângă trotuar, de faptul că Mitch coborî din Land Roverul lui, de vocea isterică a Juliei, care încerca să-l tragă înapoi în casă, dar căreia nu-i putea simți mâinile pe corp. Și parcă nu-și putea opri picioarele să se miște către ea. Se simțea ca pierdut într-o ceață. Într-un vis. Ca și cum ar fi avut halucinații.

Cumva, reuși să ajungă în drum și se opri în fața ei. Se holba la ea, șocat.

Undeva lângă el îl auzi pe Mitch mormăind:

- O, Doamne, Dumnezeu!

Nimeni nu spunea nimic. Timp de un minut cât o veșnicie, peste ei domni tăcerea. Și frica, și speranța, și incredulitatea. După care Ryan își simți inima tresăl-tând dintr-odată.

- O, Doamne!

Traversă distanța care-i despărțea, îi cuprinse chipul în mâini și-și trecu degetele peste conturul fin al maxilarului ei. Nu putea fi reală. Mai mult ca sigur că nu era decât un vis. Amintirile îl loveau din toate părțile, înghesuindu-se undeva sub stern și contractându-se în timp ce o privea cu nesăț. În timp ce-i simțea pulsul sub degete. În timp ce căldura corpului ei îl înconjura, dându-i o stare de dezorientare și de amețală.

Era reală. Era caldă, moale și vie sub atingerea lui. Era... Annie. Se uita fix în ochii lui. În adâncul ochilor ei de smarald apăru o sclipire scurtă de recunoaștere. Și legătura aceea pe care o avuseseră din prima secundă de când se cunoscuseră, cu mult timp în urmă, era vie și puternică, încălzindu-i zone ale sufletului despre care nici nu conștientizase că se răciseră.

Tot acest timp care trecuse... Toți anii aceștia...

- Annie, i se adresă în șoaptă.

Ochii ei se întunecară. Lumina recunoașterii dispăru, lăsând în urmă confuzie și... spaimă.

Înainte ca Ryan să o poată opri, se smulse din brațele lui și făcu un pas mare înapoi. Apoi își întinse brațele, într-un gest care comunica foarte clar că nu voia să fie atinsă.

- Nu. Înghiți cu greu, uitându-se de la unul la altul, cu fruntea încruntată, și mai făcu un pas. Nu, pe mine mă cheamă Kate. Kate Alexander.

Ryan simți un junghi de durere. Încercă să întindă din nou mâna spre ea, dar Julia îl trase tare de braț, oprindu-l.

- Tati, ți-am spus, nu este ea. Doar seamănă cu ea. Tati, tâticule, ascultă-mă. Nu e ea.

Nu e ea? Trebuia să fie ea. Trebuia...

- Annie...

Femeia se feri de atingerea lui. Iar inima lui se contractă de durere, de parcă i-ar fi fost aruncată pe asfaltul de la picioarele lui.

-Ăăă... speram să-ți pot pune câteva întrebări. Din câte văd, nu e tocmai un moment potrivit. O să plec...

-Nu! ziseră în același timp Ryan și Mitch.

Kate tresări. După care încremeni, uitându-se de la unul la altul, uluită.

Dumnezeule mare, trebuia să fie ea. Avea aceeași voce. Ryan n-ar fi putut să o uite niciodată. Nu știa ce naiba se întâmpla, dar nu voia să o sperie și să o facă să plece. Pentru a se împiedica să o atingă, își trecu palmele peste față. Închise ochii, clătină din cap, după care îi deschise din nou. Ea era tot acolo. Nu era o plăsmuire a minții lui.

De ce nu se arunca de gâtul lui? De ce stătea acolo, privindu-l de parcă ar fi fost un străin?

-Nu, spuse Mitch din nou, întinzându-și mâinile. Nu, acum e în regulă.

Atenția ei se concentrează asupra lui.

-Tu cine ești?

Nu-l știa pe Mitch? N-avea cum să nu-și recunoască propriul frate. Era Annie.

-Mitch Matthews. Ăă... cumnatul lui. Mitch dădu din cap în direcția lui Ryan. Fratele ei... al lui Annie.

Fruntea ei se încreți, după care ochii ei verzi se deschiseră larg.

-Mitch Matthews. Geologul?

Pe chipul lui Mitch apăru un zâmbet șiret.

-Da, chiar el.

-Aha. Așa deci.

Pe chipul ei apăru pentru o secundă o expresie tensionată. Ryan observă că fața aceasta era diferită de cum și-o amintea. Diferită, dar tot familiară.

-E o situație oarecum stânjenitoare. Eu... ăăă, nu mi-am închipuit...

Își trecu o mână prin păr.

Stomacul lui Ryan se contractă brusc. Era același gest automat pe care-l făcea Annie ori de câte ori era emoționată.

- Nici eu, răspuse Mitch. Se studiară reciproc preț de un minut. Am primit mesajul tău.

Obrajii ei căpătară o nuanță rozalie.

- Ei bine, ăă, s-ar părea că articolul meu te-a făcut să te aprinzi un pic. Iar eu am reacționat... prost, trebuie să recunosc acum, în lumina situației prezente.

Mitch zâmbi larg. De ce naiba rânjea așa?

- Despre ce vorbiți? întrebă Ryan, uitându-se de la unul la celălalt. El se simțea de parcă ar fi fost zdrobit în bătaie din toate părțile, iar ei se purtau de parcă s-ar fi cunoscut. Dacă Mitch știuse că Annie era atât de aproape și nu-i spusese nimic...

- Ryan, dumneaei este ziarista aceea despre care ți-am spus. Cea care a scris articolul acela.

Ryan își întoarse privirea la ea - la Annie a lui. La femeia care nu putea fi alta decât Annie a lui. De ce se purta de parcă nu l-ar cunoaște? De ce nu o îmbrățișa strâns pe Julia? De ce nu-l îmbrățișa pe el cât putea de strâns? De ce nu se agăța de el așa cum avea el nevoie să se agățe de ea?

În timp ce toate aceste întrebări i se învălmășeau prin minte și-i cerceta din nou trăsăturile, își dădu seama ce era diferit. Avea nasul mai subțire, pomeții mai proeminenți, iar lângă tâmplă avea o cicatrice pe care el nu și-o amintea.

Ziarista. Cea care scrisese articolul acela. Kate Alexander.

Își simțea pieptul comprimându-se. Era oare posibil ca femeia aceea să nu fie Annie?

Mintea îi zbură la discuția pe care o purtase cu Mitch în biroul lui, iar confuzia fu înlocuită de șoc.

- Țăcănita?

- Poftim?

Femeia îl săgetă cu o privire întunecată.

Mitch izbucni în râs.

- Nu, nu, nu vorbește serios. Este doar o glumă. Eh, e o situație destul de stânjenitoare. Semeni... semeni

foarte mult cu sora mea. Cred că suntem cu toții cam tulburați.

Ce naiba spunea Mitch? Era sora lui, nu?

- Ce-ar fi să intrăm? sugeră Mitch. Ai putea să ne povestești totul. Haideți! Le făcu semn către casă. Kate îi aruncă o privire suspicioasă lui Ryan, după care se îndepărtă suficient de el cât să n-o poată atinge, alegând să meargă alături de Mitch.

Ryan se întoarse și se uită lung după ea, cum se îndrepta către casă, încercând să-și limpezească mintea.

Era oare posibil ca o persoană străină să semene într-atât cu soția lui? Să aibă aceeași voce? Dacă nu era Annie, atunci ce căuta aici? Avea de-a face cumva cu o glumă perversă?

Legănarea mersului ei îi atrase atenția. Iar inima începu să-i bată din nou cu putere. Avea exact constituția lui Annie, cu picioare puternice și fundul perfect tonifiat. Ba chiar mergea la fel ca ea.

Destinul nu putea fi atât de crud. *Dumnezeu* nu putea să existe o explicație. Durerea îi săgetă prin piept, înjunghiind ce-i mai rămăsese din inimă. De dragul lui Mitch, avea să asculte ce avea ea de zis. După care trebuia să plece. El nu putea suporta să aibă mereu în fața ochilor amintirea a tot ceea ce pierduse.

Îi urmă în camera de zi, dominată de canapeaua de piele, în formă de L, pe care o alesese împreună cu Julia. Femeia se opri în mijlocul încăperii, uitându-se lung la orizontul citadin care se vedea pe fereastră, după care se întoarse și aruncă o privire prin încăpere. Ryan nu-și putea da seama la ce se uita - sau după ce -, însă, cum privirea ei trecea peste fotografiile cu Julia, cu Mitch, cu Annie, Ryan ajunsese la capătul răbdării.

Julia îl trase de braț, șoptindu-i pe un ton implorator:

- Tăticule?

Însă el o ignoră.

- De ce ați venit aici, domnișoară... Cum ați spus că vă cheamă?

Femeia tresări vizibil, apoi se întoarse către el și, după modul în care ochii i se deschiseră mai larg dintr-odată, își dădu seama că șocul îi dispăruse de pe chip, fiind înlocuit de gheața pe care o simțea și în inimă. Gheața pe care o adunase în suflet de ani încoace, pentru a putea supraviețui.

Sub ochii lui, ea se acoperi cu un fel de scut invizibil, expresia îi deveni mai dură, ca și cum s-ar fi uitat la o persoană total străină. Ca și cum legătura aceea pe care o simțise între ei acolo, în stradă, nici nu existase vreodată.

- Soția dumneavoastră a murit într-un accident aviatic, în urmă cu aproximativ cinci ani, așa e? Când văzu că el nu răspunde, adăugă: Iar asta s-a întâmplat aici, în San Francisco. Adevărat?

- Din câte văd eu, dumneavoastră păreți să știți deja răspunsurile la aceste întrebări. De ce ați venit aici? Întrebă din nou.

- Acum un an și jumătate, am fost implicată într-un accident în urma căruia am intrat în comă. Își ridică mâna și-și frecă ușor o zonă din partea stângă a capului. Când mi-am recăpătat cunoștința, eram într-un spital din Dallas și nu-mi puteam aduce aminte nimic legat de accident sau de viața mea de dinainte. Doctorii mi-au spus că rănilor suferite îmi afectaseră memoria pe termen lung. „Amnezie retrogradă“, așa au zis că se numește. Mi s-a spus că fusese vorba despre un accident rutier. Dar acum nu mai sunt atât de sigură că așa au stat lucrurile.

- De ce nu? întrebă Mitch, studiind-o și el cu mare atenție.

Ea își îndreptă privirea către el.

- Soțul meu a murit în accidentul aviatic care a avut loc aici acum câteva săptămâni. După aceea, când a trebuit să-i verific documentele pe care le ținea în birou, am găsit unele care indicau că am fost internată într-un sanatoriu de aici, din San Francisco, cât am fost în comă, nu în Texas, așa cum mi s-a spus. Și că am fost inconstientă aproape trei ani, nu patru zile. Nu știu

de ce m-a mințit soțul meu sau ce înseamnă toate acestea, dar am venit în San Francisco în căutarea unor răspunsuri. Astăzi am apelat la o avocată pentru a mă îndruma. Aceasta însă mi-a spus că semăn izbitor cu Annie Harrison. Își întoarse privirea la Ryan și adăugă: Soția dumneavoastră.

Ryan simțea că totul se învârtea cu el, iar inima îi bătea atât de tare, încât îi bubuia în urechi. Era o poveste absurdă. Nebunească. Și în nici un caz nu putea fi adevărată.

- Cine este avocata asta? întrebă Mitch.

- Simone Connors.

Ochii lui Mitch se îndreptară automat către Ryan, întâlnindu-i privirea. Acesta știa exact ce gândea Mitch. Dar era imposibil să fie chiar ea. Da, semăna foarte mult cu ea, dar acum, că trecuse peste șocul inițial, putea observa că nu era identică. Annie avea nasul altfel, iar pomeții nu îi erau atât de pronunțați. Maturizarea putea aduce schimbări pe corpul și pe fața unei persoane, dar nu îi modifica și structura osoasă. Și-apoi, Annie murise. Își pierduse viața când se prăbușise avionul acela. O înmormântaseră. Nu conta că nu îi găsiseră trupul neînsuflețit. Dintre toți cei aflați în avionul acela, nimeni nu supraviețuise.

- Simone crede că e posibil ca tu să fii Annie, spuse Ryan. De-asta ai venit aici.

- Nu. Ei bine, nu chiar. Adevărul e că ea nu știe că am venit aici. Mi-a spus să nu vin, dar am... Își mușcă buza inferioară, după care băgă mâna în poșetă. Ochii i se îndreptară către Julia, care stătea lângă Ryan, iar în sufletul acestuia din urmă luă naștere un impuls protector, care-l făcu să o tragă mai aproape de el. Cu degetele tremurând, femeia îi întinse o fotografie, rostind: Am găsit asta într-o cutie încuiată, în biroul soțului meu.

Cu o mișcare șovăielnică, Ryan luă fotografia. Se uită la ea. Și simți cum i se înmoaie picioarele.

Julia făcu ochii mari când văzu fotografia din mâna lui.

- Asta-s eu.

Capul lui Ryan se ridică repede. Când femeia se întoarse să o privească pe Julia și își dădu părul pe după ureche, reuși să distingă o aluniță rozalie aflată chiar sub urechea ei stângă, între maxilar și gât. O inimă cu susul în jos. Pe care el o sărutase, o linsese și o mușcase în joacă de nenumărate ori și pe care o știa la fel de bine ca și cum ar fi fost întipărită pe pielea lui.

În inimă i se reaprinse focul speranței. Ea era. Era în viață. Era...

Făcu o mișcare, încercând să o atingă. Femeia se dădu un pas înapoi, să evite asta; când privirile li se întâlniră, Ryan cercetă atent expresia din ochii ei. Nici un semn că l-ar fi recunoscut. Nici un semn de iubire. În ochii aceia nu zări decât pustietate și neîncredere.

Își aduse din nou aminte de reacția pe care o avusese ea în stradă. Iar flăcările speranței fură stinse repede, înăbușite cu gheață.

„Accident. Amnezie retrogradă... În viață.”

Simți un val de greață urcându-i pe esofag. Întreaga cameră părea a se strânge în jurul lui, aceeași senzație pe care o avusese la înmormântare, când conștientizase dintr-odată că o pierduse pentru totdeauna și șocul îl izbise ca o lovitură în moalele capului.

Dar nu o pierduse. Era aici. Era adevărată. Indiferent ce se întâmplase de nu mai arăta ca atunci, un lucru tot era clar. Nu murise. Nu se urcase în avionul acela. Fusese aici, în San Francisco, în tot acest timp, iar el nici măcar nu o căutase. Nici măcar nu-i trecuse prin minte să o caute.

Dintr-odată, își simți plămânii goliți de aer. Fotografia îi căzu la picioare. Trebuia să plece de lângă ea. De lângă toți, înainte de a o lua complet razna.

Ieși din cameră. Habar nu avea unde naiba se ducea. În urma lui, îl auzi pe Mitch murmurând:

-Ăăă, ne scuzi un moment, da?

Reuși să ajungă până în bucătărie. Ar fi vrut să meargă mai departe, dar nu era sigur că-l mai țineau picioarele. Lipindu-și palmele de granitul rece al blatului, își lăsă capul în piept și se mulțumi să se concentreze asupra

felului în care respira. Inspirație, expirație. Inspirație, expirație. Și spera cu ardoare că asta avea să-i mai potolească durerea îngrozitoare din piept.

„Nu-ți pierde controlul. Fii tare, pentru Julia.“

Pleoapele i se lăsară peste ochi, și făcu un efort să-și alunge lacrimile. Dintre toate scenariile pe care și le imaginase de-a lungul anilor, nici unul nu se potrivea cu ceea ce tocmai auzise. În toate, sau cel puțin în cele în care ea nu murise, Annie era la fel de încântată să-l vadă pe cât era el. Dar femeia asta, Kate Alexander asta, nici măcar nu-l recunoștea. Nu îi sărise în brațe. Nu-i declara iubirea ei. Stătea pur și simplu acolo, holbându-se la el de parcă ar fi fost... un nimeni pentru ea.

Și spusese că avusese un soț. Durerea îl cuprinsese într-o încețare atât de puternică, încât abia mai putea respira. Se recăsătorise. Își văzuse de viața ei, în timp ce el rămăsese blocat, amintirea ei fiind singura motivație de a-și continua existența, zi după zi.

- Ryan.

Mitch. Fir-ar să fie, ar fi trebuit să-și dea seama că Mitch avea să vină după el.

Nu se întoarse, căci n-ar fi putut să-i înfrunte privirea.

- Nu ne recunoaște.

- Nu. Dar nu înseamnă că e chiar ea.

- Ea e. Ai văzut cum și-a trecut mâna prin păr. Și, să fiu al naibii, are aceeași aluniță lângă ureche. Glasul i se frânse pentru o secundă. E Annie.

- Nu știm sigur.

- Eu știu. În final, Ryan se întoarse către Mitch. Știi asta. Am știut din secunda în care am dat cu ochii de ea.

- Este posibil să fie. Dar șansele sunt atât de mici... Adică recunosc că seamănă cu ea. O, Doamne! Mitch își scărpină linia maxilarului. Și ce spune ea... Da, s-ar putea potrivi. Dar nu știm nimic sigur. Ar putea fi o țacănită care vrea bani. Ryan, nu cred că este cazul să-ți aduc aminte că ești un fel de vedetă. Ei, notorietatea asta atrage tot felul de nebuni. Nu știm sigur că este ea.

Putem să face niște analize. Un test ADN - putem să luăm probe de la mine, de la Julia.

- N-o să schimbe nimic. Și tu, și eu știm bine că ea e, fie că vrem sau nu să recunoaștem asta.

- Trebuie să știi sigur.

Ochii lui Ryan se închiseră. Mitch credea atât de mult în știință, în faptul că totul era fie alb, fie negru... Dar situația aceasta nu reunea decât o gamă de nuanțe de gri.

- Nu ne recunoaște, zise din nou.

- Ryan, nu îți face așa ceva. Nu încă. Hai să vedem ce putem afla. E posibil ca totul să nu fie decât o coincidență imensă.

Ryan se întoarse și-și plimbă privirea peste mobila din bucătărie. În urmă cu câteva minute, avusese de gând să-i facă Juliei de mâncare. Intenționase să-i arate fotografiile cu Jaguarul pe care Hannah îl convinsese să și-l comande. După aceea, intenționa să stea cu ea și să se uite la un film. Ba chiar avusese de gând să o lase să aleagă unul dintre filmele ei preferate, cu Indiana Jones, pe care-l văzuseră deja de vreo zece mii de ori. Acum... acum nu reușea să-și dea seama ce naiba avea să mai facă.

- Trebuie să plec de aici. Tu... ocupă-te tu de tot. Spune-i ce vrei tu. Eu sunt de acord cu orice vei hotărî tu.

- Ryan...

- Am nevoie de câteva minute singur, Mitch, răspunse el repezit.

Nu ar fi suportat să se uite în ochii aceia goi ai ei, știind că nu-și aducea aminte de el sau de iubirea pe care o trăiseră. Nu putea îndura o asemenea durere, pe care crezuse că o depășise de-atâta timp. Durere care acum îl trăgea din nou la fund.

Deschise ușa bucătăriei și plecă înainte ca Mitch să poată schița vreo mișcare să-l oprească.

Cât timp Ryan Harrison și Mitch Matthews discutau pe un ton coborât în încăperea alăturată, Kate studie fotografiile de pe polița șemineului. Chipul din pozele

acelea semăna cu al ei, deși era un pic diferit. Trecând de la o fotografie la alta, simțea un curent de neliniște parcurgându-i întregul corp. Familia Harrison, aflată probabil într-o excursie pe munte. Annie Harrison pe un pat de spital, cu un bebeluș nou-născut în brațe. O fotografie de nuntă cu Ryan și Annie, în ziua în care se căsătoriseră, amândoi la patru ace și zâmbind cu gura până la urechi.

Își simțea pieptul contractându-se, iar pielea îi devenea tot mai fierbinte. Dacă ea era cea din fotografia, nu își amintea nici una dintre ocaziile cu care acestea fuseseră făcute. Dar agitația stranie pe care o simțea în stomac îi spunea că asta nu însemna neapărat că nu era ea aceea. Își îndepărtă iute privirea de la fotografia, nedorind să se aventureze în speculații, și trecu în revistă încăperea în care se afla. Nici casa aceasta nu i se părea nici măcar vag familiară. Nici mobila, nici tablourile de pe pereți, deși era de părere că decoratorul pe care-l angajase Ryan Harrison făcuse o treabă bună. Canapele de piele, perne plușate, mese masive din lemn și veioze șic, pe care le-ar fi ales și ea, dacă ar fi fost pusă în situația respectivă.

La acest gând, stomacul i se agită din nou, și, când se întoarse, Kate se trezi față în față cu Julia Harrison, care o privea fix, cu un aer bănuitor. Fetița refuzase să scoată vreun cuvântel cât timp Ryan și Mitch fuseseră în încăperea alăturată. Kate se simți din nou copleșită de emoții. Una era să se uite direct în ochii lui Ryan Harrison și să se prefacă neafectată și cu totul altceva era să o privească pe fiica lui, când, în mod clar, aceasta nu voia nimic altceva decât ca ea să plece.

Numai asta nu-i trebuia acum. Avea suficiente probleme și așa - mutarea într-un oraș nou, strădania de a-l face pe Reed să se adapteze la o viață fără tatăl lui, eforturile de a afla ce naiba se întâmplase cu ea. Iar acum, peste toate acestea, se adăuga și un bărbat care era posibil să fie adevăratul ei soț și care se uita la ea de parcă ar fi fost Satana în persoană! Lucrurile n-aveau cum să se înrăutățească mai mult de-atât, nu-i așa?

Mitch se întoarse în încăpere și îi aruncă un zâmbet slab. Când îl văzu, Kate se simți încălzită de un sentiment de ușurare, la fel de plăcut ca o gură de vin dulce. Când Julia se retrase fără să scoată un cuvânt, Kate simți un sentiment de vină. Nu avea cum să fie ușor pentru o fetiță să vadă pe cineva care semăna atât de mult cu mama ei. Când se hotărâse să vină aici, Kate nu luase deloc în calcul sentimentele fetei. Fusese atât de pornită să găsească răspunsuri, încât nu se gândise decât la propria persoană.

Mitch o urmări în vreme ce se îndepărta, după care se întoarse către Kate. Trăsăturile lui îi trădau suferința. Iar vinovăția lui Kate deveni de zece ori mai apăsătoare pe măsură ce-l fixa cu privirea. Situația actuală îi afecta pe toți mult mai mult decât anticipase ea.

Mitch lăsă să-i scape un oftat.

- Noi ne-am... ăăă, gândit că există suficiente asemănări încât să facem niște analize. Un test ADN, care să dovedească sau să respingă teoria asta.

Kate încuviință cu o mișcare din cap, înghițindu-și nodul din gât. Simțea ușurare sau regret? În momentul de față, nu mai era sigură.

- Da, exact asta speram și eu. Pot să o rog pe avocata mea să se ocupe de formalități. Ar trebui să fie ușor, nu e nevoie decât de o mostră de sânge de la tine, fratele ei, și posibil și de una de la fiica ei. Rotindu-și privirea prin încăpere, stânjenala pe care o simțea crescuse exponențial. În mod clar, Ryan Harrison n-avea să se întoarcă să stea de vorbă cu ea. Ar trebui să plece.

- Bine. Mitch își trecu degetele prin păr. Te... te conduc eu.

Merse cu ea până la locul unde-și lăsase mașina. Kate nu-și putea da seama de ce, dar se simțea bine în compania lui, chiar dacă el fusese cel care-i lăsase mesajul acela răutăcios la birou. Ciudat... În urmă cu câteva ore, el fusese cel mai mare dușman pe care-l avea în orașul acesta. Iar acum părea a fi singurul ei aliat.

Ceea ce era absurd, pentru că nu știa nimic despre omul acesta.

Mergeau în tăcere. Mitch își ținea mâinile băgate adânc în buzunarele jeansilor și privirea ațintită asupra pământului pe care călca, și, în timp ce se apropiau de mașină, în mintea ei răsunau cuvintele pe care el le rostise mai devreme. „Fratele lui Annie...” Jake îi spusese că nu avusese frați sau surori. Că părinții ei muriseră cu mulți ani în urmă. Iar ea îl crezuse. Crezuse o mulțime de lucruri care acum s-ar putea dovedi complet neadevărate. Ce alte minciuni îi mai spusese?

Se strădui să-și alunge această idee din minte. Își spuse că avea să se gândească la asta mai târziu. Acum trebuia să se concentreze asupra a ceea ce se întâmpla în prezent, căci altfel și-ar fi pierdut cumpătul de tot.

Când se opriră lângă Fordul ei Explorer, se întoarse către Mitch și se uită în ochii lui. Erau verzi, observă ea acum, și îi păreau straniu de cunoscuți. Erau exact ca ai nepoatei lui... ca ochii Juliei.

- Pot să-ți pun o întrebare personală?

- Sigur.

Probabil n-ar fi trebuit să întrebe asta, dar era curioasă.

- Pari un tip tare cumsecade. Ba chiar atât de cumsecade - ținând cont de tot ce s-a întâmplat și de ceea ce simți -, încât nu reușesc să-mi dau seama cum ești tu cu adevărat. Ești nemernicul ăla înfumurat care mi-a lăsat mesaj la birou azi-dimineață sau cumnatul grijuliu care pari a fi în după-amiaza asta?

Mitch chicoti amuzat și își lăsă privirea în pământ.

- Ce e?

- Nimic. Doar că ăsta e exact genul de întrebare pe care mi-ar fi pus-o soră-mea.

- Aha. Implicațiile acestor cuvinte încărcară atmosfera dintre ei cu tensiune. Mitch credea că ea era sora lui. Putea vedea asta în ochii lui de smarald. Ea voia asta? Dintr-odată, pieptul i se umplu de panică. Nu știa exact ce voia. Începea să se îndoiască serios că venirea ei aici fusese o idee inspirată. O, Doamne, de ce nu așteptase, așa cum îi spusese Simone?

Își trecu o mână prin păr. Rămaseră pe loc, în tăcere, mai multe secunde, după care curiozitatea ei avu câștig de cauză.

- Deci... care versiune e cea adevărată?

- Ambele, cred.

- Înțeleg, răspuse ea.

Dar nu era adevărat. Nu chiar. Nu înțelegea nimic. Și se îndoia că avea să o facă vreodată.

Iar asta o făcea să se simtă mai pierdută decât orice altceva.

Trase adânc aer în piept, fără să reușească să-și mai aline durerea din piept, și aruncă o privire înapoi către casă.

- Nu cred că el mă place foarte mult.

- A trecut prin multe. Trebuie să înțelegi că, atunci când Annie a murit, s-a schimbat. Aveau o relație specială, ceva ce majoritatea oamenilor nu găsesc într-o viață întreagă de căutări.

- Îmi vine greu să cred una ca asta. Am citit o mulțime de lucruri despre el și n-am găsit nici o informație care să mă facă să cred că e un om sensibil.

- Să nu crezi tot ce citești în presă. Ceva din tonul vocii lui o avertiză să-și aleagă cu grijă cuvintele. Dar se mai îmlânzi când adăugă: Cred că a visat ani întregi să te vadă aici, vie și nevătămată. Nu cred că s-a așteptat vreodată ca Annie să nu-și mai amintească de el. E ca și cum ar pierde-o din nou.

- Eu nu sunt Annie, zise ea încetișor.

- Nu. Nu încă. Sau cel puțin nu știm sigur.

Așa stăteau lucrurile. Când auzi totul formulat cu voce tare, nici nu știi ce să creadă. Ce să simtă. Și ce să facă.

- El crede că sunt.

- Ryan a cunoscut-o pe Annie foarte bine. Au fost împreună zece ani.

Vinovăția accentuă presiunea pe care o simțea în piept.

- Nu am venit aici să fac rău cuiva. Sper că știi asta. Pur și simplu am nevoie de niște răspunsuri. Habar n-ai

cum e să treci prin viață fără să știi cine ești. O persoană fără trecut este - clătină din cap - o anomalie.

- Și pun pariu că te sperie să trăiești așa.

- Da, foarte mult, răspunse ea în șoaptă, în timp ce el o privea fix în ochi. Și, deși încercă să refuze una ca asta, Kate nu putu respinge senzația șocantă de deja-vu pe care o avea uitându-se la el. Nu vreau decât să obțin niște răspunsuri, indiferent unde mă vor conduce acestea.

- Înțeleg.

Kate nu mai spuse nimic, fiindu-i prea frică de cum ar fi decurs lucrurile dacă ar fi încercat. Inima îi bătea cu putere. Dacă Mitch ar fi fost fratele ei, și-ar fi amintit, nu? Dar mintea nu îi arăta nimic. Nici o străfulgerare de amintire, nici un fel de imagini care să-i apară în minte, nimic în afară de senzația aceasta de... familiaritate. Când își dădu seama că se uita lung la el, își feri repede privirea.

- Trebuie să plec. O să... ăăă, o să te sun la birou când o să fie puse la punct toate detaliile pentru analize.

- Bine.

- În regulă. Picioarele ei parcă refuzau să se pună în mișcare. Dar Kate făcu un efort și le urni. Atât pentru sănătatea ei mintală, cât și pentru a lui. În regulă, zise din nou, cu un glas tremurat, și se urcă în mașină.

capitolul 6

Lumina dimineții se reflecta în apa golfului, iar stâlpii înalți ai podului Golden Gate se profilau pe fundalul verde format de dealurile și copacii aflați de cealaltă parte. În aer plutea un miros sărat, condimentat cu un iz de pește putred. Kate stătea pe o bancă, în parc, cu unghiile înfipse în lemnul acesteia. În jurul ei, pescărușii planau încolo și încoace, iar țipetele lor reverberau în mintea ei, întinzându-i la maximum nervii și așa fragili.

Lucrul de care avea nevoie acum era un impuls de a se smulge din amorțeală și de a continua cercetările

legate de ceea ce se întâmplase cu ea. Dar ceea ce făcea, de fapt, era să-l aștepte pe Ryan Harrison.

După trei zile în care-și rosese unghiile din carne, așteptând vești de la Simone despre rezultatele analizelor de sânge, cedase și îl sunase. Nu știa de ce simțea că trebuia să discute cu el și nici nu-și putea explica de ce fusese atât de afectată de reacția lui. Singurul lucru de care era sigură era vinovăția care o măcinase de la întâlnirea lor încoace. Și, dacă nu reușea să rezolve cumva situația, avea să o roadă întruna, împiedicând-o să găsească răspunsurile de care avea nevoie cu atâta disperare.

Știa ce însemna să pierzi o persoană iubită. Și tocmai de aceea încerca să se pună în locul lui Ryan, să-și închipuie ce ar fi făcut dacă Jake s-ar fi întors din mormânt.

Unghiile i se înfipseră și mai tare în lemnul băncii, ca reacție la valul de furie care se trezise în ea. Primul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să-l lege cu o pereche de cătușe de un scaun până obținea răspunsurile pe care le căuta. Apoi l-ar fi lovit cu sete pentru că o făcuse să treacă printr-un asemenea coșmar.

Trăgând adânc aer în piept, se forță să-și descleșteze degetele de pe bancă și își trecu mâinile prin păr. Jake n-avea să învie din morți. Iar ea trebuia să se resemneze cu faptul că, momentan, ea era o persoană fără trecut.

Îl zări pe Ryan apropiindu-se pe aleea de pe malul apei înainte ca el să o vadă. Dintr-odată avu parte de aceeași senzație ciudată de deja-vu pe care o simțise pe stradă, în fața casei lui. Mergea cu mâinile băgate în buzunarele din față ale pantalonilor și avea ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare cu lentilele negre, dar Kate observă totuși încruntătura de pe chipul lui. Plus rigiditatea umerilor și postura forțată care lăsa să se înțeleagă cât de stânjenitoare i se părea această situație.

Se opri la câțiva metri de ea și-și înceală maxilarul. Când Kate se ridică pentru a-l întâmpina, stomacul i se contractă, o reacție care o luă total pe neașteptate.

- Mulțumesc că ai venit, reuși ea să îngaima.

- Nu sunt sigur de ce am făcut-o.

Kate sesiză în tonul lui o nuanță glacială care nu-i plăcu deloc.

Oare folosea același mod de a vorbi la întâlnirile de afaceri, pentru a intimida și a manipula? Dacă da, era o tactică eficientă.

- Oricum, îți mulțumesc.

Își muta greutatea de pe un picior pe altul, neștiind sigur, acum, când el se afla în fața ei, ce anume voia să spună. Între ei se întindea o tăcere stânjenitoare, ca un ocean.

- Mă îndoiesc că ai primit rezultatele deja, deci de ce m-ai chemat aici? întrebă Ryan.

Dintr-un motiv necunoscut, simți impulsul de a atinge pentru a anula hăul care se întindea între ei. Ca să-l aline. Ceea ce era o reacție neașteptată.

- Nu, n-am primit nimic. Simone zicea că o să duzeze, cel mai probabil, o săptămână până aflăm. Apropo, voiam să-ți mulțumesc că ai fost de acord să facem analizele.

El nu spuse nimic, mulțumindu-se să se legene ușor înainte și înapoi, uitându-se la ea. O adiere a parfumului lui ajunsese până la ea, declanșându-i un fior neașteptat, mai ales că aroma aceea moscată i se părea ciudat de familiară.

Își dădu seama că reacția ei nu era declanșată de familiaritate, ci se datora faptului că era conștientă de apropierea lui. Era un bărbat atrăgător și puternic, și, dincolo de toate problemele ei, ea era în continuare femeie. Chiar și înainte să descopere toate aceste lucruri i se păruse chipeș. Și totuși, fotografiile din ziarele de scandal și din reviste nu reușeau să surprindă cât de frumos era de fapt. Avea nasul drept, maxilarul pătrățos și atent bărbierit, iar trăsăturile lui, conturate precis, emanau virilitate. Și gura aceea...

Pirivca îi alunecă peste buzele lui. Pline. Catifelate. Tentante. Se întrebă ce senzație ar avea dacă și-ar trece degetul peste buza lui inferioară și ar urmări conturul vag al cicatricei pe care o avea în dreapta bărbiei. Bărbatul acesta avea o gură senzuală pe care, odinioară,

probabil ea o sărutase, o gustase și o revendicase ca aparținându-i doar ei.

„Hei!”

De unde naiba veniseră gândurile astea? Făcu un efort să-și desprindă privirea de la gura aceea ispititoare și să se uite din nou în ochii lui – sau, mai precis, la lentilele ochelarilor lui de soare.

Și, pentru că nu-i putea vedea ochii, îi venea foarte greu să-și dea scama care era atitudinea lui. Iar asta îi sporea stânjeneala.

– În regulă, uite cum stau lucrurile, începu ea, îndreptându-și spatele și alungându-și din minte gândurile stârnite de hormoni. Nu voiam decât să-mi cer scuze pentru tot ce s-a întâmplat. Știu că nu ești deloc încântat de modul în care am procedat. Și vreau să știi că-mi pare foarte rău. Nu vreau decât să aflu adevărul. Nici n-ai idee cât de greu îmi e.

– Tie? Sprâncenele lui blonde se ridicară peste ramele ochelarilor de soare. N-am idee cât de greu îți este ție? Ia încearcă să te pui în locul meu câteva secunde!

Kate lăsă să-i scape un oftat.

– Chiar am făcut-o. Știu că nu-ți e deloc ușor, că nici unuia dintre voi nu îi e. Nu mi s-a năzărit mie dintr-odată: „Ei, ce să fac și eu azi? Cred că o să mă duc la Ryan Harrison, să-i dau viața peste cap”. Chiar nu sunt genul ăsta de om.

– Nu zău? Pentru că exact asta ai făcut. Ryan se îndepărtă câțiva pași, după care se opri și se întoarse din nou către ea. Ai idee câți nebuni încearcă să-mi distrugă viața? Viața mea personală nu mă privește decât pe mine, pe nimeni altcineva. Fir-ar să fie! Dacă vreun ziarist află ceva despre tine, o să se adune ca muștele la bălegar. Te-ai gândit vreodată la consecințele faptelor tale, măcar o secundă? Fiica mea o să fie prinsă în scandalul ăsta. Ziaristii o s-o facă arșice, asta în condițiile în care de cinci ani am făcut tot ce mi-a stat în putință să o protejez de ei. Ar fi fost altceva dacă ne-ai fi căutat pentru că-ți păsa de noi, dar așa, să mă trezesc cu tine în fața ușii doar pentru că erai curioasă? O tâmpenie!

Ryan era mai furios decât își dăduse ea seama. Kate încercă să-și păstreze un ton calm și echilibrat.

- Lucrurile nu stau așa.

- Ba chiar așa stau. Noi nu însemnăm nimic pentru tine. Se vede pe chipul tău. Am observat asta din momentul în care te-am văzut în fața casei mele. Tu te uiți la noi și nu vezi nimic. Iar noi vedem în tine totul. Iar asta nu contează nici cât negru sub unghie pentru tine. Își trecu o mână prin păr, poziția corpului său puternic și musculos trădându-i iritarea.

Kate se așeză pe bancă, dintr-odată total demoralizată.

- Contează, să știi. Dacă n-ar conta, n-aș fi aici. Nu vreau doar să știu. Este vorba despre mai mult aici. Dacă se dovedește că sunt Annie Harrison, atunci Julia e fiica mea. Și nu pot să ignor așa ceva. Nu mi-aș fi părăsit niciodată fiica în mod voit. Și n-aș vrea ca ea să crească cu gândul că am făcut-o. Dacă nu m-aș strădui să îndrept lucrurile, n-aș mai suporta să trăiesc.

Înghiți forțat, conștientizând abia acum ce implicau cuvintele pe care tocmai le rostise. Dacă se dovedea că era Annie Harrison și Julia era într-adevăr fiica ei, atunci era foarte probabil ca Reed să fie fiul lui Ryan. Nu al lui Jake, cum i se spusese. Reed semăna foarte mult cu Ryan - chiar și ea putea vedea asta. Oare se amăgea singură gândindu-se că nu era Annie Harrison?

Făcu un efort să-și alunge teama. Indiferent ce avea să se întâmple, trebuia să știe. Într-un fel sau altul, trebuia să afle adevărul.

Își ridică privirea, dorindu-și cu disperare ca el să-și dea jos ochelarii aceia afurisiți.

- Nu vreau să dau peste cap viața Juliei, te rog să mă crezi. Și nu aș vrea să o expun nici unui pericol. Dar... trebuie să aflu dacă e fiica mea.

Preț de o secundă, Kate fu convinsă că Ryan avea să plece fără un cuvânt, dar apoi el se lăsă pe bancă, lângă ea, își dădu jos ochelarii de soare și-și sprijini capul în palme. Un om înfrânt. Un om care suferea, exact ca ea.

- Tu crezi că eu nu m-am gândit la asta? O, Doamne, numai la asta mi-a stat gândul de trei zile încoace. Pentru mine, Julia e totul. Și situația asta a supărat-o teribil. Nu înțelege ce se întâmplă. Este foarte matură pentru cei nouă ani ai ei, dar nu înțelege nimic din toate astea. Și, dacă stau să mă gândesc, nici eu nu pricep.

- Și eu sunt în aceeași situație.

Ryan își lasă privirea să alunece în depărtare, peste apă.

- Mi-am tot frământat creierii încercând să-mi dau seama cum de e posibil să se întâmple una ca asta. Ce s-a întâmplat cu tine din momentul în care eu te-am lăsat în fața aeroportului până când avionul ăla a decolat fără tine? Mie mi s-a spus că erai la bord. Am recunoscut poșeta și laptopul tău, recuperate dintre resturile avionului. Orice ar fi fost, s-a întâmplat în intervalul de nici o oră cât a trecut între cele două momente. Și să fiu al naibii dacă reușesc să-mi dau seama despre ce a fost vorba.

- Dacă aș ști răspunsul la întrebarea asta, nu ne-ar mai veni atât de greu să înțelegem situația în care ne aflăm.

Cu privirea în pământ, Ryan clătină din cap.

- Nu. Nimic n-ar putea ușura situația.

Cuvintele lui se instalează între ei, infuzând întreaga atmosferă cu suferința lui.

Când, în final, Ryan se uită la ea, Kate descifără sinceritate și adevăr în ochii lui albaștri și strălucitori.

Și fu străbătută de un fior puternic, care o luă total pe nepregătite.

- Dacă aș fi știut că nu erai în avionul ăla, jur că te-aș fi căutat peste tot.

Hotărârea din glasul lui reuși să o cutremure până în străfundurile sufletului. Era ca și cum ochii aceia pasionali și neabătuți se uitau chiar în sufletul ei și, indiferent ce-ar fi făcut, nu putea să-și desprindă privirea de la ei. O atrăgeau, încurajând ceva ce părea să se trezească în inima ei.

- Sunt convinsă, zise ea în șoaptă.

Ryan închise ochii, după care privi din nou spre apă, rupând vraja care o înrobise pe Kate.

- Și acum ce facem?

- Aă... nu știu. Presupun că așteptăm.

- Știm deja răspunsul. Eu, unul, îl știu. Și îl cunoști și tu, căci altfel nu ai fi aici, cu mine, acum.

Când își dădu seama că avea dreptate, Kate simți un nod în gât. Clătină din cap.

- Trebuie să știu sigur. Julia n-o să vrea să aibă de-a face cu mine până când n-o să avem dovezi clare într-un sens sau altul.

- Probabil n-o să vrea să aibă de-a face cu tine indiferent de ce-o să spună medicii. A trecut printr-un adevărat iad și abia își mai revenise.

Kate își simți pieptul cuprins de o durere surdă. Nu își dorea așa ceva. Nu voise decât să îndrepte lucrurile. Pentru ei toți.

- Nu vreau să o fac să sufere. Și nici pe tine.

- Orice vei face, tot o să suferim.

Bărbatul se ridică și-și puse din nou ochelarii de soare. Când își mișcă mâna, Kate observă o licărire aurie și, pentru prima oară, își dădu seama că pe mâna stângă purta în continuare verigheta.

- O să ne gândim ce facem când vom ști sigur. Glasul nu îi mai era blând, ci dur și glacial. Până atunci, să nu încerci să te apropii de ea. Are nevoie de timp, pentru a se obișnui cu toată treaba asta. Dacă o să te tot vadă, o să fie și mai confuză.

Kate încuviință din cap, incapabilă să înțeleagă schimbările lui de atitudine. Nu mai experimentase niciodată așa ceva. Vocea lui când îi înmuia sufletul, când trăia în carne vie, până la os, trimițându-i fiori de-a lungul șirei spinării.

- Bine, înțeleg ce spui. Tu o să fii în regulă?

- Eu? Da, m-am cam obișnuit cu chinurile iadului. Mă descurc eu.

Kate îl urmări îndepărtându-se. Dar nu se simțea mai bine decât înainte, ba dimpotrivă. Discuția asta nu făcuse

altceva decât să-i arate că-și iubise soția mai mult decât se așteptase ea.

„Pagina nu a fost găsită.“

Kate aruncă o privire furioasă la ecranul computerului în vreme ce cursorul care pulsa nu făcea altceva decât să-i accentueze migrena care-i mocnea în spatele ochilor. Afară, valurile se spârgeau de țârm. Fereastra biroului ei, de la etajul casei unde locuia, era asaltată de o burniță cenușie.

Ar fi trebuit să facă ultimele modificări la un articol pe care ar fi trebuit să-l termine cu două zile în urmă. În loc de asta, căuta din nou informații despre Ryan Harrison.

Deocamdată, găsise tot felul de fotografii cu el în ipostaze drăgăstoase cu o frumusețe brunetă la un bal de binefacere. În altele, apărea cu o blondă la braț, la un meci de baseball. Iar revista *National Star* avea o galerie de imagini înfățișându-l cu manechinul acela voluptuos, cu părul roșcat.

În mod clar, Ryan nu era chiar ușă de biserică.

- Mama?

- Hmm?

De ce îi păsa? Pentru că era *posibil* să-i fi fost cândva soț? Era o prostie din partea ei.

În fond, fusese măritată cu Jake. Nu era ca și cum ar fi avut vreun motiv să fie geloasă. Dar ceea ce o surprindea, din toate informațiile adunate, era că, din câte se părea, viața lui se schimbase după moartea soției lui. Înainte de asta, fusese vicepreședinte la o companie farmaceutică mică. Apoi își înființase propria firmă, se extinsese și avusese un succes nebun în domeniu. Oare explicația era că, rămânând singur, se putuse concentra mai mult asupra carierei? Sau se folosise de banii obținuți de pe urma asigurării de viață a soției lui pentru a-și extinde compania?

În orice caz, avusese enorm de câștigat de pe urma morții lui Annie Harrison.

Kate tastă „AmCorp Pharmaceuticals“ în căsuța motorului de căutare și intră pe pagina lor oficială. Trecu în revistă rapid informațiile tehnice. Se ocupau în mare parte cu medicamente pentru cancer. Tratamente specializate pentru diverse tipuri de cancer care treceau de multe ori de testările FDA-ului pentru că erau necesare și promiteau rezultate semnificative.

- Mamă, o strigă Reed de pe podea, unde stătea pe burtică la mică distanță de ea, jucându-se cu figurinele sale Power Rangers. Mamă, te-am întrebat ceva, îi aminti el.

Kate își smulse privirea de la calculator.

- Ce anume, dragul meu?

- Unde te duci când mori?

Degetele ei se opriră pe tastatură. În săptămânile care trecuseră de la accidentul lui Jake, Reed nu întrebase nici măcar o dată despre moarte.

- În rai.

Băiețelul izbi o motocicletă roșie de una neagră, cu privirea fascinată de distrugerile pe care le provoca.

- Și nu te mai întorci niciodată?

O, Doamne. Dintre toate subiectele pe care putea să le atace, trebuia să-l aleagă tocmai pe asta. Lăsându-se să alunece de pe scaun, se așeză pe covor, lângă el.

- Cine ți-a spus că ar mai exista o cale de întoarcere?

- Michael de la grădiniță spune că stelele-de-mare mor, dar revin la viață după un timp.

Buzele lui Kate se relaxară într-un început de zâmbet.

- Stelele-de-mare se pot înmulți prin ceea ce se numește regenerare. Când i se taie un braț, de acolo poate să crească o stea de mare cu totul nouă. Dar asta nu înseamnă că moare și învie. Odată ce moare, nu se mai întoarce la viață.

Ochii lui de safir se ridicară pentru a-i întâlni pe-ai ei. Ochi care, își dădu seama Kate, erau ai domo celor pe care-i văzuse pe ecranul computerului.

- Se duce în raiul stelelor-de-mare?

Kate lăsă să-i scape un hohot amuzat.

- Da, dragule. În raiul stelelor-de-mare.

Privirea băiețelului se întoarse către jucăriile sale.

- Dar tu ai murit și te-ai întors.

Kate trase aer în piept. De unde știa asta? Îi spusese Jake?

- Arunci a fost altceva. Reed, uită-te la mine. Privirea lui se ridică spre ea. Inocentă și adorabilă. Singura ei legătură cu viața ei din trecut. Singurul lucru care-i mai rămăsese. Inima mea s-a oprit din cauza unui... accident. Doctorii au pornit-o din nou. E altceva decât să mori. Când mori, nu te mai întorci.

- Niciodată?

Lacrimile îi invadară ochii.

Kate își simți inima năpădită de durere. Știa că Reed se gândea la Jake. Un băiețel de patru ani n-ar fi trebuit să pună întrebări despre viață și moarte. N-ar fi trebuit să treacă prin experiența pierderii unui părinte. Dar situația era așa cum era, iar Reed se maturiza mult prea repede, fiind nevoit să se gândească la lucruri care n-ar fi trebuit să-l preocupe în mod normal pe un preșcolar.

Kate își frecă mâna de stern. În mod surprinzător, durerea de acolo nu era pentru Jake, după cum se așteptase ea. De data aceasta, apăruse pentru o familie pe care nu o cunoștea. Pentru un bărbat și pentru fiica lui, care pierduseră o persoană pe care o iubiseră mai mult decât se așteptase ea. Toate cercetările ei nu schimbau acest lucru. Văzuse durerea întipărită pe chipurile lor. Oare și Julia puneă întrebări de genul acesta? Oare se întreba de ce se întorsese mama ei din morți și ce implica asta, pe termen lung?

Nu cumva Kate era cea care trebuia să-i dea răspunsuri și să încerce să repare ce se mai putea?

- Mamă!

Glasul lui Reed îi atrase atenția. Zâmbind, își trecu palma peste părul lui blond. Dacă rezultatele testelor erau pozitive, avea să fie nevoită să-i spună lui Ryan despre el. Simplul gând o făcu să simtă fiori de teamă prin vene. Ce urma să spună când avea să afle că pierduse patru ani din viața fiului său? Că Reed știa că alt bărbat

fusese tatăl lui? Toate acestea n-aveau decât să înrăutățească situația.

Nu putea găsi răspunsuri la întrebările care i se învârtteau prin minte. Și, în momentul ăsta, nici nu voia să se mai gândească la ele. Nu voia decât să se concentreze pe chipul dulce al fiului ei și să-și reamintească de ce era aici și de ce căuta informații pe care era posibil să nu le afle niciodată.

- Da, dragule!

- Te iubesc.

Chipul i se imblânzi, și îl trase în brațele ei, așezându-și-l în poală.

- Și eu te iubesc, scumpete. Mai mult decât îți poți închipui.

capitolul 7

- Vezi? Mitch arată spre un loc de dincolo de vale, unde o acumulare de sedimente în formă de evantai indica locul unde fusese cândva o albie. E un con aluvionar, preciză el.

- Cum se formează? întrebă Julia, cu interes nedisimulat.

Ryan își înăbuși impulsul de a-și da ochii peste cap. Își luase o zi liberă, nefiind în stare să se concentreze asupra altor lucruri decât frământările lui sufletești, și, la insistențele lui Mitch, o luase pe Julia pe munte. Nu știa exact cum naiba reușise să-l convingă cumnatul lui să facă una ca asta.

- De obicei, un curs de apă poartă cu el tot felul de sedimente, care se depun pe fund, îi explică Mitch. Dar există cazuri în care s-au format în urma unei alunecări de teren.

- Mai fă o pauză, Matthews.

Ryan își șterse sudoarea de pe frunte cu antebrațul.

- Puștoaicei îi place, zise Mitch, zâmbind larg către Julia.

- Nu zău?

Julia îi surâse.

- Da, îi place puștoaicei.

- Nu știu ce soi de gene aveți voi, ăștia din familia Matthews, dar în mod clar i-au fost transmise și ei. Ryan omori cu o lovitură de palmă un țânțar care i se așezase pe braț. Să fiu al naibii, ăștia mă mănâncă de viu.

Mitch îi dădu un ghiont Juliei.

- E orășean get-beget băiatul ăsta, ce să mai...

Izbucniră amândoi în râs.

- Cred că ne-a ajuns atâta contopire cu natura pe ziua de azi, decretă Ryan. Sunt jegos și obosit. Haideți să pornim înapoi.

- Tati, strici toată distracția. Julia îl prinse din urmă și îl apucă de mână. Ryan își petrecu brațul pe după umerii ei, și își continuă coborârea pe potecă. În urma lor, Mitch încă făcea tot felul de observații geologice în legătură cu locurile prin care treceau.

- Vezi? Acum lai pornit, și n-avem cum să-l mai facem să tacă, mormăi Ryan.

Julia chicoti.

- Închipuie-ți cum face la o întâlnire amoroasă.

- Ei, de-ai nici nu prea vrea nimeni să iasă cu el.

- Ce naiba spuneiți voi acolo? strigă Mitch.

- Nimic, replică Ryan.

- Discutam doar despre obiceiurile de împerechere ale băștinașilor, comentă Julia chicotind.

- Sau despre lipsa lor, adăugă Ryan șoptit.

- Ce amuzanți sunteți voi, răspunse Mitch. Întâmplător, chiar am o întâlnire fierbinte în seara asta. Îi făcu cu ochiul Juliei și se urcă la volanul Land Roverului lui plin de praf. Ceea ce nu se poate spune și despre taticuțul tău scump, aici de față.

De pe locul din dreapta, Ryan îi aruncă o privire severă.

- Ce femeie sănătoasă la cap ar vrea să iasă în oraș cu tine?

- Bine, nu e atât o întâlnire fierbinte, cât o întrevedere de afaceri. Dar, dacă e atât de frumoasă precum zici tu, s-ar putea transforma într-o întâlnire.

Mașina mergea cu zgâlțâituri pe drumul de pietriș. Cu o senzație ciudată, Ryan își dădu seama că discuția lor avea să ia o turnură neplăcută.

- Spune-mi, te rog, că nu te întâlnești cu Simone Connors.

Mitch aruncă o privire în oglinda retrovizoare.

- De ce nu? Tu cu gura ta ai zis că e genul meu.

Ryan își sprijini cotul de portieră și-și masă fruntea dureroasă.

- Am mințit. Are un copil. Și ție nu-ți plac femeile cu copii, nu mai știi?

- Îmi plac copiii. Uite ce bine mă înțeleg cu Julia.

- Julia e diferită. Copiii obișnuiți nu dau nici o ceapă degerată pe geologie. Și-apoi, parcă erai încurcat cu o arheoloagă. Roșcată, cu corp de manechin?

Mitch ridică din umeri.

- Eram. Dar a plecat să facă niște săpături nu-știu-unde. N-a mers.

- Ai avut vreodată o relație care să meargă?

- Hei, hei... Nu te lua de mine doar pentru că te-ai trezit cu fața la cearceaf. Poate că Simone Connors este femeia potrivită...

Ryan lăsă să-i scape un pufnet trufaș.

- Când este vorba despre tine, nu există „femeia potrivită“.

- Ar putea exista. Ți-a trecut prin minte că poate m-am plictisit să tot zbor din floare în floare?

- Da, sigur. Și porcul zboară.

- Ei, să știi că am și o parte sensibilă. E absolut normal să vrei îmbrățișări și plimbări pe plajă din când în când. Nu întotdeauna totul se reduce la sex.

- Dacă ai chiar și cea mai mică intenție să începi acum cu chestii precum „iubire“ și „căsătorie“, să știi că o să vomit.

Mitch se încruntă.

- Știi ceva? Ca să te mai liniștești, să știi că sunt convins că - superbă sau nu - oricum n-ar accepta să iasă la o întâlnire cu mine. Sau cel puțin nu acum.

Ceva din tonul folosit și din modul în care se uitase din nou în oglinda retrovizoare îl făcu pe Ryan să arunce o privire în direcția Juliei, care se afla pe bancheta din spate. Aceasta avea deja ochii închiși și stătea cu capul rezemat de geam.

- O reprezintă pe Kate, încheie Mitch, vorbind mai încet.

Capul lui Ryan se întoarse instantaneu către el.

- Cum adică o reprezintă?

- Adică e avocata ei.

- În ce scop?

- Nu știu sigur. Intrară pe autostradă. În momentul acesta, mie mi se pare că ea e cea care se ocupă de testele ADN. Odată ce primim rezultatele, s-ar putea să apară alte... chestiuni... legale.

- Fir-ar să fie! Nici măcar nu am aflat nimic sigur, și ea și-a luat deja avocat?

- Nu te aprinde așa. Nu încă. Și tu, și eu credem că e Annie. Și, dacă se dovedește că așa e, atunci o să fie anumite lucruri care trebuie tranșate pe cale legală.

- Adică probleme de custodie.

Ryan înjură în surdina și aruncă o privire pe geam.

- N-o să vrea să ți-o ia pe Julia, nici măcar nu o cunoaște.

- Încă, murmură Ryan. La naiba, dacă femeia asta era Annie, chiar voia să aibă o legătură cu Julia și să ajungă să o cunoască. N-ar fi încercat să împiedice așa ceva. Dar asta nu însemna că avea să tolereze încercările acesteia de a se băga cu forța în viața fetei. N-o să accept să apară ea pe nepusă masă și să ne dea peste cap viețile după bunul-plac. De când știi asta?

Mitch se strâmbă, fără să-și dezlipească ochii de la șosea.

- De câteva zile. Crede-mă, te susțin total în chestia asta. Nu cred că ar trebui să i se acorde custodia fetei, dar, dacă se dovedește că e mama ei, are totuși dreptul să o cunoască.

- Și crezi că m-aș opune la așa ceva?

- Nu, eu nu. Dar ea nu știe. Dacă spune adevărul... înseamnă că nu știe absolut nimic despre noi. Nu știe de ce suntem în stare sau nu. Oricât de mult mă enervează ideea, trebuie să recunosc că a fost o mișcare deșteaptă din partea ei să-și angajeze un avocat.

Ryan aruncă o privire îngândurată pe geam.

- Nu vreau să te vezi deloc cu Simone Connors.

- Asta e hotărârea mea, nu a ta.

Ryan își dădea seama că începea să-și piardă stăpânirea de sine.

- A fost soția mea.

- Și sora mea. Am la fel de multe drepturi ca tine să aflu ce se întâmplă.

- Nu mă lua cu „Eu o știu de mai mult timp decât tine“, Mitch. Nu e același lucru, și o știi prea bine.

- Așa e, răspunse tăios Mitch. Dar și eu am iubit-o, nemernicule, și sufăr la fel ca tine. Iar dacă există o șansă ca în seara asta să aflu chiar și cel mai mic lucru despre cum o să evolueze lucrurile, să știi că mă duc.

Ryan își încleștă maxilarul, privind dealurile care păreau a alerga pe lângă el. Nu era supărat pe Mitch. Întreaga situație îl scotea din sărite. Și era supărat pe el, pentru că nu putea să se adapteze schimbărilor, când toți ceilalți păreau să le accepte cu atâta ușurință.

- La naiba, nu așa ar trebui să decurgă lucrurile!

- Știu. Tonul lui Mitch se mai înlânzi. Deocamdată, nu se întâmplă nimic. Tot ce vreau e ca tu să fii pregătit, pentru orice eventualitate.

Ryan încuviință din cap, deși ar fi vrut să tragă un pumn în geamul mașinii. Nu se așteptase la așa ceva. Ori de câte ori se gândea la situația asta dată naibii, descoperirea cu uimire câte un aspect nou. Iar acum nu se mai putea concentra decât asupra faptului că la un moment dat era posibil să fie nevoit să se lupte pentru custodia Juliei.

În nici un caz n-avea să o piardă și pe Julia. Ea era tot ce-i mai rămăsese. Avea să se lupte pe viață și pe moarte să o țină lângă el, chit că femeia asta era nevasta lui sau nu.

*

Simone parcă în fața barului cu specific sportiv Chaser's, unde convenise să se vadă cu Mitch Matthews. Verificându-și rujul în oglinda retrovizoare, își dădu seama că simțea o agitație nervoasă în stomac. Întâlnirea asta nu contravenea eticii profesionale. În fond, fuse-se prietenă cu sora lui. Aveau o cunoștință comună. Și, până nu aflau sigur că doamna Alexander era chiar Annie, Simone nu încălca limitele impuse de relația avocat-client.

Însă emoțiile pe care le avea o contraziceau. Toți credeau că era vorba despre Annie. Această întâlnire n-avea decât să creeze probleme mai încolo. Dar, dintr-un motiv sau altul, când o sunase și o invitase, se trezise că acceptase. Poate pentru că sesizase nuanța de disperare din cuvintele lui și știa ce însemna să pierzi o persoană iubită. Poate pentru că spera că familia lui urma să aibă parte de o fericire care ei nu-i era sortită. Poate pentru că, ani la rând, se întrebasese cum o fi fratele lui Annie – burlac și geolog, din câte auzise –, și, când o sunase, vocea lui sexy o făcuse să treacă dincolo de rațiune.

Da, asta din urmă era explicația. Coborând din BMW-ul ei, Simone se încruntă ușor și încuie ușa. În mod clar, trecuse prea mult de când avusese un bărbat în viața ei dacă o voce sexy și ceva mister reușiseră să o atragă aici.

Un pahar. Avea să bea un singur pahar, să schimbe câteva cuvinte politicoase cu el, după care să plece. Spera ca a doua zi să primească rezultatele analizelor. Dacă lucrurile evoluau după cum se aștepta ea, urma să o reprezinte pe Kate în demersurile legale, ceea ce ar fi însemnat că orice contact cu Mitch Matthews și cu cumnatul lui, Ryan Harrison, ar fi contravenit eticii profesionale. Intră în localul cufundat în semiîntuneric și cercetă atent încăperea. De-a lungul pereților negri se întindeau mese lungi, din lemn. Aproape toată suprafața zidurilor era acoperită cu ecrane LCD uriașe. Pe acestea erau redatate imagini de la diferite meciuri de baseball, însă volumul era redus la minimum, astfel

încât nu se auzea decât freamățul firesc al unui bar – clinchetul paharelor așezate pe mese, oameni discutând și sfârâitul preparatelor pregătite în bucătărie.

Simone trecu în revistă mesele și separeurile, căutându-l din priviri pe Mitch. Îl recunoscuse imediat. Dintr-un colț al încăperii, un bărbat cu părul cărlionțat, șaten-nisipiu, și corp athletic ieși dintr-un separeu. Un bărbat al cărui chip arăta, dincolo de orice îndoială, că era înrudit cu Annie Harrison.

Se simți dintr-odată chiar mai agitată, dar își îndreptă umerii și porni printre mese către el, menținându-și o postură cât mai dreaptă. Când ajunsese la el, bărbatul îi întinse mâna.

- Simone Conners?

- Mitch Matthews? La naiba, avea mâinile calde, cu pielea asprită de munca fizică, total diferite de palmele moi, de avocat, ale soțului ei.

- Unicul și irepetabilul, răspunse el, cu un zâmbet strâmb. Ia loc, te rog.

- Mulțumesc. Simone se strecură în separeul circular și-și puse poșeta între ei doi. Înainte să apuce să-l întrebe de ce o sunase și-i ceruse această întrevedere, de masă se apropie un chelner.

- Ce bei? o întreabă Mitch.

Când buzele i se arcuiră într-un început de zâmbet, în obraz îi apărură o adâncitură.

Gropițe. Pe lângă cea mai sexy voce pe care Simone o auzise vreodată, bărbatul ăsta mai avea și gropițe. O, Doamne, era în mare belea.

- Hmm... Aruncă o privire peste meniu în timp ce cuvintele i se încâlceau în minte. „Vodcă, fără gheață, cu o felie de lămâie. Și să fie mare.” Un pahar de Chardonnay ar fi numai bun, zise cu voce tare.

Mitch ciocăni cu degetul în paharul de bere aproape gol pe care îl avea în față.

- Încă o bere, te rog.

Chelnerul se depărtă, iar între ei se lăsă tăcerea. Simone văzu o blondă drăguță care se ridică de la masa ei și intră la baie. Se întrebă dacă Mitch o observase

și el. Dar, când își îndreptă privirea asupra lui, își dădu seama că acesta o fixa insistent.

Simone simți cum i se strânge stomacul și își dresе vocea.

- Păi, începu el, nedezlipindu-și ochii lui verzi de la ea, ceea ce o făcea pe Simone să fie și mai emoționată, Ryan zicea că erai prietenă cu Annie. De dinainte.

Conversație politicoasă. În regulă, Simone se pricepea la așa ceva.

- Da, așa e.

- Cât de bine o cunoșteai?

- Foarte bine, să știi, probabil mai bine decât mulți dintre prietenii ei din zonă. Ne-am cunoscut printr-o prietenă comună când Annie a venit o dată în Washington, la o conferință, și ne-am înțeles de minune din prima clipă. Fiica mea, Shannon, e de-o seamă cu Julia.

- De când te-ai mutat în San Francisco?

- Doar de vreo doi ani. Am venit aici din Baltimore, după moartea soțului meu.

- Condoleanțe.

Simone nu voia să vorbească despre Steve. Nu în seara asta.

- Mulțumesc.

Chelnerul se întoarse exact la momentul potrivit și-i puse în față paharul cu vin. Simone luă o înghițitură sănătoasă.

- De ce l-ai sunat de curând pe Ryan?

Plimbându-și degetele pe suprafața paharului cu vin, Simone își cântări atent răspunsul. Mereu îi venea greu atunci când cineva voia să vorbească despre Steve, dar se simțea și mai rău atunci când cunoștințele lor se comportau ca și cum el nici n-ar fi existat vreodată.

- Sincer? începu ea. Am vrut să-l sun de mai multe ori. Annie a adus-o o dată pe Julia în vizită la noi, și fetele s-au înțeles de minune. Sunt convinsă că le-ar plăcea la nebunie să stabilem o întâlnire, ca să se joace împreună. Dar știi și tu cum e viața. Apar tot felul de lucruri. Ajungi să te gândești la altceva. Și apoi am văzut reportajul cu accidentul acela aviatic de-acum câteva

săptămâni și mi-am dat seama cât de greu trebuia să-i vină să se confrunte cu atâtea amintiri. Nu voiam decât să știe că, într-un fel, îl înțelegeam și îi eram alături.

Cum Mitch se mulțumi doar să încuviințeze din cap, Simone simți nevoia de a se explica, deși nu era sigură nici ea de ce. De când m-am mutat aici, nu m-am întâlnit cu Ryan decât de câteva ori, și de ficcare dată am avut impresia că nu era deloc încântat să dea cu ochii de mine.

- Nu are nimic cu tine, personal, spuse Mitch, punându-și paharul pe masă. Ryan nu păstrează legătura cu nici unul dintre prietenii lor vechi, cu atât mai puțin cu prietenii lui Annie. Nu avea de gând să te sune înapoi și este destul de supărat pe mine că m-am întâlnit cu tine în seara asta. I-a fost... foarte greu.

Simone putea să-și închipuie cât de greu. Dar, în momentul de față, ea își făcea griji pentru Kate, nu pentru Ryan Harrison. Mai luă o înghițitură de vin.

- Spune-mi, domnule Matthews, de ce ați vrut să ne întâlnim?

Bărbatul se aplecă spre ea, uitându-se lung în paharul cu bere, părând a-și cântări bine cuvintele.

- Annie era sora mea și o iubeam. Dacă este posibil ca femeia aceasta, Kate Alexander, să fie chiar ea... Ei bine, voiam pur și simplu să văd ce părere ai tu despre toate acestea. Tu o cunoșteai pe Annie și ai petrecut mai mult timp cu Kate decât noi.

Simone putea descifra suferința din ochii lui și îi împărtășea durerea. Mai mult ca sigur, această situație îl otrăvea pe dinăuntru.

- Tu și Annie erați apropiați, nu?

- Foarte. O, Doamne, când eram copii, voia să mă strângă de gât ori de câte ori mă vedea, ca orice altă soră, dar da, eram apropiați. Mi-e dor de ea.

Simone n-avea frați sau surori, dar știa foarte bine ce însemna să pierzi pe cineva drag.

- Și cu Ryan cum te înțelegi? Mi se pare că sunteți foarte buni prieteni, nu?

- Cei mai buni. Suntem prieteni de ani de zile, încă din facultate. Am fost cât pe ce să-l rup în bătaie când am aflat că se culca cu sora mea mai mică.

Simone izbucni în râs, simțindu-se ciudat de în largul ei în compania acestui bărbat pe care abia îl cunoscuse.

- Pun pariu că a fost o perioadă foarte palpitantă.

- Da, așa e. Eu și Ryan jucam în echipa de baseball a universității. Când Annie era în primul an, noi eram în ultimul. Într-o zi de primăvară, când jucam un meci pe terenul nostru și eram în apărare, chiar între reprize arunc o privire în tribune și o văd pe Annie. Zâmbea și făcea cu mâna și-mi zic: „Drăguț, a venit să mă vadă jucând”. Abia după aia îmi dau seama că nu zâmbea și nu făcea cu mâna către mine. Îi făcea ochi dulci lui Ryan, care era la baza a doua. Mi-a luat vreo zece secunde să-mi dau seama ce se petrecea de fapt.

Simone schiță un zâmbet.

- Și după aceea ce s-a întâmplat?

Mitch se încruntă și se sprijini de spătarul canapelei.

- Păi, nu prea aveam ce să fac în timpul jocului, decât să mă agit mai mult. Când ne-am retras pe banca de la marginea terenului, m-am ținut departe de Ryan, să nu-mi ies din fire. Dar apoi m-am trezit scos din teren pentru că am aruncat bâta înspre arbitru.

- Doar n-ai făcut una ca asta...

Mitch se făcu mic.

- Ba da. Dar, ca să fim corecți, omul ăla avea nevoie de ochelari, să știi. În nici un caz loviturile alea nu erau reușite.

Simone luă paharul de pe masă, sorbi o gură și, pentru prima oară de câteva zile încoace, simți cum se relaxa.

- Ce s-a întâmplat după aceea, cu Ryan?

- Păi, am avut o groază de timp să mă ambalez. Am făcut duș, m-am schimbat, am plecat și, după aceea, m-am dus să dau ochii cu el, după meci. Proastă mișcare. Ar fi trebuit să discut cu el în afara campusului. Când m-am întors, l-am văzut împreună cu Annie, chiar lângă stadion. O săruta și... Mi-am pierdut orice stăpânire de sine.

A avut nevoie de câteva copci. Și sunt destul de sigur că vânătaia aia de la ochi nu i s-a vindecat în mai puțin de-o săptămână.

- Drăguț.

- După care antrenorul a venit repede de la vestiar și ne-a suspendat pe amândoi din echipă, pentru că ne bătuserăm.

- Aha, din lac în puț, spuse Simone, zâmbind în continuare. Și Annie ce-a zis?

- Annie n-a vorbit cu mine o lună întreagă. Se uită din nou în paharul cu bere, iar din glas îi dispăru orice urmă de umor când spuse: Ideea e că Ryan avea o reputație de fustangiu. Lucru valabil și în cazul meu. Când am aflat că se cuplaseră, am fost convins că doar se folosea de ea. Dar m-am înșelat. Adevărul e că de-atunci nici măcar nu s-a mai uitat la o altă femeie. Și lucrul ăsta e valabil și acum.

- L-am văzut pe Ryan la diverse evenimente. Mai meru avea câte o domnișoară lângă el.

- Da, așa e. Dar adevărul e că îi fac avansuri pentru că acum are bani și o poziție de putere. Și sunt destul de sigur că singurul motiv pentru care se încurcă cu ele este pentru că mai uită cât de singur e. În cinci ani, n-a fost cu nimeni care să fi însemnat ceva special pentru el. Știu sigur că ar renunța bucuros la tot doar ca s-o aibă din nou pe Annie. Tocmai de-aia situația asta îl distruge. Mai ales că nu știm nimic sigur.

- Nu știu ce să vă spun, domnule Matthews...

- Spune-mi Mitch.

Sclipirea din ochii lui o făcu să-și simtă corpul plutind.

- Mitch, rosti ea lent, întrebându-se de ce naiba prezența lui avea un asemenea efect asupra ei. Niciodată nu i se întâmplase ca un client să-i trezească vreun interes personal. Sau vreo rudă a unui client. Dregându-și vocea, se uită din nou la paharul din fața ei și-și trecu degetul prin pelicula de condens formată pe piciorul de estuia. O să știm mai multe când o să primim rezultatele testelor.

- Știu. Ceea ce aș vrea să aflu este ce-ți spune ție instinctul.

Instinctele ei nu erau întotdeauna impecabile. De când murise Steve, nu se mai încrezuse în propria intuiție. Fusese extrem de sigură că el avea să învingă în lupta cu cancerul, dar nu se întâmplase așa.

- Nu se cade ca eu, ca avocat, să mă lansez în speculații. Eu lucrez cu fapte concrete. Iar acestea sunt simple. Este foarte probabil ca clienta mea să fie Annie.

Mitch își acordă câteva secunde pentru a digera cele auzite.

- Ryan o să se lanseze cu toată forța într-o luptă pentru custodie. Are un avocat foarte bun.

Iată adevăratul motiv al acestei întrevederi. Spatele lui Simone deveni mai rigid.

- Ei bine, poți să-l asiguri pe domnul Harrison că, dacă se ajunge la una ca asta, și Kate are un avocat redutabil.

Pe chipul lui se întinse un zâmbet leneș. Iar groșița aceea afurisită parcă îi făcea cu ochiul.

- Îmi place de dumneata, domnișoară consilier.

Îi plăcea baseballul. Era al naibii de sexy. Și trecuse mult prea mult timp de când avusese un bărbat în viața ei. N-ar fi trebuit să o intereseze ce credea Mitch Matthews despre ea, dar adevărul era că-i păsa. Fir-ar să fie, chiar îi păsa. Mitch se aplecă spre ea, sprijinindu-și antebrațele pe masă și așezându-și palma atât de aproape de a ei, încât, dacă și-ar fi mișcat-o doar un centimetru, s-ar fi atins. Dar Simone nu avea nevoie să-l atingă pentru a simți căldura ce radia în valuri dinspre pielea lui. Aceeași fierbințeală care emana din trupul ei.

- Mi-ar plăcea să te scot la cină. Într-un restaurant adevărat.

Pentru o fracțiune de secundă, Simone fu tentată să accepte. După care se văzu nevoită să revină cu picioarele pe pământ.

- Nu cred că e o idee prea înțeleaptă.

- De ce nu?

- Pentru că sunt avocata suro... Se opri exact la timp, însă observă felul în care sprâncenele lui se ridicaseră, pline de optimism. Sunt avocata lui Kate, se corectă ea, detestând că acum o parte din ea își dorea ca clienta ei să se dovedească a nu fi Annie. Asta ar face ca totul... tot ce se întâmpla între ei... să fie mult mai ușor. Dacă aş avea o relație personală cu tine, aş încălca regulile eticii profesionale.

- Asta facem noi aici, domnișoară consilier? Punem bazele unei relații personale?

În mintea ei apărură mari semnale de alarmă. Felul în care o fixa, zâmbetul rău prevestitor, ochii aceia sexy... Dacă nu era atentă, se putea alege cu o excludere din barou de toată frumusețea.

- Cred că e cazul să plec, domnule Matthews.

Mitch nu încercă să o oprească atunci când ea își luă poșeta. Iar Simone fu ușurată să observe că tonul lui pierduse orice nuanță lascivă când o întrebă:

- Deci crezi că o să aflăm mâine?

- Sper că da. Însă e posibil ca termenul să se prelungească până săptămâna viitoare.

Când se ridică de la masă, se trezi că el era deja lângă ea, întinzând mâna pentru a o prinde de braț, ca să o ajute să se ridice. Simți cum locul unde o atinsese fu cuprins dintr-odată de furnicături și își ridică privirea către ochii aceia verzi, fascinanți. Ochi în care orice femeie s-ar fi putut pierde atât de ușor...

- Deci poate mâine o să te sun să stabilim când ieșim la cină.

Simone își simți sângele încălzindu-i-se în vene, răspândindu-i în tot corpul o senzație plăcută. Cu toate acestea, încercă să-și alunge aceste trăiri, recurgând la atitudinea aceea profesională pe care și-o perfecționase în decursul anilor. Îi întinse mâna.

- Poate că da. Mulțumesc pentru paharul de vin, domnule Matthews.

- Mitch, preciză el cu zâmbetul acela strâmb și al năibii de sexy, mângâindu-i mâna pe care o ținea într-ale

sale, dându-i de înțeles cum ar putea să fie mângâiată și în altă parte de degetele acelea mari și masculine.

- Mitch, se trezi că repetă ea.

Înghiți cu greu, retrăgându-și mâna, și ieși din restaurant, tot repetându-și în gând că, indiferent ce avea să se întâmple a doua zi, Mitch Matthews nu era genul de bărbat care să accepte un refuz. Întrebarea era ce avea să-i răspundă ea data viitoare?

Marti după-amiază, Kate stătea la biroul ei, încercând să redacteze un text despre niște geologi care lucrau în colaborare cu forțele de menținere a păcii. Lăsându-se pe spătarul scaunului, aruncă o privire pe fereastră, în direcția golfului. Articolul nu reușise să-i acapareze atenția.

Nu azi, cel puțin.

Cu un oftat, aruncă articolul pe masa de lucru, incapabilă să mai continue să citească. Era vorba mai mult despre vorbărie sociologică și politică decât despre știință în stare pură.

Nu că ar fi putut să se concentreze asupra cititului, nici dacă ar fi avut în față cel mai fascinant articol de pe planetă. Își trecu palmele peste față și încercă să-și liniștească nervii întinși la maximum. Stătea ca pe ace, așteptând o veste de la Simone și întrebându-se ce făcea și ce gândea Ryan Harrison.

Durerea bubuitoare de cap care o chinuia îi dădea de înțeles că avea nevoie de o doză de cafeină.

Se ridică și se duse în sala de primire, își turnă o cană de cafea neagră și luă o gură mare. Gustul i se părea îngrozitor, dar, dacă avea să-i mai calmeze migrena, chiar nu-i păsa.

Se întoarse în birou fără să-și ridice privirea din poartă și închise încet ușa în urma ei.

Când se întoarse, descoperi, surprinsă, că Simone stătea dincolo de biroul ei, privind gânditoare peste golf.

- Minunată priveliște, comentă Simone.

- Bună. Nu mă așteptam să te văd azi.

- Știu. Trebuie să discutăm.

O, Doamne! Intuiția îi spunea că avocata nu-i aducea vești bune. Kate luă o gură mare de aer, dar nu reuși să-și potolească emoțiile, așa că ocoli masa de lucru și se așeză.

Simone luă loc chiar în fața ei.

- În regulă... În primul rând, trebuie să-ți spun ceva. Aseară m-am întâlnit la un pahar cu Mitch Matthews.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

- Pe bune?

- Da, pe bune. Simone își îndreptă poziția. Nu a fost vorba despre nimic personal. Adică, da, ar putea să fie ceva personal. Din câte-mi dau seama, m-a sunat să discutăm despre tine, dar s-a iscat o scânteie între noi. Nu s-a întâmplat nimic, însă... Nu-ți spun asta decât pentru că sunt avocata ta și vreau să știi că interesele tale sunt prioritare pentru mine. I-am spus verde în față că n-o să mă mai văd cu el decât dacă rezultatele testelor au să fie negative. Și n-o să o fac.

Kate nu știa cum să interpreteze o asemenea veste.

- Uau! Când spui că ești directă, nu glumești deloc.

- E singura modalitate pentru a te face înțeles. Îmi place Mitch, dar nu e primul bărbat care mi se pare atrăgător. Pur și simplu, nu vreau ca tu să auzi asta de la el, mai încolo, sau ca informația să-ți fie prezentată trunchiat, total scoasă din context.

- Și mie îmi place Mitch, spuse Kate. Asta cât am apucat să-l cunosc deocamdată. Din câte-mi dau seama, e un bărbat cumsecade. Dacă mi-ai fi spus că ai fost la un pahar cu Ryan... Ei bine, cred că m-ar fi deranjat. El nu mă suportă.

- Nu e vorba că nu te suportă, Kate. E confuz. Este o mare diferență.

- Mie nu mi se pare că e. O privi atent pe Simone și-i spuse: Ai tot dreptul la o viață personală, domnișoară consilier.

Fruntea lui Simone se încreți, iar Kate avu impresia că aceasta dă să spună ceva, însă se opri.

- Deci acesta e motivul pentru care ai venit azi la mine? întrebă Kate.

- Nu. Simone scoase un dosar din servieta pe care o avea în mână și trase adânc aer în piept. Am primit rezultatele analizelor ADN. Voiam să-ți spun mai întâi ție. L-am sunat și pe Ryan mai devreme. O să vină la biroul meu în după-amiaza asta.

Kate înghiți nodul pe care-l simțea în gât. „Acum e acum.”

- În regulă, să vedem.

Simone îi întinse dosarul și așteptă, urmărind-o pe Kate cum studia rapid pagina.

- E un raport preliminar, Kate. Dar potrivirea e destul de bună. O să vrea să ia mostre de la domnul și de la doamna Matthews, să testeze și pe linie parentală. Din ce am aflat, ei locuiesc în Seattle. Nu cred că au fost informați deocamdată că e posibil să fii fiica lor.

Kate puse dosarul pe birou. Ridicându-se, se îndreptă, pe picicarele care amenințau să cedeze sub ea, spre fereastră. Își încrucișă brațele la piept și expiră prelung, să se liniștească. Repetă manevra, însă nu reuși să-și calmeze pulsul care i-o luase razna.

Era adevărat. Ea era Annie Harrison. Ryan era soțul ei. Julia îi era fiică.

Realitatea acestui moment o izbi cu putere, înșfăcându-i inima și prinzându-i-o într-o încheștare puternică. Pierduse cinci ani dintr-o viață pe care nici măcar nu o cunoștea. Iar acum rămânea cu... ce? Cu o familie pe care nu și-o amintea și cu un viitor care nu se înfățișa mai senin decât o făcuse în urmă cu cinci minute. Ba, mai mult, i se părea că viitorul avea să fie de o mie de ori mai tulbure.

Înghițind pentru a alunga nodul pe care-l simțea în gât, făcu un efort să rupă tăcerea.

- Aveam un presentiment că acesta urma să fie rezultatul.

- Cred că toți am bănuit asta. Dacă te consolează cu ceva, eu, una, cred că ei știu deja. Asta e impresia pe care mi-a lăsat-o Mitch aseară. Poate că asta o să mai atenueze șocul.

- Așa mă gândesc și eu, dar nu are cum să îi facă să se obișnuiască mai ușor cu ideea. Ștergându-și lacrimile care-i curgeau pe față, se întoarse către Simone. În minte i se învolburau o mie de gânduri, scenarii și întrebări, dar nu se putea concentra încă asupra lor. Își simțea pieptul străpuns de săgeți de durere gândindu-se la ceea ce avea să urmeze în mod inevitabil, dar încerca să-și păstreze ritmul respirației. Știa că trebuia să o spună.

- În regulă, domnișoară consilier. A venit vremea să-ți câștigi onorariul. Am un fiu.

Simone își ridică privirea brusc.

Kate își simțea dintr-odată plămânii mult prea mici, dar se forță să continue:

- Are patru ani și jumătate. Când m-am trezit din comă, avea aproape trei anișori. Nu am deschis acest subiect până acum pentru că trebuia să fiu sigură înainte de a-l implica în toate astea.

Kate închise ochii, pentru a-și stăvili lacrimile. Când te-am întrebat ce măsuri legale trebuie luate, în cazul în care s-ar dovedi că sunt Annie Harrison, mă gândeam la Reed. Sunt aproape sigură că e fiul lui Ryan. Seamănă foarte mult cu el. Va trebui să-i facem un test ADN și lui, ca să știm mai presus de orice îndoială.

- Bineînțeles.

- Și vreau să-i spun eu lui Ryan despre el. Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă n-ai pomeni nimic despre asta la întâlnirea de azi.

- Bineînțeles că nu.

Simone își notă câteva cuvinte pe agendă.

Kate își masă cicatricea de lângă tâmplă, cu mîntea invadată de gânduri legate de Ryan. De Julia și de felul cum avea să reacționeze aceasta. De ceea ce urmau să spună și să facă amândoi după ce aveau să afle despre Reed.

- Ryan o să vrea să îl cunoască pe Reed, exact așa cum vreau să fac eu cu Julia. S-ar putea ca lucrurile să se complice când o să discutăm despre un program de vizitare și altele de genul acesta. Deja nu mă are la inimă,

și nu văd cum vestea asta lar putea face să-și schimbe părerea despre mine.

- Ne descurcăm noi. Nu-ți face griji pentru asta. Ryan e un om corect și cinstit. Indiferent de ceea ce spun ziaristii despre el, indiferent de ceea ce simte acum, o să coopereze.

- Nu sunt chiar atât de sigură. Kate își trecu ambele mâini prin păr, cu ochii plini de lacrimi. De ce simțea atâta durere? Ar trebui să fie fericită. Ba chiar extraziată, acum, că avea o certitudine. În sfârșit aflase cine era. De ce nu i se părea de-ajuns?

Simone ocoli masa de lucru care le despărțea și o cuprinse într-o îmbrățișare.

- Încearcă să respiri normal. O să se rezolve totul, îți promit.

Kate închise ochii, concentrându-se să inspire și apoi să expire. Își focaliza întreaga atenția asupra acestui obiectiv minor. Tot restul... tot restul avea să se rezolve. Trebuia să accepte că era nevoie de timp. Mintea ei înțelegea asta, deși inima nu voia să accepte întru totul așa ceva.

Reuși să-și recapete stăpânirea de sine și își șterse ochii.

- Mulțumesc... Să știi că apreciez tot ajutorul pe care mi-l dai. Și-ți sunt recunoscătoare pentru tot ce faci și pentru prietenia ta. Abia acum mi-am dat seama cât de dor îmi era să am o prietenă alături de mine.

Simone schiță un zâmbet.

- Să știi că Annie îmi era foarte simpatică. Eram prietene bune. Dar și pe tine te plac mult. Și ți-aș fi prietenă indiferent dacă aș fi cunoscut-o sau nu pe ea.

- Îți mulțumesc și pentru asta, răspunse Kate în șoaptă. Își șterse bine fața și își îndreptă privirea către Simone, știind acum că, atâta timp cât avea să se concentreze asupra obiectivului principal, avea să reușească să depășească toate momentele grele. Aș vrea să mai vorbesc cu tine despre încă un lucru, zise apoi.

- Da, spune-mi.

- Am făcut niște cercetări, încercând să obțin anumite răspunsuri. Până nu demult, nu erau decât speculații, dar acum, că știm sigur... Nu știu dacă va schimba lucrurile pe termen lung, dar simt că trebuie să aflui ce s-a întâmplat cu mine. Jake știa ceva. E imposibil să nu fi știut. Trebuie să existe un motiv pentru care m-a mințit. Oare duceam o viață dublă? A încercat cineva să mă omoare, fără succes? Am fugit de lângă familia mea? Nu pot să-mi continui viața fără să știu adevărul.

Simone se sprijini de biroul lui Kate.

- Te ascult.

Kate începu să se plimbe încolo și înapoi, în dreptul ferestrei.

- Ei bine, din câte am putut să deduc din informațiile despre accidentul aviatic, nu mi s-a găsit niciodată trupul. Evident, adăugă ea cu sarcasm în glas. Dar pe locul meu stătea totuși cineva.

- Corect. Simone se duse către scaunul pe care-și lăsa se servieta și începu să răsfoiască dosarul cu informații legate de prăbușirea avionului. Desigur, și ea făcuse ceva muncă de cercetare. În procesul-verbal se menționează că te-ai prezentat la locul tău, ceea ce înseamnă că însoțitoarea de zbor a numărat călătorii și, după închiderea trapei, pe locul tău stătea cineva. Ai trecut de controlul de securitate, având asupra ta permisul de îmbarcare și actul de identitate. Iar dintre resturi ți-au fost recuperate câteva obiecte personale - valiza, dar și poșeta, care a fost găsită băgată sub un scaun. Ryan a recunoscut-o ca fiind a ta.

- Crezi că încă o mai are?

- Nu știu. Aș putea să-l întreb. La ce te gândești?

- Nu știu. Poate că sper ca, văzând-o, să-mi amintesc ceva. De la sanatoriu n-am aflat nimic. Ba chiar nici nu mă mai primesc acolo. Dar eu tot cred că de-acolo ar trebui să începă investigația.

- Nici pe mine nu m-au sunat înapoi, și nu am suficiente dovezi pentru a obține un mandat judecătoresc care să-mi permită accesul la arhiva lor.

- Știu. Kate își cuprinse rădăcina nasului între degete, sperând să-și poată calma întru câtva zvâcnirea pe care o simțea în spatele frunții. O, Doamne, dac-aș putea să mă strecor eu în arhiva lor...

Simone luă din nou dosarul și îl deschise în poală.

- Unde ziceai că e? În San Mateo? Trecu rapid în revistă informațiile pe care și le notase, după care adăugă: Am impresia că o prietenă de-a mea are mama internată acolo. Își mușcă buza inferioară, ca și cum și-ar fi cântărit opțiunile. S-ar putea să pot intra, cu pretextul că mă duc la ea.

Kate ridică dintr-o sprânceană.

- Ei, domnișoară consilier, doar nu-mi sugerați să facem ceva ilegal, nu?

Simone se încruntă.

- De ce-mi spui așa?

- Cum?

- Domnișoară consilier.

Kate ridică din umeri.

- Nu știu. Asta ești, nu? Te deranjează să-ți spun așa?

- Într-adevăr, asta e meseria mea. Și nu, nu mă deranjează. Mi se pare ciudat, tu și Mitch folosiți aceeași sintagmă.

- Ei, acum nu mai e atât de ciudat.

Simone se ridică de pe scaun și încercă să schițeze un zâmbet.

- Nu, cred că deja nu mai e ciudat. Să vezi cum o să facem. Eu îi dau un telefon prietenei mele și mă interesez dacă mama ei e internată chiar acolo. Dacă da, te anunț și hotărâm cum să procedăm mai departe.

- În regulă.

Simone își adună toate lucrurile.

- O să mă întâlnesc și cu Ryan. Te rog să te gândești pe îndelete ce să-i spui. Dacă vrei să fiu și eu cu tine, putem stabili o întrevedere în biroul meu. Procedăm cum vrei tu.

- Mulțumesc, dar cred că trebuie să-i vorbesc între patru ochi.

- Bine. Simone îi dăruie un zâmbet rapid. Te sun azi, după ce discut cu el.

capitolul 8

Când ușa se deschise, privirea lui Simone se întoarse automat către ea. Ryan și Mitch intrară în biroul ei, făcând front comun.

Frați.

Indiferent de trăsăturile lor individuale, erau frați de suflet, iar asta se vedea. Ryan avea o frumusețe elegantă și curată, pe când Mitch emana prin toți porii forță și plăcerea de a trăi și de a munci în aer liber. Aveau aproximativ aceeași înălțime și conformație, însă în toate celelalte privințe erau complet diferiți. Simone se ridică, se apropie de Ryan și-l îmbrățișă scurt, spunându-i:

- Îmi pare rău pentru toată agitația asta.

- Mulțumesc. Ryan se retrase, adăugând: Condoleanțe pentru Steve... Ar fi trebuit să te sun.

- Nu este nici o problemă, înțeleg. E greu. Asemenea evenimente ne aduc la suprafață emoții de care am vrea cu tot sufletul să fugim.

Ryan dădu aprobator din cap. Privirea ei se îndreptă către Mitch. Acesta se tunsese și renunțase la cioc.

Arăta bine, însă ei îi lipseau oarecum cărlionții zbârliți care-i ajungeau până la gulerul cămășii.

Smulgându-și privirea de la el, își frecă ușor mâinile și zise:

- În regulă. Se așeză la birou, reluându-și atitudinea de avocat. Luați loc, să putem începe.

- Ea nu vine? întrebă Mitch.

- Nu. Am vorbit deja cu ea. Amândouă am considerat că este cel mai bine să purtăm discuția aceasta separat. Voia să aibă la dispoziție ceva timp pentru a se gândi la toate implicațiile rezultatului înainte de a discuta cu oricare dintre voi.

Mitch și Ryan se uitară fugitiv unul la celălalt. Simone observă că nu se simțeau deloc în largul lor, așa că scoase foaia cu rezultatul. N-avea nici un rost să le prelungescă starea de tensiune. Îi întinse fiecăruia câte o copie.

- Aveți aici raportul preliminar privind mostrele de ADN. Rezultatul nu este 100% concludent, dar o să vedeți că e destul de aproape de această cifră. Va trebui să prelevăm probe și de la părinții tăi, Mitch, dar cred că putem spune, cu o precizie de 98%, că clienta mea, Kate Alexander, este una și aceeași persoană cu Annie Harrison.

Ryan se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. Trăsăturile sale arătau cât se poate de clar suferința care-l încerca, dar Simone își putea da seama, după felul liniștit în care acceptase vestea, că se așteptase la acest rezultat. Și totuși, după cum spusese Kate, faptul că știu nu ușura nicidecum situația.

Mitch studie raportul pe îndelete. Când își ridică privirea, Simone putu descifra și în ochii lui durerea pe care o simțea. Pentru amândoi, această veste era o lovitură grea.

Se ridică și ocoli masa de lucru până la ei, după care se sprijini de marginea de mahon a biroului și le oferii celor doi niște dosare.

- Aveți aici câte o copie după documentele ei medicale. Și-a exprimat dorința să le primiți. Accidentul în care a fost implicată s-a soldat cu niște răni la nivelul feței. A suferit mai multe intervenții chirurgicale de reconstrucție atât la nas, cât și în zona obrazilor, ceea ce explică de ce nu arată exact ca înainte. Așteptă până când Ryan și Mitch trecură în revistă hârtiile primite, după care continuă: Știu că una este ca ea să spună că nu-și poate aminti nimic și cu totul alta e ca voi să acceptați și să înțelegeți ce s-a întâmplat. Recuperarea i-a fost supravegheată de un neurochirurg din Houston. Am încercat să iau legătura cu el, dar nu am obținut nici o informație. Se pare că toate pistele noastre se sfârșesc într-un astfel de blocaj. Alungând acest gând, Simone

adăugă: În ceea ce privește traumatismul cranian, documentele medicale menționează că acesta s-a produs la nivelul cortexului lateral al lobului temporal, respectiv porțiunea creierului care stochează memoria pe termen lung și, mai precis, zona care este dedicată amintirilor personale. Astfel, lucrurile pe care le-a învățat la școală, de exemplu, nu au fost afectate, deoarece sunt depozitate într-o altă zonă a creierului – sau cel puțin așa se explică, teoretic. Cunoștințele despre locurile unde a învățat acele lucruri sunt în cu totul altă situație, căci acestea sunt amintiri personale, cum ar fi, de exemplu, numele facultății pe care a făcut-o. Așa se și explică de ce se descurcă atât de bine profesional, de ce își aduce aminte tot felul de noțiuni tehnice despre seismologie și despre geologie, chiar dacă nu știe ce nivel de calificare are în aceste domenii. Din cercetările mele, am aflat că medicii nu au nici măcar acum cunoștințe foarte precise despre creier și mai ales despre acele porțiuni ale sale însărcinate cu gestionarea memoriei.

- Deci ea chiar nu-și amintește nimic? întrebă Ryan, pe un ton vlăguit.

- Nu, răspunse Simone. Și mai e un lucru important de care trebuie să ținem cont. Când cei doi își ridicară privirea către ea, continuă: Partea aceea de creier este răspunzătoare și de trăsăturile de personalitate. Voia să le explice cât mai clar, astfel încât să înțeleagă amândoi. Nu mai e aceeași persoană ca odinioară. Dacă o să petreceți ceva timp cu ea, o să observați – așa cum am făcut-o eu – că există asemănări... gesturi, modul în care îți aruncă o privire și altele de genul acesta, dar sunt și anumite diferențe clare, și trebuie să fiți pregătiți pentru ele. Personalitatea lui Kate de acum s-a dezvoltat după accident. Reacționează diferit în anumite situații. În timp ce Annie era pasională și impulsivă, Kate e mai rezervată. Cântărește bine lucrurile înainte de a judeca sau de a-și exprima opinia. Țasta e un lucru minor, dar ajunge să fie important când o cunoști mai bine. Nu vreau ca vreunul dintre voi să-și închipuie că poate

relua relația cu ea exact de unde a fost întreruptă, în urmă cu cinci ani, și că totul va merge ca pe roate.

- O să-și recapete vreodată memoria? întrebă Ryan.

- Din câte am discutat cu doctorul Allan, un neurochirurg de la noi din oraș care a aruncat o privire pe fișele ei de observație, nu sunt șanse prea mari. Cei mai mulți dintre cei care suferă de amnezie își amintesc câte ceva, orice, mai ales lucruri din copilărie, însă cazul lui Kate e foarte neobișnuit. Ea nu și-a amintit absolut nimic. Spera ca venirea în San Francisco să-i declanșeze ceva amintiri, dar până acum... nimic. Își mai imblânzi tonul și spuse: Îmi pare rău, Ryan. Știu că nu e răspunsul pe care sperai să-l primești.

Bărbatul dădu aprobat din cap uitându-se în continuare la raportul pe care-l avea în față. Lăsă să se scurgă câteva secunde de tăcere înainte de a spune:

- Cine să-i fi făcut una ca asta? Cine să ne fi făcut tuturor una ca asta? Își înalță capul brusc, însă Simone văzu că în ochii lui scâpăra mai degrabă furie decât durere. O furie intensă, pe care Ryan era îndreptățit să o simtă. Se ridică repede de pe scaun, întrebând: Cine dracu' a fost nemernicul care a luat-o de lângă noi?

- Îl chema Jacob Alexander, răspunse Simone. Era doctor în Houston. Era în avionul care s-a prăbușit de curând, și așa a ajuns Kate să mă găsească pe mine - și apoi pe tine. Din câte se pare, el venise în San Francisco la o conferință medicală, deși Kate nu știe pe ce temă și unde anume. Deocamdată nu am prea multe informații despre Alexander, dar Kate m-a rugat să fac ceva săpături în trecutul lui.

- Ce fel de săpături? întrebă Mitch.

Simone își îndreptă privirea înspre el și văzu că și în ochii lui sclipea mânia. Pierduseră cu toții foarte mult timp. Timp pe care nu aveau cum să-l recupereze. Dar spera că, dacă aflau de ce se întâmplaseră toate acestea, aveau să-și mai domolească durerea.

- Kate simte nevoia să afle ce s-a întâmplat cu ea. Toate aceste informații noi au tulburat-o și pe ea la fel ca pe voi doi, numai că ea încearcă să-și dea seama ce părți

din viața ei sunt adevărate și care nu. Am început cu sanatoriul unde a stat internată cât a fost în comă, deși ne-am lovit de ceva obstacole. Ryan, tu ai fost cel care i-a identificat obiectele personale după accidentul aviatic, nu-i așa?

- Da. Își încrucișă brațele la piept. Nu era vorba despre prea multe lucruri, doar poșeta și laptopul, carbonizat parțial.

- Le mai ai?

- S-ar putea să mai fie pe undeva. După ce am făcut identificarea, i-am strâns o mare parte dintre lucruri și le-am pus în cutii. Ce naiba credeți că o să aflați uitându-vă la ele?

- Probabil nimic, dar ea ar vrea oricum să le vadă. Mitch, ai putea să iei legătura cu universitatea, să afli la ce proiecte lucra înainte să dispară?

- Ai vreo bănuială că toate astea ar avea vreo legătură cu munca ei? întrebă Mitch.

- Nu știu. Ceea ce știm cu siguranță însă e că Ryan a lăsat-o la aeroport, și ea s-a trezit din comă aproape trei ani mai târziu. Dacă ar fi fost vorba despre un atac întâmplător, o răpire sau ceva de genul acesta, ar fi murit. Cineva a ținut neapărat să aranjeze lucrurile astfel încât să se creadă că a urcat la bordul avionului aceluia și după aceea a avut grijă de ea după Dumnezeu știe ce accident a suferit. E foarte posibil să fie ceva legat de vreunul dintre proiectele la care lucra.

- Și dacă nu? întrebă Ryan.

- Dacă se dovedește că nu e așa, renunțăm la pista asta și trecem la următoarea ipoteză. Între timp, o să tot încerc să-i dau de urmă doctorului aceluia din Houston al cărui nume apare pe toate fișele de observație ale lui Kate și să obțin ceva informații de la el. Kate a mai vorbit și despre socrul ei - Walter Alexander -, care, din câte se pare, a dispărut imediat după moartea fiului lui. Vreau să-l găsesc și pe el.

Simone remarcă sclipirea din ochii lui Ryan. O sclipire care o făcea să creadă că era mai bine că Jacob Alexander era deja mort. Simone îi înțelegea pe deplin mânia

și frustrarea, dar pentru ea primau interesele lui Kate și ca aceasta să treacă cu bine de următoarele câteva zile.

- Așa, și acum ce facem? întrebă Ryan.

- Păi, asta depinde de tine și de Kate, răspuse Simone. În momentul de față, ea nu cere nimic. Are nevoie de ceva timp pentru a se obișnui cu ideea, dar sunt convinsă că o să ia legătura cu tine destul de curând. Nu o să facă demersuri legale pentru a obține dreptul de a petrece timp cu Julia, dacă asta te interesează. Și-a exprimat dorința de a o cunoaște, lucru de care sunt convinsă că ești conștient și tu, dar cred că voi doi trebuie să vă înțelegeți între voi înainte de a implica justiția în chestia asta. Cred că următorul pas e să îi anunțăm pe părinții tăi, Mitch, și să le cerem să fie de acord să li se ia sânge pentru încă un test ADN, doar ca să fim absolut siguri.

Mitch încuviință din cap. Simone își lăsă privirea să zăbovească undeva în spațiul dintre cei doi, dorindu-și să-i poată ajuta în vreun fel, să le amelioreze suferința. Dar, din păcate, știa că nu avea cum.

Se desprinse de marginea biroului și făcu un pas înainte, semn că întâlnirea luase sfârșit.

- Bineînțeles, puteți să luați dosarele. Nu cred că vă vor fi de mare folos acum, dar poate mai încolo veți avea nevoie de ele.

Ryan îi mulțumi și se întoarse către Mitch, care stătea în continuare pe scaun.

- Ne vedem afară, îi spuse.

Când rămaseră singuri, Mitch își ridică ușor privirea către ea.

- Ce e cu cercetările astea?

- Dacă ai fi în locul ei, n-ai vrea să știi ce s-a întâmplat cu adevărat?

Mitch clătină din cap și se uită la hârtiile pe care le avea în mână.

- Înțeleg furia lui Ryan și de ce simte nevoia să afle tot ce s-a întâmplat. Și eu văd roșu în fața ochilor când mă gândesc că a fost luată de lângă noi. Dar toate astea... par ca o vânatoare de fantome.

- S-ar putea ca fix asta să fie. O luăm pas cu pas. Între timp, Kate se simte utilă la ceva și își recapătă controlul asupra propriei existențe. Cred că are mare nevoie de asta acum.

- Cum a reacționat când a aflat? Întrebă el încetitor.

- Nu prea bine. Totuși, știa care avea să fie rezultatul înainte să-i spun eu - la fel ca Ryan. Au o groază de lucruri de lămurit ei doi.

Mitch aruncă o privire către ușa închisă.

- Nu știi ce să fac să-i mai alin durerea.

- E important să-i fii alături. Lucrurile se vor complica și mai mult, Mitch.

Privirea lui o întâlnește pe a ei. După care Mitch face ochii mari, ca și cum tocmai și-ar fi amintit ceva.

- O, Doamne... Băiatul!

- Știi?

- Nu știam nimic până acum. Ochii i se închiseră. Am văzut o fotografie pe biroul ei. Fir-ar să fie! Îi povesti în ce împrejurări ajunsese la biroul lui Kate cu câteva zile în urmă. Abia acum am pus lucrurile cap la cap. Totul a fost... o nebunie. O, Dumnezeu mare! Își masă fruntea, ca și cum ar fi vrut să-și oprească durerea de cap. Și eu care-mi închipuiam că lucrurile stau prost acum...

- Să nu cumva să-i zici ceva lui Ryan. Kate vrea să-i spună ea. Are nevoie însă de ceva timp ca să-și dea seama cum e mai bine să abordeze subiectul. Trebuie să-i lasăm să se descurce singuri cu asta.

- Sunt cam prins între ciocan și nicovală, domnișoara consilier. Ea e sora mea, și o iubesc, indiferent dacă-și aduce aminte de mine sau nu. Dar și el îmi e, în toate privințele, ca un frate, și îl iubesc și pe el. Și are nevoie de mine.

Această dezvăluire o impresionează într-un mod total neașteptat. Se lasă pe vine în fața lui, mângâindu-i ușor obrazul cu vârful degetelor.

- Deja faci tot ce poți. Îmi pare rău că ești prins la mijloc. Eu cum aș putea să te ajut?

Mitch își ridică privirea, și zâmbetul acela sexy al lui i se întipări pe chip. Surâsul care făcea să-i apară gropița aceea pronunțată avea efecte nebunești asupra ritmului inimii ei.

- Ai putea să iei cina cu mine.

Ah, chiar își dorea să accepte.

- Nu pot, Mitch. Nu atâta timp cât o reprezint pe Kate.

Ochii lui se ațintiră asupra alor ei. Simone descifără în ei aceeași dezamăgire care, cel mai probabil, era reflectată și în privirea ei.

- Dacă ar fi să mă gândesc numai la mine, te-aș ruga să-i spui să-și găsească alt avocat, dar nu pot face asta. Are nevoie de tine. Chiar are nevoie de cineva care să-i fie alături.

- Noi toți suntem alături de ea.

- Da, dar... Ryan aruncă o privire către ușă. Am așa o bănuială că situația se va înrăutăți înainte chiar de a se ameliora.

Din păcate, Simone avea presimțirea sumbră că afirmația lui era corectă.

Ryan verifică dacă aceasta era adresa pe care o șterpelișe de la secretara lui Annie, după care aruncă o privire la căsuța cu două niveluri construită chiar pe marginea plajei, cu fațadă cenușie și clopoței de vânt în formă de pescăruși atârnați pe verandă. Nu semăna deloc cu reședința lui din Sausalito. Și nici cu casa în care locuiseră împreună, în San Francisco. Și totuși, plaja Moss era o zonă scumpă. Se întrebă cum de avea atâția bani încât să locuiască aici.

Cercetând casele mici din jur și strada lipsită de copaci, își freca sternul cu palma, încercând să aline durerea surdă pe care o simțea în piept. Voia să o vadă, avea nevoie să o vadă. Acum, că știau sigur, simțea că trebuia să-i spună anumite lucruri. Nu putea să stea cu mâinile în sân, așteptând ca ea să facă prima mutare.

Simțindu-și picioarele nesigure, deși n-ar fi recunoscut asta nici într-o mie de ani, traversă aleea către

casă și bătui la ușă. Când văzui că nu-i răspunde nimeni, ascultă atent dacă se auzea vreun zgomot din interior. De undeva din spatele casei răsunau niște glasuri. Încercând să-și dea seama de unde veneau, pornii pe lângă clădire.

Curtea nu era delimitată de gard. La un moment dat, iarba era înlocuită de nisip, care se prelungea până la malul oceanului. Când Ryan ajunse în spatele casei lui Annie, văzui un băiețel ghemuit în iarba, jucându-se cu o grămăjoară de bețe. Acesta își ridică spre el ochii mari, albaștri.

Ochi identici cu ai lui Ryan. Aceași formă, aceeași nuanță. Chiar și forma feței copilășului semăna leit cu a sa.

-Ăăă... salut, reuși să îngaime Ryan când își reveni cât de cât din uimire.

-Ești un străin. Băiețelul o luă la fugă, strigând: Mama! Un străin!

Mama? Ryan înaintă alți câțiva pași, lăsând în urmă copacii crescuți lângă casă, pentru a se uita mai atent la băiețel. Acesta se apropie în fugă de o femeie care sedea pe nisip. Aceasta se întoarse și-și umbri privirea cu mâna, pentru a vedea ce se petrecea în curte, după care se ridică brusc.

Cei doi schimbară câteva cuvinte, apoi băiețelul ridică din umeri și o rupse la fugă către casă. Când se apropie din nou de Ryan, se opri o secundă, de data aceasta cu zâmbetul pe buze, ceea ce-i scotea în evidență aceeași groșiță pe care Ryan o văzuse de-atâtea ori pe chipul lui Mitch, al Juliei și pe cel al lui Annie.

- Mama a zis că pot să mă uit la desene animate.

După aceea intră în casă. Ușa de plasă se închise cu un pocnet în urma lui.

Cum stătea în curtea aceea, cu ochelarii de soare în mână, încercând să-și dea seama ce naiba avusese în fața ochilor, Ryan își simțea inima bătând nebunește. Nu se putea una ca asta. Mintea îi lucra febril făcând tot felul de calcule temporale, iar privirea i se duse către Annie. Nu reușea să scoată nici un cuvânt. Prin fața ochilor

ii treceau tot felul de imagini din viața lor împreună, amintiri despre o sarcină care abia înmugurise înainte ca ea să plece în călătoria aceea.

- Nu mă așteptam să te văd azi, zise ea, apropiindu-se încet.

- Da, ăăă... se vede. Își întoarse privirea către casă, fiind în continuare atât de uluit, încât nu reuși să facă altceva decât să se uite lung pe unde trecuse băiatul. Copilașul acela...

- E fiul meu. Când Ryan o privi din nou, adăugă: Și sunt destul de sigură că e și fiul tău.

- *Fiul... meu!*

Femeia își încrucișă brațele peste talie, superbă, emoționată și într-o mie de alte feluri pe care el nu le putea descrie pentru că era prea năucit ca să mai gândească cu claritate.

- Când mi-am recăpătat cunoștința, avea aproape trei ani. S-a născut prin cezariană în timp ce eu eram în comă. Are patru ani și încă nu știe nimic despre toate lucrurile astea. Nu i-am spus nimic din tot ce am aflat sau despre tine. Șovăi preț de o secundă, după care continuă: El crede că tatăl lui a murit în accidentul acela aviatic.

Din câte se părea, Ryan nu putea să-și desprindă ochii de la casa în care intrase fiul lui.

- Am un băiețel.

Un fiu. Un băiețel de patru ani care semăna leit cu el. Cu ochii lui albaștri, cu părul blond ca al lui și groșița simpatică moștenită de la Annie. Își simțea inima bubuind, ca și cum tocmai începuse să funcționeze din nou, într-un ritm cu totul diferit. Avea un fiu la care nici măcar nu-și permisesese să viseze în toți acești ani, pentru că îl durea prea mult să se gândească la încă un lucru pe care-l pierduse.

Dar nu, nu îl pierduse. Era aici. Era la fel de viu ca Annie. Era...

Un băiețel care - acum, după ce-l văzuse - n-avea cum să fie fiul altcuiva. Un fiu despre care afla abia acum. La mai mult de o săptămână după ce ea intrase

în viața lui. Surpriza și extrazul pe care le simțise într-o primă fază se transformară în tulburare. Se întoarse către ea.

- Nu mi-ai zis nimic. A trecut atâta timp, de ce nu mi-ai spus nimic?

- Abia ieri am știut sigur. Nici acum nu am dovezi științifice. Nu i-am făcut restul ADN.

- Dar ești, totuși, destul de sigură.

- Am foarte multe indicii că așa stau lucrurile. Dar asta nu înseamnă că avem de-a face cu o certitudine.

- Foarte multe indicii... Păi nici nu e nevoie de atâtea indicii să îți dai seama că seamănă perfect cu mine. Își trecu degetele prin păr. La naiba, ai lăsat să treacă atâta timp fără să-mi spui și mie? Aveai de gând să o faci vreodată?

- Da, bineînțeles. N-aveam nici o intenție să-ți ascund asta.

- Păi nu asta și făceai? În mod clar, nu mi-ai spus atunci când ai aflat cine ești de fapt.

- Ryan, n-a trecut decât o zi.

Tonul ei impenetrabil nu făcu altceva decât să-l enerveze și mai tare.

- N-a trecut decât o zi? Pentru mine, o zi e cât o viață întreagă. Am presupus că ai pierdut copilul! Trase adânc aer în piept, încercând să-și liniștească nervii întinși la maximum. Fără succes. Fir-ar să fie, este al meu? Ai idee cât de mult mi-am dorit copilul acela? O, Doamne, nu te-am pierdut numai pe tine. L-am pierdut și pe el. Și-acum tu-mi spui că n-a trecut decât o afurisită de zi?

Se îndepărtă câțiva pași, după care se întoarse lângă ea, nesigur pe el. De ce oare nu-și putea struni emoțiile când era cu ea? De ce situația devenea mai grea în loc să fie mai ușoară? Avea un băiețel. *Un fiu*. Ar fi trebuit să fie fericit. Încântat. Dar, în loc de asta, nu simțea decât durere, tulburare și o tristețe amarnică.

- Nu fi așa, zise ea. Ți-am spus acum.

- Dar nu mi-ai spus. Am aflat eu, din întâmplare!

- Aveam de gând să-ți povestesc tot.

- Când? Când îți pică ție bine? Te-ai gândit vreun pic la nevoile mele? La cum m-aș simți? Nu, pentru că tu nu-ți amintești deloc de mine. Convenabil, nu-i așa? Să ai un pretext atât de bun pentru a nu da nici doi bani pe sentimentele altora.

- Kate?

Își îndreptară amândoi privirea către ușa de plasă de la intrarea în casă. De cealaltă parte a ei se afla un bărbat între două vârste, cu un început de chelie.

- E totul în regulă?

- Cine dracu' mai ești și tu? întrebă Ryan.

- Sunt un prieten de-al lui Kate. Dar tu?

- Sunt bărbatu-său, fir-ar să fie. Nu vezi ce mult ne iubim?

Annie închise ochii.

Bărbatul deschise ușa și adoptă o poziție rigidă, gata să intervină.

Annie se repezi către el, urcă treptele care duceau către verandă și îl împinse înapoi în casă.

- Tom, nu e momentul.

Din curte, Ryan îl auzi spunând:

- Vrei să rămân cu tine? Tipul ăla și-a ieșit zdravăn din pepeni. Ești sigură că e totul în regulă?

Vocea lui Annie - la naiba, vocea lui Kate... Annie a lui n-ar fi putut să-i facă una ca asta - răsună de undeva din casă, dar Ryan refuză să o asculte. Închizându-și ochii, își puse mâinile în șolduri și trase aer în piept, încercând să-și recapete stăpânirea de sine. În afaceri, se controla impecabil, dar cu ea... cu ea niciodată nu se putuse stăpâni. Îl putuse juca pe degete chiar de când se cunoscuseră, și niciodată nu se eliberase de sub vraja ei. Ea îi scotea la suprafață cele mai ascunse emoții, de la cea mai intensă pasiune până la cea mai chinuitoare durere. Iar durerea asta îi rămânea în suflet, adunată de la toate rănile de acolo, prelungindu-i furia într-un mod care depășea puterea lui de stăpânire. Trebuia să nu se mai lase condus de emoții. Ea nu-și aducea aminte de el. Nu-i păsa de el. Trebuia să aibă în vedere ce era mai

bine pentru Julia și pentru... fiul lui. Trebuia să înceapă să trateze totul ca pe o tranzacție de afaceri.

Își puse ochelarii de soare, traversă pajiștea și se așeză pe nisip, sprijinindu-și coatele de genunchi și admirând valurile agitate, în așteptarea ei. După câteva minute cât o eternitate, auzi ușa de plasă deschizându-se și mai degrabă o simți decât o auzi venind spre el.

- A plecat? întrebă.

- Da.

- Cine e?

- Șeful meu. Practic, asta este casa lui. Noi stăm cu chirie.

Așa se explica faptul că-și putea permite să stea în zona asta.

- Cum îl cheamă pe băiatul meu?

Știa că-i vorbea pe un ton aspru, dar nu-i păsa.

- Reed... Expiră profund și apoi continuă: Jacob Alexander.

- I-ai dat fiului nostru numele lui.

Maxilarul lui Ryan se încleștă.

- Ryan, nu eu i-am dat numele. Când s-a născut, eu eram în comă.

Bărbatul închise ochii și se strădui să nu mai spună nimic în timp ce încerca din răspuțeri să-și îngroape emoțiile adânc în sufletul lui. Dar pur și simplu nu se putea.

- Vreau să am o relație cu el, să-l pot vedea. Dacă nu ești de acord, o să te dau în judecată. Avocații mei sigur o să obțină ce vreau.

- Sunt de acord. Chiar îmi doresc să te cunosc.

- Bine. Și să-i spui. În seara asta. Dacă nu, îi spun eu. N-am de gând să mă prefac că nu ar fi copilul meu. Amândoi știm că e fiul meu. Și așa am așteptat al naibii de mult.

- O să-i spun. Ryan...

- Și vreau să-i schimb numele. Vreau să poarte numele meu. Numele nostru, fir-ar să fie. Îi aruncă o privire întunecată, peste umăr. Știa foarte bine că ea nu era vinovată. Știa că nu se făcea responsabilă direct de nici

unul dintre lucrurile acestea, dar, o, Doamne, suferea mult prea mult. Și asta din cauza ei. Poți să-i păstrezi al doilea prenume, dacă vrei neapărat, dar trebuie să aibă numele de familie Harrison, spuse apoi. Se ridică și-și curăță nisipul de pe pantaloni. Ne vedem sâmbătă, la zece dimineața, în parcul Golden Gate, în fața serelor. Să nu întârzi, doamnă Alexander.

Kate îl prinse de braț, oprindu-l.

- Ascultă... Nici mie nu mi-e ușor. Nimic din toate astea nu mă bucură. Și tot ce încerc e să fac să fie bine.

- Să fie bine? Cum să fie bine? Asta în condițiile în care îmi ascundeai faptul că am un fiu și te-ai măritat cu altul când încă erai nevasta mea?

Kate îi dădu drumul, dar nu se retrase.

- Nu ești deloc corect. Nu știam că eram măritată cu tine cât am trăit cu Jake. El mi-a zis că eram căsătorită. Nu este ca și cum aș fi zis „da” în fața preotului sau ceva de genul ăsta.

- Da, ce convenabil.

Ryan vedea clar în ochii ei cât de mult suferea, dar și câtă furie îi trezeau vorbele lui. Sclipirea aceea de independență pe care o știa atât de bine, pe care odinioară o și iubea, o și detesta.

- De multe ori ai spus că mă folosesc de pretexte convenabile. Din câte se pare, și eu sunt o țintă convenabilă pentru tine. Dacă ai ceva de spus, Harrison, nu te sfii.

- În regulă, n-o s-o fac. Nu-mi place de tine.

Kate lăsă să-i scape un hohot amar, dar fără să zâmbească.

- Atunci suntem chit, pentru că în momentul ăsta cred că ești un măgar.

Ryan își încleștă maxilarul dureros de tare, nedezipindu-și privirea de la ea. De la femeia care-i era în continuare soție. Soția lui, fir-ar să fie. A nimănu-i altcuiva. Nu conta că nu-și aducea aminte de el. Nu conta nici măcar faptul că nu se măritase efectiv cu nemernicul ăla de Alexander. Tot ce conta era că îi permisesese ticălosului ăluia să o ducă de nas cum că ar fi făcut-o. După tot ce se întâmplase între ei, inima ar fi trebuit să-i

spună că idiotul ăla o mințea. Ar fi trebuit să simtă că ea era a altcuiva.

capitolul 9

Mai mult ca sigur, un atac de cord era mai ușor de suportat decât ce simțea ea acum. Suferința apăsătoare din pieptul lui Kate era mai chinuitoare decât orice durere fizică de care avusese parte cât stătuse în spital. Iar asta spunea multe, având în vedere că fusese la un pas de moarte.

Nemaiputând să suporte, ieși din birou și se duse să-l vadă pe Mitch. El era cel mai apropiat prieten al lui Ryan. Poate reușea să-i spună ce trebuia să facă pentru a mai repara lucrurile.

Când își băgă capul pe ușă, îl văzu pe Mitch în picioare lângă fereastră și vorbind la telefon, tot aruncând în aer o minge de baseball. Când se întoarse către ea, Kate se forță să zâmbească - deși nu avea dispoziția necesară - și îi făcu cu mâna.

Mitch îi făcu semn să intre și îi spuse, gesticulând, că avea să termine într-un minut.

Până când el încheie discuția telefonică, Kate îi studie biroul. Pe rafturile bibliotecii domnea dezordinea, în diferite grade. Pe birou erau împrăștiate tot felul de rapoarte cu cercetările făcute pe teren. Pe unul dintre pereți era un poster înrămat cu echipa Mariners, iar într-un colț stătea rezemată o bătă. Dându-și seama că avea de-a face cu un pasionat de baseball, Kate schiță un zâmbet slab.

Concentrându-și atenția asupra biroului, observă o fotografie înrămată, chiar lângă calculator. Ea, Ryan și Mitch. Ea stătea în mijloc, cu o robă și o pălărie de absolventă, și zâmbea cu gura până la urechi. Mitch își ținea brațul petrecut pe după gâtul ei, afișând același zâmbet naiv, iar Ryan o cuprinsese de talie, cu chipul lui frumos însuflețit de un surâs mândru.

Luă fotografia de pe masă și-și trecu degetul peste fețele acelea. Chiar ea era acolo? Se simțea de parcă ar fi urmărit viața unei cu totul alte persoane. Nu-și amintea ziua aia. Și nu-și putea da seama, pentru nimic în lume, de ce zâmbeau toți trei.

- Este de la absolvirea facultății, spuse Mitch cu voce pierită.

- Mi-am dat seama. Nici măcar nu-l auzise când își luase rămas-bun de la persoana cu care vorbise. Nici nu mi-a trecut prin cap că ai fotografii. De dinainte, adică.

- Avem o groază de poze. Pot să-ți aduc, dacă vrei. Să arunci o privire pe ele, poate te ajută.

- Da, cred că mi-ar plăcea. Puse fotografia înrămată înapoi și trase adânc aer în piept. Speram să putem discuta un pic. Dacă am nimerit într-un moment prost, spune-mi și pot să mă întorc mai târziu.

- Nu, nu, e în regulă. Aruncă o privire către ușă. Kate nu putu să nu observe cu ce ochi bănuitori se uita la ei secretara. Vrei să mergem la o plimbare?

- Da.

Ieșiră amândoi din birou, iar Mitch își puse ochelarii de soare. Se îndreptară către malul apei.

- Presupun că ai auzit ce s-a întâmplat ieri, nu?

Mitch își băgă mâinile în buzunare.

- Da. Ești în regulă? Nu arăți prea bine.

Fruntea ei se încrעי.

- Nu? Păi nici nu mă simt prea bine. Nimic nu se compară cu o lovitură fix în moalele capului. Ryan a plecat destul de supărat.

- Da, Ryan e destul de coleric, zise el când intrară în parc. Și uneori nu prea se poate stăpâni.

- Ce surpriză! replică ea, cu sarcasm în glas. Nici măcar nu m-a lăsat să-i spun tot ce aveam de spus.

- Trebuie să-l înțelegi, îi vine foarte greu să accepte toate astea. S-a schimbat mult după ce tu ai dispărut, s-a închis în el.

- Tu în ce relații ești cu el?

- E prietenul meu cel mai bun. Era și înainte ca voi doi să vă cuplați. Dar, adăugă apoi, asta nu înseamnă

că n-o să-i dau vreo două atunci când se poartă ca un nemernic. Mai ales când e vorba despre tine.

Hotărârea din glasul lui o făcu să zâmbescă.

- De ce îmi vine mult mai ușor să vorbesc cu tine decât cu el?

- Pentru că sunt fratele tău.

Kate își simți inima încălzindu-se. Nu se gândise niciodată că ar fi putut avea un frate.

- Și nici nu vreau nimic de la tine, continuă Mitch. Bine, decât să am din nou o relație cu tine, să-ți fiu prieten. Ryan își vrea soția înapoi.

Ea se așeză pe o bancă, lăsând să-i scape un oftat din rărunchi.

- Nu sunt soția lui. Am corpul, fața și vocea ei, dar nu sunt Annie. Nu pe dinăuntru.

- Ba da, ești. Se așeză lângă ea. Doar că nu poți vedea asta, pentru că nu-ți aduci aminte cum erai înainte. Dar ești aceeași. Se vede felul în care mergi, după cum vorbești și ce faci. Și acum ești în orice clipă gata să sari la gâtul meu când te contrazic într-o chestiune legată de geologie.

Kate își aținti privirea asupra mâinilor ei, pe care le ținea împreunate în poală, și zâmbi.

- Și ai aceeași inimă bună ca ea.

- Dar sunt și aspecte în care sunt diferită.

- Da, și asta e adevărat. Dar asta nu înseamnă că, din cauză că pe atunci erai într-un fel, acum nu mai poți să fii tu însăși. Oamenii se schimbă. Și mi se pare imposibil ca o persoană care a trecut prin ce ai trecut tu să nu se schimbe. Și Ryan e altfel față de cum era pe-atunci. Și eu. E și normal ca tu, *mai ales* tu, să te fi schimbat.

- E foarte rece. Nici nu-mi vine să cred că a fost cândva omul pe care mi-l descrieți voi toți. Din ceea ce spuneți tu și Simone, ai crede că era foarte deschis și prietenos, numai că, după întâlnirile noastre din această săptămână, eu aș zice că e rece, arogant, dominator și lipsit de scrupule, exact așa cum e portretizat în presă. Nu pot să-mi dau seama ce se petrece în mintea lui. Și nu știu dacă o să pot vreodată.

Mitch zâmbi.

- Așa e Ryan. Își ține emoțiile foarte bine în frâu. Dar să știi că n-a fost mereu așa.

- Ce l-a făcut să se schimbe?

- Faptul că te-a pierdut. Când văzu că ea își feri privirea, clătină din cap. După ce te-am pierdut, Ryan s-a închis în el. De-atunci nu trăiește decât pentru două lucruri: munca și Julia. Nimic altceva nu contează pentru el - nici banii, nici celebritatea și nici puterea. Muncește atât de mult pentru a-și ține mintea ocupată și a fugi de durerea din suflet. E mecanismul lui de supraviețuire. Dacă ar fi să piardă totul mâine, nici că i-ar păsa, atâta timp cât ar avea-o pe Julia lângă el. Ar lua-o pur și simplu de la capăt. Trebuie să înțelegi că, deși vrea ca tu să ai o relație cu Julia, simplul gând de a o pierde îl îngrozește.

- Dar nu încerc să i-o iau.

- Știi asta, spuse el încetșor.

- Am impresia că viața mea e ruptă în două: persoana care eram înainte și cea care sunt acum. Și nu știu cum să le amestec.

- Te străduiești prea tare. Lucrurile o să întâmple de la sine, lasă timpul să rezolve totul. Știu că e greu. Știu că te gândești la ea și o vezi în fața ochilor pe Annie, după care te gândești la tine și te vezi ca fiind Kate - două persoane diferite, două vieți diferite -, dar, undeva în străfundul ființei tale, ele sunt una și aceeași. Pur și simplu ai nevoie de ceva timp pentru a-ți da seama de asta.

- Și, între timp, nu fac decât să distrug totul.

Mitch o atinse ușor pe umăr.

- O să treceți voi și peste asta. Lasă-l pe Ryan cam o zi, așa, să-și vină în fire. Odată ce-o să petreacă ceva timp cu Reed, toată furia dată de faptul că n-a știut de existența lui o să se risipească. Crede-mă, îl cunosc bine. Pe afară este dur ca oțelul, dar pe dinăuntru e sensibil și bun ca pâinea caldă.

- Deci n-ar trebui să mă duc la el azi?

- În nici un caz. Astăzi tot învârte-n minte discuția de ieri. N-o să ai cum să-l faci să te asculte.

- Nu pot să-mi închipui ce se poate schimba de azi pe mâine. Din câte văd eu, îl scot din sărite ori de câte ori ne întâlnim.

- Și crezi că asta nu se întâmpla și înainte? Schiță un zâmbet larg. Crezi că nu vă certați? Ba da, tot timpul. Tocmai de aceea era interesant să vă urmăresc. El considera mereu că erai prea independentă. Îl enerva la culme. În adâncul sufletului, îi era teamă că tu nu aveai nevoie de el așa cum avea el de tine. Dacă stau să mă gândesc bine, situația asta e, practic, similară cu cea din trecut, numai că de o mie de ori mai intensă.

Mitch o luă de mână, iar ea observă că degetele lor erau la fel de lungi. Aveau aceeași formă. Ale lui erau mai groase, mai bărbătești, dar semănau cu ale ei. Aveau palmele muncite, bătute de soare și puternice.

- E băiat bun, Kate. Un colț al gurii lui se mișcă, schițând un zâmbet strâmb în timp ce-i studia degetele, iar gropița pe care Kate o văzuse de-atâtea ori în oglindă îi brăzdă obrazul. O, Doamne, ce ciudat e să-ți spun așa. Dar o să mă obișnuiesc. Trebuie să-i acorzi și lui ceva timp. Situația asta îl face să sufere pentru că el vrea de la tine mai mult decât poți să-i oferi tu acum.

Kate aproape izbucni în râs.

- Mai tot timpul are câte o femeie superbă la braț. Ce să vrea de la mine?

- Chiar nu știi? În glasul lui exista o nuanță de amuzament. Te vrea înapoi.

În pieptul ei începu să iradieze o durere surdă.

- Nu știi dacă o să pot să-i ofer vreodată ceea ce vrea.

- Toate la vremea lor. Între timp, gândește-te la Julia și la Reed - mai precis, la cum o să te descurci cu ei. Momentan, asta e cel mai important lucru.

- Știu.

Mitch șovăi preț de o secundă, după care spuse:

- Trebuie să înțelegi și că pe Ryan îl roade să știe că ai fost măritată, că ai fost cu altcineva.

Kate simți cum frustrarea ei dădea în clocot.

- Da, asta chiar că-i bună, zău. El poate să-și facă de cap cu câte-o femeie diferită la fiecare sfârșit de săptămână, eu am fost într-o relație serioasă, și tot eu ar trebui să mă simt vinovată.

- Ryan se întâlnește cu diverse domnișoare, dar să știi că nu și-a deschis inima în fața nimănui de când ai dispărut tu. Cred că, de fapt, cel mai greu lucru pentru el e că tu ai făcut-o. Te iubește și acum la fel de mult ca acum cinci ani, iar tu nu-l iubești. Și asta îl chinuie.

Kate închise ochii.

- Nu vreau să-i fac rău.

- Erai îndrăgostită de tipul celălalt? întrebă Mitch cu blândețe.

Kate se ridică de pe bancă, prea tulburată să mai poată sta locului.

- Așa credeam. Acum mă întreb de ce. Existau tot felul de lucruri care nu se potriveau, dar am crezut că totul este determinat de presiunea pe care o punea boala mea asupra relației. De slujba lui. Cum am putut să mă înșel atât de mult în legătură cu el? Gândindu-mă la toate astea, am început să-mi pun serios la îndoială judecata.

Mitch traversă aleea și merse lângă ea.

- Toate lucrurile astea s-au întâmplat cu un motiv. Trebuie să crezi asta.

- Nu mai știu ce să cred, zău.

- Eu îți spun un singur lucru. Mitch își puse ochelarii de soare. Convingerea mea e că există o putere superioară care ne împinge pe toți laolaltă. Înainte nu credeam în așa ceva, dar acum da. Nu ai cum să rămâi indiferent când vezi cum au evoluat lucrurile în cazul nostru.

- Cum poți să crezi una ca asta? Cum poți să spui că Dumnezeu ar vrea ca noi să îndurăm iadul acesta?

- Pentru că trebuie să te gândești care ar fi cealaltă alternativă. Dacă lucrurile nu s-ar fi întâmplat așa, tu ai fi fost la bordul avionului ăluia. Și chiar te-am fi pierdut. Nam mai fi avut parte de o a doua șansă. Reed nici nu s-ar fi născut.

Kate nu privise lucrurile din perspectiva asta. Înțelegând că Mitch avea dreptate, simți un fior de-a lungul coloanei vertebrale.

- Trebuie să mă întorc la birou, spuse el. Pe drumul spre ieșirea din parc, Mitch îi aruncă o privire. Știi... trebuie să-i sunăm pe părinții mei... Noștri, se corectă.

Kate se strâmbă.

- Mi-era teamă c-o să spui asta.

- Mă gândeam să vorbim cu ei duminică, după ce tu și Ryan apucați să vă vedeți cu copiii. Mi-aș dori foarte mult să fii și tu de față când îi sun. Am putea să ne întâlnim la mine acasă, dacă așa te-ai simți mai în largul tău.

Kate dădu aprobator din cap, deși ceea ce-și dorea cu adevărat era să o rupă la fugă.

- O să vrea să se urce imediat în avion, să vină să te vadă.

- La fel cred și eu.

- Te deranjează?

- Am de ales?

- În nici un caz. Sunt chiar cumsecade, Kate. Și o să fiu și eu acolo, cu tine.

- În regulă. Expiră prelung, dorindu-și să mai destindă atmosfera. Ia zi, am auzit că ți s-au aprins călcâiele după avocata mea.

- De ce? Ți-a spus ceva despre mine?

Kate nu se putu abține. Izbucni în râs. Mitch arăta și vorbea ca un băiețel de gimnaziu.

- Îți place de ea.

- Da, așa e. Dar nu cred că e cel mai bun moment să punem bazele unei relații.

- Din cauza mea?

- Din cauza... multor lucruri.

- Mitch, să nu renunți la nimic din cauza mea.

- Nici n-o fac. Nu e vorba numai despre tine. Viața mea este complicată. Sunt mai mult plecat. Câteodată lipsesc luni la rând de acasă. Nu prea sunt cel mai bun potențial iubit.

- Nu te cred. Mie mi se pare că ai fi un iubit grozav... pentru femeia potrivită. Și m-aș simți mult mai bine să știu că măcar unul dintre cei implicați în nebunia asta e totuși fericit.

Cu un zâmbet larg, Mitch își petrecu brațul pe după umerii ei. Lui Kate, acest gest mărunț îi umplu inima de căldură.

- Toate la vremea lor, scumpo. Ajungem și acolo. Trebuie doar să crezi.

Pe toți i-ar fi ajutat să aibă un pic de credință.

În seara aceea, când Mitch intră în casa lui Ryan, se trezi că pătrunsese pe un câmp de bătălie.

- Nu vin! strigă Julia de la etaj și trânti ușa de la dormitorul ei.

- Ba o să vii, domnișoară. Nici n-ai de ales! Deschizând frigiderul, Ryan continuă să vorbească, pe un ton mult mai coborât: Să fiu al naibii, dacă eu trebuie să mă duc, atunci același lucru e valabil și pentru tine.

- Nu poți să mă obligi! Nu vin! strigă Julia, din capul scării care făceau legătura cu bucătăria, după care trânti din nou ușa de la camera ei.

- Sper că nu e vorba despre întâlnirea pe care o am eu în seara asta, spuse Mitch când intră în bucătărie. Asta pentru că o să-mi dea toate planurile peste cap dacă tună și fulgeră așa.

- Ei, Doamne ferește să îți încurcăm noi planurile! Ryan se strâmbă și se duse la aragaz, unde trânti o oală pe unul dintre ochiuri. E tare pornită împotriva întâlnirii de mâine. Nu vrea să vină să se vadă cu Annie... sau Kate... sau cum și-o mai spune zilele astea.

- Aha. Mitch se așează pe unul dintre scaunle de lângă bar, alese un bob de strugure din castronul cu fructe de pe blat și și-l aruncă în gură. Și să știi că varianta corectă e Kate. Dacă-i spui Annie, o s-o faci și pe ea să tune și să fulgere.

- În momentul de față, nu-mi pasă nici cât negru sub umghie dacă tună sau nu.

Mitch expiră zgomotos și aruncă o privire în jur. În mod clar, nu era o seară prea reușită pentru familia Harrison.

Julia își făcu apariția în bucătărie, îi aruncă o privire feroasă tatălui ei, după care-și concentră atenția asupra lui Mitch.

- Nu mă duc mâine, să știi, declară ea, punându-și mâinile în șold. Să-i spui tu, că pe mine nu vrea să mă asculte.

Cu coada ochiului, Mitch observă cât de contractat era maxilarul lui Ryan.

- Eu cred că te aude cât se poate de clar, scumpo.

- Nu vreau să o văd. Și nu vreau să am nimic de-a face cu ea. Nu e mama mea!

- La naiba, Julia, interveni Ryan. Ți-am explicat de o mie de ori. Nici eu nu sunt în culmea fericirii, dar este mama ta și vrea să te vadă. Și va trebui să ne obișnuim cu ideea.

Fetița își încrucișă brațele la piept. Ochii i se umplură de lacrimi.

- Nu vreau să vin. O urăsc! Nu vreau să am nimic de-a face cu ea!

Ryan dădu să se apropie de ea, dar Mitch văzu scântele din ochii lui și-l săgetă cu o privire de avertizare.

Nimic din ce-ar fi putut spune Ryan nu ar fi reușit s-o convingă.

- Știi ceva, Julia? întrebă Mitch. Te iubesc. Ba chiar îmi ești foarte simpatică, ceea ce e foarte important, pentru că trebuie să-ți iubești rudele, nu neapărat să le și plăci. Dar acum te porți ca o alintată. Fetița rămase cu gura căscată de uimire. Tu vorbești acolo despre sora mea, și n-am să-ți permit să o ponegrești în fața mea. Ai tot dreptul să fii frustrată și supărată pe tot ce se întâmplă, așa cum suntem și noi, dar va trebui să te obișnuiești cu ideea. Este mama ta și merită o șansă să te cunoască. Iar tu poți să te uiți urât la mine și la taică-tău cât poțfești, dar asta n-o să schimbe cu nimic lucrurile.

Pe obrazii copilei curgeau lacrimi. Se întoarse și o zbughi afară din bucătărie.

Ryan își propti mâinile pe blatul de bucătărie și își lăsă capul în piept.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc cu ea, zise Mitch, coborând deja de pe scaunul înalt. Eu am țipat la ea, și pe mine e furioasă acum.

- Ei, e furioasă pe toată lumea asta afurisită.

Mitch îl bătu ușurel pe umăr.

- La fel ca tine, amice. Și o înfruntare între voi doi nu e cea mai fericită idee în clipa de față.

Când ajunsese în dreptul dormitorului Juliei, Mitch nu se mai deranjă să bată la ușă, ci o deschise pur și simplu. Fetița stătea pe marginea patului, cu brațele încrucișate la piept și cu o privire scăpărătoare.

Când Mitch se așeză lângă ea, patul mare se deformă serios.

- Cât ai de gând să stai supărată pe mine?

- Cât am eu chef.

Mitch se uită la ceas.

- Ei bine, avem program în seara asta. Nici nu știi ce greu mi-a fost să stabilesc întâlnirea asta, ca să petreci și tu ceva timp cu cineva de vârsta ta. Tot încerc s-o vrăjesc pe avocata asta superbă și, dacă nu vii și tu să o ții ocupată pe fiică-sa, n-o să am nici o șansă.

- Asta înseamnă eu pentru tine, un copil de care să te folosești pentru a cuceri o tipă?

Buzele lui se arcuiră într-un început de zâmbet. Ei, asemenea vorbe se potriveau mai bine cu fetița bătăioasă pe care o iubea atât.

- Cam da. E vreo problemă?

- Ești incorigibil.

Bărbatul nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

- Unde ai auzit cuvântul ăsta?

- La școală. Și să știi că așa ești. Și insuportabil, pe deasupra. Își lăsă brațele pe lângă corp și oftă. Și să știi că nu sunt supărată pe tine. Doar că nu vreau să mă întâlnesc cu ea mâine, atâta tot.

Mitch își trecu brațul pe după umerii ei și o trase aproape de el.

- Știu asta, scumpo. Știu că e greu. Tuturor ne e greu, mai ales tatălui tău. Trebuie să o lași mai moale cu el, cel puțin când vine vorba despre asta.

Julia își alungă lacrimile și se sprijini de el.

- Mie îmi place cum suntem acum, doar tu cu mine și cu tăticul. Nu vreau să vină și ea și să strice totul.

- Dar n-o să strice nimic.

- Ba da.

- Ei, dă-i o șansă, da? Măcar încearcă, Julia.

- Nu vreau.

- Bine, atunci fă-o pentru mine. E sora mea, și eu o iubesc. Iar tu ești nepoata mea, și te iubesc și pe tine. Dacă nu pentru altceva, fă-o pentru mine.

Scoțând un oftat prelung, Julia se trase înapoi și-și șterse lacrimile de pe față.

- Bine. Dar îmi ești dator. Își miji ochii și spuse: Și-mi rămâi dator și pentru seara asta. Dacă fata asta o să se dovedească plictisitoare, o să-mi fii dator vândut.

- Mersi. Mitch o împinse ușor, să se ridice. Așa, acum du-te să te încălți. Suntem în întârziere.

Mitch aruncă o privire către Julia, studiindu-i profilul luminat de beculețele de pe bord.

Avea nevoie de o prezență fermă acum, de cineva care să-i spună clar cum aveau să decurgă lucrurile. Ryan avea propriile probleme pe cap. Nu prea gestiona cum trebuia situația asta.

Și totuși, cine ar fi putut să-i reproșeze asta?

- Te rog să nu mă pui într-o situație stânjenitoare, rupse el tăcerea, concentrându-și din nou atenția asupra drumului.

- Crezi c-aș fi eu în stare de așa ceva?

Julia flutură din gene, cu un aer de inocență prefăcută.

- Da, sigur că da, mai ales când ești supărată pe mine. Să nu cumva să începi cu tot felul de povestioare

amuzante despre mine sau cine știe ce dezvăluri prea personale.

- Cum ar fi obiceiul tău de a bea laptele direct din cutie? Sau că nu îți speli jeansii până nu ajung să fie țepeni de murdărie?

Mitch se făcu mic.

- Da, chestii de-astea. Și nici să nu aduci vorba despre vreo fostă prietenă. Dacă te aud cu așa ceva, imediat o să sar la gâtul tău, să știi.

Julia zâmbi.

- Îți place de ea.

- Da, așa e. Buzele i se strâmbară ușor. De ce zice toată lumea asta?

Julia întinse mâna și îl gădilă în zona coastelor.

- Aha, e pinguinul tău!

- Poftim? Reuși să se îndepărteze de degetele ei. Termină cu gădilatul!

- Pinguinul tău. Știi tu... pinguinii se împerechează pe viață. Sunt singurele animale de pe planetă care își păstrează același partener, ca oamenii. Mi se pare drăguț. Unchiule Mitch, cred că ți-ai găsit iubita-pinguin.

- N-am zis nimic despre partener pe viață aici. Unde naiba ai auzit prostiile astea?

- La școală. Ne învață tot felul de prostii.

- O, Doamne, da' știu că ai limba ascuțită, zău. A, și n-ai voie să folosești cuvinte urâte de față cu ea.

- De ce nu? Tu mereu vorbești așa.

- Da, și mă mai ameteșc din când în când, râgâi... Asta nu înseamnă că și tu ar trebui să faci la fel. Opri mașina în fața locuinței lui Simone, o casă mare și veche, în stil victorian. Încearcă să joci rolul nepoatei drăguțe și politicoase, da' Măcar în seara asta. Pentru mine, bine? Știu că-ți vine greu.

Julia coborî din mașină și se uită atent la casă.

- Îmi descarci trei albume întregi pe iPod.

Mitch se uită cruciș la ea, peste capota Land Roverului său.

- Ce e? întrebă Julia, părând șocată de reacția lui. Mă gândesc că merit cel puțin trei. O să-ți fac o listă.

Poți să mi le descarci mâine, când, apropo, îți fac încă o favoare.

- Cu mine nu-ți merge șantajul, să știi.

- O, ba o să-mi meargă, răspunse Julia cu un zâmbet larg și începu să urce treptele către intrare.

Simone le deschise ușa cu picioarele goale, jeanși strâmți și un tricou mulat care-i punea în evidență sânii obraznici. La naiba, chiar era sexy. Mitch nu voia o relație serioasă, cum se-ntâmpla cu pinguinii, dar voia cel puțin o întâlnire propriu-zisă cu avocata această voluptuoasă.

- Bună, zise el. Scuze de întârziere. Micuța asta este Julia.

Julia își ridică privirea spre el, încruntându-se, după care întinse mâna spre Simone.

- Bună scara.

Simone îi strânse mâna, ridicând din sprâncene, ca și cum ar fi fost impresionată de manierele Juliei. Unu la zero pentru micuță.

- Mă bucur să te revăd, Julia. Probabil nu-ți aduci aminte de mine, dar tu și mama ta ați venit de câteva ori în vizită la noi, când locuiam în Baltimore.

Julia îi cercetă fața.

- Ăăă... nu-mi aduc aminte. Probabil eram foarte mică.

- Da, așa este. Haideti în bucătărie! Simone îi condu-se înăuntru. Shannon mă ajută cu pregătirea mesei.

Un coridor lung împărțea casa în două, ducând către bucătărie și către o încăpere mare cu ferestre care dădeau spre o curte mare.

Shannon stătea lângă blatul de bucătărie și amesteca în salată. Părul lung, de aceeași nuanță ca al lui Simone, i se revărsa până la omoplați. Când intrară în încăpere, o cercetă cu prudență pe Julia.

- Julia, Mitch, spuse Simone, aceasta este fiica mea, Shannon.

- Bună, mormăi Shannon.

Julia îi aruncă lui Mitch o privire circumspectă. Cu mâna la spate, îi arată patru degete.

În nici un caz n-avea să-i cumpere patru albume. Îi dădu un ghiont în coaste și făcu vreo câțiva pași înainte, lăsând-o în urmă.

- Bună, Shannon. Mama ta mi-a spus o groază de lucruri despre tine.

Shannon îi aruncă o privire mamei sale, care se afla de cealaltă parte a încăperii, dar nu răspuse. Mitch cântări imediat situația, fiind foarte atent la ochii lor și la limbajul trupului. În mod clar, atmosfera între cele două era tensionată.

- Shannon, interveni Simone. Ce-ar fi să te duci sus cu Julia, să-i arăți camera ta?

Fetița ridică din umeri, ca și cum îi era indiferent.

- Bine. Hai cu mine!

Julia îl săgetă pe Mitch cu o privire deloc încântată, dar el o înghionti să iasă. Cele două fete plecară.

Ochii lui Mitch se întoarseră către Simone.

- Da, a mers tare bine.

Simone lăsă să-i scape un oftat.

- Deja ne apropiem de pubertate. În ultima vreme, e imposibil să-i convină ceva din ce fac. Strâmbă din nas înspre hol. Îmi pare rău, e întoarsă pe dos în seara asta. Poate ar fi trebuit să te sun, să anulăm tot. Oricum, nici acum nu știu cum ai reușit să mă convingi să accept întâlnirea asta.

- Ce e? E doar o întâlnire pentru fete, să se joace.

Căutătura ironică pe care i-o adresă ea îi transmite un curent electric prin tot corpul. Ba chiar mă bucur că nu ai anulat. Ryan și Julia nu aveau o seară prea plăcută. Cred că le face bine amândurora că am reușit s-o iau cu mine câteva ore.

Simone trecu în camera de zi, unde se așeză pe o canapea moale, cu un picior sub ea. Încăperea i se potrivea perfect - tavan înalt, mobilă masivă, fotolii confortabile.

- Ce s-a întâmplat?

Mitch se instalează într-un fotoliu aflat chiar în fața ei.

- Julia e supărată în legătură cu întâlnirea de mâine. Simone încuviință înțelegătoare din cap.

- Și Ryan?

- E supărat în legătură cu întâlnirea de mâine.

Simone schiță un zâmbet. O, Doamne, avea un zâmbet de milioane. Buze pline, dinți albi și drepti. Chiar voia să simtă ce gust avea gura aceea. S-o simtă cedând în brațele lui, deschizându-și ușor buzele.

- Lucrurile o să se mai îmbunătățească, Mitch. Trebuie să ai încredere.

Și el îi spusese același lucru lui Kate. Acum tot ce trebuia să mai facă era să creadă și el.

Se aplecă spre ea.

- Cam cât trebuie să se mai îmbunătățească pentru a accepta să ieși în oraș cu mine?

- Ei, acum îți forțezi norocul.

- La naiba. Se lăsă din nou pe pernele fotoliului. Iar mi-ai retezat-o. A început să devină un obicei.

Simone izbucni în râs. S-ar fi putut obișnui cu râsul ei. Și se trezi că și el zâmbea. Zâmbea sincer, pentru prima dată de câteva săptămâni încoace.

- Știi că ești primul avocat pe care l-am întâlnit care nu vrea să și-o tragă cu mine?

- Stai liniștit, Mitch, sunt convinsă că mai sunt și alții.

- Mi-ai retezat-o și m-ai pus să-mi văd lungul nasului. Da, sunt în mare formă în seara asta. Știi ceva, domnișoară consilier? Mi-ai mai putea alina rănilile dându-mi ceva de mâncare. Hmm, ai ceva bun pe- aici?

Simone se ridică de pe canapea și zâmbi larg.

- Ei bine, cu asta pot să te ajut.

capitolul 10

Kate se schimbase de trei ori. Prima dată se îmbrăcase cu niște pantaloni lejeri, gri, după care-și pusese o fustă și, în final, își luase niște jeansi. Da, în mod clar ăștia erau cea mai bună soluție.

O făceau să pară liniștită și relaxată.

Aruncând o privire la imaginea reflectată în oglindă, se încruntă. Se mințea singură. Nu arăta deloc ca un om relaxat. Și nici nu putea crede cineva că se simțea liniștită.

Își aranjă părul pentru a o suta oară. Inițial și-l prinsese într-o coadă, apoi îl lăsase liber, după aceea și-l făcuse coc, iar în final se hotărî să lase cărlionții rebeli să cadă în voia lor. Oricum, i se părea că arăta ca o mătură.

Dar nu conta cum arăta. Nu era ca și cum s-ar fi pregătit pentru o întâlnire romantică. După ce se uită pentru ultima oară în oglindă, trase adânc aer în piept. Acum ori niciodată.

Până reuși să-l urce pe Reed în mașină și să pornească spre centru, era efectiv extenuată. Și nu era nici măcar nouă și jumătate dimineața.

Această întâlnire fusese o idee proastă.

Razele soarelui se strecurau printre ramurile copacilor, mângâindu-i pe ea și pe Reed, în drumul lor spre serele de flori. Ajunseră primii, așa că se așezară pe treptele de la intrarea impozantei clădiri. Kate încerca din răspuțeri să nu-și mai facă atâtea griji pentru o situație care-i scăpase complet de sub control.

În ultima vreme, i se părea că întreaga ei viață scăpase de sub control.

Ryan și Julia sosiră și ei un sfert de oră mai târziu. Când îl văzu pe Ryan, Kate își simți stomacul încordându-i-se într-un mod ciudat. Palmele îi transpirară dintr-odată. Îmbrăcat cu niște jeanși largi și cu o cămașă cu mânecă scurtă, cu ochii ascunși în spatele unei perechi de ochelari de soare, Ryan părea liniștit – și relaxat.

Și, la naiba, era teribil de sexy.

Privirea lui Kate se mută la Julia. Fetița îi aruncă o căutătură plină de resentimente, expresia ei lăsând să se vadă cât se poate de clar cât de mult disprețuia situația în care se trezise implicată.

Kate își îndreptă spatele. Nu avea cum să evite stânjeneala din următoarele câteva minute. Așa că mai bine trecea direct la subiect.

Oftând, îl luă în brațe pe Reed, sprijinindu-i corpul pe șold.

- Dragule, i se adresă încetișor. Acesta este Ryan. Înghiți forțat, să alunge nodul format acolo. El este... e tatăl tău. Încercase să-i explice cu o seară în urmă cum stăteau lucrurile, dar bietul copilaș era atât de dezorientat, încât Kate n-avea habar ce-avea să facă sau să zică micuțul.

Reed se uită la Ryan, încruntându-și fețișoara. Degetele lui grăsuțe se întinseră și-i luară lui Ryan ochelarii de la ochi.

- Ai ochii ca mine. Se întoarse către Kate și spuse: Ochi albaștri, mama. Nu sunt ca ai tăi.

- Da, știu, dragule.

Reed se agită să fie lăsat jos, de unde își ridică privirea către Julia.

- Tu nu ai ochii albaștri.

Julia își încrucișă brațele la piept.

- Da' ce... Ryan o înghionti ușor în coaste. Ce simț de observație ai, reuși ea să spună, strâmbându-se.

Reed nu sesiză sarcasmul din vocea ei.

- Hai cu mine pe scări.

Julia îl săgetă pe Ryan cu o privire demnă de milă.

- Du-te, o îndemnă el, pe un ton ferm.

Julia își dădu ochii peste cap și porni în urma lui Reed.

Ryan își puse din nou ochelarii. Pentru o secundă, Kate îi văzuse ochii și i se păruseră obosiți, triști și un pic copleșiți de toată situația. Dar zărise și scăpărarea de bucurie pură izvorâtă din ochii aceia albaștri ca două lacuri de munte când se uitase la fiul ei. Și, în secunda aceea, sesizase o fațetă a lui despre care habar n-avea că exista.

- Păi, începu el, mă gândeam să ne despărțim câteva ore, tu să o iei pe Julia, iar eu pe Reed. Ne vedem înapoi aici pe la amiază?

- În regulă. Kate își îndreptă privirea către scări, unde erau cei doi copii. Făceau un tablou pe cînste: Reed alerga încolo și înapoi, iar Julia după el. Fetița nu-și dădea seama, însă deja juca rolul unei surori protectoare, făcând tot posibilul ca Reed să nu se împiedice sau să nu cadă în nas.

- Aă... Ryan își târșai un pic picioarele, făcând-o să-și concentreze din nou atenția asupra lui. Toată situația asta a cam - se scărpină în cap, ca și cum ar fi căutat cuvântul care să illustreze cel mai bine situația - șocat-o pe Julia. Să-mi spui dacă întrece măsura. Uneori e destul de greu de stăpânit.

- Mă descurc, Ryan.

El încuviință din cap.

- În regulă, atunci ne vedem aici pe la douăsprezece.

Kate simțea o apăsare pe piept. Cum reușea să facă asta? Să se poarte de parcă toate astea nu contau? Dacă simțea chiar și o părțică din chinul care o măcina pe ea, ar fi trebuit să se simtă de-a dreptul distrus. Se îndepărtă de ea și începu să urce treptele. Când se ghemui lângă Reed, își dădu jos ochelarii. Pe fețișoara băiețelului apăru un zâmbet larg, și acesta începu să chicotească, după care-și lăsă mânuța în a lui Ryan și-l urmă jos pe trepte.

- Pa, mama!

Îi făcu cu mâna când porni pe alee cu Ryan.

Privindu-i cum se îndepărtau, Kate își simți pieptul contractându-se și sufletul săgetat de durere. Îl văzuse de nenumărate ori pe Reed ținându-l de mână pe Jake, dar niciodată nu se simțise la fel de impresionată ca acum. Tată și fiu, acesta din urmă era aproape o copie identică a celuilalt, mergând împreună prin parc, într-o zi cu soare.

Kate își frecă pieptul cu palma, sperând să poată alunga durerea, și expiră prelung, emoționată. Lucrurile aveau să devină mai ușor de suportat. Trebuie să se întâmple așa.

Julia veni lângă ea și-și încrucișă brațele la piept.

Kate se întoarse către ea.

- Ce zici de-o înghețată?

- Nu e decât zece dimineța. O să fac carii.

- Atunci o să-ți comanzi o sticlă cu apă. Hai, să mergem!

Ajunseră la gelateria Ben & Jerry's și se așezară într-un separeu. Kate comandă o cafea, iar Julia, după ce studie meniul o eternitate, se hotărî să ia o specialitate cu suc și înghețată de vanilie. Deci nu-și făcea atât de multe griji în privința cariilor. Kate se sprijini de spătar și își aținti privirea asupra Juliei, care stătea în fața ei.

Julia își dădu părul cărlionțat peste umăr, se aplecă și sorbi prin paiul care plutea în paharul ei. Când își ridică privirea, expresia ei părea distantă.

- Să știi că n-am nevoie de o mamă.

Kate îi acceptă cuvintele cu o încuviințare din cap. Și gata cu politețurile.

- N-am venit decât pentru că m-au rugat tati și unchiul meu. Dacă m-ai fi rugat tu, să știi că aș fi refuzat.

Da, lucrurile mergeau minunat. Kate strânse din buze.

- Înțeleg.

- Ba nu, nu cred că înțelegi. Nu mă interesează ce zic rezultatele alea tâmpite. Tu nu ești mama mea. Mama mea a murit acum cinci ani.

- Julia, eu înțeleg că-ți vine greu. Tuturor ne e greu. Dar, crede-mă, chiar sunt mama ta.

- Doar din punct de vedere biologic. Julia își încrușișă din nou brațele la piept. Sunt multe femei care fac copii. Dar asta nu înseamnă că sunt și mame. Mamele rămân lângă copiii lor. Și îi iubesc. Nu... Înghiți în sec, cu lacrimi în ochi, după care continuă: Nu dispar și dup-aia se întorc fără să-și aducă aminte nimic de dinainte.

Inima lui Kate se umplu de suferință pentru fetița din fața ei.

- Dac-aș putea să schimb ce s-a întâmplat, crede-mă că aș face-o. Aș schimba totul într-o clipită.

Julia își feri privirea.

- Nu contează. Asta nu schimbă faptul că eu nu am nevoie de tine și nici nu vreau să am nimic de-a face cu tine. Și nici tati.

Aceste cuvinte o izbiră ca o palmă peste obraz. Kate își dădea seama că fetița brava, dar vorbele ei tot o dureau.

- Să știi că el a iubit-o pe mama mea. Mult, continuă Julia. Și îi e greu să te vadă pe tine, dar să știi că nu te iubește. Și-a dat seama de asta. Se poartă frumos cu tine doar pentru că ai făcut analizele și pentru că ai... băiatul ăla. Își împinse sucul cât colo, dezgustată.

- Julia. Kate încercă să-și mențină tonul calm și liniștitor. Dintre ele două, ea era adultul. Nu trebuia să uite asta, deși, în momentul de față, tot ce voia era să o rupă la fugă, țipând, și să plângă pe săturate. Să știi că nu vreau să mă bag între tine și tatăl tău. N-aș face niciodată așa ceva. Nu vreau decât să petrec ceva timp cu tine, să te cunosc un pic. Și tatăl tău vrea să facă același lucru cu Reed.

Julia își mușcă buza de jos.

- Am auzit că te-ai și căsătorit.

Kate își simți pieptul contractându-se.

- Așa ai auzit? Tatăl tău ți-a spus asta?

- Nu chiar. Julia își aținti privirea asupra mesei uzate. L-am auzit vorbind despre asta cu unchiul Mitch. E adevărat?

Când îi aruncă o privire nesigură, Kate văzu în ochii ei verzi toate întrebările care o frământau.

Discuția lor nu evolua în direcția pe care și-ar fi dorit-o Kate. Dar nici nu putea să schimbe subiectul. Nu când venise vorba despre ceva atât de important. Gândindu-se că sinceritatea era cea mai bună metodă, Kate încuviință din cap.

- Așa am crezut. Nu știu exact cum să-ți explic care a fost adevărul pentru că nici eu nu înțeleg prea bine. Dar am crezut că eram căsătorită. Dacă mi-aș fi amintit ceva despre tine sau despre tatăl tău, lucrurile ar fi stat cu totul altfel.

- Bărbatul ăla a murit, nu? De-ai-a ai și venit la noi.

- Da, a murit. Așa am aflat de existența voastră.

- Cum îl chema?

Julia își plecă din nou privirea în pământ. Kate își putea da seama că îi venea greu, dar în același timp simțea nevoia să afle cât mai multe, așa că deocamdată lăsă discuția să continue.

- Jake. Era doctor.

- Ți-e dor de el?

Kate expiră prelung.

- Nu știu ce anume simt acum, Julia. Totul îmi pare foarte neclar.

- Dar n-ai fost măritată de-adevăratelea cu el, nu? Asta pentru că, în ochii legii, ești în continuare măritată cu tati.

O, Doamne. Asta da idee! Și era chiar adevărată.

- Nu, cred că nu. Deși adevărul e că încă n-am discutat despre asta cu tatăl tău.

Julia tot răsucea paharul în palme.

- O să vorbești și despre asta. Și se rezolvă repede. Sunt mulți oameni care divorțează. Și tati o să fie imediat de acord.

Încă o palmă. Kate nu-și putea da seama de ce o afectau atât de mult cuvintele ei.

- Și să știi că nu te mai iubește, continuă Julia. Se-ntâlnește cu o groază de femei, cam de când ai plecat tu. Cred că petrece timp cu ele când pleacă din oraș. O dată l-am sunat la hotel, și mi-a răspuns o față.

Kate simțea că-i ardeau obrazii.

- Eu sunt mai matură decât par, zise Julia. Știu o groază de lucruri despre ce fac adulții.

Kate își trecu palma peste frunte. În mod clar, nu despre asta ar fi vrut să discute cu Julia azi. Trebuia să întoarcă discuția spre un subiect neutru.

- Julia, hai să încercăm să vorbim despre noi două. Am venit aici pentru că trebuie să ne cunoaștem mai bine. Eu și tatăl tău o să rezolvăm singuri lucrurile dintre noi. Nu știu ce o să se întâmple mai departe, dar eu nu plec nicăieri, vreau să vă fiu alături ție și lui Reed. Promit. O să rămân aici.

- Ai mai zis asta o dată. Julia își feri privirea. În fine, nu contează. Putem să ne întoarcem acum? Vreau la tati.

Avea să fie mult mai greu decât își închipuise Kate la început. Toate ideile acelea idilice despre cum aveau să fie o familie fericită - deși într-o situație total neobișnuită - se risipiră instantaneu. Kate achită nota, și porniră înapoi spre parc, în tăcere. În mașină, Julia refuză cu încăpățănare să vorbească cu ea. Acum, că epuizase subiectul care o interesase, se închisese în ea, izolându-se de lume exact așa cum o făcea și tatăl ei.

De pe aleea care ducea la sere, îi văzură pe Reed și pe Ryan așezați pe treptele de jos, mâncând din același cornet cu înghețată. Imediat, Julia o porni la fugă spre ei și se opri în brațele tatălui ei, după care se așeză pe treapta de la picioarele lui. Era incredibil cum i se schimbase starea de spirit. În decursul unui minut, trecuse de la bosumflare și tristețe la o fericire deplină, imediat ce-l văzuse pe tatăl ei.

Kate se opri și îi privi de la distanță. Păreau să se potrivească unii cu alții - toți trei. În mod evident, Ryan și Reed se înțeleșeră de minune. Reed zâmbea și râdea, încercând să se cocoate în cărca lui Ryan. Dar asta n-o mira căruși de puțin. Era un băiețel vesel. Îi plăceau oamenii în general și fusese fascinat de Ryan de la început. Și chiar și Julia începea să-l privească cu ochi mai buni pe micuț. Kate observă cum îi zâmbea pe ascuns, crezând că n-o vedea nimeni.

Kate era singura care nu se potrivea în tabloul acesta. Ea era cauza confuziei și a durerii din inimile lor. Ea era cea care nu știa să descurce itele situației încâlcite în care se afla. Închise ochii și se întoarse cu spatele înainte ca lacrimile să înceapă să-i curgă pe obraji. Ziua aceasta o afectase mult mai mult decât își închipuise. Nu numai discuția cu Julia, totul. Să-i vadă pe copii împreună, să-i vadă cu Ryan, să-și dea seama cât de bine se simțea acesta în compania lor și cât de greu i se părea ei totul.

Se îndepărtă câțiva pași, încercând să-și recapete ritmul normal al respirației și să se liniștească pentru a-și putea controla emoțiile. În nici un caz nu trebuia să-și piardă cumpătul de față cu ei. Nu avea nevoie decât de câteva minute.

Ryan o urmări pe Annie îndepărtându-se pe alee. Îi aruncă o privire Juliei, după care se uită la Reed. Păreau fericiți. Dar Annie în mod clar nu era.

„La naiba.“

- Julia, ai tu grijă un pic de Reed, da?

- Chiar trebuie, tati? se miolăi Julia.

Îi aruncă o privire amenințătoare.

- Da, chiar trebuie. Stați aici, să nu vă îndepărtați. Mă întorc imediat.

Pornind pe alee, o zări pe Annie așezată pe o bancă aflată cam la cincizeci de metri depărtare, cuibărită între doi copaci. Își sprijinea capul în palme, și, deși nu-i putea vedea expresia, Ryan își putea da seama ce se petrecea în sufletul ei. În decursul anilor, o văzuse radiind de fericire, în culmea furiei și cu chipul scaldat în lacrimi amare. De fiecare dată, știuse ce să zică sau să facă pentru a o ajuta să se simtă bine. De data aceasta însă, habar nu avea.

Se așază pe bancă, lângă ea. O pală de vânt îl învălui în parfum de liliac. Trase aroma adânc în piept și închise ochii. Chiar dacă trecuseră cinci ani, ea folosea același parfum. De ce nu observase asta mai înainte?

- A fost chiar atât de rea cu tine?

- Nu. A fost sinceră, atâta tot.

Ryan aruncă o privire printre copaci, către sere, unde copiii se alergau pe trepte.

- Asta-nseamnă că a fost rea.

- Nu, Ryan, s-a purtat frumos. Să nu te superi pe ea.

Când Kate își înălță capul, Ryan nu putu să nu observe lacrimile din ochii ei. Și inima i se strânse dureros.

- Îmi pare rău. Nu știu ce să fac să repar într-un fel situația asta nenorocită.

Kate își șterse lacrimile cu mâini nesigure.

- Nu-ți face probleme. Eu sunt de vină. Lucrurile sunt așa din cauza mea.

- Ba nu, nu-i adevărat.

- Ba da. Totul este... Închise ochii, după care-și ascunse chipul în palme. Totul e mai greu decât m-am gândit c-o să fie.

Dintr-o dată, instinctele lui Ryan împinseră deoparte orice barieră impusă de rațiune. Fără să apuce să conștientizeze ce făcea, acesta își întinse brațul și o cuprinse pe după umeri, trăgând-o lângă el. Trupul ei se încordă, ca și cum s-ar fi apărat, după care - cum el nu slăbi presiunea - se relaxă. Când o simți lipindu-se de el, Ryan fu învăluit de un val de căldură. Era caldă. Palpabilă. Și cât se poate de reală. Iar când fața ei se sprijini de pieptul lui, inima i se strânse și mai tare.

Cum putuse să uite ce bine era să o aibă în brațe? Mintea îi era invadată de amintiri, imagini pe care încercase de-a lungul anilor să le dea uitării, ca să scape de durerea aceea năucitoare. Cum stătea în brațele lui, în pat, senzația dată de pielea ei alunecând peste a lui, buzele ei lipite de gâtul său, gura ei șoptindu-i în detaliu ce avea de gând să-i facă...

Simțindu-i corpul atât de aproape, prin fața ochilor i se perinda tot ce trăiseră împreună. Simplul fapt că o avea lângă el îi dădea o senzație de bine, senzația că totul era așa cum trebuia să fie. Și nu voia să-i mai dea drumul niciodată.

- Nu plânge, îi spuse în șoaptă. Fir-ar să fie, nu plânge. Niciodată n-am suportat să te văd cu lacrimi în ochi. Dintre noi doi, tu ești aia tare.

Kate trase adânc aer în piept de mai multe ori, încercând să-și domolească ritmul respirației. Sâni îi erau lipiți de coastele lui. Când Kate își mișcă mâna pe pieptul lui acoperit doar de materialul subțire, Ryan își simți pielea furnicându-l. Această atingere ușoară îi radia în tot corpul, ca un fel de curent electric, stârnindu-i tot felul de gânduri și o mulțime de amintiri. Își dorea să-i simtă mâna direct pe piele, să-i simtă buzele lipite de-ale

lui și corpul întreg sub, peste și lângă al lui, în orice fel voia ea. Ori de câte ori voia ea.

Kate se dădu un pic înapoi, cât să-l poată privi. Și, când făcu asta, ochii aceia verzi și profunzi pătrunseră într-un cotlon al sufletului său la care nu putuse ajunge nimeni înainte s-o cunoască pe ea și nici după aceea. Ochii aceia, atât de plini de emoție și de expresivi, îl urmăriseră mereu în vis de când o pierduse.

Kate își ridică mâna, se opri preț de o secundă, după care îi dădu jos ochelarii. Ochii ei se ațintiră asupra alor lui și, dintr-odată, în apele lor sclipi lumina recunoașterii. Recunoaștere urmată de frică pură.

Se retrase din îmbrățișarea lui și-și îndreptă spatele, dând drumul ochelarilor, care căzură pe pieptul lui, după care își trecu palmele peste față, ca și cum ar fi încercat să-și șteargă din minte ceea ce văzuse.

Pielea lui Ryan se răci dintr-odată. O urmărea cum încerca să-și țină în frâu emoțiile și ar fi vrut să o întrebe de ce fugea de legătura pe care, în mod evident, o simțeau amândoi într-un mod atât de intens. Dar nu reușea să găsească vorbele potrivite. Într-o fracțiune de secundă, reușise să o vadă pe ea, cea de odinioară, însă Kate își reprimase această amintire atât de repede, încât el pur și simplu nu știa cum să reacționeze.

Își lăsă mâinile în poală, după care-și puse din nou ochelarii de soare. După care se ridică și făcu un efort supraomenesc să adopte un ton firesc când îi spuse:

- Noi cred c-o luăm spre casă.

Annie încuviință din cap și-și puse și ea ochelarii de soare.

Ryan își propti mâinile în șolduri, încercând din răsuferință să se poarte normal, deși situația în care se aflau era oricum, numai normală nu.

- Am nevoie de ceva timp, să discut serios cu Julia. Dar aș vrea să mă văd din nou cu Reed, cât mai curând. Mă gândeam că poate reușim să ne vedem undeva pe la mijlocul săptămânii, după program. Să facem din nou schimb pentru câteva ore.

- Da, putem face așa.

Îi vorbea pe un ton mai echilibrat, mai sigur. Nu mai era încărcată cu toate sentimentele acelea pe care Ryan își dorea să i le trezească la viață.

Bărbatul făcu un efort să-și reprime suferința pe care o simțea.

- Vreau să se cunoască și între ei. Poate mai încolo putem stabili un program pentru un weekend întreg, o dată să fie amândoi la tine, apoi amândoi la mine... Au nevoie să petreacă timp împreună.

Kate încuviință din nou din cap.

- Da, sună bine.

- În regulă. Se uită din nou la ea. O voce de undeva din adâncul sufletului lui îl îndemna să o înșface pur și simplu și să nu-i mai dea drumul. O alta îi spunea să fugă. O să te sun, zise în final.

- Ryan, șopti Kate și se ridică.

El îi studie chipul, căutând un semn oricât de mărunț că simțea măcar o parte cât de mică din ce simțea el.

Dar nu găsi nimic. Absolut nimic.

- Mulțumesc, rosti ea încet.

- Pentru puțin.

Când Kate și Reed se apropiară de ușa lui Mitch, auziră zvon de râsete venind din spatele casei. Reed făcu ochii mari când distinse zgomotul unei mingi lovite de o bătă de baseball. Kate apăsă butonul soneriei și, în timp ce aștepta, auzi târșăit de pași înspre ușă și fu surprinsă că aceea care-i deschise fu chiar Simone.

- Hei, hai-deți înăuntru.

Simone se dădu deoparte, să le facă loc.

- N-am știut c-o să fii și tu aici, zise Kate.

- Păi, stăteam de vorbă cu Mitch azi-dimineață, pentru că Shannon și Julia vor să se mai întâlnească să se joace, și mi-a zis că vii pe aici. Am niște informații pentru tine. Sper că nu te deranjează. Ne-a invitat la un grătar și a zis c-o să fie și Reed aici. Își coborî privirea către băiețel și îi adresă un zâmbet larg. Salutare, Reed.

Reed zâmbi și se uită printre picioarele ei la ce se petrecea în casă.

- Nu, nu mă deranjează deloc, răspuse Kate. Și cred că în momentul ăsta, câteva ore de distracție sună minunat.

- Ai avut o zi stresantă?

- O viață stresantă, mai degrabă. Ca și cum întâlnirea cu Ryan din urmă cu o zi nu fusese de-ajuns, astăzi trebuia să-și sune părinții.

Exact. De parcă asta avea să îmbunătățească lucrurile.

Auzind șuieratul bătei de baseball, Reed scoase un chiuit și o zbughi prin casă, către ușa din spate.

- Intră. Simone o conduse prin casa micuță. Shannon joacă baseball cu Mitch. Sau înțeles de minune din primul moment.

Se opriră în cadrul ușii care dădea spre curte. Kate se uita cum Mitch îi arunca mingea lui Shannon.

Fetița o lovi cu bâta, făcând-o să zboare pe deasupra capului lui. Reed alerga pe lângă el, încercând să prindă mingea.

- O imagine pe cinste, nu? întrebă Kate.

Nici măcar nu îl prezentase pe Mitch lui Reed, dar cei doi se simțiseră automat atrași unul de celălalt.

- Da, chiar așa, răspuse Simone.

Kate își îndreptă privirea către avocata ei, care părea să nu aibă ochi decât pentru Mitch.

- Domnișoară consilier, aveți o privire cam siropoasă sau mi se pare mie?

- Ce? Nu, în nici un caz. Simone se încruntă, intră din nou în casă și se așeză la masa din bucătărie. Și, înainte să mă întreb, țin să precizez că nu este nimic între noi. Nu mă întâlnesc cu el decât din cauza lui Shannon și a Juliei.

Unul dintre colțurile gurii lui Kate se ridică ușor. În mod clar, avocata ei nu voia să recunoască nici măcar față de ea ce se petrecea de fapt.

- Așa deci, spuse Simone, scoțând un dosar din servieta pe care și-o lăsase pe masă, cât ei sunt ocupați pe afară, mă gândeam că ar fi bine să trecem în revistă câteva aspecte.

- În regulă.

- Din câte se pare, nimeni nu știe unde este doctorul care s-a ocupat de tine în Houston. Pur și simplu a dispărut de pe fața pământului. Îi întinse o hârtie și continuă: Asta e cea mai recentă adresă pe care o cunoaștem. Cei de la spital mi-au spus că și-a făcut cerere de concediu, pretextând că are nevoie de „relaxare mentală”. Asta se întâmplă acum trei săptămâni. Am angajat un detectiv particular să dea de el, dar deocamdată n-a găsit nimic.

Fruntea lui Kate se încreți.

- De asemenea, nu reușesc să dau de nici un Walter Alexander care să corespundă descrierii pe care ai făcut-o, adăugă Simone. Este ca și cum nici n-ar fi existat vreodată.

- Asta nu se poate.

- Walter Alexander e un nume destul de comun, dar bărbatul despre care mi-ai vorbit tu nu locuiește în Houston, nici n-a stat acolo vreodată. L-ai auzit pe Jake spunându-i altfel?

Kate își frecă fruntea care-i pulsa de durere.

- Nu-mi aduc aminte. Nu prea se înțelegeau. Jake evita pe cât posibil să aibă de-a face cu el.

- Ți-a zis vreodată de ce?

- Nu. Nu discutam niciodată despre relația lui cu tatăl său, era un fel de subiect tabu.

- În fine, gândește-te bine, poate totuși îți aduci aminte ceva. În momentul acesta prioritatea e să-l găsec pe doctorul Reynolds. Faptul că a dispărut chiar acum este foarte suspect.

Nu zău!

- Și cu sanatoriul ai rezolvat ceva?

Simone expiră zgomotos.

- Am pe cineva acolo. Programul de vizită e până la opt seara. Ce-ai zice de-o plimbare pe acolo mâine-seară?

- Să-mi zici la ce oră. Chiar am mare nevoie să aflu ce informații au.

- Mă gândeam eu că n-o să refuzi. Din câte se pare, luna seara au cei mai puțini vizitatori. Nu au decât doi paznici pe schimb, iar asistentele se schimbă pe la șapte

și jumătate. Personalul de curățenie începe programul pe la șase. Cred că atunci e cel mai bine.

- În regulă. I-ai pomenit ceva despre asta lui...

În momentul acela, se deschise ușa de la intrare, și amândouă priviră automat într-acolo. Julia și Ryan intrară în hol și veniră direct în bucătărie. Stomacul lui Kate se contractă de emoție.

Julia se strâmbă când dădu de Kate.

- Minunat, murmură ea în barbă.

Ryan o strânse ferm de umăr.

- Fii drăguță, mormăi el.

Julia se duse în curte, lăsând ușa să se trântească în urma ei. Kate se strădui din răspuțeri să nu închidă ochii și trase aer în piept, pentru a se calma.

- Bună, Simone. Zâmbetul forțat pe care-l afișa Ryan mirosea de la o poștă a frustrare. N-am știut c-o să fii și tu aici.

- Mitch a insistat să vin. Sper că nu te deranjează.

- Deloc, mă bucur să te văd. Aruncă o privire pe fereastră. Atâta timp cât nici pe tine nu te deranjează scânteile.

Simone schiță un zâmbet.

- Am și eu o fetiță de nouă ani. Știu bine cum e.

Ryan ridică din sprâncene către Kate, în loc de salut, după care se îndepărtă câțiva pași.

Simone aruncă o privire rapidă de la Kate la Ryan, simțind în mod clar tensiunea dintre ei. Se ridică și-și strânse hârtiile.

- Ei, cam asta e. Putem să discutăm mai încolo. Se duse la frigider și adăugă: I-am spus lui Mitch că-i duc o bere.

Ușa de plasă dinspre curte se închise cu zgomot în urma ei. În liniștea care se lăsă, Ryan își deschise o bere, se sprijini de blatul de bucătărie și luă o înghițitură zdravănă.

- N-am vrut s-o pun pe fugă.

Kate se simțea stăpânită de o tensiune nervoasă. Simplul fapt că se afla în aceeași încăpere cu el îi amintea de emoțiile nebunești pe care le simțise cu o zi în urmă.

pe banca aia afurisită din parc. Chiar nu momentul să înceapă să aibă sentimente pentru el, în nici un caz străfulgerări nebunești de atracție pe care nu le putea defini și nici înțelege. Și în nici un caz tensiunea aceea de excitație care se trezea în ea ori de câte ori îl avea prin preajmă.

- Practic terminasem discuția. N-am știut c-o să fii și tu aici azi.

- Mitch mi-a zis să vin.

- Am înțeles. Mitch, mediatorul.

- Dar pot să plec, dacă vrei.

- Nu trebuie să pleci din cauza mea.

Ryan o cercetă cu o privire circumspectă, care nu reuși decât să-i sporească neliniștea. Kate își trecu o mână prin păr și-și îndreptă spatetele.

Ryan se duse la frigider, scoase încă o bere, o desfăcu, după care se apropie de masă și i-o întinse. Kate se uită la el, surprinsă. Când ea își strânse degetele în jurul sticlei reci, Ryan se așeză pe scaunul unde stătuse Simone.

Kate duse sticla la buze și luă o înghițitură. Lichidul acela de culoarea ambrei avea un gust divin. Între ei domnea tăcerea, ceea ce nu făcea decât să-i sporească nervozitatea.

- Nu arăți prea bine, zise el în final.

Kate își înăbuși un hohot jalnic.

- Drăguț din partea ta să observi. Se sprijini de spătarul scaunului și închise ochii. Neplăcerile vieții.

- Vrei să vorbești despre asta?

Kate deschise un ochi.

- Cu tine?

Glumea? Ori de câte ori se întâlneau, ei doi stărșeau prin a se certa.

- Așa poate aș înțelege cum vezi tu lucrurile.

Privirea lui coborî spre mâna ei stângă, oprindu-se asupra verighetii pe care ea încă o purta.

Kate simți un val de frustrare. N-avea nici un drept să o facă să se simtă vinovată din cauza vieții pe care o împărțise cu Jake. Și, dacă n-aveau să discute deschis, subiectul asta avea să îi otrăvească pe amândoi.

- Chiar te deranjează, nu?

Mușchii maxilarului lui tresăriră.

- Păi sigur că da.

- Nu o port ca să te enervez pe tine, să știi. De cele mai multe ori și uit că o am pe deget.

- Și în restul timpului?

- În restul timpului încerc să-mi dau seama cum este posibil să se fi întâmplat ceea ce s-a întâmplat. Îmi vine foarte greu să cred că Jake a făcut lucrurile astea cu bună știință.

Ryan sorbi prelung din sticlă. Tensiunea pe care o simțea îi adâncea ridurile fine din jurul ochilor.

- Poate nu-l cunoșteai atât de bine pe cât crezi.

- Poate că nu. Mă deranjează să mă gândesc că am putut să mă înșel în așa hal.

- Te-a lovit vreodată?

Tonul îi era glacial, dar în ochii lui se zărea o lumină blândă care reuși să domolească frustrarea din sufletul ei.

- Nu. Știu că poate nu ai vrea să auzi asta, dar era un om foarte cumsecade. Ne mai certam. Lucrurile nu stăteau întotdeauna minunat între noi, dar nu m-a agresat fizic niciodată. Și îl adora pe Reed. Niciodată nu m-am îndoit de asta.

- Câtă credulitate! Sarcasmul din vocea lui o făcu să-și simtă coloana mai rigidă. Femeia pe care o știam eu n-ar fi acceptat cu ochii închiși orice gogoși. Nu ți s-a părut nimic ciudat? Ai luat de bun tot ți-a spus el?

- Era doctor. Și spunea că e soțul meu. Toți oamenii din jurul meu susțineau asta. Nu i-am pus la îndoială vorbele pentru că niciodată n-am avut vreun motiv să o fac. Furia i se înteeți brusc. Tu n-ai idee cum e să te trezești dintr-odată fără să-ți amintești nimic de dinainte, fără să ai habar cine ești. Până n-o să treci și tu prin asta, să nu îndrăznești să mă judeci pe mine.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Cuvintele ei pluteau în continuare între ei. Ori de câte ori stăteau de vorbă, situația parcă se agrava. Kate sorbea din sticlă de bere și număra secundele marcate de ticăitul ceasului

de la mâna lui Ryan. În liniștea din cameră, păcănitul slab al acestuia părea la fel de puternic ca bubuitul unui tun.

- Ai fost îndrăgostită de el?

Felul aproape șoptit în care pusese această întrebare o făcu pe Kate să-și ridice privirea. Ryan nu se uită la ea, preferând să-și țină ochii ațintiți asupra ferestrei. Dar ea observă clar încordarea corpului lui, ca și cum s-ar fi pregătit pentru răspunsul ei.

Nu voia să-l mintă. Dar nici adevărul nu o făcea să jubileze. Pentru prima oară, se simțea sfâșiată între două impulsuri contradictorii.

- Da, rosti ea, cu mai multă șovăială în glas decât ar fi vrut. Așa credeam. Acum...

Ochii lui, ca două safire aprinse, se întoarseră către ea.

Kate ridică dintr-un umăr, după care și-l lăsă din nou în jos.

- Acum chiar nu mai știu. Nu mai știu nimic despre nimic.

- La dracu'!

Maxilarul lui Ryan se încordă vizibil. Se ridică brusc de pe scaun și se duse în bucătărie să-și ia încă o bere.

Kate trase adânc aer în piept și încercă să-și tempereze frustrarea și vinovăția care-i ardeau în inimă, știind bine că nici măcar n-ar fi trebuit să simtă așa ceva.

- Crezi că vom putea discuta vreodată fără să înjuri dintr-un motiv sau altul?

- Nu. Răspunsul lui fu rostit pe un ton rece și impasibil, în timp ce privirea lui rămase ațintită pe fereastră, urmărindu-i pe copii.

Kate se ridică.

- Ei bine, dacă mă iau după asta, înseamnă că noi doi am avut o căsnicie pe cinste. Ce Dumnezeu m-a făcut să te iau de bărbat?

- Îmi pare rău să te dezamăgesc, iubito, dar încă suntem soț și soție.

- Nu-i nevoie să-mi amintești. Era perfect conștientă de asta - acum mai mult ca oricând -, și acesta era

singurul lucru care o făcea să-și țină emoțiile în frâu. Ascultă, Ryan, știu că-ți vine greu. Înțeleg prin ce treci, chiar dacă eu personal nu am avut experiența asta. Am încercat de-o mie de ori să mă pun în locul tău, dar nu pot. Dar asta nu înseamnă că nu-mi pasă. Și-ar fi dorit ca el să se uite la ea, dar ochii lui fixau cu încă-pățănare fereastra. N-o să te mint. Ai ceva care mă... intrigă. Dar nu știu exact ce anume. Ești nesuferit, rigid, grosolan și rece. Și mi-o demonstrezi ori de câte ori ne vedem. Reputația construită de presă ți se potrivește ca o mănușă, domnule Harrison. Privirea pe care i-o aruncă el era ucigătoare. După felul cum reacționase, Kate își dădu seama că atinsese un punct sensibil, așa că își mai imblânzi tonul când adăugă: Și, chiar și așa, tot sunt dezorientată, pentru că, deși nu-mi amintesc nimic, simț anumite lucruri. Ieri, în parc, am avut o senzație stranie de deja-vu. Am recunoscut cumva senzația apropierii de tine. Și am avut parte de ceva ce n-am mai simțit înainte. Dar nu știu ce înseamnă asta. Nu știu dacă e recunoașterea a ceea ce-am împărtășit odinioară sau e ceva care mă împinge către tine. Și, sinceră să fiu, în momentul de față nu pot să mă gândesc la asta. Nici nu vreau. Își trecu o mână prin păr. Sunt copleșită de tot ce se întâmplă. Trebuie să mă gândesc la Reed, la ce e mai bine pentru el. Și la cum să o fac pe Julia să nu mă mai urască. Și la ce naiba ar trebui să le spun părinților mei când o să vină aici. Își duse mâna la cicatricea de la tâmplă, masând ușor locul acela care parcă-i zvâcnea de durere. Toate astea mă depășesc. Și nici măcar nu pot să mă gândesc la tine până când nu lămuresc lucrurile astea. Nu vreau să te rănesc mai mult decât am făcut-o deja, dar nu pot să te mint, să-ți spun că nu am avut nici un sentiment pentru Jake sau să mă prefac că ultimul an și jumătate din viața mea nici n-a existat, pentru că nu e așa. Nici unul dintre noi nu poate schimba asta. Tot ce putem încerca e ca, de acum înainte, să facem în așa fel încât să le fie mai ușor copiilor.

Ryan stătea atât de nemișcat și de tăcut, încât Kate mai că se aștepta să explodeze dintr-o secundă în alta.

- Înțeleg ce spui, zise în final. Copiii sunt cei mai importanți și pentru mine. Își lăsă berea pe blatul de bucătărie și veni cu pași silențioși către ea.

Dar și tu să înțelegi un lucru: Nu am atâta răbdare. Am trecut prin cinci ani de infern, în timp ce tu ți-ai văzut de viață. N-o să stau cu mâinile în sân, să te las să lămurești tu totul, iar eu să stau în așteptare, până o să consideri tu că ești pregătită să te gândești și la mine.

Se apropie și mai mult, iar ea se dădu înapoi până când simți peretele chiar în spatele ei. Chipul lui era la doar câțiva centimetri de al ei, încălzindu-i pielea cu răsuflarea lui și stârnindu-i un fior prin tot corpul. Kate simțea mirosul săpunului pe care-l folosise la duș și căldura care emana dinspre trupul lui. Și, brusc, simți un impuls absurd și imoral de a-și petrece brațele pe după gâtul lui și de a-i trage gura către a ei.

Ceea ce era *nebuie* curată.

- Va trebui să te gândești și la mine acum, îi spuse el, cu glasul ușor răgușit. Pe lângă toate celelalte.

Ochii aceia ca două safire erau plini de un amalgam de emoții, dorință, nevoie și provocări. O voce de undeva din adâncul ei îi spunea că se mai confruntase cu aceste provocări.

În loc să-i tragă fața spre a ei și să guste buzele acelea, după cum o îmboldea tot corpul ei să o facă, Kate îl împunse cu degetul în piept.

- Iar tu va trebui să te maturizezi, Harrison. Nu ești centrul universului, să știi. Fac și eu ce pot. Încerc să fiu înțelegătoare cu sentimentele tale și cu ale Juliei. Nu mi-e deloc ușor. Nici unuia dintre noi nu îi e.

Frustrarea, furia, durerea și teama i se învolburau laolaltă în suflet, spărgând zăgazurile impuse până atunci. Îi prinse materialul cămășii în pumn și se apropie de el într-atât încât să simtă gustul buzelor lui, dar acum nu-și mai dorea atât de mult să o facă. Era mult prea nervoasă. El nu era singurul care putea să se poarte ca un ticălos când suferea. Și nu uita un lucru, adăugă apoi. Sunt aici pentru că vreau eu să fiu. Nu m-a obligat nimeni să vin la tine. Și am rămas pentru că am vrut eu să rămân, așa

că ai face bine să te obișnuiești cu ideea și să te adaptezi, exact așa cum mă adaptez eu la toanele tale.

Kate îi dădu drumul la cămașă cu un brânci care oricum n-ar fi putut să-l cîltimească. Dar Ryan făcu totuși un pas înapoi. Iar când se uită la ea, în ochii lui sclipea un amestec de uimire, furie și - Kate putea să jure că așa era - o doză de admirație. Admirație care-i stârni un fior până în pînțe.

Între ei se stărniră un fel de scânteii încărcate de sexualitate, ciudate, dar, în același timp, familiare. Scânteii care-i spuneau că se mai certaseră așa cândva. Nu exact pe același motiv, dar mai avuseseră tipul acesta de confruntare încărcată de sexualitate. Nu avea nevoie de amintiri pentru a-și da seama că atracția fizică dintre ei era explozivă. O putea simți și acum. Și putea simți că fusese mereu explozivă. Dar, spre deosebire de certurile din trecut, aceasta n-avea să se termine cu o partidă de sex fierbinte, pasională și incitantă. N-avea să permită așa ceva.

După tot ce i se întâmplase, n-avea să se lase atrasă din nou într-o încurcătură. Mai ales nu de un bărbat precum Ryan Harrison.

Trecu pe lângă el și ieși în curte.

capitolul 11

-Nu-ți face griji. Kate stătea sprijinită de biroul lui, iar Mitch îi strânse ușor genunchiul, într-un gest de îmbărbătare. N-o să reacționeze isteric.

Kate ridică dintr-o sprânceană și își încrucișă brațele peste piept.

Pe buzele lui se ivi o umbră de zâmbet viclean.

-Bine, bine, o să se emoționeze un pic. Dar n-o să sară calul.

-Eu tot nu înțeleg de ce trebuie să fiu și eu prezentă.

-Pentru sprijin moral. Ridică receptorul și formă numărul. Cinci ani la rând am fost nevoit să le țin piept

de unul singur. E cazul să-ți mai aduci și tu contribuția, ca înainte.

Apoi își roti scaunul, întorcându-se cu spatele, și începu să vorbească la telefon.

Kate aruncă o privire către Ryan, care stătea sprijinit de tocul ușii. Ar fi vrut să fie afară, cu Simone și cu copiii, nu închisă aici cu Ryan și cu Mitch.

- Mereu e așa băgăreț?

- Cam da, răspunse Ryan, încrucișându-și brațele peste piept.

- Și eu toleram așa ceva înainte?

Unul dintre colțurile buzelor lui se arcui într-un zâmbet fermecător. Prima urmă de surâs adevărat pe care o văzuse la el.

- În nici un caz. I-o plăteai cu aceeași monedă. Exact așa cum ai făcut cu mine în bucătărie.

Kate se întoarse, evitând privirea fixă a lui Ryan, se concentră din nou asupra lui Mitch și încercă să-și înăbușe fiorii pe care îi stărniseră în corpul ei cuvintele lui Ryan. Mitch se străduia să-i explice cât mai bine mamei sale cum stăteau lucrurile.

Kate strâmbă ușor din buze.

- Din câte se pare, nu merge prea bine.

- Mamă, rosti Mitch în receptor, stai puțin, te pun pe difuzor.

Kate făcu ochii mari, îl înghionti cu genunchiul și clătină din cap, dar asta nu-l opri pe Mitch.

- Așa, mamă, zise Mitch, suntem toți aici.

De la celălalt capăt al firului nu se auzea nimic. După care încăperea fu inundată de glasul ciripitor al lui Kathy Matthews.

- E și Ryan?

- Da, Kathy, spuse Ryan, apropiindu-se de telefon.

- Ryan, Mitch vorbește serios sau ne face vreo farsă? Fiindcă, dacă glumește cu așa ceva, atunci categoric îl dezmoștenim. Ai înțeles, Mitch?

Ryan îi aruncă o privire lui Kate.

- Nu, Kathy, nu e nici o farsă. E cât se poate de reală.

Din nou liniște.

- E... e acolo cu voi?

Kate îi adresează o căutătură feroasă lui Mitch. O, avea să plătească scump pentru asta.

- Sunt și eu aici. Nu v-a mințit.

Dintr-o dată, de pe fir nu se mai auzi nimic, ca și cum legătura s-ar fi întrerupt. După care, prin difuzor răzbătura niște suspine. Și apoi glasul lui Roger.

Mitch ridică receptorul, renunțând la difuzor, și îi mângâie ușor genunchiul lui Kate. Îi explică din nou totul și tatălui său.

Când reuși să închidă, Mitch expiră prelung și zise:

- Vin mâine. Am reușit să-i conving să nu ia primul avion, să-ți lase și ție o zi să te pregătești.

- Splendid, mormăi Kate. Apropo, tare drăguț din partea ta, să mă arunci așa în gura lupilor. Să-mi aduci aminte să-ți întorc serviciul.

- O să te simți mai bine după ce-o să mănânci ceva. Întotdeauna ai fost morocănoasă când îți scade glicemia.

Se ridică de pe scaun și se duse în bucătărie.

Kate știa că Ryan era undeva în spatele ei. Nu-și putea explica în ce fel, dar știa. Pur și simplu îl simțea.

- Cum crezi că o să reacționeze la toate astea când o să ajungă aici?

- O să fie bine, zise Ryan. Sunt oameni de treabă. Totuși, dacă aș fi în locul tău, laș lua și pe Reed mâine, la întâlnirea cu ei. Așa o să ai un subiect-tampon.

- Bună idee. Kate își întoarse privirea către el. O să fii și tu de față?

- Cred că nu. O să-l ai pe Mitch cu tine.

Kate încuviință din cap. Dar de ce o deranja că n-avea să vină și el?

- Presupun că mai e de trecut hopul ăsta, și după aia ne mai liniștim, zise ea încet.

Ryan își ținea ochii în pământ.

- Da, cam așa. Le-am spus și alor mei azi-dimineață. O să vină în oraș săptămâna asta, dar nu trebuie să-ți faci probleme. O să vrea să te vadă și pe tine, dar vin îndeosebi pentru mine și pentru Julia... și ca să îl cunoască pe Reed.

- Bine. Discuția asta era pur și simplu stânjenitoare. Întâlnirea cu părinții ei, întâlnirea cu socrii... totul era de-a dreptul bizar. Să-mi spui când vin. O să-l aduc pe Reed. Încercă să-și dea seama ce se petrecea în mintea lui. Fără succes. Și se îndoia c-avea să reușească vreodată. Nu mă plăceau?

- Poftim?

- Părinții tăi, nu mă plăceau? Din câte se pare, nu se bucură prea tare la gândul că mă vor revedea. Nu ca părinții lui Mitch. Se încruntă și se corectă: Adică părinții mei.

Îi venea greu să se obișnuiască cu gândul acesta. Părinții ei nu muriseră.

- Ba da, te plăceau. Glasul lui se împlânzi, infuzat cu o tandrețe care-i înmuie inima lui Kate. Te adorau. Ryan clătină din cap. Știu foarte bine cât de ciudată e situația pentru mine... pentru noi. Nu vor să te facă să te simți mai stânjenită decât te simți deja.

Și totuși, indiferent de ce făceau sau nu ceilalți, situația era tot neplăcută. Kate nu știa ce să-i spună. Dar își dorea cu disperare să găsească o modalitate de a mai îmbunătăți cât de cât lucrurile.

- Hai să ne ducem la ceilalți, rupse el tăcerea, înainte ca ea să o poată face. Hai să mâncăm ceva și să vedem ce fac copiii.

Recunoscătoare că se putea concentra la altceva, Kate porni în urma lui către bucătărie, vag conștientă de faptul că Ryan încerca să nu-i mai vorbească pe un ton sarcastic sau furios. De când avuseseră confruntarea aceea în bucătărie, făcuse mult mai multe eforturi pentru a se arăta mai înțelegător cu ea - sau măcar mai puțin ostil.

Când intrară în încăpere, Mitch și Simone trebăluiau prin bucătărie, pregătind totul pentru hamburgeri, în timp ce Shannon și Julia puneau pe masă boluri cu chipsuri și condimente. Fetele se împrieteniseră imediat. Reed alerga încolo și încoace, încurcându-i pe toți, ca și cum ar fi trăit toată viața printre cei de acolo.

Alcătuiau un tablou firesc. Două familii care se întâlneau la un grătar făcut în curte.

Abia la o privire mai atentă se observa că totul era o încâlceală extrem de complicată.

Atenția lui Kate fu atrasă de lumina palpitantă venită de la televizorul aprins, din colț. Din câte se părea, nimeni nu era atent la el, așa că vru să-l închidă, însă degetul i se opri deasupra butonului când reporterul rosti numele lui Ryan. După care pe ecran apăru figura ei. Și ea rămase cu gura deschisă, trăgând aer în piept cu zgomot.

Ryan veni lângă ea. Reporterul era chiar în fața intrării de la sediul firmei lui Ryan, în centrul orașului.

- Echipa de știri de la Channel Two a descoperit recent că magnatul farmaceutic Ryan Harrison - a cărui soție a murit acum cinci ani, în accidentul aviatic al cursei 1466, care s-a prăbușit la scurt timp după decolarea din San Francisco - a primit niște vești șocante săptămâna aceasta. Este posibil ca soția lui să fie totuși în viață.

Sursele noastre ne-au informat că această femeie, Kate Alexander, a fost de acord să se supună unui test ADN pentru a se confirma sau infirma că e una și aceeași persoană cu soția magnatului. O persoană din anturajul domnișoarei Alexander ne-a indicat și faptul că aceasta suferă de o formă rar întâlnită de amnezie, care i-a afectat memoria pe termen lung, ceea ce face ca această descoperire să fie cu atât mai uimitoare. Nici domnul Harrison - pe care îl vedeți în imaginile de pe ecran participând la Balul Guvernatorului de anul trecut -, nici avocații dumnealui nu au comentat aceste informații, dar sursele noastre ne-au dezvăluit că este foarte probabil ca doamna Alexander să fie chiar Anne Harrison. Domnul Ryan Harrison, director executiv al AmCorp Pharmaceuticals, nu a vorbit decât foarte rar despre defuncta sa soție. În ultima vreme, compania acestuia a fost implicată într-o serie de preluări suspecte...

- Ai dracului ziaristi!

Ryan inchise televizorul și se retrase în biroul lui Mitch.

Kate se lăsă pe canapea și își acoperi fața cu palmele. Cu degetele tremurânde, încerca să-și îndepărteze cu un masaj durerea care-i bubuia deja în creier. Ca și cum lucrurile n-ar fi stat destul de prost, acum toată povestea apăruse și la televizor.

Simone îi trimise pe copii afară, după care veni și se așeză lângă ea. Mitch se duse după Ryan în birou.

- Zi-mi ce facem acum, domnișoară consilier, zise Kate.

- Păi, aș vrea să discut și cu ofițerii de relații publice ai lui Ryan, dar mă gândesc că va trebui să faceți amândoi o declarație publică. Este singura modalitate de-a scăpa de presă. Cel mai probabil, acum sunt la tine și la Ryan acasă. Cred că ați avut noroc azi, că sunteți aici. Deocamdată, n-au dat de voi, dar e doar o chestiune de timp.

- Minunat.

Kate se ridică de pe canapea și intră în biroul lui Mitch. Ryan se plimba încolo și înapoi, cu telefonul la ureche. Mitch stătea într-un colț și asculta, cu mâinile în șolduri.

Kate se simți învăluită de un val de răceală. În mod clar, până atunci Ryan fusese frustrat și furios pe ea, dar acum era deja vorba despre altceva. Vorbea pe un ton glacial, avea chipul împietrit și sever, și interlocutorul - cel mai probabil unul dintre avocații lui - avea de înfruntat avalanșa de furie.

- Nu dau nici o ceapă degerată pe ce vor ei, zise el la telefon. La naiba, viața mea personală mă privește numai pe mine. Niciodată n-am dat declarații și n-am vorbit despre ea. Și-al naibii să fiu dac-o să încep acum cu chestii de-astea.

Kate îl auzi încheind conversația și-și dădu seama, după înjurăturile lui, că lucrurile nu stăteau prea bine. Când termină, aruncă receptorul pe birou, se lăsă

să cadă în scaunul lui Mitch, își lăsă capul pe spate și închise ochii.

- Ce vrei să facem?

Întrebarea îi era adresată ei. Kate se uită la Simone, după care fixă din nou chipul neîndurător al lui Ryan.

- Și dacă îi ignorăm?

- O să ne hărțuiască până o să cedăm psihic.

Kate văzu cu coada ochiului cum Simone încuviință din cap.

- Atunci dăm piept direct cu ei.

Îi înfruntă privirea cu ochi ca de oțel.

- Nu vreau să-mi văd viața personală etalată pe prima pagină din *National Star*.

- Ryan, interveni pentru prima oară Simone, la cum stau lucrurile acum, nu cred că ai de ales. Fie le dăm ceva despre care să scrie, fie o să se dea peste cap să găsească una-alta și o să facă valuri și mai mari. Înțeleg că vrei să-ți aperi intimitatea, dar acum trebuie să alegem răul cel mai mic.

Ryan își îndreptă privirea de gheață către Simone.

- Nu pot să-i suport pe nemernicii de ziariști.

Simone îl înfruntă cu un zâmbet.

- Sunt convinsă că și ei simt la fel în ceea ce te privește. Simone își petrecu un braț pe după talia lui Kate și adăugă: Cred că trebuie să ne punem la punct un plan de bătaie. Le spunem cât se poate de clar să nu se lege sub nici o formă de copii. Faceți o declarație comună și vă comportați ca și cum ați avea o relație amicală - aruncă o privire întrebătoare către Ryan -, după care răspundeți la câteva întrebări scurte. Toată tărășenia n-o să dureze mai mult de câteva minute.

Ryan expiră prelung și zgomotos.

- Iar dumneata, Domnule Multimilionar, reluă Simone, te vei arăta politicos și fermecător. Dacă te porți ca un ticălos cu ei, ziariștii o s-o toace mărunț pe Kate. Știu că până acum ai mers pe strategia asta, dar acum trebuie să te gândești și la alții. De data aceasta, ziariștii nu sunt interesați de afacerile tale.

Sunt interesați de familia ta. Și asta schimbă complet regulile jocului.

Nici măcar ploaia torențială de afară nu putuse să-i țină pe ziaristi la distanță. Kate aruncă o privire pe fereastra apartamentului elegant de la ultimul etaj al hotelului Hawthorn la ploaia care se abătea în rafale asupra orașului. Era o zi cenușie și întunecată, cam ca poziția ei, și i se părea că acea zi deprimantă n-avea să se mai sfârșească niciodată.

Întorcând spatele ploii, încercă să se concentreze din nou asupra a ceea ce avea să se întâmple în câteva minute, însă, ori de câte ori se uita la Ryan, era uimită de imaginea pe care acesta și-o construise. Înconjurat de un grup alcătuit din mai mulți bărbați și o singură femeie, se potrivea perfect prototipului magnatului multimilionar. Purta un costum indigo scump, o cămașă albă, călcată perfect, și o cravată albastră, în pătrățele. Văzându-l în mediul acesta, îmbrăcat așa, Kate înțelegea cât se putea de clar de ce oamenii erau atât de intimidati de el.

Își dori să o fi avut alături pe Simone, dar aceasta se dusesse deja jos, să-i strunească și să-i organizeze pe ziaristi.

În timp ce Ryan continua să o ignore și să vorbească numai cu echipa lui, Kate se simțea din ce în ce mai neliniștită. Văzuse clar cât de tare se enervase ieri, când apăruse reportajul la televizor, dar trebuia să se gândească totuși că ea nu era obișnuită cu așa ceva. Oare era prea mult să-i ceară să dea dovadă de un pic de omenie?

Un membru al echipei lui Ryan băgă capul pe ușă.

- E timpul să începem, domnule Harrison.

Stomacul lui Kate zvâcni de emoție. „Acu'-i acu'.”
Își lăsă brațele pe lângă corp și-și netezi sacoul, întrebându-se în tot acest timp cum naiba devenise viața ei atât de complicată. Înainte de a porni către ușă, fu abordată de femeia aceea din anturajul lui Ryan.

- Domnișoară Alexander, numele meu este Hannah Hughes, vicepreședinte de relații publice la AmCorp. Ryan m-a pus la curent cu tot ce s-a întâmplat. Îmi dau seama că întreaga situație e, cel mai probabil, copleșitoare, așa că, dacă AmCorp vă poate ajuta cu ceva, vă rugăm să ne spuneți.

Kate tocmai se pregătea să-i răspundă, când Hannah trecu pe lângă ea și ieși împreună cu restul echipei lui Ryan. Aha, deci gata cu conversația politicoasă. Vorbele ei păreau regizate.

Când Ryan se opri lângă ea, Kate se întoarse.

- Pregătită? o întrebă el.

Ea dădu aprobator din cap și înghiți cu greu, încercând să scape de nodul din gât care devenea tot mai mare.

Rămase alături de ea cât traversară holul, cu chipul golit de orice emoție. Pentru prima oară de când îl întâlneau, Kate își dorea cu disperare să-i spună ceva, orice. Chiar și să țipe la ea era de preferat acestei tăceri pline de tensiune. Coborâră cu liftul în liniște. Nimeni - nici unul dintre cei din echipa lui - nu scoase vreun sunet.

Și totuși, când ușile ascensorului se deschiseră cu un clinchet, fură asaltați instantaneu de ziarști, de blițurile aparatelor de fotografiat și de întrebările strigate din toate părțile. Ryan o apucă de cot și o conduse în sala de conferințe. Camerele de luat vederi erau împinse cât mai aproape de ei, cu reflectoare care-i orbeau și cu microfoane. Pentru prima oară, Kate înțelese ce implica imaginea publică a lui Ryan și cât de frustrant era să fii în centrul atenției. Nu-i plăcea deloc. Și nici nu-și dorea o asemenea viață.

În capătul opus al încăperii în care intraseră se aflau o masă lungă și un podium plin de microfoane. Avocații lui Ryan se strecurară până la locul respectiv. Simone era deja acolo. Kate și Ryan îi urmară.

Simone se aplecă spre ea.

- Ești bine?

Kate dădu aprobator din cap, deși, de fapt, îi venea să verse.

Hannah Hughes fu cea care începu, reușind să facă liniște printre cei peste cincizeci de reporteri care se adunaseră acolo.

- Bună dimineața, începu ea, cu o voce hotărâtă și încrezătoare. Numele meu este Hannah Hughes, vicepreședinte pe probleme de relații publice la AmCorp. Înainte să începem, aș vrea să stabilim niște reguli de bază. Domnul Harrison și doamna Alexander m-au delegat să vă citesc un comunicat, timp în care v-aș ruga să nu puneți nici un fel de întrebări. După aceea, domnul Harrison și doamna Alexander vă vor sta la dispoziție pentru câteva răspunsuri scurte. Își puse ochelarii de citit și își coborî privirea asupra declarației pregătite. În urmă cu cinci ani, soția domnului Harrison, Anne, de profesie seismolog, s-a îmbarcat în cursa 1466 care trebuia să ajungă în Denver, Colorado.

Apoi, declarația se lansa într-o relatare în termeni vagi a evenimentelor care duseseră la reîntâlnirea lor.

Hannah citi comunicatul cât se poate de netulburată. Își plimba din când în când privirea peste marea de reporteri, fără să-și fixeze ochii asupra cuiva anume pentru mai mult de câteva fracțiuni de secundă și fără să dea dovadă de implicare emoțională. Reporterii o ascultau cu atenție, luând notițe și concentrându-se asupra fiecărui cuvânt pe care îl rostea. Când ajunse la final, Hannah își ridică privirea de pe document, după care se retrase și îi lăsă pe Kate și pe Ryan să se apropie de microfon. Kate își simțea tot corpul cuprins de o tensiune nervoasă, dar se strădui să schițeze un zâmbet când toate camerele se ațintiră asupra ei.

- Bună dimineața, începu Ryan. Dacă am fi știut că să fie așa aici, am fi angajat și un clown, zău. Afișă un zâmbet fascinant - pe care Kate nu-l mai văzuse niciodată pe fața lui -, iar mai multe persoane izbucniră în râs. Din păcate, continuă el, reluându-și expresia dură,

această situație este oricum numai comică nu. Nu cred că e cazul să vă spună că suntem la fel de șocați ca voi de cele aflate. După această conferință de presă, nici doamna Alexander și nici eu nu vom mai răspunde nici unei întrebări legate de vicțile noastre personale. Vaș fi recunoscător să înțelegeți și să acceptați acest lucru și vă rog să ne acordați intimitatea necesară pentru a lămuri această situație între noi.

Imediat ce se opri din vorbit, o mulțime de brațe se ridicară, urmate de un vacarm de glasuri care încercau să se facă auzite. Ryan arătă către un reporter și așteptă întrubarea.

- Ne puteți spune cine a recunoscut-o pe doamna Alexander? întrebă ziaristul respectiv.

- Da. E vorba despre Simone Connors, o avocată de aici din oraș.

- Doamnă Alexander, întrebă un alt reporter, ne puteți explica în ce fel a fost afectată memoria dumneavoastră de la accident?

- Pot să încerc, răspunse Kate, cu un zâmbet. Nu pot să-mi amintesc nimic din ce s-a întâmplat înainte să mă trezesc din comă. Practic, amintirile mele încep de-acum optsprezece luni.

Din nou se ridicară mâini din toate părțile, iar Kate arătă către o tânără cu părul roșcat.

- Doamnă Alexander, cum de ați ajuns tocmai în Houston?

- Dacă aș ști asta, nu ne-am mai afla aici, nu-i așa?

Zâmbi din nou și alese alt reporter.

- Doamnă Alexander, întrebă acesta - un bărbat chel, cu ochelari cu dioptrii mari - când lați văzut pe domnul Harrison, lați recunoscut?

- Nu. Văzusem o mulțime de fotografii de-ale domnului Harrison, are o reputație legendară, dar nu l-am recunoscut.

- Doamnă Alexander, rosti un alt reporter, cu un zâmbet pe buze, ce părere aveți despre reputația de om de afaceri neîndurător pe care o are domnul Harrison?

Din motive pe care n-ar fi putut să le înțeleagă nicio dată, se părea că ziaristii se concentrau asupra ei. Kate încercă să lase impresia de calm, dar, de fapt, stomacul i se agita ca și cum ar fi fost un pește scos din apă. Încercând să schițeze un zâmbet, răspunse:

- Din câte se pare, domnul Harrison este un om de afaceri foarte iscusit, însă vă asigur că e totuși un om ca toți oamenii.

Răspunsul ei stârni un val de râsete printre ziaristi și o ridicare de sprâncene din partea lui Ryan.

Kate arătă către un alt bărbat.

- Domnule Harrison, întrebă acesta, cum este să vă revedeți soția după cinci ani și ea să nu vă recunoască?

Ryan ignoră întrebarea, arătând către o blondă tânără din primul rând. Kate își mută greutatea de pe un picior pe celălalt, simțind tensiunea care parcă pulsa în venele lui Ryan.

- Doamnă Alexander, întrebă reportera, ce intenții aveți în momentul de față?

- Momentan nu-mi doresc altceva decât să ajung să-mi cunosc din nou familia. Și mă aștept ca presa să ne ofere intimitatea necesară pentru a face acest lucru.

Kate indică un reporter din rândul al treilea.

- Domnule Harrison, cum ați reacționat când ați văzut-o pentru prima oară pe soția dumneavoastră?

- Am fost șocat. Ryan îi dădu cuvântul unui alt ziarist, nefiind deloc dispus să dea mai multe amănunte sau să le ofere elemente de care să se lege.

- Doamnă Alexander, întrebă respectivul, cum a reacționat domnul Harrison când a aflat că între timp vă recăsătoriserăți?

De unde știau asta? În comunicatul pe care-l pregătiseră nu se dăduse nici o informație despre Jake sau despre căsătoria ei. Cu coada ochiului, Kate văzu maxilarul lui Ryan înțeleștându-se. Era prima oară, de când începuse conferința de presă, când tresărise.

- Altă întrebare, interveni Ryan, înainte ca ea să poată răspunde.

- Doamna Alexander, rosti alt reporter, ați început deja demersurile pentru a divorța de domnul Harrison?

Din nou, Kate văzu zvâcnirea maxilarului lui Ryan, așa că răspunse repede, înainte ca temperamentul lui coleric să se dezlănțuie:

- Până în momentul de față abia am avut răgazul necesar pentru a cântări bine lucrurile pe care le-am aflat, cu atât mai puțin să luăm hotărâri pentru viitor.

Arată către un alt ziarist.

- Doamnă Alexander, știm că aveți un fiu. Ați făcut testul de paternitate, pentru a verifica dacă este fiul domnului Harrison?

- Nu să răspundem la nici o întrebare legată de copiii noștri, zise Ryan, înainte ca ea să poată spune ceva. Orice ziarist care se leagă de copiii noștri va trebui să-mi dea socoteală mie personal.

Kate simți că Ryan își pierde răbdarea cu fiecare secundă care trecea.

- O să mai răspundem la o singură întrebare. Arată către un bărbat chel, aflat în rândul patru.

- Domnule Harrison, încep eu, având în vedere că în California legea prevede că proprietățile dobândite în timpul căsătoriei sunt considerate bunuri comune, ce măsuri legale ați luat pentru a vă proteja, din punct de vedere financiar, dacă doamna Alexander intenționează acțiune de divorț și cere prin instanță jumătate din averea dumneavoastră? În momentul de față, este destul de clar că așa vor decurge lucrurile. Nu vi se pare cam mare coincidența că doamna Alexander a apărut în viața dumneavoastră din senin, tocmai când averea dumneavoastră a crescut semnificativ?

În vocea bărbatului se simțea o notă de sarcasm care arăta foarte clar că nu l-ar fi deranjat să-l vadă pe Ryan Harrison pierzându-și jumătate din avere.

- Vă rog să țineți cont de faptul că vorbiți despre soția mea, replică Ryan, înainte ca ea să poată interveni și să calmeze spiritele. Mă doare-n cot de ce concluzii

trageți voi. Dreptul la liberă exprimare nu vă permite să vă băgați nasul în viața mea personală. Această conferință de presă tocmai a luat sfârșit. Se îndepărtă de microfon, o luă de mână pe Kate și o trase în urma lui afară din sala de conferințe.

Asistentul lui personal chemase deja liftul când pătrunseră ca o furtună în foaiet. Imediat ce ușile se închiseră în urma lor, Ryan îi dădu drumul la mână. Un mușchi de pe mandibulă îi zvâcnea de parcă ar fi fost un organism independent și revoltat.

Kate înghiți în sec, neștiind ce să zică sau să facă. Când liftul se opri și ușile se deschiseră, Ryan își smulse cravata de la gât și-și descheie gulerul cămășii. Își aruncă sacoul pe spătarul canapelei și intră în dormitorul de alături. Kate răsufală prelung și strânse din ochi exact când ușa se închise cu un bufnet.

Da, fusese o experiență la fel de plăcută ca o obturație de canal. De-abia aștepta să vadă ce-avea să apară în ziarele de-a doua zi.

În urma ei se deschise din nou ușa liftului, camera fiind invadată de o armată de avocați la patru ace. Hannah Hughes intră și ea, își dădu jos ochelarii și își prinse rădăcina nasului între degete, ca și cum ar fi vrut să alunge o durere de cap.

- Ei bine, rosti ea, cu un suspin, a mers cum trebuie. Toate discuțiile pregătitoare cu Ryan au fost degeaba.

În momentul de față, Kate avea lucruri mult mai importante de făcut decât să stea de vorbă cu vicepreședintele lui Ryan. Se duse către dormitor.

- Eu, una, m-aș gândi de două ori înainte să fac una ca asta, doamnă Alexander, îi spuse Hannah, așezându-se pe unul dintre scaunele de la bar, în timp ce unul dintre avocați îi oferea o băutură. Mai bine-l lăsați o vreme să se calmeze.

- În nici un caz.

Kate împinse ușa cu șoldul. Intră și o lăsă să se trântască în urma ei. Ryan stătea de cealaltă parte a camerei, cu o mână sprijinită de tocul ferestrei, privind

peste golf, la valurile de ploaie care se abăteau peste oraș.

- Ai un stil aparte de-a vorbi cu reporterii, Ryan. Acum înțeleg de ce te iubesc atât de mult.

- Pleacă! N-am chef de asta.

Din pieptul ei bolborosi ceva care era pe jumătate hohot de râs, pe jumătate țipăt.

- Nu prea-mi pasă de ce anume ai tu chef în momentul ăsta. N-ai fost numai tu acolo jos, și, dacă este să fie cineva supărat, eu sunt cea îndreptățită. Nu s-au aruncat ca lupii asupra persoanei tale, asupra intențiilor tale în situația aceasta, ci doar asupra alor mele. Au făcut să pară că sunt doar o târfă interesată numai de bani care a apărut la ușa ta pentru că vrea să-ți ia jumătate din avere.

Când văzu că el nu zicea nimic, înaintă câțiva pași, puțin îngrijorată că el dăduse crezare aiurelilor pe care le spusese ziaristii.

Uită-te la mine când îți vorbesc. Am dreptul să-ți văd fața când ne certăm.

Ryan se întoarse fulgerător, iar privirea furioasă și vena umflată care i se vedea la tâmplă indicau cât se poate de clar că ajunsese la limita puterii sale de auto-control.

- Tu n-ai nici un drept asupra mea. Ai renunțat la așa ceva când m-ai părăsit, acum cinci ani!

- Ce dracu' mai e și asta? Adică tu consideri că toată încurcătura asta e din vina mea?

- Fir-ar să fie, mereu ai fost prea independentă. Te-am rugat să nu pleci în excursia aia tâmpită, dar tu nici n-ai vrut să mă ascuți. Trebuia să faci exact așa cum îți trăsnea ție prin cap, ca de obicei, și acum uite în ce situație afurisită am ajuns.

Kate își miji ochii.

- Nemernicule! Cum îndrăznești să aduci vorba despre o chestie ca asta, despre ceva ce eu nu-mi amintesc? După cum ai subliniat cu nonșalanță ieri, încă sunt soția ta, nu o amărâtă pe care nu dai doi bani, dar căreia

să-i poți dicta după bunul-plac și pe care s-o tratezi ca pe un gunoi.

Se întoarse și dădu să plece, însă el parcurse distanța dintre ei, o prinse de braț și o învărti pe loc înainte ca ea să apuce să reacționeze.

- Soția mea? Ce glumă bună! Ieri nici nu voiai să auzi despre asta, iar acum, când îți convine și te poți folosi de asta, îmi scoți ochii?

- Ia-ți mâna de pe mine.

- Altfel ce? O țintui de perete, folosindu-se de faptul că era mult mai înalt, ceea ce era un avantaj evident. Dacă ești soția mea, nu am oare dreptul să te ating? Sau numai tu ai drepturi? Jos în hol e o haită întreagă de reporteri. De ce nu te duci fuguța la ei să le spui ce măgar sunt? Oricum sunt în căutare de subiecte noi legate de mine.

Chiar și prin materialul sacoului, Kate simțea fierbințeala radiată de palma lui de parcă îi ardea pielea brațului. În ochii lui mocnea o flacără întunecată, o umbră de pericol. Inima lui Kate bătea mai repede, iar simțurile i-o luară razna când inhală mirosul moscat al parfumului lui.

Ea nu era niciodată atrasă de bărbații aroganți și autoritari. Nu. Chiar deloc.

Și-atunci de ce inima îi bubuia nebunește în piept?

- Dă-mi drumul, rosti ea, cu tot calmul de care era în stare.

Maxilarul lui se încordă. Ochii lui se fixară asupra alor ei. Acest schimb de priviri se prelungi preț de câteva secunde lungi.

În tăcerea care urmă, legătura aceea pe care o simțise în parc se ivi din nou, incandescentă, stingându-i furia și umplându-o de regret.

- La dracu'!

Ryan își retrase mâna și se întoarse cu spatele.

Kate îl apucă de braț:

- Ryan.

Când își întoarse chipul spre ea, expresia lui se imblânzi. Iar ceva din privirea lui i se cuibări direct

în suflet, trezindu-i un sentiment pentru care nu era pregătită și la care nu s-ar fi așteptat.

- Ah, la naiba!

Măinile lui se încurcă în părul ei și îi trase gura către a lui. Buzele acelea tentante se izbiră de ale ei. Limba lui, aspră și fierbinte, se afundă în gura ei deschisă. Kate îl trase spre ea fără să-și dea seama ce făcea, apucându-l de brațe. Era străbătută de zvăcniri întunecate de dorință ce răbufniră în centrul ființei ei, împrăștiindu-se până la fiecare terminație nervoasă în parte.

Ryan o lipi de perete, modificându-și poziția capului pentru a o săruta și mai adânc.

Contrastul de senzații o înnebunea - trupul lui îi apăsa pânțele, tare și dur, în timp ce sărutul era moale și senzual. Își simțea corpul tânjind după mai mult, invadat de săgeți de fierbințeală. Nici nu-i trecea prin cap să se desprindă din îmbrățișarea lui, voia mai mult. S-o atingă mai mult. S-o sărute mai mult. Să-i simtă trupul acela tulburător apăsător și mai tare peste al ei. Începu să tremure când el își trecu mâinile prin părul ei, coborând apoi peste umeri și brațe pentru a-i cuprinde talia. Fiecare atingere, fiecare mângâiere îi electriză pielea.

Buzele acelea delicioase expiorau conturul mandibulei ei, smulgându-i un geamăt prelung. Își afundă mâinile în părul lui, șuvitele mătăsoase și blonde încolăcindu-i-se pe degete. Își dădu capul pe spate și își lăsă gâtul pradă sărutărilor lui, tremurând când buzele lui porniră tot mai jos.

„Mai mult, mai mult, mai mult.“ Aceste cuvinte îi răsunau în creier, înfiorându-i sânii și coborând în valuri fierbinți direct către vintre. Simțea o durere surdă între picioare, o durere care trebuia ostoită. O nevoie pe care el o putea împlini. Ryan îi trase cu mișcări precipitate sacoul peste umeri, ținându-i brațele în lături. Nasturii bluzei cedară unul câte unul, iar copca din față a sutienului ei fu desfăcută fără mare dificultate.

Ryan se dădu înapoi doar atât cât să poată privi în jos și lăsă să-i scape un geamăt. Un geamăt în care se ghicea o foame teribilă. Pielea lui Kate fremăta sub privirea lui,

iar sfârcurile i se întăriră când palmele lui i se lipiră de săni, mângâindu-i, modelându-i, posedându-i.

Îl dorea. Tânjea după asta. Când gura lui o găsi din nou pe a ei, buzele ei se deschiseră instinctiv, sorbindul adânc, mângâindu-i limba cu a ei, și lăsă să-i scape un geamăt surd când simți presiunea bărbăției lui pe pân-tecele ei.

- Nu-mi vine să cred ce bine e să te am în brațe, murmură el, cu gura aproape lipită de a ei, în timp ce degetele i se jucau cu sfârcurile ei, trimițându-i valuri de plăcere înspre coapse. Uitasem ce gust are gura ta.

Kate se zbātu și, în final, reuși să-și elibereze mâini-le pentru a-i scoate cămașa din pantalonii. Tânjea să-l atingă, voia mai mult decât orice să-i simtă pielea lipită de a ei.

- Vreau mai mult, reuși să îngaiame, între două săru-turi. Orice simț al rațiunii dispăruse de mult. Pielea par-că îi ardea în clipa când Ryan îi trase piciorul în jurul taliei lui, ridicându-i fusta, și degetele lui îi mângâiară fugitiv pubisul.

Nu era de-ajuns. Trebuia să-i simtă pielea, tânjea după căldura ei.

În mod clar, era mult prea îmbrăcat. La naiba, nu putea să-l dezbrace suficient de repede. Îi desfăcu pe băjbăite cureaua, după care și nasturele de la panta-loni, în timp ce gura lui o luase din nou în stăpânire pe a ei.

Ryan își plimba degetele peste chiloții ei. Șoldurile îi erau lipite de ale ei, și ea îl simți pulsând de dorință. Promițându-i tot ce dorea, toate lucrurile după care tân-jise fără ca măcar să conștientizeze asta.

Dintr-odată, de undeva de aproape se auzi un bubuit enervant.

Kate își ridică piciorul și mai mult, frecându-se de el. Scoase un geamăt când își simți pân-tecele electrizat de plăcere.

- Kate? De dincolo de ușă, vocea lui Simone răsună în încăpere. A venit Mitch, cu părinții voștri. Este tot-ul în regulă?

„Nu, fir-ar să fie. Clar nu e în regulă. Pleacă!”

- Nu o băga în seamă, murmură Ryan, sărutându-i maxilarul, urechea și gâtul în timp ce-și strecura degetele pe sub marginea chiloților ei, din ce în ce mai aproape de sursa fierbințelii.

- Kate?

Simone ciocăni din nou.

„La naiba.”

Kate își dădu capul pe spate și se izbi de perete. Măinile lui Ryan își conțină explorarea și buzele i se opriră la câțiva milimetri de pielea gâtului ei. Tăcerea care domnea în încăperea se prelungea preț de câteva secunde cât o eternitate, după care Ryan își lasă fața pe umărul ei și-i eliberă piciorul, sprijinindu-și mâinile de peretele din spatele ei.

Ea nu voia să se desprindă de el. Nu voia să dea piept cu realitatea. Își trecu degetele prin părul lui mătăsos, încercând să prelungească acel moment.

- Kate?

Simone bătut încă o dată.

- Răspunde-i, murmură el.

Kate înghiți nodul din gât, străduindu-se să respire normal.

- Da, vin... vin imediat.

- Bine, răspunse Simone.

- O, Doamne, zise Ryan. Mă simt de parcă aș avea din nou douăzeci și doi de ani și ai tăi tocmai au intrat peste noi.

- S-a-ntâmpat așa ceva?

- Nu doar o dată.

- Ah, minunat! Acum o să am imaginea asta în minte când o să mă întâlnesc cu ei.

Buzele lui erau la doar câțiva centimetri de pielea ei, și, când ea îi simți pieptul mișcându-i-se ritmic, își dădu seama că râdea pe înfundate. Era o senzație plăcută. O senzație ce-o umplea de căldură. O senzație de genul nu-mă-așteptam-la-asta-dar-vreau-mai-mult.

Însă Ryan se desprinsese de lângă ea fără să-i ofere mai mult. Și, în lipsa lui, pielea ei se răci brusc, iar mintea

ii fu invadată de conștientizarea a ceea ce tocmai se petrecuse între ei.

- Ryan.

Bărbatul se opri la jumătatea distanței către baie și își ridică palmele, arătându-i că și el era în continuare mult prea tulburat pentru a se prezenta în fața părinților ei.

- Nu cred că este cazul ca părinții tăi să mă vadă în halul ăsta.

Dacă expresia nu i-ar fi fost din nou circumspectă și rece, Kate ar fi izbucnit în râs. În loc de asta, își lăsă pleoapele să îi acopere ochii în vreme ce el închidea ușa de la baie. Dintr-odată, încăperea aceea era prea mare, pielea ei prea rece, iar el ridicase din nou zidurile acelea blestemate.

Chiar fusese la un pas de a se culca cu Ryan Harrison după cum se purtase cu ea?

Îi venea să se ascundă undeva. Nu, să se culce cu el ar fi însemnat ceva mai tandru, mai intim. În schimb, ea fusese cât pe ce să-l lase să i-o tragă rezemată de perete, în timp ce angajații lui îl așteptau în camera alăturată.

„Bravo, Kate. Văd că te-ai ținut de hotărârea de a nu te lăsa dusă de valul atracției ălcia explozive.“

Având în vedere că poșeta ei era în camera alăturată, încercă să se aranjeze cât de cât cu ce avea la dispoziție. Își pieptănă părul trecându-și degetele prin el și-și șterse machiajul întins, după care-și închise atent nasturii de la cămașă. Netezindu-și fusta, se mai uită o dată în oglindă. Părul îi stătea umflat, în totală dezordine. Rujul i se ștersese și bănuia că Simone n-avea nevoie decât de o singură privire pentru a înțelege ce se petrecuse în dormitor, în vreme ce ea și ceilalți avocați așteptau în camera alăturată.

O, Doamne, chiar era idioată?

Ah, da, așa se părea.

Își trecu palmele peste față, dorindu-și să-și poată înlătura astfel prostia.

Din păcate pentru ea, acest gest nu făcu altceva decât să-i aducă aminte cât de sensibilă îi rămăsese pielea

în urma sărutărilor lui Ryan. Știa foarte bine că avea o reputație de crai și de ticălos fără scrupule. Și oare nu tocmai îi dovedise acest lucru?

Își netezi părul încă o dată și își ridică bărbia mai mult. Cuvântul-cheie legat de tot ce se petrecuse era *aproape*. Acum, că-și recăpătase controlul, putea să aibă grijă ca lucrurile să se oprească aici. Destinul intervenise la timp și o salvase, de data asta. Data viitoare, avea să fie mai atentă și mult mai rezistentă în fața avansurilor lui.

La naiba. Își adresează câteva reproșuri în minte. Nici *n-avea* să mai existe o „dată viitoare”. Doar *n-avea* să ajungă una dintre pipițele lui Ryan Harrison, chiar dacă era nevastă-sa.

capitolul 12

Kate se înșelase când se gândise că Simone urma să fie cea de care să-și ferească privirea. Când intră în camera de zi a apartamentului, nu-l găsi decât pe Mitch, care stătea sprijinit de unul dintre scaunele de la bar. Când o văzu, își ridică puțin capul, cu ochii plini de furie, cum nu-l mai văzuse niciodată.

- Ce naiba se întâmplă?

Ce drăguț! Chiar nu avea nevoie de așa ceva, tocmai acum. Din fericire, avocații dispăruseră și nici părinții ei nu erau prin zonă.

Kate ridică ambele mâini, pentru a-l împiedica să intre în dormitor.

- Mitch, las-o baltă. Am avut de-a face deja cu un bărbat furios la culme, nu-mi mai trebuie încă unul.

- Se poartă ca un nemernic, nu? Am ascultat conferința de presă la radio, în mașină, dar să știi că ce s-a întâmplat acolo nu-i dă nici un drept să se poarte așa cu tine.

- Mă descure eu cu Ryan. Nu sunt o fetiță neajutorată. Unde sunt părinții tăi... mei... părinții noștri?

- Simone i-a condus în camera cealaltă, ca să nu asiste la cel de-al treilea război mondial.

Kate închise ochii. Minunat. Mirific. Prima impresie era compromisă definitiv de faptul că o auziseră certându-se cu soțul ei.

- Te-ai descurcat de minune azi, zise el cu blândețe în glas. Asta e unul dintre motivele pentru care Ryan e atât de supărat. Îi jucai efectiv pe degete pe reporterii ăia.

Kate își înăbuși un râset demn de toată mila.

- Nu zău? Din ce-a zis Ryan nu s-ar fi ghicit una ca asta.

Auzi ușa deschizându-se în spatele ei și îl simți pe Ryan intrând în încăpere.

Mitch îi aruncă o privire fioroasă.

- Ai terminat cu istericalele?

- Pupă-mă-n fund.

Mitch făcu un pas spre el.

- Cred că mai degrabă ți-aș da vreo două șuturi în fund. Te porți ca un nemernic de mare clasă, și o știi prea bine.

- Sari la bătaie? pufni Ryan, ridicându-și brațele de-o parte și de alta a corpului, invitându-l să-și măsoare puterile. Hai, curaj! Nu ești primul membru al familiei Matthews care să vrea să mă strângă de gât pe ziua de azi.

Kate se băgă între ei.

- Terminați în secunda asta. Dacă vă închipuiți că împănarea asta de puști de liceu o să ajute cu ceva, sunteți amândoi niște idioți. De ce-și închipuie bărbații că, dacă își dau câțiva pumni, totul se rezolvă?

Privirea lui Ryan se aținti asupra ei, și chipul îi pâlî.

- Sângerezi.

- Poftim? Kate duse mâna la gură. La naiba! Nu-i nimic, îmi curge doar puțin sânge din nas. Își lăsă capul pe spate și luă șervețelele pe care i le oferî Mitch, pentru a apăsa pe nară.

În momentul acela, se deschise și ușa celuiilalt dormitor. Ryan o apucă de mână și o trase către cealaltă cameră.

- Hai aici, să te curăț înainte să dai ochii cu ei. Mitch, mai tragi tu un pic de timp... te rog?

Acesta se încruntă, dar acceptă și porni în direcția opusă.

Ryan o cocoșă pe Kate pe blatul de marmură în care era încastrată chiuveta din baia principală a apartamentului. Îi dădu alte șervețele, în timp ce ea-și strângea între degete rădăcina nasului, încercând să oprească hemoragia.

- Nu lua fața asta îngrijorată, încercă ea să mai înveselească atmosfera. Nu e mare lucru. Mi se întâmplă mai tot timpul.

- Da?

Ryan luă șervețele pline de sânge, se strâmbă și îi întinse unul curat.

- Da, îndeosebi când sunt stresată. Și cred că ziua asta poate fi catalogată drept stresantă.

Ryan își propti mâinile pe blatul de marmură, de-o parte și de alta a coapselor ei.

- Îmi pare rău. Am întrecut măsura mai devreme când am țipat așa la tine. Nu sunt furios pe tine. Mă enervează toată situația asta. Și acu, să avem toată presa cu ochii pe noi... Mă umple de furie. N-ar fi trebuit să-mi vărs nervii pe tine.

Kate se uită la el peste grămada de șervețele pe care și le ținea la nas.

- Chiar crezi că totul e din vina mea?

- Nu. Dacă nu te-ai prins încă, am un temperament destul de vulcanic.

- Așa ai fost dintotdeauna?

Ryan îndepărtă șervețelele și îi verifică nasul.

- Știu că n-o să-ți vină să crezi, dar când eram împreună eram destul de echilibrat. În mod clar, nu mai sunt aceeași persoană ca atunci.

Degetele ei îi mângâiară ușor palma când el începu să ștergă cu un prosop umed sângele de pe buza ei superioară.

- Nici eu, Ryan.

Mâna lui incremeni, iar ochii lui se aprofundară într-ai ei, ochii aceia care păreau a vedea o parte din ea inaccesibilă oricui altcuiva. Kate simțea cum se scufunda, inima îi bătea cu repeziciune, iar pielea îi fremăta de dorința nebunească de a fi atinsă de el și numai de el.

Stând atât de aproape, înțelegea pe deplin de ce femeile erau atât de atrase de el. La suprafață, era dur și necruțător, aparent intangibil. Dar, dincolo de asta, întrevedea un om blând și tandru care se lupta să iasă la suprafață. Multe femei încercaseră probabil să treacă de învelișul glacial, pentru a elibera bărbatul pasional care se ascundea în interior. Oare era cu puțință așa ceva? Când o atingea, când își amintea cum gura lui pusesese stăpânire pe a ei, cum palmele lui îi mângâiaseră trupul cu mișcări aproape înnebunite, era aproape sigură că se putea. Dar când ochii i se schimbau și o săgeta cu căutătura aceea dură pentru care era atât de faimos, nu mai era atât de convinsă. Dacă exista vreun dram de blândețe în ființa lui Ryan Harrison, aceasta era ascunsă undeva în străfundurile lui. Iar Kate nu era deloc sigură că cineva - îndeosebi ea - putea să o scoată la suprafață.

Se rupse din vraja pe care știa bine că o simțea și el și-și feri privirea.

Ryan mai trecu o dată prosopul umed peste pielea ei.

- Cred că ești în regulă acum.

Kate se trăsese deja puțin înapoi, dar el o prinse de bărbie și-i ridică fața spre a lui, oprind-o.

- Îmi pare rău pentru ce am spus, însă nu și pentru ce s-a întâmplat după aceea. De două săptămâni încoace tânjeam să te ating. N-a fost cel mai inspirat loc - sau moment -, și pentru asta îmi pare rău, dar nu și pentru restul.

În ochii lui se citea hotărârea. Și, dincolo de ea, o urmă de tandrețe, blândețea aceea pe care ea o ghicise acolo.

- Data viitoare, spuse el, nu vom mai fi întrerupți.

- Să înțeleg că totul e deja stabilit?

Pe buzele lui se întipări un zâmbet mândru. Un zâmbet extrem de sexy, fascinant chiar. O, Doamne, ce chipeș era. Prea chipeș. Dacă-și folosea zâmbetul ăla împotriva ei, era terminată.

- Bineînțeles.

Kate se dădu jos de pe blatul de marmură. Trebuia să se controleze. N-avea să-i permită să o manipuleze.

- Să știi că eu nu-s una dintre pipițele tale fără creier, Ryan. În ciuda a ceea ce s-a întâmplat mai devreme, cheștiile de genul acesta nu sunt stilul meu.

Ryan o trase lângă el înainte ca ea să apuce să se îndepărteze. Naturalețea mișcării o luă prin surprindere, și se trezi dintr-odată cu trupul lipit de al lui, de la genunchi până la piept, fiecare linie, fiecare mușchi și fiecare plan al corpului lui modelându-se pe contururile ei. Kate își puse mâinile pe bicepsii lui, dar o simplă atingere a buzelor lui pe tâmplă reuși să o facă să rămână nemișcată, fără să se mai împotrivească.

- Pe mine nu mă interesează pipițele fără creier.

Momentul era atât de încărcat de tandrețe, atât de puțin caracteristic lui, încât Kate nu știa cum să reacționeze. Șovăi o secundă, încercând să reziste forței de atracție. Dar cedă când simți o strângere de inimă.

Nu încercă să o sărute sau să-i facă alt gen de avansuri, ci pur și simplu o ținu în brațe strâns, mângâind-o pe spate, ca și cum ar fi avut nevoie de asta. De contactul cu trupul ei, de stabilirea unei legături. De ea. Și, o, Doamne! Mângâierea aceea tandră avu asupra lui Kate un efect chiar mai intens decât săruturile lui de mai devreme.

Ochii i se închiseră, în timp ce ea se lupta să-și reprime dorința care se reaprindea în ea. Pielea îi fremăta simțindu-i răsufarea. În abdomen i se acumula din ce în ce mai multă căldură. Dorința și nevoia de el îi pulsau în vene îngemănate, astfel că ajunse să nu le mai distingă.

- Vrei să-mi povestești și mie despre expediția în care te duci în seara asta cu Simone? întrebă el, cu gura îngropată în părul ei.

- De unde știi?

- De la Mitch.

Kate strânse din buze, retrăgându-se ușor din brațele lui, mulțumită că schimbase subiectul și că scăpase înainte de a face o prostie. Cum ar fi fost să-l pună la pământ și să-și satisfacă poftele cu el.

- Mă gândeam eu.

- De ce nu mi-ai spus și mie?

- Ryan, noi doi nu am fost chiar în cele mai bune relații.

- Ei bine, uite că acum suntem. Contează așa mult pentru tine investigația asta?

- Tu nu vrei să știi ce s-a întâmplat?

- Ba da, bineînțeles că vreau. Dar nu și dacă o să apară și alte complicații, de care chiar nu avem nevoie.

Kate lăsă să-i scape un oftat.

- Trebuie să știu. Am pierdut cinci ani dintr-o viață despre care nici nu știam. Cineva, undeva sigur știe ceva despre asta.

- În regulă, zise el, după câteva secunde. Vin și eu cu voi.

- N-am nevoie să mă ții de mână.

În ochii lui apăru o scânteie de iritare.

- Nu uita că și viața mea a fost afectată. Vin cu tine.

N-avea să preia conducerea. N-avea să-l lase. Dar, dacă voia să le însoțească, nu putea să-l oprească. Și chiar avea dreptate. Și el merita niște răspunsuri, la fel de mult ca ea. Kate încuviință din cap.

- Bine.

Pe chipul lui părea să se citească o oarecare ușurare. O ușurare care o luă prin surprindere. Crezuse că ea n-avea să fie de acord? Niciodată nu reușea să anticipeze reacțiile lui.

- Acum, că am terminat cu asta, ce-ar fi să ne ducem să ne vedem cu părinții tăi?

Kate aruncă o privire către ușă. Și se cutremură când își dădu seama ce o aștepta. Întâlnirea cu presa fusese cum fusese. Dar să dea ochii cu părinții ei? Își presă palma peste stomacul care se legăna pe marea de griji.

- În momentul ăsta, cred că prefera să-mi tai venele.

Ryan îi luă mâna, i-o duse la buze și i-o sărută blând, chiar peste vene.

- Și să umpli de cicatrice încheieturile astea perfecte? Nu, niciodată.

Sărutul acela dibaci reuși să-i facă toate terminațiile nervoase să se trezească din nou la viață. Iar legătura aceea pe care o simțise înainte se aprinse din nou, arzătoare și strălucitoare.

- Hai!

Când văzu că o trage de mână, Kate reuși să îngaime:

- Credeam... credeam că nu vrei să ai nimic de-a face cu asta, nu?

- Când am zis eu una ca asta?

- Ieri, la Mitch acasă.

- Mie mi se pare că s-au întâmplat o groază de lucruri de atunci încolo, ție nu?

Ochii îi sclipiră de emoție. Emoție pentru care nu era sigură că se simțea pregătită. Ryan reușea mereu să o zăpăcească. O umplea de frustrare. O enerva la culme. Și-apoi, într-o clipită, reușea să o lase cu gura căscată. Era o enigmă totală care nu părea să aibă o soluție și, ori de câte ori Kate își închipuia că-l descifrase, el făcea ce făcea și se metamorfoza în ceva cu totul neașteptat. Chiar nu știa dacă ar fi vreodată în stare să țină pasul cu el.

Iar asta o speria. Și o scotea din sărite.

Și, la naiba, o entuziasma.

Neavând de ales, îl urmă în camera de zi și dădu piept cu părinții ei.

- Asta-i cea mai tâmpită idee născocită vreodată. Mitch stătea cu mâinile pe volanul Land Roverului lui și analiza din ochi parcarea slab luminată.

De pe bancheta din spate, Ryan își ridică și el privirea. Peste San Mateo se lăsase seara. Becurile din vârfurile stâlpilor pâlpâiră, apoi rămaseră aprinse. Cu ceva noroc, Annie ajunsese deja de cealaltă parte a clădirii.

Mitch avea dreptate. Era o idee tâmpită. Ar fi trebuit să rămână cu părinții lui Annie și să ia cina împreună cu copiii. Oricât de ciudată era situația pentru Annie, ar fi fost un lucru mult mai sigur decât ce făceau ei acum.

- Tot ce trebuie să faci e să conduci, zise Simone, de pe locul din dreapta. Nu te mai plânge atâta. Deschise ușa. Din spate, Ryan îi urmă exemplul. Ne întorcem!

- Data viitoare, vreau și eu să fiu spion, strigă Mitch în urma lor.

- Cât timp avem? întrebă Ryan, în timp ce se îndreptau către intrarea sanatoriului.

În interior, un paznic era postat chiar lângă ușa. Parcare era supravegheată de camere video.

- Orele de vizită se încheie peste o jumătate de oră. O să mă dea pe ușa afară. Ai la tine legitimația pe care a șterpelit-o Alice de dimineată?

Ryan își pipăi buzunarul.

- O am.

- N-am chef să scot pe nimeni pe cauciune în seara asta, zise ea, în surdină.

Ryan îi aruncă o privire tăioasă.

- Doar nu crezi că-s atât de prost să mă las prins, nu?

- Sper al naibii de tare că nu ești, Harrison.

Când intrară în camera de primire, Simone afișă zâmbetul ei de avocată și se apropie de recepție.

- Am venit în vizită la Gillian Rogers. Sunt o prietenă de familie.

De cealaltă parte a biroului stătea o femeie supraponderală, cu părul grizonant.

- Semnați aici. Mai aveți vreo douăzeci și cinci de minute până se încheie orele de vizită.

Simone semnă în registru, îi dădu pixul lui Ryan și rămase în așteptare.

Recepționera le aruncă o privire dezaprobatore.

- Am nevoie de un act de identitate. Tastă ceva la computer și așteaptă până când Ryan și Simone își scoaseră portofelele, după care spuse: Doamna Rogers e în aripa D, rezerva 438. Bătu cu vârful unui creion pe suprafața

unei hărți xeroxate. Adică aici. O luați pe holul de-acolo, zise apoi, arătând către niște uși duble.

- Mulțumim, spuse Simone.

- Tare prietenoasă, mormăi Ryan când trecură de ușile indicate.

Văzând că erau singuri pe hol, Simone aruncă o privire la ceas și spuse:

- Să nu întârzi.

- Am înțeles. Distracție plăcută!

- Da... distracție. Simone se încruntă. Gillian are Alzheimer. Nu-și aduce aminte de mine. O să fie teribil de plăcut.

Ryan îi făcu cu ochiul, după care se ascunse într-o debara cu materiale pentru curățenie.

De cum intră, simți un miros înțepător de detergenți industriali. Aprinse lanterna de buzunar pe care o adusese cu el și cercetă încăperea înghesuită. Așa cum îi spusese fiica lui Gillian, Alice, de un cârlig fixat în perete stătea atârnată o uniformă de om de serviciu. Și-o puse repede, își prinse de buzunarul de la piept legitimația cu fotografia lui lipită peste cea originală și ieși în hol, împingând un cărucior cu tot felul de produse pentru curățenie.

Porni cu pași înceți, fluierând de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lumea asta. Se întâlni cu o asistentă care trecu de el, după care se opri și îi aruncă o privire peste umăr.

- Ești nou. Unde e Jimmy?

Ryan întoarse căruțul și îi aruncă un zâmbet.

- E acasă, bolnav. Îi țin eu locu'.

- Vezi că în 218 e pardoseala murdară și trebuie să te ocupi imediat.

- Da, doamnă. Imediat mă ocup.

- Trebuie să te duci acum. Hai, repede!

Femeia agită un deget amenințător în direcția lui.

Fir-ar să fie, numai de asta n-avea el timp acum. Dar fie se supunea, fie o făcea să intre la bănuiele, ceea ce, în mod clar, nu-și doreau cătuși de puțin.

Întoarse repede căruțul. 218? Unde naiba era? Ryan aruncă o privire la schema cu organizarea încăperilor din clădire, pe care și-o pusese chiar sub sticlele de pe partea de sus a căruțului. La naiba! Fix în cealaltă parte a clădirii față de arhivă.

Asistenta deschise ușa.

- Domnule Anders?

Nu primi drept răspuns decât un geamăt slab.

Ryan lăsă căruțul pe hol. Fără să vrea, strâmbă din nas când intră în încăpere.

Doamne, Dumnezeule, el în nici un caz nu fusese de acord să se bage la așa ceva. Vezica bătrânului cedase, iar pardoseala era într-o stare jalnică.

- Imediat curățăm aici, domnule Anders, zise asistenta. Îi făcu lui Ryan semn din cap să se apuce de treabă.

În mintea lui se învârteau tot felul de expresii, care mai de care mai colorate, dar se întoarse la căruțul cu materiale de curățenie și luă câteva unelte care, spera el, aveau să-l scoată din încurcătură. Douăzeci de minute mai târziu, împingea din nou căruțul pe holurile lungi ale sanatoriului. Simțea că-l mănâncă toată pielea și își dorea să facă un duș pentru a se debarasa de duhoarea din camera aceea. Și, în mod clar, nu voia să îmbătrânească niciodată.

Când intră în zona de birouri, dădu de o femeie care introducea date într-un calculator. Își ridică legitimația.

- Am venit să golesc coșurile de gunoi.

Femeia abia de-i aruncă o privire.

- Bine. Să te miști repede, trebuie să încui.

- Da, doamnă.

Porni de la un coș la altul, achitându-se de misiunea declarată. Când termină cu biroul, trecu în arhivă.

Ușa cu arc se închise cu un bufnet în urma lui. Apoi, Ryan se duse cu pași repezi la fereastră și o deschise.

Annie se ridică din locul unde se ascunsese până atunci, chiar sub fereastră.

- Ce naiba a durat atât?

- Unui moș nu i-a mai rezistat vezica, răspunse el în șoaptă.

- Poftim?

- Îți explic eu mai târziu. N-avem timp acum. O ajută să intre pe fereastră. În biroul din față e o secretară care de-abia așteaptă să plece acasă.

Ea se duse direct la fișet, deschise repede sertarul de sus și începu să caute printre dosare.

- Nu e nimic pe numele Alexander aici.

- Încearcă la Harrison.

Femeia împinse la loc sertarul de sus și trecu la cel aflat sub el.

Ryan goli coșul de gunoi. Jaluzelele metalice scoaseră un clinchet prelung când își trecu mătura peste ele, pentru a acoperi scârțâitul sertarelor deschise și închise.

- Nimic, zise ea în șoaptă.

Ryan îi aruncă o privire peste umăr.

- Matthews?

- Da, uire aici, șopti ea. Deci povestea cu arhiva distrusă nu era decât o minciună sfruntată.

Scoase dosarul și îl răsfoi repede, cercetând fiecare filă.

Auzind-o trăgând aer în piept cu un zgomot precipitat, Ryan își întoarse din nou privirea către ea.

- Ce e?

- Peste tot apare semnătura lui Jake. Continua să treacă de la o pagină la alta, cu chipul atât de palid, încât Ryan simți impulsul de a o pune să stea jos. Pe multe dintre documentele astea apare și numele unei asistente - Janet Kelly.

- Am înțeles. Ryan se apropie de un alt fișet, în căutarea dosarelor angajaților. Nu e aici.

- O fi în alt birou?

- Probabil, zise el, trecând în revistă conținutul celorlalte sertare.

- Ce e Midazolamul?

Ryan își ridică imediat privirea.

- E o benzodiazepină.

- Și asta ce-i?

- O substanță cu proprietăți sedativ-hipnotice.

Privirea ei îl săgetă imediat.

- Sedative? Adică poate induce comă?

- Posibil. Dacă este combinată cu un agent paralizant, atunci sigur.

Kate înghiți și își coborî ochii la fișa din fața ei.

- Cum ar fi Anectinul?

„O, Doamne.“

- Da.

- Și Tabofrenul ce e?

Măinile lui Ryan încetară a mai scotoci prin dosare.

- Poți să repeți, te rog?

- Tabofren. Apare peste tot în fișa mea.

- E un medicament pentru cancer.

Annie își ridică brusc privirea.

- Nu aveam cancer, nu?

Ryan clătină din cap, dar un val de îngrijorare îi traversă inima.

Cineva bătu cu pumnul în ușă.

- Hei, ai terminat acolo? Trebuie să încui.

- La naiba!

Annie se ascunse în spatele unui birou.

Ryan deschise ușa. Adrenalina îi inundase sângele, dar făcu un efort să schițeze un zâmbet.

- Acum termin. Doar că tre' să aduc niște saci curați.

Fluierând, se duse la căruț, găsi sacii și se întoarse. Încruntându-se, Annie îi făcu semn să nu se apropie de locul unde era ea ascunsă.

Ryan își văzu de treabă, se asigură că fereastra era închisă, după care ieși din cameră.

Secretara se uită la ceasul de la mână.

- Da' știu că ți-a luat ceva! Stinse lumina și așteptă să iasă din birou, după care încuié ușa.

- Noapte bună, zise el, târâgănat.

Femeia nu răspunse, ci porni pur și simplu pe hol, lăsând în urmă numai sunetul tocurilor ei pe pardoseală.

Ryan duse căruciorul în cea mai apropiată debara cu materiale de curățenie, după care se întoarse cu mare atenție la biroul de lângă arhivă. Bătu la ușă,

aruncă o privire în jur, apoi se puse pe așteptat. Ușa se întredeschise, el se strecură dincolo și o încuie în urma lui.

Ochii verzi ai lui Annie sclipiră în beznă din interior.

- Te pricepi să faci fetele să se simtă bine, nu glumă.

- Chestia asta n-a fost ideea mea. Tu uită-te în biroul ăla. Eu mă ocup de ăsta de-aici. Se despărțiră, și fiecare începu să caute în fișiere și în sertarele meselor de lucru. Când Annie șopti ceva, dintr-un birou din apropiere, Ryan împinse sertarul în care căuta și, orientându-se după direcția de unde îi auzise vorbele, se duse la ea.

- Am găsit, zise ea. Janet Kelly a fost concediată acum aproape un an. Stă pe Harbor Drive, numărul 794.

- Asta e pe faleză.

- N-am găsit nimic despre Jake.

Din biroul alăturat se auzi clinchet de chei.

- La naiba! Ryan o împinse către fereastră. Fugi! Annie deschise geamul și se strecură afară. Ryan ieși și el și se strădui să închidă fereastra în urma lor, după care se ghemui lângă ea în tufișuri.

Prin fereastră răzbătu un fascicul luminos, măturând tufișurile. Ryan își ținea respirația.

Când auzi un chicotit venit dinspre Annie, îi puse mâna peste gură.

Din interior nu se auzea nici un sunet, însă lanterna rămânea ațintită asupra ferestrei. După un interval care le păru o eternitate, lumina se mută. Auziră târșăit de pași, iar ușa se deschise, apoi se închise. După care în urma lor se lăsă o tăcere mormântală.

- Chiar vrei să fim prinși? întrebă Ryan în șoaptă.

Annie îi desprinse palma de pe gura ei.

- Îmi pare rău. Nu m-am putut abține. Nu te-am văzut niciodată mișcându-te atât de repede.

- Parcă și văd titlurile din ziarele de mâine: „Directorul unei companii farmaceutice arestat pentru intrare prin efracție în Sanatoriul Backwater“.

Annie chicoti din nou.

- Și ce, ți-e teamă că-ți vei păta reputația de crai?

- E pătată de mult. Și să știi că nu. Mie mi-e teamă c-o să ajung la închisoare, cu un coleg de celulă pe nume Bubba. Când o auzi izbucnind într-un râs în toată regula, inima începu să-i bată mai tare. Apoi spuse: Și chiar nu vreau să-i văd pe copiii noștri lăsați pe mâna lui Mitch. Julia e și așa destul de slobodă la gură.

- A, și în mod clar n-a auzit nici o înjurătură de la tine, nu?

Ochii îi scăpărau, iar groșița din obraz îi făcea pulsul să i-o ia razna.

- În nici un caz.

Annie răspunse cu un zâmbet larg. O, Doamne, cât de dor îi fusese de zâmbetul acela! De felul în care i se lumina toată fața, de modul în care-i sclipeau ochii verzi... De căldura pe care o simțea în abdomen când o privea zâmbind. Tânjea să o sărute. Își dorea dureros de mult să o atingă. Și să ducă la capăt ceea ce începuseră mai devreme.

Și intenționa să o facă imediat ce aveau să se întoarcă și vor fi lămurit totul.

O prinse de mână și spuse:

- Hai să plecăm naibii de aici.

Beculețele de pe bord îi luminau fața lui Simone, care stătea în SUV-ul lui Mitch, pe locul pasagerului. Se contrazicea cu el pe unde ar fi fost mai bine să întoarcă pentru a ajunge pe autostradă. Păreau un cuplu căsătorit de o veșnicie.

Kate se uită spre Ryan, care stătea în spate, lângă ea. Înainte să plece, aruncase uniforma de îngrijitor în tufșurile dimprejurii sanatoriului. În clipa de față, era concentrat să-i studieze fișa. Riduri adânci de îngrijorare îi brăzdau fruntea.

Asta nu avea cum să fie de bine.

- Ai un simț al orientării foarte prost, bombăni Simone. Nu, fă la stânga la următorul semafor.

- La venire, am trecut pe lângă un McDonalds, o contrazise Mitch. Îmi amintesc asta foarte clar. E pe-acolo. Îi făcu semn înainte.

- Ba nu, nu e, îi replică Simone. Este pe următoarea stradă. Întoarce odată.

Se întinse spre volan.

- La dracu', femeie, lasă-mă să conduc.

Simone îi aruncă o privire ucigătoare, care-l făcu să se încrunte și să clatine din cap, dar, cu toate acestea, întoarse pe unde îi indicase ea. Săgețile aurii străluceau în josul străzii.

- Vezi? Ți-am spus eu. Niciodată să nu te contrazici cu o femeie când vine vorba despre indicatoare. Intra-re pe autostradă. Acolo.

- Cu atât mai puțin dacă este avocat, mormăi Mitch. Am și eu ochi, scumpo, și merit niște puncte pentru că mi-am amintit de Mickey D. Apropo de asta, mie foame.

- Trebuie să ajung la birou, zise Ryan.

- De ce? întrebă Kate.

Felul în care îi analiza fișa și faptul că nu se arăta deloc amuzat de spectacolul de pe scaunul din față o făceau să-și simtă nervii întinși la maximum.

- Trebuie să caut ceva. Lasă-mă în centru, o să iau un taxi până acasă.

- Adio, cheeseburger dublu! Mitch oftă și trecu pe lângă restaurantul fast-food. O luă pe autostrada care ducea spre oraș.

- Ryan, zi ceva, îl îndemnă Kate. Ce ți-a atras atenția?

Bărbarul răsfoia paginile în poală.

- Se pare că ai stat ceva vreme în comă naturală. To-ruși, după nașterea lui Reed, ți-au fost administrate medicamente care să-ți inducă starea de comă. Ca și cum ai fi ieșit singură din ea, numai că era cineva care nu-și dorea să te trezești.

Kate simți cum i se strânge stomacul.

- Și celălalt medicament?

Cum el nu-i răspunse, ea insistă:

- Ryan, spune-mi.

Bărbarul își mușcă buzele. Apoi, în final, răspunse:

- Acum cinci ani, Tabofren era un medicament AmCorp în stadiu de studiu clinic.

Simone se răsuci brusc. Mitch privi în oglinda retrovizoare.

- Ce? zise Kate făcând ochii mari.

- L-am retras pentru că FDA avea obiecții serioase din cauza efectelor secundare.

Kate simți cum devenea tot mai palidă. Avea senzația că pereții mașinii se strângeau în jurul ei. Ryan o mângâie pe mâna așezată pe scaun.

- Nu intra în panică încă. Lasă-mă să fac niște investigații.

Femeia încuviință, deși în sinea ei nu prea știa ce să creadă. Ce să facă în privința asta? Își trecu degetele tremurânde de-a lungul cicatricei de pe scalp. Își înghiți frica.

Nu mergea așa.

Mitch opri mașina în fața biroului lui Ryan.

- Eu și Simone mergem să luăm ceva la pachet și ne întâlnim înapoi aici.

- Nu este nevoie, zise Ryan coborând din mașină. O apucă pe Kate de mână și o ajută să coboare.

- Ryan, nu te împotrivi. Simone se întinse pe fereastră și-i strânse mâna lui Kate. Ne întoarcem imediat.

De ce avea un presentiment așa sumbru în legătură cu asta? În vreme ce intra în clădire cu Ryan, Kate își trecu o mână prin păr. Fiori de groază o străbătură din cap până-n picioare, la fel ca în ziua în care ingenunchese pe podea în biroul lui Jake și descuiase dulapul cu dosarele care îi schimbaseră viața.

- Salut, John.

Ryan îi făcu semn din cap agentului de pază așezat la biroul din hol.

- Domnule Harrison. În seara asta ați venit târziu.

- Am ceva de lucru. Cumnatul meu și o prietenă vor veni mai târziu. Lasă-i să urce când sosesc.

- Sigur, domnule Harrison. Ați arătat bine azi la televizor, adăugă el cu un rânjet pieziș.

- Mersi.

Ryan îi puse mâna pe spate lui Kate și o grăbi spre lifturi. Mâna lui caldă și puternică îi provocă fiori în partea de jos a spatelui, acolo unde o atinsese.

Nu avea cum să nege că simțea o legătură cu el. Doar că nu știa ce să facă în privința asta sau cum să se descurce, având în vedere că se întâmplau atâtea în același timp.

Biroul lui Ryan era o cameră imensă, cu mobilier din lemn închis la culoare și metal cromat. Un perete de ferestre dezvăluia linia orizontului din San Francisco. În orașul de dedesubt luceau luminile, iar în depărtare se vedea luminat podul Golden Gate. În partea cealaltă a camerei era un bar pentru băuturi, iar în fața lui se aflau două canapele și câteva mese împrăștiate. Biroul masiv al lui Ryan se afla în partea cealaltă a camerei, iar în dreapta lui era un perete plin cu rafturi pentru cărți.

Kate se simți intimidată în momentul în care pătrunse în încăperea. Biroul ei amărât ar încăpea lejer într-un colțisor al acestei încăperi imense. Îi reveni în minte conferința de presă și-și aminti privirea rece cu care îi înfruntase pe reporterii. Ryan Harrison, puternicul om de afaceri, nu semăna deloc cu bărbatul blând care o purtase în brațe cu atâta grijă atunci când îi cursese sânge din nas.

- Vrei să aduci ceva să bem, te rog?

Recunoscătoare că primise ceva de făcut, Kate se întoarse spre bar. Ryan se așeză pe scaunul de la biroul lui și porni calculatorul. Degetele îi dansau pe tastatură, iar privirea îi era atentă la ceea ce căuta. Tăcerea lui îi dădu de înțeles că nu era gata să-i împărtășească preocupările lui.

Kate își înăbuși dorința de a-i privi peste umăr. Se mulțumi să toarne câte un pahar pentru fiecare, apoi le duse la el pe birou.

- E vreo baie pe aici? îl întrebă.

Bărbatul îi făcu semn spre una dintre uși.

- Pe acolo.

- Mersi.

Zăbovi cât de mult timp putu în baia mare corporatistă cu blaturi de marmură și duș imens. Își dădu cu apă pe față, încercând să-și țină în frâu emoțiile. Când reuși să se calmeze, se întoarse lângă Ryan, pe care îl găsi tot pe scaun în fața calculatorului. De data asta, stătea cu capul în mâini, cu coatele proptite pe suprafața din fața lui. Pe ecranul calculatorului, screensaverul derula imagini cu Julia.

Trupul lui emana o încordare care invadea tot spațiul dintre ei și se încolăcea în jurul pieptului lui Kate, întinzându-i nervii la maximum. Tremurând, înaintă spre biroul lui și se opri lângă el.

- Ryan?

Fără să privească spre ea, o prinse de talie și o trase în fața lui. Genunchii îi apăsau partea interioară a coapselor, iar asta o făcu să simtă fiori reci pe șira spinării. Bărbatul se aplecă apoi în față și-și sprijini fruntea de abdomenul ei, timp în care trăgea cu zgomot aer în piept.

Ceva nu era în regulă. Ceva ce găsise trebuia să fie atât de grav, încât nici nu o putea privi. Kate se gândi să plece, să uite de toată mizeria asta. Dacă voia, se putea întoarce cu avionul înapoi la Boston, uitând de Ryan Harrison și de fiica lui. Probabil asta era cea mai bună idee pe care o avusese până atunci.

Dar, chiar în timp ce se gândea la asta, știa că nu avea să plece. Acum, fie că-i plăcea, fie că nu, avea o conexiune cu el. Nu doar din cauza Juliei și a lui Reed, ci și dintr-un alt motiv. Ceva o atrăgea la el chiar și atunci când își dorea să fugă. Ceva ce nu înțelegea, dar despre care voia să afle mai multe.

Își trecu degetele tremurânde prin părul lui, îl mângâie pe gât în jos, pe umeri, simțind tensiunea acumulată acolo.

- Ryan, mă sperii.

Bărbatul nu-i răspunse. Doar își lipi degetele calde, ferme și puternice de oasele soldurilor ei, ca și cum s-ar fi agățat din răspuțeri de ea.

- Vorbește-mi, îi șopti.

Când privi în sus, trăsăturile aspre ale feței lui îi trădau durerea. Frica se transformă în panică atunci când îi văzu ochii albaștri fermecători măcinați de vină.

Femeia trase adânc aer în piept.

Fără să mai întrebe, știu că, într-un fel sau altul, fuse-se și el implicat în ceea ce i se întâmplase ei.

capitolul 13

O privi atât de mult timp cu ochii aceia cuprinși de remușcări, încât Kate și-ar fi dorit să-l scuture și să-l facă să spună ceva.

- Ryan, ce este?

- Tabofren e un medicament care promitea să micșoreze anumite tumori inoperabile. Dar FDA a oprit studiile clinice din cauza efectelor secundare grave care începuseră să apară, punându-i la îndoială siguranța.

- Mi-ai mai spus asta în mașină, îi reaminti ea.

- Știu. Numai că nu reușeam să-mi amintesc exact despre ce efecte secundare era vorba.

- De ce am senzația că nu vreau să aflu nimic despre aceste efecte secundare?

Bărbatul înghiți și îi privi abdomenul.

- Medicamentul avea drept obiectiv să indice traiectoria care stimulează creșterea tumorii la pacienții cu cancer în stare avansată. După testările inițiale pe animale, eram foarte încântați în legătură cu el, și la fel erau și cei de la FDA. L-au trimis mai repede la studii clinice.

- Și?

- Au apărut efecte secundare minore, printre care iritații ale pielii, urticarie și uscarea mucusului membranelor. Nimic neobișnuit. Dar efectele care i-au determinat pe cei de la FDA să-l retragă au fost mai grave. Erau observate în general la pacienții cu tumori la creier sau la măduva spinării... Dureri mari de cap, schimbări de dispoziție și de personalitate și... pierderi de memorie.

„O, Doamne.“

Degetele lui Ryan se strânseseră și mai tare în jurul taliei ei, împiedicând-o să se îndepărteze.

- Când pacienții implicați în studiile clinice au început să raporteze simptomele, în special pierderile de memorie, s-a încetat administrarea medicamentului. Majoritatea nu au resimțit efecte pe termen lung.

- Ryan, dar de ce mi s-ar fi administrat asta? Nu înțeleg. Ai zis că nu am avut cancer.

- Nu ai avut. Nu... Nu știu exact ce se întâmplă aici, dar...

- Dar ce? Nu-și mai putea masca panica din voce. Cum el nu se uită spre ea, Kate își făcu mâna căuș în jurul bărbiei lui și i-o înălță astfel încât să o privească în ochi.

- Ce e, Ryan?

Bărbatul se lăsă pe spate și începu să se frece pe față.

- Uită-te puțin pe ecran și spune-mi dacă-l recunoști pe bărbatul ăla.

Kate își trecu degetele peste tastatura calculatorului lui. Screensaverul dispăru. Pe ecran se ivi chipul lui Jake.

- O, Doamne!

- Înțeleg că da, șopti el.

- De ce ai tu fotografia lui Jake?

- Țsta e doctorul Jacob McKellen. El a dezvoltat Tabofrenul. Și tot el conducea studiile clinice.

„Nu.“ Kate se întoarse spre monitor, apoi se dădu înapoi. Nu. Nu era posibil. Vorbele-i rămâneau în gât. Asta nu se întâmpla cu adevărat.

Ryan se ridică de pe scaun și o apucă de umeri.

- Nu. Nu-mi întoarce spatele acum. Rămâi cu mine.

- Nu. Te înșeli. Există o altă explicație. Trebuie să existe.

- Iubito...

- De ce? Mi-a făcut asta intenționat?

Cum era posibil ca bărbatul pe care îl iubise, cu care trăise mai bine de un an, căruia îi încredințase fiul

în grijă... cum ar fi putut el să facă intenționat ceva care să o rănească?

- Nu știm asta. Nici pentru mine nu are sens, dar o s-o scoatem noi la capăt.

O cuprinse în brațele lui călduroase înainte ca ea să apuce să se retragă.

Îl lăsă să o țină, dar nu-și putu dezlipi privirea de la monitor. De la ochii lui Jake care o priveau la rândul lor. În minte îi răsăriră amintiri cu momentele petrecute împreună... Jake ținându-l pe Reed în brațe la un grătar în curtea din spate, dansând cu ea la o strângere de fonduri pentru spital, făcând dragoste cu ea în patul lor. Se-nfioră și încercă să se îndepărteze împleticindu-se, dar Ryan o ținu strâns.

- Ești în siguranță, o liniști încetșor. Te țin eu.

Se zbătu să scape, dar nu avu energia să se lupte cu el când o strânse și mai tare. În cele din urmă, se afundă în brațele lui, lăsând emoțiile să o năpădească. Cum se putuse înșela așa tare? Cum de nu fusese în stare să vadă cum era Jake cu adevărat? Fusese oarbă? Sau, pur și simplu, nu voise să privească cu suficientă atenție?

Ryan îi mângâia părul, în vreme ce îi șoptea la ureche vorbe liniștitoare. Dar ei îi răsunau în minte cuvintele de mai devreme.

- Ai... ai zis că numele lui e McKellen.

Bărbatul nu o slăbi din brațe.

- Da. Jacob McKellen. Familia lui deține și administrează editura McKellen de ani buni.

Umerii îi căzură brusc. Simți gust de ficre.

- Mi-a... mi-a zis că nu și-a dorit ca eu să muncesc, dar nu m-a împiedicat să lucrez ca liber-profesionist. Știa că la un moment dat aveam să ajung să lucrez la editura McKellen.

- M-am gândit la asta. Nu vreau să mergi mâine la muncă.

- Ryan...

- Nu, ascultă-mă! Se trase înapoi ca s-o privească, apucându-i concentrat și plin de compasiune umerii

cu degetele. Situația e mai complicată decât am crezut. Milioane de dolari au fost investiți în Tabofren. Multă lume a fost iritată când a fost retras. Fișa ta arată că medicamentul ți-a fost administrat mult timp după ce FDA a închis proiectul. În orice caz, faptul că îți bagi nasul nu va fi pe placul oricui s-ar afla în spatele afacerii ăsteia.

Nu-i plăcea deloc ce insinua.

- Am crezut că Jake era în spatele afacerii ăsteia.

- Nu cred că a făcut asta singur. Nu cred că ar fi putut s-o facă. Oamenii de la sanatoriu știau. Cineva de la editură știa.

Vorbele planau în spațiul dintre ei. Din partea cealaltă a camerei se auzea un ceas ticăind.

- L-ai cunoscut? îl întrebă încet.

Privirea lui o fixa pe a ei, dar nu reuși să-i citească gândurile.

- L-am întâlnit de câteva ori. Nu l-am cunoscut bine.

Kate închise ochii. Se întâlniseră. Vorbiseră. Relația ei cu Jake nu era o coincidență.

Bărbatul o strânse și mai tare de umeri.

- Îi dăm noi de capăt, dar trebuie să ai grijă. Fața ta va apărea în toate ziarele. Se va ști că nu ai murit.

Încă un lucru pentru care să își facă griji.

- Nu... Nu m-am gândit la asta.

- Vreau să te consulte un medic. Măine.

Se simți de parcă ar fi primit o lovitură peste față.

- Sunt bine.

- Nu mă contrazice. Tonul vocii îi dădu de înțeles că nici măcar nu trebuia să încerce. Tabofrenul nu a fost niciodată testat pe termen lung. Nu avem cum să cunoaștem toate efectele.

- Mi-am făcut o tomografie computerizată înainte să moară Jake. A ieșit în regulă.

- A fost făcută de medicul din Boston care a dispărut, nu-i așa?

- Da. Simți iarăși cum i se întoarce stomacul pe dos. Doar nu crezi că e și el implicat, nu?

- Nu știu. Dar trebuie să fim precauți. Nu ne asumăm nici un risc.

- O, Doamne, murmură din nou afundându-se înapoi în brațele lui. Era din ce în ce mai rău. Fiecare indiciu nou și fiecare frântură de informație o făceau să se întrebe în ce anume se băgase. În ce îl implicase pe Reed. În ce îi târâse pe Ryan și pe Julia.

Bărbatul o cuprinsese cu brațele și-și sprijini obrazul de părul ei. Se simtea învăluită ca într-un cocon de grijă, căldură și protecție.

- Nu voi permite să ți se întâmple nimic rău.

Cum stătea așa lipită de el, își dorea să aștepte tot ce aflaseră, să se agațe de sprijinul pe care ajunsese să-l reprezinte trupul lui, să se încreadă în vorbele lui. Parfumul lui, care plutea în aer, îi dădea o senzație de déjà-vu. Închise ochii, se lipi cu obrazul de pieptul lui și îl luă la rândul ei în brațe.

Bătăile ritmice ale inimii lui îi reamintiră că era vie. Și, fără să rostească o vorbă, aproape că își putea închipui cum fusese odinioară viața alături de el. Cum era înainte... înainte s-o piardă pe Annie. Fericit. Împlinit. Un bărbat în stare să mute munții din loc pentru femeia pe care o iubea.

Dar vremurile acelea trecuseră. Nici unul dintre ei nu mai era la fel ca înainte. Și, chiar dacă își dorea să se bazeze pe el și să-i permită să fie sprijinul ei, erau încă multe lucruri pe care nu le știa. Legate de ceea ce se întâmplase cu ea. Legate de el. Legate de legătura dintre toate acestea... inclusiv cu el.

Adevărul avea s-o elibereze. Nu putea să se lase doborâtă de asta. Nu avea s-o facă. Ajunsese deja atât de departe. Acum nu mai trebuia decât să caute răspunsurile despre care știa că sunt pe acolo pe undeva.

Și să facă față căderii, când avea să vină.

- Porcăria asta crește pe zi ce trece.

Mitch stătea în picioare lângă barul din biroul lui Ryan, fluturând o mână.

- Mie-mi spui?

Ryan își turnă apă minerală într-un pahar și se uită spre Annie și spre Simone, care stăteau în partea cealaltă a încăperii, pe jos, lângă ferestre, vorbind în șoaptă.

Annie se mai înseninase la venirea lui Simone și a lui Mitch, dar lui nu-i plăcea felul în care vedea că îi tremura mâna de fiecare dată când se întindea după paharul de vin sau după mâncarea chinezească pe care o aduseseră ei.

- Nu vrea să vină la mine acasă în seara asta. E a naibii de încăpățânată, dar nu vreau să stea singură tocmai în casa de pe plajă.

- Chiar crezi că s-ar duce cineva după ea?

- Din cauza conferinței de presă de astăzi, poza ei a circulat peste tot prin mass-media. De săptămâni bune, tot dă târcoale sanatoriului ăluia. Cineva trebuie să o fi văzut, și nu o vor lăsa să intre. Știu cu toții că e în căutare de răspunsuri. Se uită iarăși spre ea. A trecut prin destule, așa că nu i-am spus totul pentru că nu am vrut să o îngrijorez și mai tare.

- De ce oare îmi dai palpitații afirmația asta a ta?

Ryan se întoarce ca să nu-l audă fetele.

- Jacob McKellen s-a enervat foarte tare când a fost retras Tabofrenul. Investise o mare parte din banii personali în R&D. A venit aici și a făcut mare scandal când a aflat că am hotărât să îl oprim. Mi-a zis că are să găsească el o cale să fie aprobat, cu sau fără ajutorul meu. L-am dat afară. Mitch - se aplecă în față -, după două săptămâni, Annie a dispărut.

- O, rahat!

- E chiar mai rău de-atât. Acum câțiva ani, am auzit pe cale neoficială că în Canada se desfășurau niște studii clinice pentru un medicament similar cu Tabofrenul. Ei nu au un câine de pază precum FDA. Acolo este mai ușor să obții aprobare guvernamentală, iar când o companie deține informațiile, e ușor să le strecoari aici în State, dacă cunoști sistemul. Dacă o companie poate dovedi că medicamentul e sigur și are efect, FDA-ul îl va lua în considerație.

- Crezi că făcea teste pe cont propriu?

Ryan se simți copleșit de vină și de senzația de rău.

- Nu știu. Dar eu așa bănuiesc. Cred că folosea sanatoriul ca locație pentru teste, iar apoi exporta informațiile către o companie canadiană. Trebuie să o găsim pe asistenta trecută în fișa lui Annie...

- Fișa lui Kate, îl întrerupse Mitch.

- Da, admise Ryan. Poate ea știe cu cine lucra McKellen la asta.

- Voi doi... ați terminat de șușorit?

Simone își lăsă paharul de vin pe bar și scoase dopul sticlei de Merlot pe jumătate goale. Dintr-o singură privire, Ryan își dădu seama că Annie ieșise din încăpere.

- Ne dădeam și noi mari cu viețile noastre sexuale, zise Mitch făcându-i cu ochiul. L-am bătut pe Ryan.

Simone îi aruncă o privire piezișă și își umplu iarăși paharul.

- Doi bărbați de vârstă mijlocie care vorbesc despre cuceririle lor. Iată o veste care șochează. Ryan, nu cumva compania ta vinde și niște medicamente pentru disfuncții erectile?

- Nu, îmi pare rău. Dar, dacă ai nevoie, te pot pune în legătură cu cineva care se ocupă și cu asta.

Simone îi aruncă un rânjet răutăcios lui Mitch.

- Este un tip care tot încearcă să mă convingă să ies cu el. Dar sunt un pic îngrijorată în legătură cu rezistența lui.

- Sunteți foarte amuzanți amândoi, îi întrerupse Mitch. Și, iubito, te rog anunță-mă când vrei să facem o probă.

Simone râse, iar asta îl făcu pe Ryan să uite, chiar și pentru o clipă, de greutatea care îi apăsa pieptul.

- Sunt destul de sigură că asta n-o să se întâmple niciodată. Dar mă bucur să văd că voi doi vă vorbiți din nou.

- Ryan nu poate sta supărat pe mine, se laudă Mitch. Sunt singurul lui prieten.

- Da, ca și cum asta ar fi adevărat. Ryan își îndreptă atenția spre Simone. Ai putea să stai la Annie în seara asta?

- Vrei să spui la Kate? zise ea mutându-și privirea asupra lui Mitch.

- Da. Nu vreau să stea singură acolo.

- O am pe Shannon la mine. Acum e cu bona acasă. Bănuiesc că Reed și Kate ar putea să vină la mine.

Annie se întoarse de la baie, și amuțiră cu toții.

- Repede, zise ea în timp ce intra în încăpere, să schimbăm subiectul. S-a întors în cameră.

Mitch își trecu brațul pe după umărul lui Annie cu un gest natural și liniștitor, ceea ce-l făcu pe Ryan să tânjească să poată face și el la fel.

- Până acum am vorbit despre sex și droguri. Următorul subiect este legat de rock'n'roll. Alege o formație.

Un rânjet îi lumină fața, ceea ce îi stârni lui Ryan o durere în piept. Îi lipsise foarte tare asta, și multe altele, în acești ultimi cinci ani.

- Nu? Mitch ridică o sprânceană. Bine, dar ce-ar fi să stabilim unde o să dormi? Alege. La Simone, la mine sau la Ryan.

Se uită de la unul la altul, dar în final se opri la Ryan. Sub privirea atentă, bărbatul simți un junghi în inimă și arsuri la stomac. Ar fi dat orice ca ea să meargă cu el acasă.

- Voi nu vorbiți serios, nu?

- Ba mă tem că da. Mitch oftă. Am căzut de comun acord că nu ar trebui să stai singură.

- Sunt fată mare. Pot să-mi port singură de grijă.

- Kate, vorbi Simone. Ai avut o zi grea. Fă-ne pe plac în seara asta.

- Trebuie să nu uit de Reed.

- El și Julia sunt cu mama și cu tata, îi spuse Mitch. Probabil înoată în piscina hotelului sau pradă minibrul. Crede-mă, sunt în regulă.

Femeia își mușcă buza. Încordarea i se scurse din trup, și, când se întinse să se scarpine în cap, Ryan simți că îl furnică degetele de dorința de a-și afunda mâna

în buclele acelea castanii atât de dese și de-a o scărpi-na el, de a-i alunga o parte din supărarea pe care i-o cauzase în ultima vreme. Dacă l-ar fi lăsat, ar fi făcut aproape orice să-i alunge stresul și grijile care-i cuprinseseră tot corpul.

- Bine, zise ea în cele din urmă. Ați câștigat. Sunt prea obosită în seara asta ca să mă împotrivesc. Se uită la Simone. Dar știu că tu trebuie să te ocupi de Shannon. Apoi își îndreptă privirea către Mitch. Iar dacă lucrurile stau atât de rău pe cât credem noi, atunci cred că nici Simone nu ar trebui să rămână singură. Toată lumea a aflat azi că e avocata mea. Că ea a fost prima care m-a recunoscut.

- Kate... începu Simone.

- Fă-mi pe plac, Simone. Mă voi simți mai bine să știu că nici tu nu ești singură. Nu vreau să fie cineva rănit din vina mea. Și n-o să năvălim toți acasă la tine.

- Nu sunt...

- N-o contrazice, adăugă Mitch repede. Ea a fost mereu aia deșteaptă.

Simone se încruntă și-și încrucișă brațele la piept. Dar Ryan își dădu seama după privirea ei că nu avea de gând să se împotrivescă. Era la fel de îngrozită ca ei toți de tot ce se întâmpla.

- Asta nu înseamnă că m-am răzgândit, Matthews.

- Încă... adăugă Mitch rânjind.

Ryan ar fi vrut să râdă, dar situația era oricum, nu-mai amuzantă nu. Își dădu apoi seama ce însemna asta. Când se uită din nou spre Annie, ea îl privea deja. Simți un ghem în stomac.

- Am mai rămas noi doi, spuse ea atunci. La mine sau la tine?

Ryan își azvârli cheile pe măsuta de la intrare și închise ușa în urma lui Annie. Femeia înaintă în camera de zi fără să scoată o vorbă și se opri în fața șemineului, pe polița căruia încă se mai aflau înrămate câteva fotografii de pe vremea când erau împreună. Fotografia de la nunta lor, din ziua în care o aduseseră pe Julia acasă

de la maternitate, o poză cu ei doi într-o excursie urcând pe unul dintre munții stupizi unde îl târa mereu după ea. Ce îi trecea prin minte când se uita la fotografiile alea? Simțea ceva? Lui Ryan îi transpirară mâinile. Stomacul îi fremăta precum centrifuga unei mașini de spălat.

În vreme ce o privea analizând fiecare fotografie, remușcarea îi cuprinse sufletul și i se cuibări adânc în inimă. Se simțea vinovat pentru că nu o căutase când ar fi trebuit. Pentru tot ce se întâmpla acum. Pentru că, în urmă cu cinci ani, cineva îi făcuse rău în mod intenționat, iar asta era posibil să se fi întâmplat din cauza lui.

Își trecu mâna prin păr, conștient că sentimentul lui de vină nu avea să poată schimba nimic. Singurul lucru care conta acum era să o știe în siguranță.

- Ești obosită?

Se întoarse cu fața la el. Lumina lunii se revărsa prin fereastră și-i accentua trăsăturile. Ochii aceia de un verde profund, pomeții bine conturați, părul bogat plin de bucle care-i cădeau pe umeri, prin care el tânjea să-și bage degetele...

- Epuizată.

Vocea ei obosită părea catifelată și abrazivă deopotrivă. Ar fi vrut să o audă pronunțându-i numele pe un ton somnoros, așa cum o făcuse de atâtea ori. Și-ar fi dorit să o ridice și să o ducă în patul lui. Tânjea să o țină în brațe, să se strecoare în interiorul ei și să facă uitat tot restul lumii.

Dar știa că nu avea cum. Ea încă nu avea încredere în el. Când aflase cine era, se purtase ca un nemernic, iar acum știau amândoi că era, indirect, responsabil pentru accidentul ei. Precauția ei era justificată, și nu voia să o preseze. Oricât de mult și-ar fi dorit - ar fi avut nevoie - să o atingă, voia ca și ea, la rândul ei, să îl dorească. Chiar și o frântură din cât o dorea el pe ea.

- Haide, îi zise făcându-i semn să-l urmeze. Te conduc în camera de oaspeți.

Îi ridică geanta, cea după care merseseră cu mașina până la plaja Moss, și începu să urce scările. O auzea cum își târșăia picioarele în urma lui și-i simțea parfulul dulce de liliac răspândit în aer. Se întristă doar la gândul că, în noaptea aia, avea să doarmă într-un pat la celălalt capăt al holului, atât de aproape. Și atât de reală.

Un duș rece. De asta avea nevoie acum. Poate chiar de două. Sau de zece.

Împinse ușa camerei de oaspeți și, când ea ajunsese lângă el, firele acelea mătăsoase de păr îi atinseră umărul. Simți furnicăturile de dorință izbindu-l direct în vintre.

- Este drăguță, vorbi ea uitându-se de jur împrejur la pereții de un albastru pal, la cuvertura albă de pe patul mare, la mobila alburie pe care o alesese decoratorul.

Dar nu drăguț era cuvântul la care se gândea el. Îmbrăcată în blugi, cu un tricou asortat, era splendidă. Solduri arcuite, picioare și fund bine conturate, și, când se întoarse, umflăturile sânilor nu numai că îl ademeniră, ci îl făcură să-și piardă controlul. Mai devreme își pusese mâinile pe sânii aceia apetisânți, acum voia să-și pună buzele acolo.

- Ryan?

Privi în sus și-i întâlni expresia curioasă.

- Iartă-mă. Sunt frânt. A fost o zi lungă.

- Da, cred că a fost.

El îi așeză geanta pe pat, se duse să deschidă ușa alăturată și aprinse lumina.

Încercă din răspuț să nu ia în seamă orice sunet sau mișcare pe care o făcea ea. Dar nu avea cum.

- Baia e pe aici.

- Am stat aici... înainte?

Întrebarea rostită cu blândețe îl făcu să se întoarcă. Oare cum era să nu-ți amintești cine sau ce ai fost? Să fii nevoit să te bazezi pe alții pentru a umple golurile? Pentru prima oară de când ea revenise în viața lui, Ryan își dădu seama cât de greu trebuia să-i fie.

Se abținu să se întindă după ea și, în loc de asta, își băgă mâinile în buzunarele din față ale blugilor.

- Nu. Am cumpărat casa asta cam acum patru ani.

- Ah!

Annie își trecu mâna de-a lungul păturii cu pătrate albastre de la picioarele patului. Bărbatul și-ar fi dorit să-l atingă pe el așa și nu reuși să-și reprime senzația pe care o avusese când pielea îi fusese cuprinsă de un val de căldură atunci când mâinile ei îl mângâiaseră mai devreme, în timpul zilei.

- Unde am locuit înainte?

- Am avut o casă în oraș. După ce... ai plecat... nu am suportat să stau acolo singur.

Asta era parțial adevărat. În realitate, nu fusese în stare să pună piciorul în nici una dintre camerele din casa aia fără să-și aducă aminte că ea fusese acolo, zâmbindu-i, făcând dragoste cu el. Să stea în casa aia fără ea aproape că îl omorâse.

- Ah, repetă ea. Trase adânc aer în piept, lăsă mâna în jos și coborî privirea spre picioare.

Nu se simțea confortabil să vorbească despre trecut. Iar el nu-și dorea ca ea să se simtă stânjenită. Ryan merge în baie, scoase prosoape din dulapul cu lenjerii și le puse pe blat. Când se întoarse în cameră, ea scotocea prin geantă.

Era trasă la față, și i se întinsese rimelul. Arăta ca și cum avea să ațipească din clipă în clipă.

- Cred că ar fi bine să te las să te odihnești.

- Ryan?

- Da? Se opri în cadrul ușii și privi înapoi.

- Îmi pare rău.

- Pentru ce?

- Pentru asta... pentru că te dau afară.

- Nu mă dai afară.

Ea clătină din cap.

- Ba da, o fac. Îmi pare rău pentru tot. Nu ar fi trebuit să vin în San Francisco. Nu am stat să mă gândesc cum avea să-i afecteze asta pe ceilalți. M-am gândit numai la mine. Te-am tras și pe tine în coșmarul ăsta.

Juliei și lui Reed le-am provocat doar confuzie și dureri de cap. Iar acum le-am pus în pericol și pe Simone, și pe Shannon.

- Tu nu ai greșit cu nimic, o contrazise el cu blândețe.

- Ba da. Mi-am spus că trebuie să aflu adevărul. Acum... Își ridică brațele, le coborî înfrântă și se lăsă pe marginea patului. Acum, acum nu mai știu sigur ce vreau să știu. Poate ar fi mai bine dacă mi-aș face bagajele și aș pleca.

Lui Ryan i se puse un nod în gât. Se simți cuprins de panică. Nu ar fi putut supraviețui dacă l-ar părăsi acum. Fusesse distrus când o pierduse prima oară, dar ar muri să o piardă a doua oară.

Îngenunche în fața ei, conștient că, dacă o atingea, nu avea să se poată opri. Dar avea nevoie de conexiunea asta, avea nevoie ca ea să știe cât de mult însemna pentru el. Cu degetele tremurânde, îi strânse mâna pe care o ținea în poală.

- Nu poți să pleci acum.

Ochii ei erau plin de neliniște și de remușcare. Tristețea pe care o văzu acolo îi făcu pieptul să se contracte în mod dureros. Își dorea să o poată cuprinde în brațe și s-o tragă aproape, să alunge durerea pe care o simțeau amândoi.

- Nu poți să-mi spui că îți dorești așa ceva, îi șopti ea.

- Nu, nu vreau mizeria asta. Dar, într-un mod nebunesc, asta te-a adus înapoi la noi. Nu aș schimba acest lucru pentru nimic în lume. Ceea ce îmi doresc eu e să te văd iarăși zâmbind, să găsec o cale să fac lucrurile mai ușoare pentru noi toți. Dacă pleci de lângă mine și de lângă copiii, acest lucru nu va mai fi posibil. Nu va face decât să înrăutățească situația.

Annie închise ochii.

- Știu.

Vocea ei răgușită îl dădu gata. Se închipuia împingând-o pe pat, scoțându-i hainele, cufundându-se în interiorul ei, alungându-i toate grijile. Își dorea asta atât de tare, încât abia mai putea respira.

Ușor, își desprinsese mâna dintr-a lui și și-o trecu prin păr.

- Sunt doar obosită și nu gândesc limpede. Am nevoie să mă odihnesc.

Ryan nu voia să rupă legătura asta, dar ea o făcuse deja, ridică iarăși barierele alea și-l bloca afară. De ce nu reușea să înțeleagă ce era în mintea ei? De ce nu reușea să-și dea scama ce gândea? Întotdeauna putuse face asta cu ea. Nu voia să recunoască faptul că ea se schimbase, dar asta era adevărul. Erau atât de multe lucruri diferite față de ce-și amintea el.

Se ridică fără nici o tragere de inimă.

- Bine. Ne vedem mâine-dimineată.

- Mersi.

Când văzu că nu se mișcă, ea îi zâmbi. Nu era un zâmbet seducător, special pentru el, ci o strămbătură forțată și incomodă a buzelor ei atrăgătoare, ceea ce-i dădu de înțeles că era vremea să plece.

Ryan închise ușa dormitorului în urma lui, apoi se sprijini de clanță. Rămăsese singur în holul gol, închise ochii și-și rezemă capul de ușă. Tot ce își dorise el vreodată se afla în camera aia, dar nu știa cum să procedeze. Făcea numai mișcări greșite. Fiecare pas al lui părea să o îndepărteze mai tare în loc s-o apropie. Oare se mințea singur crezând că avea să o poată recuceri vreodată?

Spera al naibii de tare că nu avea să fie așa. Pentru că era sigur că nu ar mai putea trăi dacă ar fi s-o piardă iarăși.

capitolul 14

La auzul bușiturii, Simone se ridică în capul oaselor în pat.

Zgomot de sticlă spartă. De undeva de jos. Umbla cineva prin casă.

Dădu așternuturile la o parte, se întinse după băta de baseball pe care o ținea sub pat, apoi deschise ușa

dormitorului cât de încet putu. În hol nu era nici o mișcare. Singura lumină aprinsă venea de la un bec din baie. Pași în liniște pe podeaua din lemn masiv și împinse ușa de la camera lui Shannon. Fiica ei dormea pe burtă, cu mâinile deasupra capului, cufundată în lumea viselor.

Inima începu să îi bată cu putere când se îndreptă spre scări. Mai avea două trepte până jos, când lemnul scârțâi, iar ea îngheță locului. Din bucătărie auzi zgomotul de sticlă spartă hârșăit pe podea. Înghiți cu dificultate, ridică bâta deasupra umărului și înaintă tiptil spre bucătărie. Steve îi spusese întordeauna să-și ia o armă. Ea îi replicase că era o idee prostească. Dar acum... acum își dorea să-l fi ascultat. Avea un metru cincizeci și opt și, în plus, deși se pricepea să lovească cu bâta, împotriva unui intrus bâta ei de doi bani era o nimica toată. Spera doar să apuce să dea o lovitură zdravănă care să-l sperie pe nenorocit și să-l pună pe fugă înainte să se întâmple ceva rău.

- La naiba!

La auzul vocii, încremeni dincolo de ușa de la bucătărie. Rahat, ar fi trebuit să sune la poliție. Ce naiba făcea încercând să rezolve asta singură?

Se dădu un pas înapoi exact în clipa în care ușa se deschise. Fără să stea pe gânduri, coborî bâta și lovi.

Se auzi un vaiet înfundat, urmat de zgomotul unui trup căzut la podea. Tare. Cu un puseu de adrenalină, năvăli în bucătărie și înălță iarăși bâta, gata să lovească din nou. Mitch ridică o mână să o oprească.

- La naiba, nu mă lovi iar cu chestia aia.

- Mitch?

- Cine dracu' credeai că e? Stătea într-o poziție ciudată, cu partea de sus a trupului răsucită și sprijinită într-un unghi nefiresc de insula de bucătărie, ținându-se cu mâna de burtă. Zâna Măseluță? La dracu', femeie, cred că mi-ai rupt o coastă.

Lăsă bâta din mână. „Rahat. Mitch.“ Lemnul se izbi de podea. Merse la Mitch, se lăsă în genunchi și-i ridică fața spre ea.

- Ce cauți în bucătăria mea?

- Îmi era foame. Niciodată nu mă satur cu mâncare chinezească și mereu mi se face foame în miez de noapte.

Mâncarea chinezească la pachet. Biroul lui Ryan. Kate îl rugase pe Mitch să stea cu ea și cu Shannon în seara aia, fiindcă își făcea griji pentru ei. Fusese atât de speriată când se trezise, încât uitase tot.

- O, Doamne. Îmi pare rău, rosti ajutându-l să se ridice în capul oaselor. Cât de nasol e?

- Destul de nasol. Dar mândria îmi este mai rănită decât corpul. Tocmai am fost bătut de o fată.

Îi ardea de glume. Nu avea cum să-l doară prea tare. Simone se mai liniști.

- Am auzit zgomot de sticlă spartă. Am crezut că a intrat cineva.

În lumina slabă din bucătărie, zări răsărind pe fața lui o grimasă de iritare.

- Da, eu eram ăla. În încercarea mea de a lua o bere din fundul frigiderului, am scăpat o carafă de limonadă.

- Tu...

Simone se lăsă pe călcâie și începu să râdă.

- Acum râzi de mine? Minunat! O lovitură sub centură.

- Nu râd pe seama ta, rosti ea chicotind. E din cauza situației ăsteia. A tot ce se întâmplă. Toată treaba asta e nebunie curată.

- Mie-mi spui? Și, oricum, ce dracu' ai căutat să vii aici când ai auzit un zgomot suspect? Noi doi trebuie să purtăm o discuție despre cum ar fi să nu te porți precum fătucă prostituată, victimă sigură, din filmele de groază.

Simone se uită urât la el.

- Și dacă tot ne ocupăm de asta, o să discutăm și despre apucăturile tale de om al cavernelor.

Mitch își trecu mâna peste coaste.

- La naiba, dar ai lovit tare.

- Stai, lasă-mă să mă uit un pic.

Femeia își duse mâinile spre tivul cămășii, dar el i le împinse la o parte.

- Acum oi fi și doctor. În nici un caz.

- Nu-ți fac nimic rău.

- Ai făcut-o deja.

Se trase într-o parte ca să nu-l mai poată atinge.

- Te comporti ca un țânc. Lasă-mă doar să mă uit.

Se feri din nou de mâinile ei.

- Mitch.

- Simone, replică la rândul lui, fixând-o cu privirea.

Dinspre cămară venea suficientă lumină încât să-i observe privirea intensă.

- De ce nu mă lași să te ating?

- Pentru că ai spus că nu e o idee bună. Iubito, astea sunt regulile tale.

- Nu...

- Înțelegi? Da. Pricep. Dă-mi voie să-ți explic. Își trecu mâna prin păr. Dacă mă atingi, o să te ating și eu, ce zici de asta?

- Ah. Simți că-i arde pielea. Îi incremeniră mâinile pe genunchi. În timp ce se priveau, temperatura din încăperea păru a crește cu zece grade. Scânteile dintre ei erau evidente.

De ce se simțea așa atrasă de el? Era ceva dincolo de faptul că arăta bine. Dincolo de simțul prostesc al umorului. Era altceva. Ceva pentru care nu era încă pregătită. Trecură câteva secunde bune până ce el își luă ochii de la ea, apoi se ridică mărâind de pe podea. Era un tip înalt, cu mușchi bine conturați.

- Da, știi, o să mă apuc să curăț mizeria pe care am făcut-o.

Se ridică și se întinse după el.

- Mitch...

El îi prinse încheietura cu o repeziciune pe care nu o anticipase. Degetele îi ardeau pielea. Se întoarse apoi cu fața către ea, lăsând-o să-i citească dorința din privire. Aceeași dorință radia și din toți porii ei, electrizându-i pielea ca și cum tot corpul i-ar fi fost brăzdat de curent electric.

- Bine, domnișoară consilier, uite cum stă treaba. Sunt nebun după tine. Într-un fel cum n-am mai fost nebun după nimeni altcineva. Niciodată. Îmi dau seama că o reprezinți pe sora mea. Îmi dau seama că pentru tine sunt o sursă de conflicte de interese. Dar, dacă mă atingi iar, o să uit cu desăvârșire de etica ta enervantă și o să sar pe tine chiar aici. Fără să am nevoie de medicamente pentru disfuncții erectile. Și, crede-mă când îți spun, îți va plăcea. Amândurora ne va plăcea.

Simone simți că se înecă. Dorința pusese stăpânire pe trupul ei. O dorință pe care nu o mai simțise de ani buni. Viața pe care și-o construise cu atenție de la moartea lui Steve păra să planeze pe marginea prăpastiei.

- Mitch...

Văzu cum pe fața lui tresări un mușchi.

- Da?

- Sărută-mă înainte să apuc să mă împotrivesc.

Gura i se lipi de a ei înainte ca măcar să-l audă mișcându-se.

Apa picura pe pielea lui Kate. Clăbucul aluneca în cadă, la picioarele ei. Închise ochii și inspiră mireasma proaspătă, curată și dulce, aceeași pe care o emana și pielea lui Ryan și pe care o adulmecase în seara precedentă când își lipise trupul muscular de al ei. Își ridică fața spre jetul fierbinte din baia camerei pentru oaspeți. După o noapte în care nu reușise să doarmă deloc, se simțea chiar mai extenuată decât în ziua precedentă. Oare dormise și el recent în patul ăla? Era sigură că îi putea simți mirosul pe pernă, aroma lui împregnată pe așternuturi.

Își simți mușchii abdomenului încordându-i-se la atingerea săpunului care-i aluneca pe piele, pe pânțele, și-și închipui că și mâinile lui făceau același lucru... Și buzele... Simți o împunsătură între picioare. Fu cuprinsă de un val de căldură până în centrul ființei ei.

Îi spusese că o dorea, că murea de nerăbdare să o atingă. Dar asta fusese înainte să descopere informațiile

de la sanatoriu, înainte ca el să-și dea seama despre ce era toată treaba asta. De atunci, fusese blând și grijuliu, dar oarecum retras. Ca și cum s-ar fi temut că s-ar putea apropia prea mult.

Își curăță spuma de pe săni, iar atingerea asta îi împăștie fiori de pasiune în tot trupul.

Dintr-un motiv neînțeles, nu voia ca el să se înde-parteze. Nu-și dorea decât să se bucure, cum făcuse mai devreme, de atingerea mâinilor lui, de gura aceea senzuală care să o devoreze pe a ei și să îl simtă înăuntrul ei. Împunsătura de mai devreme deveni și mai arzătoare pe măsură ce și-l închipuia la duș alături de ea și își imagina că-i urinărea liniile ferme ale trupului cu degetele. Cu limba.

Iar el la capătul holului. Nu trebuia decât meargă la el, să-i ceară s-o atingă. Tremurând de dorință, se sprijini cu ambele mâini de peretele de faianță al cabinei de duș și începu să tragă adânc aer în piept. În definitiv, încă era soțul ei, nu? Nu cerea prea mult.

Bunul-simț îi temperă însă focul pasiunii. Da, era soțul ei, dar nu-l cunoștea. Cel puțin, nu în privințele care contau. Nu știa decât că era atrasă nebunește de un bărbat pe care abia îl cunoștea. Că aveau o legătură incredibilă pe care nu o înțelegea. Că îl dorea cu o pasiune pe care nu o mai simțise vreodată. Oare o partidă de sex sălbatic avea să-i rezolve o parte dintre probleme? Oare avea s-o facă să-și amintească de viața care acum îi părea străină? Putea s-o ajute să înțeleagă mai bine ce se întâmplase? Avea să-l determine pe el s-o perceapă drept Kate?

Asta era întrebarea cea mai importantă.

Nu scăpase din vedere că el evita să îi spună așa, că se ferea să i se adreseze pe nume. Știa că, atunci când o privea, o vedea pe Annie, nu pe femeia care devenise acum. Oare sexul ar schimba asta?

Probabil că nu. Dar, vai, ar fi o plăcere. Și i-ar stinge focul care o măcina atât de tare acum și de fiecare dată când se afla în preajma lui.

Bătaia surdă ce se auzi în ușa băii o făcu să se dezmeticească. Opri apa și-și trecu mâinile șovăielnice prin păr, storcând apa, care se scurse de-a lungul trupului ei.

-Ăă... o clipă.

-Cafeaua e făcută, zise Ryan de dincolo de ușa închisă. Iar micul dejun e aproape gata.

Era chiar de partea cealaltă a ușii, în dormitorul ei. Trebuia doar să deschie, iar el putea să fie cu ea aici, chiar acum. Îi citise gândurile?

Tremurând, ieși de sub duș, înșfăcă un prosop alb flaușat de pe suport și și-l înfășură în jurul trupului. Simți cum o furnică sânii și cum i se acumulează căldura în abdomen. Inspiră prelung și se forță să se relaxeze.

-Bine. Ăă... cobor imediat.

-Ai nevoie de ceva?

„Da. De tine. Acum.“

Își înghiți însă vorbele înainte să apuce să-i scape printre buze.

-Ăă, nu. Sunt în regulă.

-Bine. Să nu întârzii mult.

Când nu mai auzi zgomotul făcut de pașii lui, Kate se așeză pe capacul lăsat al toaletei. O femeie deșteaptă ar fi recunoscut că era îndrăgostită până peste cap și ar fi fugit din casa asta mâncând pământul. Dar, bineînțeles, ea nu avea să facă așa ceva. Ea avea să rămână aici și să sufere până când avea să-și potolească dorințele astea nebunești.

Sau până când avea să sară pe el. În orice caz, era pierdută.

Alungă acest gând și își trase pe ea o pereche de blugi și un tricou. Își dădu cu mascara în speranța că așa avea să-și poată ascunde privirea aceea obosită și se rușă cu o culoare pală. Când se văzu în oglindă, nu putu decât să se încrunte. Părul des și ondulat era ud, dar nu avea chef să stea să îl usuce. Avea nevoie de cafea și de o doză mare de realitate mai mult decât de un păr uscat.

Se duse spre bucătărie și îl zări pe Ryan stând lângă plită, cu spatele la ea. În timp ce-l privea, flacăra de mai devreme se reaprinse iarăși înăuntrul ei, iar căldura îi invadă venele. Ryan era în picioarele goale și purta haine lejere - niște blugi spălăciți și un tricou albastru-dechis mulat în mod seducător pe umerii lați și puternici. De la duș, părul lui blond era încă umed la vârfuri, iar degetele ei erau mai mult decât dornice să se afunde în el așa cum făcuseră ieri.

O, Doamne! Dacă nu reușea cumva să-și controleze dorința asta sălbatică, avea să dea de belele.

Își dresă glasul și intră în încăpere.

-Miroase bine. Nu am știut că ai gătit.

La auzul vocii ei, Ryan se întoarse și, atunci, în spațiul dintre ei, săriră scântei. Din felul în care ochii lui se întunecară, Kate știu că și el simțea aceeași dorință ca ea.

Își luă însă repede privirea de la ea, dar nu înainte ca ea să simtă iarăși furnicăturile acelea în zona sânilor.

-Cafeaua e acolo, zise el și îi făcu semn cu spatula pe care o ținea în mână.

Ea își turnă o ceașcă de cafea fierbinte și inspiră adânc aroma ademenitoare. Spera ca asta să-i potolească dorința de nesuportat dinăuntrul ființei sale. Dar ceva îi spunea că pofta asta se putea astâmpăra doar într-un singur fel.

Se întoarse, se sprijini de blat și-l privi pe deasupra câinii. Doamne, ce sexy era. Se înfioră pentru a nu știu câta oară că ea fusese în stare să pună mâna pe un tip ca Ryan Harrison. Umerii ăia, talia conică, posteriorul acela ferm... Nu putea să-și ia ochii de la el. Ieri îi simțise trupul lipit de al ei. Se înfruptase din gura lui. Dacă n-ar fi fost întrerupți, ar fi ajuns să cunoască cum se simte la atingere și cum arată fiecare centimetru al trupului său.

Avea senzația că prin vene îi curgea foc și că i se acumula totul în vîntre.

Își pierdea mințile. Trebuia să-și aducă aminte ce anume era important. Să afle răspunsuri. Nu sexul sălbatic, pasional, pornografic cu bărbatul din fața ei.

Își dresese glasul. Sorbi iarăși din cafea.

- E mirunată.

Ryan opri focul, se întoarse și se așeză în fața ei. Kate privi în sus uimită și confuză când îl văzu trăgându-i cana din mână. Ceva întunecat persista în ochii lui. Ceva primejdios și... o, da... ceva excitant.

Ryan îi strecură o mână pe după ceafă, o trase aproape de el și-i acoperi gura cu a lui.

Ea simți că aproape îi fuge pământul de sub picioare. Își întipse degetele în cămașa lui și se prinse cu toată puterea. Își întredeschise gura, primind-o pe a lui, sorbindu-i limba, strecurându-și-o peste a lui, răspunzând acelei sărutări cu toată ființa ei.

„Da, da, o, în sfârșit, da.”

El avea gust de mentă și de cafea, mirosea precum săpunul cu care se spălase și ea și îi dădea senzația că ajunsese în rai. Își vârî degetele în părul lui și apoi le strânse pumn, în timp ce gura ei lacomă o sorbea cu sălbăticie pe a lui. Sângele i se infierhântă și mai tare când Ryan își strecură mâinile în jos spre talia ei, apropiind-o și mai mult de el. Când șoldurile li se lipiră, Kate îi simți bărbăția, deja tare, fierbinte și atât de infometată după ea.

- Nu am putut să dorm azi-noapte, îi murmură printre buze, cu o mână înclinându-i capul ca s-o poată săruta și mai adânc, în vreme ce cu cealaltă îi ridica bluza pentru a-i putea atinge un sân. O strânse destul de tare încât s-o facă să icnească. Dar nu de durere. De plăcere. O, câtă plăcere... Nu am putut decât să mă gândesc că tu stăteai în patul ală, goală. Am avut erecție toată noaptea.

- Da? reuși ea să îngaieme.

Vestea asta îi dădu fiori. O excită. O făcu să se ude de nerăbdare. Îl sărută și mai apăsător.

- Da, gemu Ryan, sărutându-l iar și iar.

Își luă mâna de pe gâtul ei și, folosindu-se de ambele mâini, îi ridică tricoul peste sani. Apoi se trase în spate ca să-i privească sfârcurile întărite. Gemu din nou, iar sunetul acesta îi provocă lui Kate o contracție în zona inghinală.

- Ești așa frumoasă, îi șopti Ryan. Fierbințeala îi radie în tot abdomenul când el îi cuprinse un sân cu mâna, își coborî capul și-și trecu limba peste sfârcul ei.

Fiori de plăcere îi invadară pelvisul. Își lăsă capul pe spate, își băgă mâinile în părul lui, se sprijini de dulap și gemu încet și prelung pe măsură ce el o lingea iar și iar, îi atinse ușor sfârcul cu limba, apoi îl cuprinse cu gura și în final îl supse.

Dacă o atingea între picioare, știa că avea să explodeze. Fiecare terminație nervoasă a trupului ei se trezise la viață și luase foc. Își apăsă șoldurile de ale lui și simți cum penisul îi crește și mai tare în pantaloni.

- Ryan, reuși să rostească în timp ce el se muta la celălalt sân. Se lovi cu cotul de un castron. Auzi ceva spărgându-se la picioarele ei. Ea nu se putea gândi însă decât la un singur lucru. Am nevoie de tine.

Bărbatul își înălță capul. Avea părul ciufulit de degetele ei, iar ochii aceia atât de familiari sclipeau, transmitând aceeași dorință care o măcina și pe ea.

O trase de lângă dulap, o întoarse spre scări și îi puse mâinile pe șolduri, împingând-o înapoi.

- Vino cu mine în pat.

- Da. Da, suspină ea, aplecându-și gura spre a lui și înfășurându-și brațele în jurul gâtului său.

Ryan se lipi de ea. Își încolăci brațele în jurul taliei ei și o ridică de la pământ. Era aproape, dar nu suficient de aproape. Kate își împleti limba cu a lui în timp ce încercă să-l cuprindă cu tot trupul.

Ușa principală se deschise, și din hol răsunară voci. Kate încremeni în brațele lui Ryan. Bărbatul înmărmuri lângă treptele scării. Din partea din față a casei se auzi ecoul râsului Juliei.

Ryan își strânse mai tare brațele în jurul taliei ei și-și lăsă capul pe umărul ei. Din piept îi răsună un suspin strangulat, care-i făcu lui Kate tot trupul să vibreze.

Deși se strădui să se abțină, o pufni râsul.

- Nu e deloc amuzant, mormăi Ryan în timp ce o cobora cu picioarele pe podea.

- Știu. Îmi pare rău.

Se lovi cu spatele de perete.

- Cred că părinții tăi au un radar care depistează erecțiile. De fiecare dată când sunt excitat, apar și ei.

Chicoteala se transformă acum în hohote de râs.

- Nici asta nu e deloc amuzant, comentă el cu gura lipită de umărul ei.

- Închipuiește-ți cam cât de rău ar fi fost dacă am fi ajuns deja sus.

- Sus pot să încui ușa. Se îndepărtă și o privi. Dar nu era furios, supărat sau frustrat ca data trecută când fuseseră întrerupți. Ochii îi sclipeau de amuzament. Amuzament ce o făcu pe Kate să simtă un junghi în piept. Unde mi-a fost capul? Ar fi trebuit să încui ușa principală.

Kate râse din nou și-și trecu degetele prin părul mătăsos de la ceafa lui. Era oare același bărbat care, cu doar câteva zile în urmă, tunase și fulgerase? Nu-i venea să creadă cât se schimbaseră. Își dădu seama că ei i se datora schimbarea asta. Datorită ei, ridurile din jurul ochilor lui se mai estompaseră. Datorită ei, părea... aproape fericit.

Conștientizarea acestui lucru îi trimise semnale de avertizare către creier. Dar, înainte să apuce să le analizeze, Reed năvăli în bucătărie.

- Mama!

Se eliberă repede din brațele lui Ryan, se lăsă în genunchi și-și îmbrățișă îndelung fiul.

Ryan se duse în spatele dulapului să ascundă, știa ea, ceea ce încă era o erecție destul de mare. Tot ei i se datora și asta, își dădu Kate seama, simțind fiori fierbinți de necontrolat în abdomen. Se uită peste capul lui Reed și-l văzu pe Ryan privindu-i. Atunci, inima ei, care abia

începuse să se deschidă în fața lui, îi sări cu putere din piept când recunoscuse emoția care inundase ochii aceia albaștri fermecători ai lui.

Iubire. Pentru un fiu pe care nu-l cunoscuse. Pentru o soție care nu era ea.

Simți un gol în stomac și fu năpădită de frică atunci când își dădu seama că valvătaia dintre ei era doar atracție fizică. Niciodată nu avea să mai fie femeia pe care și-o amintea el. Se îndrăgostea de el cu mare viteză, dar nu credea că avea să facă față momentului când el avea să conștientizeze asta la rândul lui.

Julia veni din hol, toată numai zâmbet. Când o zări pe Kate în bucătărie, se întunecă la față.

Camera fu invadată de tensiune, o încordare pe care Kate nu știa cum s-o împrăști. Indiferent de ce se întâmplase între ea și Ryan, era de datoria ei să fie alături de fiica ei.

Kate se ridică ușor și-l luă în brațe pe Reed, sprijinindu-l pe un șold.

- Bună dimineața, Julia.

- Ea ce caută aici? întrebă Julia fixându-l pe Ryan.

- Ea, rosti Ryan cu fermitate, urmează să mănânce.

Și la fel o să faci și tu. Fugi și spală-te.

Julia își miji privirea și se uită când la tatăl ei, când la Kate.

- Nu mi-e foame.

Kate înțelese la ce se gândea copila - și nu era departe de adevăr. Era de-ajuns o singură privire pentru a înțelege ce se întâmplase. Părul lui Kate era cam ciufulit, iar rujul șters. Julia era un copil deștept. Cu siguranță, îl mai văzuse pe tatăl ei și cu alte femei.

Neliniștea, remușcarea și teama se cuibăriră iarăși în sufletul lui Kate, făcând-o să respire anevoios.

- Domnișorico, chiar nu-mi pasă dacă ți-e foame sau nu, ripostă Ryan. Urmează să mâncăm, așa că mergi și spală-te.

Kate se uită la el și-i văzu furia din privire. Și simți nevoia de a-i lua apărarea Juliei. Dar, până să reacționeze ea, ochii fetei se umplură de lacrimi și o zbughi spre scări.

- Ryan, zise Kate în liniștea care se așternuse, nu fi supărat pe ea.

- Nu o să îi permit să te trateze ca și cum ai fi...

- Bună, draga mea. Mama lui Kate se ivi de după colț cu fața zâmbitoare, fără să observe tensiunea din bucătărie. Tatăl lui Kate o urmă îndeaproape. Nu ne așteptam să te vedem așa devreme.

O, la dracu'. Părinții ei. Kate intră în panică și încercă să-și aranjeze părul răvășit cu brațul cu care nu-l ținea pe Reed.

- Păi, aăă...

Se uită spre Ryan după ajutor, dar el nu făcu decât să-și plece capul și să rânjească, de parcă ar fi vrut să spună „Te-au prins”.

Halal ajutor mai era și el. Kate se uită spre el, apoi își întoarse iar privirea spre mama ei. La naiba, ce era să-i spună?

- Avem ceva de făcut în dimineața asta, spuse Ryan către părinții ei, salvând-o exact când crezuse că o lăsase să se descurce singură. Există vreo șansă să mai stați cu copiii și astăzi?

Roger se așeză pe un scaun înalt de lângă bar. Întinse mâna după un ciorchine de strugure aflat într-un bol.

- Sigur. În după-amiaza asta joacă Giants. Copiilor le place. Vreți să mergeți și voi?

- Nu cred că o să avem timp, răspunse Ryan, dar oricum mulțumim.

Înainte să apuce Kate să se gândească prea mult la ce avea Ryan de gând, sus se auzi o ușă trântindu-se cu zgomot. Kate îl văzu pe Ryan ridicând ochii spre tavan și observă cum frustrarea puse stăpânire pe trăsăturile lui frumoase. Sentimentul de vină cu care Kate ajunsese să se obișnuiască în ultimele zile luară proporții.

- Ar trebui să merg să vorbesc cu ea.

- Lasă-mă pe mine.

Se întinse și o strânse de braț. Căldura se împrăștie din punctul acela și-i ajunse direct la inimă.

- Haide, Reed, zise Kathy, întinzându-și brațele înspre fiul lui Kate în vrenie ce Ryan dispăru pe scările

din spate. Hai s-o ajutăm pe mama ta să termine micul dejun. Dumnezeuule, ce s-a întâmplat cu ouăle astea?

Kate aruncă doar o privire care-i confirmă cea mai mare temere. Castronul pe care-l lovise cu cotul stătea răsturnat în mijlocul unei imense grămezi vâscoase de ouă crude, sparte.

Închise ochii. Și-ar fi dorit din tot sufletul să poată pur și simplu să dispară. Știa însă că nu avea cum. Nu numai că viața ei era un dezastru, dar, pe deasupra, fiica ei o ura, părinții ei mai că o prinseseră făcând sex cu Ryan și, colac peste pupăză, era destul de sigură că începea să se îndrăgostească până peste cap de bărbatul ăsta.

Lucrurile luau o turnură care, se temea ea, nu avea să aducă decât suferință pentru ei toți.

În timp ce urca treptele, Ryan își frecă pieptul cu mâna. Când o auzise pe Annie spunând că avea nevoie de el, i se tăiase răsufierea. Dar, când o văzuse ținându-l în brațe pe fiul lui și observase dragostea care radia între cei doi, pur și simplu se topise.

Își voia familia înapoi. Voia să recapete fericirea care le lipsise atât de mult. Dar, mai presus de toate, o voia în viața lui pentru totdeauna. Își dorea să o vadă su-râzând în fiecare dimineață și să se cuibărească în pat cu ea, cu Reed și Julia, tânjea să-l privească cu ochii aceia verzi inundați de pasiune și să se concentreze doar asupra lui, la fel cum se întâmplase în bucătărie. Și își dorea să-i spună iar și iar că avea nevoie de el. Că îl dorea. Că îl iubea la fel cum o iubea el pe ea. Nu-i păsa că nu-și mai amintea ce avuseseră odinioară. Ce se întâmpla acum între ei... era mai pasional decât tot ce trăiseră înainte.

Se opri în fața camerei Juliei, să se adune. Când fu sigur că nu avea să se facă de râs, bătă încetșor la ușă.

Nu răspunse, dar știa că era înăuntru. Ryan răsuci mânerul și deschise ușa împingând-o cu umărul.

Stătea pe scaunul de lângă fereastră, sprijinită de pereți, privind copacii din grădina din spate. Avea brațele încrucișate, fruntea încruntată de furie și ochii atât de plini de durere și de amărăciune, încât, pentru o clipă, Ryan nu știa ce să spună sau să facă. După moartea lui Annie, ea fusese sprijinul lui. Fusese singura ființă care-l făcuse să-și dorească să meargă mai departe. Îl dorea să știe că, în timp ce el se simțea de parcă i-ar fi fost oferită o a doua șansă, ea suferea.

Se apropie încet de ea.

- Vrei să vorbim despre asta sau vrei doar să rămâi furioasă?

- Vreau să rămân furioasă.

- Ei bine, eu vreau să vorbim.

Fata continuă să se uite pe fereastră.

- Nu-mi place de ea.

- Încă nu i-ai dat nici o șansă.

- Nu vreau să-i dau o șansă. Știu deja că nu o plac.

Ryan își masă fruntea.

- Julia, nu știu ce să fac să-ți fie mai ușor. Trebuie să încerci. Știu că e greu, dar măcar trebuie să încerci. Noi, ceilalți, ne străduim.

Copila îl fixă cu privirea. Ochii ei, ca niște giuvaie-re de un verde-închis, exact ca ai mamei ei, erau plini de lacrimi.

- Nu vreau să mă străduiesc. Nu vreau să încerc să o cunosc. S-a schimbat. Tu de ce nu vezi asta?

- În adâncul ei, e aceeași. Trebuie să-i dai o șansă să-ți demonstreze.

- Te duce de nas, nu vezi? Nu va face decât să strice totul. Julia sări în picioare. Nu te iubește, nu ne iubește pe nici unul și, când își va da seama de asta, o să plece din nou!

- Nu, nu va pleca, spuse el cu blândețe, urând ideea că fata trebuia să treacă prin așa ceva.

- Ba da, va pleca! Și de data asta va fi alegerea ei. Nu va fi un accident. Lacrimile îi șiroiau pe fețișoară. Își șterse obrazul. Nu vreau să se întâmple din nou. Nu vreau să ni se întâmple iarăși asta!

- Of, iubito. O trase aproape de el și-și înfășură brațele în jurul ei, chiar dacă ea se împotrivi. Nu o să se întâmple asta, îți promit.

Dar cum putea să fie sigur? Aseară, Annie îi mărturisise că îi venea să plece, să uite de toată tărășenia asta. Dacă ea nu voia, el nu putea s-o facă să rămână. Dar nici n-avea de gând s-o lase să plece fără să se lupte pentru ea. Nu după cele întâmplate în dimineața asta.

Când copila încetă să se mai împotrivească, Ryan se dădu în spate și-i șterse lacrimile de pe obraji.

- Te iubesc, Julia. Nu o să permit să suferi din nou. Îți promit.

Fata își strecură mâinile pe după gâtul lui și-și odihni capul pe umărul lui.

- De ce trebuie să ieși cu ea? De ce nu puteți fi doar prieteni?

- Pentru că o iubesc, draga mea, îi șopti în păr. Pentru că o iubesc de foarte mult timp, încă de dinainte de a te naște tu. Dragostea nu dispare doar pentru că există cineva care spune că așa ar trebui. Nu dispare pentru că trece timpul. Dragostea e mereu acolo.

- Dar tu n-o iubești pe ea. Tu o iubești pe mama.

Ryan se lăsă pe spate să o privească. Semăna atât de mult cu mama ei. Aceiași ochi, aceeași bărbie. Aceeași gropiță haiosă în obraz. Aceeași fire încăpățanată. Cu blândețe, îi dădu cu degetele la o parte o șuviță de păr.

- Ea e mama, iubito.

Copila îl trase din nou aproape de ea și-și ascunse fața la pieptul lui.

- Te rog, Julia. Abia își mai putea reține lacrimile. Te rog, de dragul meu. Vreau ca măcar să te străduiești. Divergențele astea mă omoară.

Își trase nasul și-și șterse ochii, agățându-se de el ca și cum ar fi fost salvarea ei. Rămase tăcută prea mult timp, iar el nu știa ce să facă sau ce să spună. Trebuiau să treacă peste asta. Trebuia.

- Bine, rosti ea în cele din urmă. O să încerc, dar nu pentru ea. Doar de dragul tău.

Nu era răspunsul pe care și-ar fi dorit să-l audă, dar era și asta un început. Și era mai mult decât avusese cu o zi în urmă.

Când se trase înapoi, îi șterse încă o dată obrazii brăzdați de lacrimi. Ea era totul pentru el, dar nici măcar de dragul ei nu putea să înceteze s-o iubească pe singura femeie pe care o dorise vreodată în viața lui.

- Mulțumesc, Julia. Îi dădu părul la o parte de pe față. Suntem în regulă acum?

- Da, cred că da.

Mînța. Putea să citească asta în ochii ei. Dar voia s-o creadă, avea nevoie de asta ca să n-o ia razna.

- Bun. Ryan se ridică și-o apucă de mână. Hai-de. Mor de foame. Trebuie să mergem jos înainte să mănânce bunicul tot. Știi cât de mult îi plac ouăle și clătitele.

Julia îl urmă afară din cameră și, în timp ce se îndrepta spre răsetele ce răsunau din bucătărie, pentru prima dată după multe luni - după ani buni -, Ryan simți că gheața dinăuntru lui începea să se topească. Pentru prima dată în viață, exista speranță.

Nori amenințători, aducători de ploaie, pluteau deasupra orașului. O ceață subțire se așternuse deasupra pământului, în vreme ce o adiere blândă foșnea frunzele copacilor. Dacă vremea era un semn a ceea ce îi aștepta, atunci Kate nu mai era așa sigură că voia să-și continue investigațiile.

Începuseră mai târziu decât sperase ea. După ce-i adusese laptopul ei vechi și geanta din pod, unde le depozitase după accident, Ryan dispăruse o oră să se ocupe de o situație care intervenise la serviciu. Faptul că-și văzuse lucrurile vechi nu-i fusese în vreun fel de folos, dar nici nu se așteptase la prea multe. Totuși, era ciudat să se uite la ceva care-i aparținuse cândva. Și să nu simtă nimic.

Alungă melancolia care pusese stăpânire pe ea și, la insistențele lui Ryan, aranjă la redacție să își ia câteva zile libere. Secretara lui Tom nu păruse încântată

să transmită mai departe cererea ei, dar Kate nu se simțea în stare să se certe cu Ryan pe tema asta. Cel puțin nu înainte să descopere cine anume de la editură era implicat în dispariția ei.

În vreme ce Ryan conducea de-a lungul coastei, ea verifica adrese. Pe Harbor Drive, mașina sări peste o protuberanță menită să reducă viteza, iar ea țopâi în scaunul de piele. Jaguarul cel nou al lui Ryan, negru și sclipitor, ieșea în evidență aici ca un deget umflat, atât de diferit de furgonetele ruginite și de mașinile de familie uzate, parcate pe aleile de pe marginea acestei străzi dărăpănate.

În mașina elegantă, privindu-l dintr-o parte, își reaminti că era un bărbat de succes. Erau clipe în care uita că era faimos, bogat și cu prestigiu. Când erau doar ei doi, se comporta ca un om obișnuit. Nu trăia ca un tip care avea milioane și nu se comporta de parcă ar fi putut să te cumpere și să te vândă cât ai bate din palme. Dar existau și clipe în care-i zărea felul în care privea sau îl auzea vorbind la telefon cu un partener de afaceri și atunci își amintea cât de puternic era.

Cum era adevăratul Ryan Harrison? Rece și protocolar, ca prima oară când se întâlniseră, sau cald și plin de compasiune, așa cum se purtase cu ea în ultimele câteva zile?

Kate nu putea să nege atracția sexuală pe care o simțea de fiecare dată când era în apropierea ei și nici sentimentele inexplicabile pe care le nutrea pentru el, dar își punea la îndoială capacitatea de a gândi logic. Nu învățase nimic din propria experiență alături de Jake?

Îi răsuna în minte conversația pe care o purtase cu Ryan în seara precedentă. Îl cunoscuse pe Jake. Lucrase-ră împreună. Dincolo de ceea ce-i spusese, avea o vagă bănuială că nu fusese pe deplin sincer.

- Cred că asta e.

Vocea lui Ryan îi întrerupse visarea.

- E o ambarcațiune locuită.

Ryan viră mașina și întoarse spre locul de parcare.

- Se pare că nu-i nimeni acasă.
- Norocul nostru! exclamă ea încruntându-se.

Ryan deschise portiera.

- Haide! Să aruncăm o privire.

Puntea se balansă încet sub picioarele ei. În timp ce pășea, Kate își înfipse unghiile în palmă, înfrânându-și dorința de a se întoarce în fugă pe uscat.

- Care-i problema? o întrebă Ryan.

- Nu mă dau în vânt după bărci.

- De când?

Ryan dădu peste o găleată uitată pe punte.

- Dintotdeauna.

- Înainte nu te-a deranjat niciodată. Obișnuiai să petreci ore întregi pe barca noastră.

Kate se opri la ușa din față a ambarcațiunii.

- Ai o barcă?

- Am avut. Am vândut-o acum câțiva ani.

Ciudat. Nu se putea închipui să-și dorească vreodată să petreacă timp pe o astfel de mașinărie aducătoare de rău. Încă o dovadă a faptului că nu era femeia pe care și-o amintea el.

Ridică o mână și ciocăni la ușă. Cum nu răspunse nimeni, bătut din nou.

Ryan se întoarse și cercetă zona.

- Stai aici. Mă întorc imediat.

- Unde te duci?

- Verific ceva.

Fantastic. Ura să nu știe ce se petrecea. Și, mai mult decât orice, nu-i plăcea deloc să stea pe o barcă. Privi suprafața întunecată a apei verzi și simți cum i se întoarce stomacul pe dos. Nu putea să înțeleagă de ce și-ar dori cineva să locuiască pe o barcă.

Ușa din față se deschise brusc și fața lui Ryan apără în cadru. Kate se holbă la el.

- Ce faci?

- Haide! O trase încet înăuntru. Ușa din spate era descuiată.

- Ryan, asta e intrare prin efracție, rosti când ușa se închise în urma ei.

- Aseară nu ai avut nici o problemă cu asta.

- Aia era altceva. Aveam un scop. Asta e ca și cum... ca și cum am invada intimitatea cuiva.

Ryan chicoti și începu să meargă de-a lungul micului living.

- Nu începe cu muștrările de conștiință acum. Uită-te în jur! Vezi dacă-ți sare ceva în ochi. Eu verific nivelul de sus, zise el și dispăru pe scări.

Încruntându-se, Kate remarcă o cuvertură cu pătrate portocalii și maro aruncată pe spătarul unui fotoliu uzat și cu găuri în rezemătoarele pentru brațe. Pe o măsuță de cafea zgâriată, din stejar, erau împrăștiate reviste mondene. Pe o măsuță de la marginea canapelei se afla o cană goală de cafea.

Cercetă bucătăria de alături. Pe masă zăceau împrăștiate niște hârtii. Pe o farfurie de carton era un covrig pe jumătate mâncat.

În timp ce se îndrepta spre dulap, atinse cu degetele cafetiera. Încă era caldă. Beculețul roșu pâlâia, indicând că aparatul era încă în funcțiune. Janet Kelly fie plecase în grabă, fie nu se sinchisea că risca să-și incendieze umila locuință.

Kate răsfoi hârtiile de pe masă. Note de plată, chitanțe, o revistă de modă. Femeia avea o pasiune pentru cumpărături. Kate continuă să caute în speranța că avea să dea peste ceva care s-o lege pe Janet Kelly de coșmarul în care se transformase viața ei.

Nu îi sări nimic în ochi. Cercetă încă o dată încăperea. În partea cealaltă a bucătăriei era un ziar. Oftă, se îndreptă spre el și-l întoarse cu fața în sus.

Apoi trase aer în piept.

Prima pagină afișa o fotografie cu ea și Ryan, de la conferința de presă din ziua anterioară. Fotograful captase un moment în care ea răspundea la o întrebare, iar Ryan privea înspre ea. Părea fie surprins de ceva ce spusese ea, fie de-a dreptul impresionat. Chipul lui afișa o expresie blândă. Una care o trimitea cu gândul la felul în care o privise și ceva mai devreme. Dar nu imaginea

fu cea care o făcu să se holbeze, ci cercul roșu desenat cu markerul în jurul feței ei.

Scârțâitul podelei la etajul superior îi atrase atenția. Apucă ziarul și urcă treptele.

La etajul de sus era un dormitor mare împărțit într-o zonă de dormit și una de lucru. De-a lungul unui perete erau amplasate un birou și un calculator. Peste tot erau împrăștiate hârtii. De sus atârna o lustră.

Când ea pătrunse în încăpere, Ryan își ridică privirea de la grămada de documente pe care le răsfoia.

- Janet Kelly a plecat în grabă.

- Da, și mie mi s-a părut la fel. Kate simți cum groaza i se cuibărea în suflet. Jos, cafetiera e caldă încă.

- Ai găsit ceva?

- Doar asta.

Aruncă ziarul pe biroul din fața lui. Ryan se uită cu atenție. Kate nu reuși să-i descifreze expresia.

- Dar tu? îl întrebă Kate, alungând premonițiile care-i înghețau sângele de frică.

- Nu prea multe. Ryan ridică o bucată ruptă dintr-o agendă și i-o înmână. Recunoști vreunul dintre numele de acolo?

- Numele meu e aici.

- Știu.

Erau în jur de cincisprezece nume pe foaia aia, dintre care jumătate erau tăiate cu roșu. Al ei era încercuit în partea de jos.

- Ce e asta? îl întrebă în șoaptă.

- Nu știu. Dar cred că trebuie să începem să căutăm și celelalte nume de pe lista aia, apoi s-o găsim pe Janet Kelly și să înțelegem ce dracu' se petrece.

capitolul 15

Nu voia să se afle aici.

Lui Kate nu i se părea deloc distractiv să fie băgată într-un tub strămt, în timp ce era legată de o targă. Strânse din dinți și respiră, încercând să se calmeze.

Ar fi preferat să fie afară, să dea telefoane cu Ryan, decât să-și facă tomografia computerizată pe care el insistase să o facă în după-amiaza asta.

Testul dura mult prea mult. Nu-și dădeau oare seama că suferea de claustrofobie?

Mașinăria bâzâi și vibră, iar targa fu retrasă din tub.

„Slavă cerului.”

Când ieși de la vestiare, Ryan o aștepta la recepție. Stătea cu capul plecat, masându-se în zona tâmpelor. Tensiunea plutea în jurul lui. Kate își înghiți nodul din gât și păși de-a lungul încăperii. Înainte ca ea să intre la analize, nu păruse așa îngrijorat.

- Ryan?

Când privi în sus spre ea, cutele de îngrijorare îi dispărură de pe chipul frumos. Își mișcă gura încercând să mimeze un surâs forțat, dar ochii îi rămaseră serioși.

- Gata?

- Da. Doctorul Murphy a zis să mă întorc într-o oră.

Bărbatul se ridică.

- Hai să luăm ceva de mâncare cât așteptăm.

Cu o mână petrecută pe după talia ei, Ryan o îndrumă spre lift.

Kate se așeză în separeul slab luminat al barului din apropierea spitalului. După ce le fură luate comenzile, îl întrebă:

- Ce ai aflat?

Ryan își lăsă un braț pe după marginea canapelei și lovi ritmic cu paiul în suprafața mesei de lemn.

- Nimic.

Mînțea. Kate simțea asta.

- Haide, Ryan, nu-mi ascunde adevărul.

- Ce-ai zice de o vacanță? Luăm copiii și plecăm undeva pentru o vreme, profităm de asta pentru ca Reed și Julia să se cunoască mai bine. La mare sau la munte, tu alegi.

- Mitch mi-a spus că nu mergi niciodată în vacanță, domnule Harrison. Începi să mă îngrijorezi. Ce naiba se întâmplă?

Kate îl urmări cu privirea în timp ce el privea de jur împrejurul barului să vadă cine îi auzea. Un barman lustruia barul lung de mahon. Doi clienți stăteau pe niște scaune înalte, lângă barul lucios. Câteva mese răzlețe erau ocupate de turiști.

Kate se uită din nou la el.

- Ryan, ce îmi ascunzi?

În final, bărbatul scoase din buzunar bucata ruptă de hârtie pe care o luaseră de la locuința lui Janet Kelly mai devreme în dimineața aceea și i-o întinse.

- Fiecare dintre oamenii tăiați sunt morți.

- Ce?

Părea chinuit de durere în vreme ce îi arăta numele de pe listă.

- Infarct, accident de mașină, înec. Unul a murit de supradoză de medicamente chiar acum câteva zile. În nici unul dintre incidente nu a existat suspiciune de crimă.

Patru dintre nume erau încă netăiate, inclusiv al ei.

- Dar ceilalți?

- De primii doi de sus nu am reușit să dau. Celălalt, de dinainte de al tău, Kari Adams, este un nume destul de comun. Nu am avut timp să o caut în cartea de telefoane.

Kate își încruntă fruntea. De ce i se părea așa cunoscut numele ăla?

Li se aduse mâncarea, iar Kate așeză hârtia pe masă, lângă sticla de bere, deși nu avea nici un chef să mănânce.

Ryan o strânse de mână. Atingerea lui o făcu să se înfioare. Dar, când ridică privirea spre el, îi zări îngrijorarea în ochi.

- Asta nu înseamnă nimic, îi zise cu blândețe. Ar putea fi doar o coincidență.

- Nici tu nu crezi asta. Ți se citește pe față. Crezi că e posibil ca și oamenii ăia să fi fost la sanatoriu, nu?

Ryan se lăsă pe spate, încercând să pară uimit, fără a se putea preface prea bine.

- De unde ți-a venit ideea asta?

- Nu sunt idioată. Știu că în industria farmaceutică se învârt miliarde de dolari. Crezi că Jake își făcea singur cercetarea? Testa el însuși? În speranța c-o să poată obține aprobarea celor de la FDA?

- E și asta o teorie.

Kate se uită iarăși la foaia de hârtie.

- Și tu crezi că oamenii ăștia au fost cobai. Că Janet știa despre ei, că era la curent cu ce se întâmpla.

- Nu știu. Poate. Totuși, asta nu explică de ce acum sunt morți.

- Ba da, dacă există cineva care încearcă să ștergă urmele. Ce făcea el era ilegal, nu?

Ryan pufni.

- Da.

- Și, până să apar eu aici, nimeni nu prea știa nimic despre asta.

- Nu am spus asta.

Kate îl fixă cu privirea.

- Dar asta gândești.

- Mă gândesc că îmi e foame. Și a fost o zi lungă. Și tu trebuie să mănânci, ca să ne putem întoarce la spital să vedem rezultatul testului.

Kate se uită în farfurie. De ce crezuse ea că, dacă găsea răspunsurile, avea să fie altfel? Acum nu voia decât să dea timpul înapoi și să uite tot ce se întâmplase deja.

Ryan îi apucă iarăși mâna într-a lui.

- Iubito, te rog, îi șopti, hai să luăm lucrurile unul câte unul.

Kate încuviință din cap, luă un cartof prăjit și-și reprimă frica în timp ce încerca să mănânce.

Kate stătea în biroul doctorului Murphy cu brațele încrucișate și privea clădirile de peste drum. Ryan așezat pe un scaun de lângă biroul de stejar al doctorului. Kate aproape că simțea încordarea și îngrijorarea pe care le emana el, aceleași semne pe care le recunoștea și la ea. Răbdarea nu fusese niciodată una dintre calitățile ei, și părea că în ultimele câteva zile nu făcuse altceva decât să aștepte.

Când intră doctorul, Ryan se ridică și-i strânse mâna. I se alătură și Kate la birou.

- Ei bine, începu doctorul Murphy, lăsați-mă să încep prin a spune că am obținut toate imaginile de care aveam nevoie. Încărcă radiografia creierului ei pe calculator și roti monitorul să poată vedea și ei, apoi atinse ecranul. Asta e zona care ne preocupă. Se pare că lovitura s-a petrecut în această secțiune a creierului, unde se dezvoltă memoria și personalitatea. Kate, eu bănuiesc că e vorba despre vreun soi de hematom, judecând după craniotomia care și-a lăsat urme de-a lungul scalpului tău.

- Nu de o tumoare? vru Ryan să știe.

- Nu. Nu există nici un indiciu care să ne dea de gândit asta. În mod cert, se pot observa răni asupra scalpului, ceea ce indică un accident sau alt gen de traumă.

Asta nu avea nici un sens. Kate își frecă cicatricea. De ce i s-ar fi dat un medicament pentru cancer dacă ea nu avusese niciodată așa ceva?

- Pierderea memoriei este o afecțiune foarte gravă, continuă doctorul Murphy. Această zonă a creierului este responsabilă cu stocarea memoriei și, dacă suferă un impact major, este foarte posibil ca asta să îi fi provocat amnezia. Totuși, majoritatea pacienților care suferă de amnezie retrogradă își amintesc câte ceva, oricât de banal, din copilăria lor. Amnezia tinde să fie concentrată în jurul datei accidentului, ștergând cumva ani întregi de amintiri, dar rareori toată viața. Cazul lui Kate e unic.

- Dar despre medicament ce ne puteți spune? întreabă Ryan. El și doctorul Murphy discutaseră mai devreme despre situația ei, iar Ryan îi dăduse o copie a fișei pe care o găsiseră la sanatoriu.

- Ei bine, după cum știi, nu pot vorbi despre asta până nu aflăm mai multe. În Statele Unite, Tabofren nu a fost niciodată testat în cadru clinic. Îmi amintesc că, acum ceva vreme, am citit într-o revistă medicală ceva despre un medicament similar... un studiu care

se desfășura în Canada... dar nu-mi amintesc detaliile. În orice caz, dacă i-a fost administrat cât a fost în comă, e posibil să-i fi amplificat pierderile de memorie provocate de accident.

Doctorul Murphy îi răsfoi fișa.

- Se pare că, măcar șase luni după accident, nu ți-a fost administrat Tabofren.

- Eram însărcinată.

- Măcar a existat cineva care a avut bunul-simț să nu ți-l dea în timpul sarcinii, adăugă doctorul. Nu se știe ce urmări ar avea un astfel de medicament experimental asupra unui făt. Copilul tău nu prezintă nici un simptom?

- Nu.

- Aș vrea să-i facem niște analize și lui Reed, doar ca să fim siguri, interveni Ryan, privind-o pe Kate. Când ea încuviință, Ryan își întoarse privirea către doctor. Ce șanse sunt să-și recupereze memoria?

- În momentul ăsta? Nu m-aș baza pe asta. Au trecut aproape doi ani, și încă nu și-a amintit nimic. De când te-ai întors în San Francisco, Kate, cam de o lună?

- Da, cam așa.

- Și, între timp, ai avut ceva amintiri?

Avusese niște senzații. Mai mult senzații de déjà-vu, dar nu amintiri. Clătină din cap.

Doctorul Murphy încuviință printr-o mișcare a capului.

- Uneori amintirile sunt provocate de chipuri și de locuri familiare. Dacă asta nu s-a întâmplat până acum, nu sunt foarte optimist că are să se întâmple.

Asta n-o surprinse deloc pe Kate. Nu se așteptase să-și amintească nimic. Totuși, privindu-l pe Ryan, văzu că el sperase să audă altfel de vești.

Își dorea să nu lase dezamăgirea lui Ryan s-o afecteze și pe ea.

- Și acum? Am scăpat sau ar trebui să-mi fac griji pentru alte efecte pe termen lung?

Doctorul Murphy se lăsă pe spate și-și trecu mâna peste capul chel.

- Aș vrea să-ți pot oferi un răspuns mai bun. Adevărul e că, pur și simplu, nu știm. Radiografia ta arată bine acum. Nu văd nici un motiv de îngrijorare. Totuși, ți-a fost administrat un medicament experimental, și nu știm dacă și cum te poate afecta asta în timp. Deocamdată, nu mi-aș face prea multe griji, însă va trebui să fii atentă la schimbările pe care le trăiești.

- Dar nu am scăpat de tot. Asta îmi spuneți?

Doctorul se aplecă în față, cu o expresie mai blândă.

- Kate, mâine ar putea să te lovească o mașină și să mori. Dacă-ți faci griji despre ce s-ar putea întâmpla, nu se schimbă nimic. Dar reprezinți un caz cu risc crescut. Nu aș uita de asta și nici nu m-aș prefăca că nu e o problemă, pentru că e. În momentul ăsta, te sfătuiesc să faci controale de două ori pe an, asta dacă nu intervin schimbări.

Ryan incuviință și se uită la Kate.

- Asta se poate face.

Posibil, dar nu asta era ceea ce sperase ea. Urma să-și facă griji pentru totdeauna. De fiecare dată când avea să încurce culorile și numerele, așa cum încă o făcea de atâtea ori, avea să-și facă griji că era vorba despre ceva mai grav.

Doctorul Murphy se ridică, iar ea și Ryan îl urmară. Ryan îi mulțumi.

- Nici o problemă. Faceți la recepție o programare pentru fiul dumneavoastră. Ne vom asigura că este totul în regulă și cu el.

- Mulțumesc.

Ryan ieși, iar Kate îl urmă.

Când ușile liftului se închiseră în urma lor, Ryan își trecu brațul pe după umerii ei și o trase mai aproape. Kate putea simți ușurarea pe care o transmitea trupul lui, dar și dezamăgirea pe care o ascundea.

- Sunt vești bune, zise el cu gura lipită de părul ei.

De ce nu părea așa convins? Femeia își sprijini capul de pieptul lui, luptându-se cu dorința de a se afunda în el și de a-l lăsa pe el să fie puterea ei. Nu era însă atât de proastă încât să creadă că mai aveau șansa unui

final fericit. Nu când știa că între ei nu exista decât atracție fizică, că nu era vorba despre ceva suficient de puternic încât să dureze.

Când buzele lui îi atinseră tâmpla, Kate închise ochii. Era cald și mângâietor, adică fix ce avea ea nevoie în clipa de față. Iar asta o speria al naibii de tare.

- Da, șopti ea.

- Atunci de ce nu credea și ea asta?

- Ceva merge bine, adăugă el încetișor.

Kate incuviință. Nu avea să moară de cancer. Ar putea să fie chiar bine, în ciuda tuturor medicamentelor cu care o îndopaseră. Dar oare avea să supraviețuiască persoanei, oricare ar fi fost aceasta, care era pe-acolo pe undeva și încerca să ucidă cobaii?

Asta era întrebarea care nu-i dădea pace acum. Asta și ce dracu' avea să facă în legătură cu bărbatul de lângă ea.

Kate își lăsă iarăși capul pe tetieră și închise ochii. Clinchetul ritmat îi spunea că erau încă pe pod și că, în condiții bune de trafic, mai avea încă douăzeci de minute la dispoziție să analizeze coșmarul în care se transformase viața ei, înainte să ajungă la plajă.

Nu-și dorea decât o baie lungă fierbinte, un pahar imens de vin și singurătate. Îl avea însă pe Ryan Harrison. Așezat lângă ea, transmitea încordare și îngrijorare. Iar asta o irita și mai tare.

Îi sună telefonul mobil, sperînd-o și întrerupându-i meditația deprimantă. Căută în geantă și-l duse la ureche.

- Kate, tu ești? Simone sunt.

- Bună.

- Unde ești?

- În mașină, în drum spre plaja Moss.

- Ryan e cu tine?

Kate își mută privirea într-o parte, spre umerii încordați ai lui Ryan, care învârtea de volanul Jaguarului.

- Da, e aici.

- Nu am reușit să dau de el. Secretara lui mi-a zis că a ieșit, dar că are telefonul la el.

- Probabil l-a închis.

În timpul programării la doctorul Murphy. Când discutaseră despre viitorul ei. Un viitor care nu arăta așa optimist cum păruse cu doar câteva ore în urmă.

- Mă rog, mă bucur că am dat de tine, continuă Simone. Am vești. L-am găsit pe Reynolds.

- Da?

- Mda. Cu fața în jos în piscina lui din Houston.

- Rahat!

Ryan îi aruncă o privire. Văzu mirarea din ochii lui, dar privi în altă parte. Nu putea face față îngrijorării lui. Nu încă.

- Mda, adăugă Simone. Autoritățile îl declară înec accidental. A stat în apă două zile întregi înainte să-l găsească vecinii. Se pare că a făcut o vizită neașteptată în Canada, imediat după moartea lui Jake. Vecinii nici măcar nu știau că se întorsese.

- O, Doamne!

Kate închise ochii.

- Nu scot din calcul crima, dar, în momentul ăsta, se pare că nu au alte indicii.

- Ce convenabil.

- Kate. Simone făcu iarăși o pauză. Mai e ceva.

Femeia înghiți cu greutate. Chiar voia să știe? Nu. Nu voia.

- Spune-mi!

- Detectivul meu particular are o pistă legată de Walter Alexander. Crede că l-a găsit la Vancouver, BC. Am niște treburi în Seattle la sfârșitul săptămânii ăsteia. Cred că aș putea să iau un avion să văd dacă pot să dau de el.

Pe Kate o cuprinse panica.

- Nu, nu face asta.

- Stai liniștită, nu-i mare lucru. Nici măcar nu-mi vor simți lipsa la firmă.

- Simone, nu înțelegi. Lucrurile scapă de sub control. Nu te duce acolo. Stai deoparte.

- Kate, chiar nu cred...

Ryan îi smulse telefonul din mână. Kate își strânse degetele pumn și își încordă maxilarul. Simți cum se umple de furie și de frustrare din cauza întregii situații. În vreme ce Ryan asculta cum Simone îl pune și pe el la curent, Kate închise ochii și-și lăsă iarăși capul pe scaun. Dacă voia să preia el frâiele, avea să-l lase. Nu putea să se împotrivescă. Și el, la rândul lui, risca la fel de multe ca ea. Dar reacția fermă de mai devreme îi aducea încă o dată aminte că el se aștepta ca ea să fie soția docilă pe care o știa el, ceea ce nu mai era cazul.

Termină de vorbit la telefon chiar când intră pe strada care ducea spre plaja Moss. Mâna lui puternică o apucă pe a ei, iar Kate fu nevoită să-și reprime dorința de a se agăța de el.

- Ești bine?

- Da, sunt în regulă.

- Vorbește cu mine, îi zise cu blândețe.

Asta nu avea să rezolve nimic. Ba, dimpotrivă, avea să înrăutățească situația. O discuție calmă despre fricile și grijile ei avea să o ducă fix acolo unde nu trebuia să fie, adică în brațele lui.

Trebuia să-și păstreze mintea limpede, să-și dea seama ce naiba avea să facă în continuare. Să nu-și mai abată atenția din cauza acestei atracții nebunești care nu avea să ducă decât la suferință.

- Sunt în regulă, repetă. Am nevoie doar de câteva minute.

Cu mișcări mai sigure decât se aștepta, coborî din mașină. Ryan o urmă în casă și rămase în prag, cu mâinile în șold, privind-o. Kate se întoarse cu fața la el, dar îi evită privirea, refuzând alinarea pe care știa că o putea găsi exact acolo unde dorea.

- Trebuie neapărat să merg să iau câteva lucruri de sus. Tu doar... doar simte-te ca acasă. Mă întorc.

Nu era sigură cum reușise să urce, dar odată ajunsă în capul scării, se uită într-o parte, apoi în cealaltă. Dormitorul ei era în dreapta, al lui Reed și biroul

ei erau în stânga. Dacă se ducea în dormitor și Ryan o urma, toată determinarea ei avea să se spulbere. Dacă se ducea în birou, avea să interpună pereții între ea și locul acela moale și drăguț unde voia să se prăvălească împreună cu el.

Se cufundă în scaunul din spatele biroului, își lasă mâinile în poală și privi în jur. Lângă fereastră încă erau niște cutii nedesfăcute. Tablourile erau rezemate de pereți, așteptând să fie agățate. Erau atât de multe chestii de care voise să se apuce, dar nu avusese timp.

- Ce faci?

Vocea lui Ryan nu o luă prin surprindere. Știusese că avea să vină după ea, că era îngrijorat.

Cum se făcea că, așa dintr-odată, putea să-l citească atât de bine?

- În curând are să vină furtuna, îi spuse ea calmă, privind pe fereastră.

- Mie mi se pare senin.

- Vremea e înșelătoare. Îți poți da seama când vine o furtună puternică. Nu mai bate vântul deloc. La orizont nu este nici urmă de nori. Iar când ieși, aproape că o poți simți în aer.

Bărbatul se ghemui în fața ei, cu o mână pe coapsa ei. Prin materialul gros al blugilor, Kate își simți pielea arzând. Tot trupul ei tânjea să fie mângâiat de mâinile acelea puternice.

Nu avea s-o ajute cu nimic.

- Totul va fi bine, o liniști el cu blândețe. Nu-ți face nici o grijă.

„Nu-ți face griji. Așa, pur și simplu.“

Încercă să adune cât de mult curaj putu și-l înfruntă:
- Nu am nevoie să faci tu lucrurile să fie bine, Ryan. Știu că tu crezi că este de datoria ta să vii aici să mă aperi de toată treaba asta, dar pot să mă descurc singură.

Ryan își îndreptă spatele, dar nu-și mișcă mâna.

- Dar nu asta fac.

- Ba da, asta faci. Știu că încerci să mă ajuți, dar mă sufoci. Am venit aici cu intenția de a face lucrurile

să meargă din nou între noi, dar mi-am dat seama că am nevoie de timp să lămuresc lucrurile pe cont propriu.

Ryan miji ochii.

- Am pierdut ceva de azi-dimineață până acum. Ce naiba se întâmplă?

Își trase mâna dintr-a lui și se ridică. Nu avea să-i poată cere să plece atâta timp cât atingerea lui îi ardea pielea. Trebuia să existe spațiu între ei.

- Nu ai pierdut nimic de azi-dimineață. Poate doar ai înțeles greșit la modul general.

Ryan se ridică.

- Va trebui să-mi explici, pentru că se pare că nu pot să-ți citesc gândurile.

Kate ridică mâinile, apoi le coborî din nou.

- Ce vezi când te uiți la mine?

- Ce-i asta, o întrebare-capcană?

- Nu. Este o întrebare sinceră. Știu ce vezi. O vezi pe Annie.

- Și asta e rău pentru că...

- Pentru că, Ryan, eu nu sunt ea.

Ryan strâmbă involuntar din nas.

- Despre ce vorbești?

Nu înțelegea. Kate nu știa dacă avea să înțeleagă vreodată. Și, chiar dacă nu asta era cea mai importantă chestiune în momentul de față, întotdeauna avea să rămână o problemă între ei. Părea însă cea mai bună idee să se ocupe de ea acum, înainte ca oricare dintre ei să apuce să sufere și mai mult din cauza situației asteia nebune.

- Vorbesc despre asta. Făcu semn din mâini. Asta, chestia asta dintre noi nu merge. De fiecare dată când te uiți la mine, vezi pe cineva care nu mai există. Simți nevoia să mă protejezi, dar tu nu îți faci griji pentru mine, ci pentru persoana care am fost odată. Și acum nu mai sunt așa.

- Ia-o de la capăt, că sunt un pic derutat.

Kate oftă.

- Ryan, în tot timpul pe care l-am petrecut împreună, nu mi-ai zis nici măcar o dată Kate.

- Ba da, și-am zis.

- Ba nu. Am fost atentă. Simți o împunsătură în inimă, dar refuză s-o ia în seamă. O durea de o mie de ori mai tare decât se așteptase. Recunosc că mă simt foarte atrasă de tine, dar asta e doar o chestie fizică. Nu înseamnă nimic. Tu ești atras de o persoană care nu mai există. Nu știu cum să fiu persoana aia și nici măcar nu sunt sigură că vreau să încerc. Îmi place cum sunt. Iar persoana care sunt acum nu are nevoie de supravegherea ta, în încercarea de a o proteja de toată nenorocirea asta.

Ryan se sprijini pe celălalt picior.

- Ce vrei să spui?

- Spun că... eu cred că relația noastră nu merge nicăieri. Apreciez că mă ajuți, că astăzi ți-ai răpit din timp și mi te-ai alăturat, dar dacă merg înapoi cu tine acasă nu vom rezolva mare lucru. Reed și Julia sunt deja confuzi. Dacă rămân lângă tine și încerc să fac față atracției asteia arzătoare, asta nu va face lucrurile cu nimic mai bune. Amândoi știm bine că relația noastră nu merge nicăieri. Că nici unul dintre noi nu e ceea ce are nevoie sau ce vrea celălalt pe termen lung.

Ryan își încheștă maxilarul.

- Deci azi-dimineață...

- Azi-dimineață eram sentimentală și am reacționat sub presiunea stresului la care am fost supusă în ultima vreme. Nu a însemnat nimic.

Ochii lui Ryan scăpărară de furie. Kate își înghiți nodul din gât, însă rămase de neclintit. Dacă avea noroc, Ryan avea să priceapă aluzia și să plece înainte să apuce ea să se răzgândească.

Pentru că adevărul era că își dorea să se răzgândească. Își dorea să se arunce în brațele lui și să se ascundă de tot ce se petrecea în jur. Voia să uite că, de fiecare dată când erau împreună, el se gândea la altcineva, pentru că îl dorea mai mult decât ar fi vrut dacă stătea să se gândească logic.

- Ryan, cred că ar trebui să pleci, îi zise încet.

- Așa, pur și simplu?

- Da.

- Asta e absurd. Spune-mi ce se petrece cu adevărat.

- Exact asta se petrece.

El nu înțelegea, așa că, sperând ca mesajul ei să ajungă la el, imprimă vorbelor ei cât de multă emoție reuși:

- Nu am nevoie de tine. Și nici nu te vreau. Și, cu cât înțelegi asta mai devreme, cu atât va fi mai bine pentru noi toți.

Bărbatul o fixă cu privirea. Ochii lui păreau reci. Se uita la ea în același fel dur, lipsit de orice emoție, ca la început, înainte de conferința de presă, înainte s-o sărute și înainte ca ea să descopere ce om blând era în realitate.

- Bine. Cum vrei.

Trecu razant pe lângă ea. Kate ascultă zgomotul pașilor lui în timp ce cobora scările. Tresări când auzi ușa din față deschizându-se și închizându-se cu zgomot.

Tremurând, se lăsă jos pe podea și se sprijini de pereți. Ochii i se umplură de lacrimi, iar în piept simți o durere de o violență care o luă prin surprindere. Suferea mai mult decât atunci când îl pierduse pe Jake, iar asta o făcu să-și dea seama cât de tare îl voia pe Ryan. În ciuda voinței ei, se îndrăgostise de el. Iar acum, oriunde avea să meargă, cu oricine avea să se întâlnească, realitatea faptului că îl alungase avea s-o urmărească pentru totdeauna.

Primele picături de ploaie loviră fereastra. Vântul se înteeți și valurile începură să lovească țărnul precum un pumn imens. Privi afară la norii cenușii, chiar în clipa în care lacrimile începură să i se prelingă pe obraji.

capitolul 16

Ryan rămase pe veranda din fața casei lui Annie și trase adânc aer în piept, ca să se liniștească. Nu avea nevoie de porcăria asta. Din ziua în care apăruse la ușa lui, avusese parte numai de suișuri și coborâșuri, iar

situația se înrăutățea. Și, în mod cert, nu avea nevoie să-i spună o femeie ce gândea și ce simțea el. Ce dracu', știa și el asta.

Cobori în fugă treptele din față și pași prin ploaie spre mașină. Dacă ea voia să rămână singură, atunci el avea s-o lase singură. Trecuse prin suficiente chinuri din cauza ei.

„Azi-dimineață eram sentimentală și am reacționat sub presiunea stresului la care am fost supusă în ultima vreme. Nu a însemnat nimic.“

Vorbele ei îi răsunau în minte în timp ce deschidea portiera mașinii, iar asta îl făcu să-și amintească privirea ei când rostise aceste cuvinte. Durerea i se strecură în suflet. Simți cum i se încordează pieptul. Fusese atât de concentrat la vorbele ei, încât pierduse din vedere cel mai important indiciu.

Până la programarea cu doctorul Murphy, fusese bine. Făcuse față noutăților despre apelurile telefonice cu un calm care pe el îl surprinsese. Ba chiar acceptase explicația doctorului Murphy în legătură cu rana ei. Însă când Ryan întrebase dacă avea să-și recapete memoria, ea ridicase afurisitele alea de ziduri invizibile. De atunci, fusese retrasă, rezervată și se ascunsese în spatele zidurilor ăloră.

La naiba! Îl dădea la o parte pentru că ea credea că pe el îl interesa doar cea care fusese odinioară. Nu avea cum să știe că și el, la rândul lui, începea să pună asta la îndoială. Că și el observase diferențele și că atracția pe care o simțea era mai puternică decât tot ce trăise înainte.

Și ea se ascundea sub pretextul că nu avea nevoie ca el să îi poarte de grijă.

Apoi își aminti panica din vocea ei când îi spusese Simone că intenționa să meargă în Canada.

Nu era doar speriată. Îl proteja și pe el. Nu voia ca el să se implice prea tare. Făcea exact ceea ce-i spusese lui să nu facă.

„Ticăloasa!“

Apa îi șiroia pe față când închise cu putere portiera mașinii și alergă înapoi spre treptele din față. Nu bătu la ușă, ci o deschise cu umărul și urcă treptele două câte două până ajunse sus. Când dădu colțul și intră în biroul ei, o găsi rezemată de perete, cu coatele sprijinite pe genunchii ridicați, cu fața îngropată în brațe.

Halal nepăsare. Mînțea cu nerușinare.

Când îl auzi, își înalță capul. Obrajii îi erau brazdați de lacrimi. Își duse mîna să se ștergă la nas.

- Ce faci...?

Ryan o apucă de umeri, o ridică de pe podea și o lipi cu spatele de perete. Apoi își puse gura peste a ei, fierbinte, infometată, transferând în sărutul ăla toată furia, frustrarea și dorința care vuiau înăuntrul lui.

Măinile ei se prinseră de cămașa lui udă în timp ce încercă să se elibereze, dar el o ținu strâns, apăsând-o cu trupul lui. O sărută cu putere, cerându-i să-i răspundă. Se zbătu sub apăsarea lui, dar Ryan simți momentul în care ea cedă. Simți clipa în care se agăță de el și-l trase mai aproape în loc să-l împingă la o parte, clipa în care deschise gura și-și contopi limba cu a lui, sorbindu-i și inima în același timp.

Kate scoase un geamăt gătuit. Stomacul lui se strânse de dorință. Sângele îi năvăli direct în vîntre. Îi apucă tricoul de poale, i-l trase peste cap și i-l aruncă pe podea.

- Spune-mi că nu însemn nimic pentru tine.

Îi apucă urechea, îi supse adânc lobul și își apăsă buzele de semnul acela al ei din naștere, în formă de inimă răsturnată, din apropierea maxilarului. Ți se atinsese cu limba și-l mușcase de o mie de ori până atunci. Ți se părea familiar și, totodată, atât de nou.

Kate se înfioră. Ryan își lăsă capul pe spate în vreme ce ea își încolăcea brațele în jurul umerilor lui, trăgându-l mai aproape. Se arcui spre el, lăsând o zonă și mai mare a gâtului pradă gurii lui, și-și lipi șoldurile de erecția lui.

- Nu însemni. E... e doar sex.

„Pe dracu' e.“

Cu mâinile pe care și le știa prea brutale, Ryan îi apucă sutienul și i-l smulse brusc. Copca din față cedă cu un pocnet. Dădu la o parte sutienul dantelat și-i acoperi sânii dezgoliți cu mâinile, apăsându-i și frământându-i. Își coborî capul până în dreptul sfârcului drept, îi atinse ușor vârful cu limba și-l absorbi adânc în gură. Kate țipă când dinții lui îi răzuiră suprafața sensibilă care se întări, dar nu-l împinse la o parte - și nu era decât începutul. Făcu același lucru și în partea cealaltă, gemând la rândul lui când șoldurile ei se apăsară, drept răspuns, de ale lui.

- Mai zi o dată, o îndemnă Ryan în timp ce-i săruta clavicula, gâtul și reveni la gura ei. Spune-mi că asta nu e adevărat.

Kate scutură din cap, îi apucă tricoul ud și i-l scoase.

- Nu e.

- Miști.

Ryan îi desfăcu nasturii de la blugi și-și băgă mâinile înăuntru ca să-i împingă în jos înainte ca ea să apuce să îi desfacă lui mai mult de un nasture. Dintr-o singură mișcare agilă, blugii și lenjeria ei intimă ajunseră o gră-măjoară pe podea.

Găfâind, Kate se întinse după el. Ryan îi apucă încheieturile și le țintui cu o mână de perete, deasupra capului ei.

- Tot nimic?

Kate înghiți și clătină din cap. Dar Ryan îi citi dorința în ochi. Văzu pofta. Văzu nevoia.

Nevoia de el. Nu de altcineva. Doar de el. De nimeni altcineva.

Își lipi gura de a ei. Ea își deschise gura, împletindu-și limba cu a lui. Ryan își trecu o mână în jos spre abdomenul ei, simțindu-i freamătul când degetele lui alunecară în ea. Bărbatul gemu când simți zona minunat de udă și de fierbinte dintre picioarele ei.

- Ești udă. Ești pe punctul de-a exploda, nu, iubito?

Kate se înfioră la auzul vorbelor lui, în vreme ce Ryan îi sărută buzele și-și mișcă degetul în umezeala ei până ce-i găsi clitorisul.

- Spune-mi cât de mult ai nevoie de mine.

Ea gemu și-și presă buzele mai tare de ale lui. Degetul lui alunecă mai jos, în adâncul ei, știind exact unde îi plăcea să fie atinsă.

- Ryan...

- Zi-mi, insistă el cu gura lipită de urechea ei. Zi-mi că simți ce fac. Știu că așa e. Știu că nu te poți împotrivi, așa cum nici eu nu pot.

Mai introduse un deget, de data asta și mai adânc, în timp ce cu degetul mare îi atinse clitorisul cu mișcări circulare, până când ea gemu și ajunsese la orgasm. Tot trupul ei se cutremură, eliberat.

- Ești al dracului de fierbinte, îi șopti la ureche. Incredibil de sexy. Iubito, mă exciți atât de tare. Spune-mi, te rog!

Pe buzele ei, numele lui răsună ca un țipăt înăbușit, pe care el îl prinse cu gura lui, în timp ce continua să o scoată din minți cu mâna.

- Oprește-te, băigui ea cu gura lipită de a lui.

- Nu. Nu se mulțumea doar cu trupul ei. Îi voia și sufletul. Nu avea să accepte mai puțin. Hai, încă o dată! Vreau neapărat să mă uit. Îmi place să te privesc când ai orgasm.

- Nu pot, murmură apăsându-se de el. E prea mult.

Bărbatul îi mușcă gâtul și sânii; în tot timpul ăsta, continuă să-i întrețină focul dinăuntru cu degetele. Kate se încolăci, strângându-și coapsele în jurul mâinii lui când o aduse iarăși sus pe culme.

- Ryan, te rog.

- Spune-mi, iubito. Spune-mi că nu simți nimic când ești cu mine. Spune-mi că nu însemn nimic. Amândoi știm că nu poți pentru că asta... noi doi... asta e tot ce contează.

- La dracu', gemu ea. Îmi pasă, ticălosule. Prea mult. Nu vreau să îmi pese așa mult. Nu vreau să simt. Nu vreau să sufăr. Te vreau... doar pe tine.

Vorbele ei îl loviră direct în inimă. Îi eliberă brațele, își strecură mâinile în părul ei mătășos și-i lipi gura de a lui. Buzele lui se înmuiară, sărutul se domoli și, când îi gustă lacrimile sărate, fu mistuit de tandrețe.

Mâna ei se agăță de cureaua lui de la blugi. Degetele ei curioase alunecară în pantalonii lui, apoi se încheștară în jurul penisului, provocându-i un fior în tot trupul.

Avea nevoie să ajungă înăuntrul ei. Nu mai putea aștepta. O întinse pe podea. Se strădui să scape rapid de pantaloni și de pantofi. Gemu din rărunchi atunci când gura ei o absorbi pe a lui, și-l împinse pe covor, desfăcându-i picioarele, aducându-și zona udă și fierbinte atât de aproape de el, încât aproape că îl lăsă fără suflare.

Kate își lipi buzele de gura lui și-l sărută adânc. Ryan se cutremură când ea se dădu înapoi, își înfășură degetele lungi în jurul penisului lui și-l trase către vaginul ei. Își pierdu capacitatea de a mai gândi în clipa când îl poziționă la intrarea în corpul ei, se lăsă în jos și-l primi înăuntrul ei.

Inima i se strânse atât de tare, încât simți că se sufocă. Se întinse după ea, lipindu-și iar gura de a ei, afundându-și degetele în părul ei bogat. Tot ce se întâmplase până atunci părea lipsit de importanță. O absorbi cu lăcomie, desfătându-se cu pielea ei catifelată, cu dulceața gurii ei. Ryan gemu încet când o simți cum își unduia șoldurile în timp ce se mișca în sus și-n jos, iar el încercă să vină cât de aproape putu.

Nu se gândise niciodată că avea să mai fie vreodată așa cu ea. Nu-și dăduse seama cât de dor îi fusese de ea, cât de mult avusese nevoie de ea, cât de goală fusese viața lui fără ea.

Ea îl cuprinse. Se înfășură în jurul lui. Îi mistuia fiecare particică a trupului.

„Annie.“

Numele îi stătea pe buze, dorișta de a o striga fiind mai puternică decât se așteptase. Erau atâția ani. Atâtea

lucruri pentru care voia să se revanșeze. Voia să îi dea ce avea nevoie. Trebuia să-i dea de înțeles că-i ascultase vorbele.

Numele ei se împletiră într-unul singur.

- Privește-mă, Katie.

Ochii ei rămaseră fixați într-ai lui. Pentru o clipă, scânteile dintre ei se transformară într-o conexiune intensă, mistuitoare, care-l devoră. Ea îi atinsese sufletul într-un fel în care nu reușise s-o facă nimeni în afară de ea.

Știa că și ea simțea la fel, vedea în ochii ei că era la fel de neputincioasă în fața acestor emoții care pluteau între ei. Ochii lui Kate se umplură de lacrimi, iar el îi dădu părul la o parte pentru a se putea concentra asupra feței ei.

- Doar tu, șopti bărbatul, lipindu-i fruntea de a lui. Doar asta, doar noi.

Când ea își lipi buzele de gura lui, Ryan fu copleșit de emoții. Când îi șopti numele. Toți mușchii din trupul lui se încordară, împingându-se mai tare, trăgând-o și mai aproape de el.

- Așteaptă-mă, îi șopti Kate, sărutându-l mai apăsător, încălecându-l cu mai multă infocare.

Cum putea să-i spună că pe ea o așteptase toată viața lui?

Se dădu înapoi. Dar, când ea se arcui, când se încordă în jurul lui, iar el înțelese că ajunsese la orgasm, termină și el, asigurându-se că ea îl însoțea spre punctul culminant.

Cu inima bătându-i nebunește, Ryan își încolăci brațele în jurul ei și rămase așa, îmbrățișând-o. Ea se lăsă pe pieptul lui, respirând sacadat. Buzele lui tremurau lângă tâmpilele ei. Inima lui bătea nebunește lângă a ei. Pentru prima dată, după foarte multă vreme, se simțea... iarăși întreg.

Închise ochii. Respiră adânc. Se concentrează asupra sentimentelor. Când ea își întoarse fața, lipind-o de umărul lui, și el îi simți lacrimile reci picurându-i pe piele, conștientiză realitatea momentului.

Nu asta avusese de gând. Toate planurile lui atente de a o recuceri se duseseră pe apa sâmbetei, și asta din cauză că nu fusese în stare să se controleze. Și, judecând după suspinele ei, nici ea nu își dorise asta.

- Îmi pare rău. Doamne, îmi pare rău. O răsuci și îi dădu părul de pe față. Te rog, nu plânge.

Kate își acoperi fața cu ambele mâini.

- Îmi pare rău, repetă Ryan, sărutându-i obrazii, colțurile gurii, dorindu-și să poată face ceva să-și răscumpe-
re greșeala. Îmi pare rău. Eu...

Ea își lipi degetele de buzele lui.

- Nu mai spune asta. Nu plâng de supărare.

Ryan se liniști.

- Nu?

Kate clătină din cap, apoi, încetșor, își lăsă cealaltă mână pe lângă corp și îl fixă cu privirea.

- Nu.

- Atunci de ce?

Ea îi mângâie obrazul.

- Pentru că mi-ai spus numele. Nici nu știam că aveam așa mare nevoie să aud asta.

Mai devreme, Ryan avusese senzația că dăduse greș, dar se înșelase. Blândețea ei îl copleși așa cum n-o mai făcuse niciodată. Cum era posibil să o iubească mai mult acum decât atunci?

Ceva din ea îl atinsese azi într-un fel în care Annie nu reușise niciodată s-o facă. Nu voia să se gândească la cât de absurdă era chestia asta. Își dorea doar să fie din nou cu ea, s-o simtă și să o cunoască până în cele mai mici detalii.

- Ah, Katie. Vino aici.

O ridică de pe podea, o purtă în brațe până în dormitorul ei, o așeză pe pat și o culcuși la el în brațe. Își lipi nasul de gâtul ei, adulmecându-i aroma. Savura din plin faptul că era aproape de ea.

- Nu așa voiam să fie pentru tine. Nu pentru prima oară.

Kate își rezemă capul de gâtul lui și-și strânse brațele în jurul umerilor lui.

- Nu mă plâng.

Ea surâse, iar el o sărută încet, cu blândețe, dorindu-și să simtă ce era în inima lui. Kate suspină și îi răspunse la sărut. Degetele ei se aprofundă în părul lui ud, ca să-l aducă mai aproape de ea.

Când se trase înapoi și se uită spre ea, își dădu seama că dintr-un anumit punct de vedere o dăduse în bară. Își închise încet ochii.

- La dracu'! Prezervative.

- Ce e cu ele?

- Sunt în buzunarul pantalonilor mei. După ce s-a întâmplat azi-dimineață, am luat câteva, pentru orice eventualitate.

- Erai optimist, nu?

Ryan deschise ochii și văzu sclipirea de umor din privirea ei. Nu părea supărată, ci chiar... amuzată.

- N-am... n-am vrut să...

Degetele ei catifelate poposiră din nou pe buzele lui.

- Nu-ți mai cere iertare. Poate că tu ai început, dar sunt destul de sigură că eu am terminat. Nu ți-am dat șansa să spui nu, darămite să găsești un prezervativ.

N-o făcuse, așa era. Amintindu-și, buzele i se încrețiră, iar sângele i se înfierbântă.

- Ryan, n-am să rămân însărcinată. M-am asigurat eu.

Ar fi vrut să-i spună că el ar fi încântat dacă ar rămâne însărcinată după noaptea asta. Simplul gând de a o vedea însărcinată cu copilul lui, de a trăi tot ce pierduse cu Reed îl încălzi pe dinăuntru. Dar știa că ea nu era gata să audă asta. Nu încă.

- În plus, adăugă ea, mi-am făcut toate analizele posibile și pot spune cu certitudine că asta e o parte a corpului meu complet sănătoasă. Și am încredere în tine. Nu-mi fac griji.

Lui Ryan nu-i plăcea deloc că purtau discuția asta. Asta era în sine o problemă.

- Întotdeauna am avut grijă. Vreau să știi asta. Dacă aș fi crezut că există măcar o șansă, oricât de mică, să fi încă în viață, n-aș mai fi fost niciodată cu nimeni.

Privirea ei se întunecă.

- Te cred.

Nu voia ca ea să îl creadă. Voia să simtă că așa era. Să știe că ea era singura pe care o dorise întotdeauna. Îi dădu o șuviță la o parte de pe față.

- Niciodată nu aş face ceva care să îți provoace suferință.

- Și asta știi, îi șopti ea.

Ryan se aplecă și o sărută. Simți cum se topește când ea îi răspunse la sărut.

- Pot și mai bine, o asigură el cu buzele lipite de gura ei, trecându-și mâna de-a lungul liniei delicate a coloanei ei vertebrale.

- Chiar acum? Deja ești gata pentru asta?

- Iubito, am fost gata încă din clipa în care ai revenit în viața mea.

Răsetul ei îi aduse lui Ryan ușurarea. O trase jos pe cuvertura roșie flaușată, o rostogoli pe spate, o sărută iar, apoi se dădu înapoi, suficient cât s-o poată privi în ochi.

- Chiar credeai că poți să scapi de mine așa ușor?

- A fost așa evident?

Își afundă degetele în părul ei.

- Aproape m-ai convins, dar mi-am amintit că ochii tăi n-au putut niciodată să mintă. Nici acum nu pot.

Îi sărută pleoapele, se lăsă în jos spre gura ei, îi desena cu limba conturul buzelor până ce ea le deschise și-l primi înăuntru.

- Va trebui să ții minte asta, mormăi ea când rămase ră amândoi fără suflare.

- Spune-mi ce vrei, îi șopti el în timp ce-și trecea mâna de-a lungul coastelor ei, atingându-i ușor sânii cu incheieturile degetelor.

- Nu vreau să gândesc. Vreau doar să mă atingi cum ai făcut mai înainte. Vreau să uit de tot, mai puțin de tine.

- O, iubito, cred că pot să te ajut cu asta.

- Bine. Pentru că acum nu am nevoie decât de tine, Ryan.

Astea erau singurele vorbe pe care el avusese vreodată nevoie să le audă.

Kate își îndoi degetele de la picioare, în timp ce-și întindea laba piciorului. Nu-și amintea de când nu se mai simțise așa relaxată, împlinită și calmă. Fiecare mușchi din trupul ei era relaxat și tonifiat.

Privi în jos spre Ryan, și pe fața ei răsări un zâmbet larg. Dormea cu capul pe ea, cu un braț înfășurat în jurul taliei ei, cu picioarele împletite cu ale ei. Nici măcar în somn nu părea dispus să-i dea drumul. Își vâri degetele în părul lui, cârlionții lui blonzi și mătăsoși gădilându-i pielea. Nu se simțise niciodată atât de dorită ca în ultimele câteva ore.

Făcuseră dragoste de încă două ori până s-o tragă aproape de el și să adoarmă. Ploaia lovea cu putere fereastra, valurile se izbeau de țârm în întuneric, dar în interiorul căsuței ei era cald, și se simțea mulțumită. Și, deocamdată, fericită.

Copiii erau încă la părinții ei, telefonul era scos din furcă, iar coșmarul în care se transformase viața ei era lăsat deoparte, undeva în străfundul minții ei. Avea să se ocupe de asta mai târziu. Acum nu voia decât să trăiască momentul, în caz că nu avea să dureze.

- Încetează, rosti Ryan fără să se miște.

Degetele îi incremeniră în păr.

- Nu-ți place?

- Îmi place la nebunie. Continuă! Doar încetează să te mai gândești.

Zâmbetul lui Kate se lărgi.

- De unde știi că asta fac?

- Iubito, aproape că aud neuronii cum buchisesc acolo în creierul ăla mare al tău.

- Ba nu buchisesc, zise ea pe un ton jucăuș. Și nu e atât de mare.

Lipit cu nasul de sânul ei gol, Ryan se cutremură de râs, făcându-i și ei pieptul să vibreze.

- Dacă spui că m-am înșelat, va trebui să fac iarăși dragoste cu tine până când vei înceta să mai gândești.

- Nu asta voiam să spun.

- Nu, dar gândeai.

- Păi, normal că gândeam. Sunt o femeie deșteaptă.

Cu un zâmbet, își atinse ușor mâna de coapsa ei și-și apăsă degetele de șoldul ei, creând un punct de presiune. Kate chicoti și încercă să se îndepărteze.

- Bine, ai fost avertizată.

Își plimbă buzele de-a lungul pieptului ei, înspre gât. Măinile calde îi alunecară în sus de-a lungul corpului ei, ca să-i mângâie sânii. Dorința puse din nou stăpânire pe el.

- Ești nesățul, știi asta? îi șopti în timp ce buzele lui își croiau drum spre urechea ei.

- Dar într-un sens bun.

Nu putu să se abțină să nu râdă. Nu avusese habar că era posibil să se simtă atât de relaxată alături de el. Nu se aștepta să simtă aceeași căldură în piept de fiecare dată când o săruta.

Ryan se așeză pe o parte, o mângâie pe umăr, pe braț și-și întrepătrunse degetele cu ale ei. Li ridică mâna la gură și-i sărută degetele unul câte unul. Gestul asta atât de plăcut, atât de tandru o făcu să simtă fiori în tot trupul.

Degetele ei îi mângâiară cicatricea din barbă.

- Cum te-ai ales cu asta?

- Mitch mi-a făcut-o.

- Cum?

- Ne-am luat la bătaie.

- Din ce cauză?

- Din cauza ta.

Îi urmări cu degetul linia curbată, simțindu-i marginea întărită.

- De ce?

- Nu prea știu cum să zic asta, dar, în facultate, eram un soi de... Făcu o pauză, ca și cum s-ar fi simțit stingherit. Ei bine, aveam multe iubite.

Kate nu putu să nu zâmbească. Un sportiv.

- Ca Mitch.

Râse și el la rândul lui.

- Mda. Probabil de-aia am ajuns să fim așa buni prieteni. Mă rog, noi doi abia începuserăm să ne vedem, și ai venit la unul dintre meciurile mele. Eu și Mitch jucam...

- Baseball, termină ea propoziția în locul lui. Iar Mitch ne-a văzut împreună și s-a infuriat așa de tare, încât a fost dat afară din joc.

- De unde știi?

- Mi-a povestit Mitch. Dar nu mi-a spus și despre cicatrice. Mi-a zis că te-a lovit când ieșeau dintr-un club.

Un colț al gurii lui Ryan se curbă.

- Așa deci. Doamne, ce furios a fost. Iar tu... tu erai și mai furioasă.

- Serios?

- Da. Ziceai că ne comportăm ca niște copii. De fapt, n-a fost prea diferit de ce ne-ai zis ieri după conferința de presă.

Kate își trecu iarăși degetele de-a lungul cicatricei.

- De câte copci ai avut nevoie?

- Patru. Știam că Mitch avea dreptate. Avea toate motivele să fie supărat pe mine. În seara aia, am venit să mă despart de tine. Dar te-am privit în timp ce stăteai pe veranda casei frăției și am văzut cât de îngrijorată erai pentru mine și...

- Și ce?

- M-am îndrăgostit de tine. Rău.

Kate simți că-i sare inima din piept. Își putea închipui scena. Ar fi vrut doar să și-o poată aminti.

- Serios?

- Mda. Pe deasupra, nici n-a fost de real folos faptul că m-ai dus înapoi la apartamentul meu, m-ai iubit nebunește și mi-ai sărutat toate rănile.

Kate râse, apoi privi în jos la mâinile lor împreunate. Își trecu degetele peste verigheta din platină cu aur pe margini.

- De ce porți asta?

- Pentru că sunt însurat.

- O purtai și când ne-am întâlnit. Atunci nu știai că încă ești însurat.

- Întotdeauna o port.

Degetele lui alunecară printre ale ei.

- Ai purtat-o tot timpul ăsta?

- Da. Te miră?

Kate clătină din cap, în timp ce încerca să-și reprime niște emoții pe care nu le înțelegea.

- De ce? Au trecut cinci ani.

- Pentru că m-am însurat o dată, la bine și la rău. Pentru totdeauna. Am găsit femeia cu care am vrut să-mi petrec viața. Nu intenționez să mă mai însor cu altcineva.

- Ai fi preferat să fii singur? Și dacă ai fi întâlnit pe cineva?

- Am cunoscut o mulțime de femei. Nici una dintre ele nu s-a ridicat la nivelul tău.

- Ryan.

Kate fu dintr-odată copleșită de emoții. Ochii i se umplură instantaneu de lacrimi. În timp ce el o privea cu ochii aceia blânzi, Kate simți că inima ei era gata să explodeze.

Degetele lui se strânsură mai cu putere în jurul alor ei, în vreme ce privea spre mâna ei stângă.

- Am observat că tu ai scos-o pe a ta.

Privirea ei o urmări pe a lui.

- Nu era soțul meu. N-am mai putut s-o port după ce am aflat adevărul.

El îi ridică mâna și-i sărută degetele pe care nu se afla nici o bijuterie.

- Aș vrea să știi ce s-a întâmplat cu verigheta ta. Trebuie să-ți iau una nouă.

Văzându-i determinarea din privire, Kate simți cum i se acumulează tensiunea în stomac. În cap începură să-i sune zgomotos clopote de avertizare. Nu era pregătită pentru asta. Nu era sigură că avea să fie vreodată. Încercă să se ridice în capul oaselor.

- Ryan...

Cu fața luminată de cel mai șmecheresc zâmbet, bărbatul se aplecă și-și atinse ușor buzele de ale ei.

- N-o face.

- Ce să nu fac?

- Nu te mai gândi. Nu vreau să-ți faci griji pentru ziua de mâine sau pentru poimâine. Nu vreau să analizezi în amănunt tot ce spun. Vreau doar să simți.

Își coborî încet gura pe gâtul ei. Kate se cufundă iarăși în perne și închise ochii. În timp ce mâinile lui îi mângâiară corpul, îi alunecară de-a lungul curbilor și al conturilor, Kate trase adânc aer în piept. Simți dorința cum punea iarăși stăpânire pe ea, iar degetele lui chinuitoare se strecurară printre coapsele ei. Cu fiecare mișcare blândă a mâinii lui, toată ființa ei fu cuprinsă de un val de căldură.

Nu putea să neg sentimentele pe care, în adâncul sufletului ei, le nutrea pentru el. Era mai mult decât atracție fizică oarbă. Era ceva mult mai profund, mult mai real decât se așteptase sau trăise ea vreodată.

Iar asta o speria, mai mult decât voia să recunoască. Credea că putea fi dragoste. La atât de puțin timp după ce-l întâlnise, o făcea să-i transpire palmele și-i accelera bătăile inimii. Nu avea cum să simtă deja așa ceva.

Se strecură între coapsele ei și o sărută în timp ce aluneca adânc înăuntrul ei. Inima ei o luă la trap când îl trase mai aproape, în timp ce-și deschidea gura, corpul, mintea și sufletul să-l primească.

- Și acum gândești? îi șopti în ureche.

- Nu. Cu siguranță nu.

Mișcările lui lente și blânde o făcură să suspine. Kate își înălță șoldurile să-l întâmpine, își trecu mâinile de-a lungul spatelui său, bucurându-se de textura pielii lui, dorindu-și să-i memoreze fiecare curbă a mușchilor și fiecare mișcare a oaselor.

Ryan surâse lângă urechea ei.

- Bine. Vreau ca mintea să-ți fie complet goală când îți spun că te iubesc.

Tot trupul ei se încordă.

- Ryan...

- Dar așa e, zise el cu blândețe, retrăgându-se încet, apoi cufundându-se înapoi în forță, până când

o făcu să geamă. Nu pot să mă prefac că nu te iubesc. Ce iubesc eu la tine e ascuns undeva în profunzime. E acolo unde-ți spui tu Annie sau Kate. E acolo chit că îți amintești sau nu de mine.

-Asta e o nebunie, îi șopti ea.

Gura i se deformă într-un zâmbet și o sărută iarăși. Se retrase iar, și iar plonjă.

-Nu. Ar fi o nebunie dacă aș nega ce e adevărat. Nu aștept să-mi spui și tu asta, cel puțin nu încă. Vreau doar să știi ce simt. Că eu mereu o să simt asta.

Kate își trecu degetele prin părul de la ceafă și-l trase mai aproape.

Îl sărută iar și iar cât timp făcură dragoste. Și ei îi stăteau vorbele pe buze, dar teama o împiedică să le rostească. Îi era frică de ceea ce avea să se întâmple la lumina zilei. Se temea de ce avea să simtă pentru ea când avea s-o cunoască mai bine. Dacă își permitea să se îndrăgostească nebunește de el, iar el avea să constate într-o bună zi că era diferită de femeia pe care și-o amintea, nu era sigură că inima ei avea să reziste în fața acestei pierderi.

Și nu putea să i se dăruiască întru totul până când nu era sigură că el era ceea ce își dorea ea.

Totuși, în seara asta, se putea preface că ziua de mâine nu exista. Poate nu era în stare să rostească vorbele, dar îi putea arăta ce simțea.

Kate îi luă fața între mâini, îl sărută adânc, apoi îl întoarse pe spate.

-Lasă-mă să te iubesc, Ryan.

capitolul 17

-Nu vreau să te duci singură acolo. Mitch stătea în picioare în dormitorul lui Simone, privind-o cum își îndesa hainele într-o valiză. M-ai auzit? o întrebă când văzu că nu-i răspunde.

Femeia îl bătu pe umăr în timp ce trecu pe lângă el și se îndreptă spre dormitor.

- Ai grijă, dragule, ai început să suni precum cumnatul tău cel autoritar.

Insulta ei nu-l afectă câtuși de puțin. Mitch o urmă și rămase în prag în timp ce ea se mișca de colo-colo adunându-și hainele.

- Am vorbit mai devreme cu Ryan. Nici el nu crede că ar trebui să mergi acolo singură.

Simone își azvârli câteva cosmetice în geanta de voiaj și-și înșfăcă șamponul preferat de la duș.

- Te rog. De parcă am să le dau ascultare unor bărbați?! De fapt, o să fiu mai în siguranță acolo decât sunt aici. Shannon va sta la părinții mei. Totul e în regulă. Și nici n-am decis încă dacă merită să merg până la Vancouver. O să aștept să văd ce descoperă detectivul meu particular.

Încă. Mitch prinsese nuanța. Era prea independentă. Prea încăpățânată. Țsta era unul dintre motivele pentru care nu fusese niciodată atras de femeile de succes. Îl evitase de când își petrecuseră noaptea împreună, iar el lucrase aseară până târziu și nu putuse să vină s-o vadă decât în dimineața asta. Iar el astăzi trebuia să se urce într-un avion spre brațul Queen Charlotte pentru a repune proiectul înapoi pe roate, dar, acum, că mirosise ce plănuiise, nu putea să plece până când nu o știa în siguranță.

- Aș merge cu tine dacă aș putea, dar nu am cum. La dracu', e cel mai prost moment cu putință.

- Nu-ți face griji, zise femeia în timp ce-și lua spray-ul de păr dintr-un coș de pe dulap.

Îi evita privirea. Nu trebuia să fii un geniu ca să înțelegi ce se petrecea.

- Știu ce faci, Simone. Nu trebuie să mergi până la Vancouver din cauza a ceea ce s-a întâmplat între noi.

- Nu știu despre ce vorbești. Își strecură o perie de păr în geantă și închise fermoarul.

Ba da, știa. Știa exact la ce se referea. Mitch observase că începuse să se frământa din clipa în care terminaseră de făcut dragoste. Să uite ce se întâmplase între ei. Se gândea că-și dezamăgise clienta.

- Kate și Ryan nu se vor supăra pe tine din cauza asta. Ai dreptul la o viață personală. Nu ai făcut absolut nimic rău.

Simone închise ochii și luă o gură mare de aer. I se citea emoția pe față, dar, când deschise iarăși ochii, orice semn de implicare dispăruse. Își luă geanta și intră în dormitor trecând pe lângă el.

- Am să discut cu Kate despre toate astea când mă întorc.

Mitch o prinse de braț.

- Oprește-te și uită-te la mine.

Simone își întoarse ochii negri spre el. Avea o privire hântuită, plină de remușcări. Ochii ăia îi făcură inima lui Mitch să bată ca o tobă.

- Nu da la o parte ce se întâmplă între noi pentru că îți faci griji despre ce-o să creadă altcineva, o sfătui el.

- A fost o idee proastă. N-ar fi trebuit niciodată să se întâmple, și știi asta prea bine. Cât privește plecarea mea la Seattle, nu e treaba ta. Acum îmi dai, te rog, drumul la braț ca să pot termina de împachetat?

Mitch se simți de parcă tocmai l-ar fi înjunghiat în inimă. Îi dădu drumul, încercând să-și dea seama ce naiba se întâmplă. Când se atașase așa tare de ea? El nu-și făcea niciodată griji decât pentru membrii familiei. Când ajunsese Simone... o femeie pe care abia o cunoștea... o persoană atât de importantă, poate chiar mai importantă decât oamenii pe care îi iubea?

Pieptul i se contractă și mai tare.

Cu inima bubuindu-i, o urmă pe Simone în dormitorul ei. Închidea fermoarul genții, iar părul de culoarea ciocolatei îi cădea pe obraji. Dincolo de fereastră ploua moenit, iar o lumină cenușie, sinistă, învăluia încăperea. În fusta comodă și bluza asortată, nici dacă se străduia nu putea să arate mai angelic de-atât.

O, Dumnezeuule! Era pierdut.

Mitch își duse o mână la față, încercând să-și potolească pulsul care o luase razna. Când Simone se întoarse să-și așeze geanta pe podea, el o apucă de brațe și o trase aproape de el.

- Eu nu am relații pe termen lung. Am doar relații accidentale. Nu am avut niciodată legături serioase. Dar cu tine, domnișoară consilier... Cu tine nu vreau o relație accidentală.

- Ce? Teama i se strecură în privire. Aceași frică afurisită pe care o simțea și el, dar pe care încerca să o înăbușe. Ești...? Își miji ochii. Băta aia te-a lovit în cap? Am crezut că te-a lovit în coaste.

Mitch nu se putu abține și zâmbi.

- Nu, tu m-ai lovit la cap. Prima dată când te-am văzut. Seara trecută... slavă cerului pentru seara trecută... mi-am dat seama că am fost înnebunit după tine încă de la început. De atunci mă gândesc la tot pachetul... căsătorie, familie, copii, o dubiță.

Simone își eliberă brațele și-și apăsă stomacul cu o mână.

- O, Doamne. O dubiță? Ai înnebunit? Ce dracu' ai pățit?

- Nu știu, replică încet, urmărindu-i reacția. Aceași uimire o simțea și el. Cu siguranță nici el nu se așteptase să spună asta, dar acum, că o făcuse, nu voia să-și retragă vorbele. Ești șocată?

- Aăă, mda. Ne-am culcat împreună. O dată.

Mitch își îndesă mâinile în buzunarele blugilor.

- Din câte îmi amintesc, ți-a plăcut. Nu doar o dată. De mult mai multe ori.

- Eu..., bolborosi, agitându-și mâinile. Mitch, abia dacă ne cunoaștem.

- Păi, hai să ne cunoaștem. Stai aici. Rămâi în siguranță. De îndată ce mă întorc, ne vom strădui să aflăm ce anume ne irită cel mai mult unul la celălalt.

Simone se lăsă pe marginea patului.

- E o glumă, nu? Te rog, spune-mi că-i o glumă.

Nu asta era reacția pe care o așteptase. La dracu', nici măcar discuția asta nu o plănuiuse.

- Nu glumesc. M-ai prins, Simone. Practic, m-ai dat gata. Și eu sunt la fel de șocat.

Cum ea nu zise nimic, doar îl privea cu ochii mari, Mitch se scărpină în cap, simțindu-se ca un idiot.

- Bine, probabil că pot renunța la dubiță. Asta putem să negociem mai târziu.

- Ești nebun cu acte în regulă, știi asta?

Mitch simți că își pierde mințile, iar el nu-și pierdea niciodată mințile.

- Uite ce-i, de multă vreme am evitat să am o relație. Dintr-o mulțime de motive. Și, după ce l-am văzut pe Ryan trecând prin iad după moartea surorii mele, mi-am zis că făcusem un lucru deștept și că nici o relație nu merita să mă consum așa. Dar acum... după tot ce s-a întâmplat... nu știu. Tocmai mi-am dat seama că viața e prețioasă. Trebuie să lupți pentru ceea ce vrei, pentru că e posibil ca, atunci când te trezești tu la realitate și-ți dai seama cât de mult contează ceva, acel ceva să nu mai fie acolo. Nu vreau să pierd oportunitatea asta cu tine, Simone. Nu îți cer să te măriți cu mine. Îți cer doar să nu curmi ceea ce începe să crească între noi. Și nu vreau să plec în Canada pentru că te simți vinovată din cauza asta. Nu aș suporta să ți se întâmple ceva.

O trase de pe pat și-o apucă de mâini.

- Dă-mi o șansă, domnișoară consilier. Ai putea fi surprinsă de ceea ce vei afla.

- Aș putea sfârși la spitalul de nebuni.

Mitch zâmbi în colțul gurii.

- Nu ar fi așa rău dacă am fi acolo împreună, nu?

- Mitch...

- Doar gândește-te, da? Gândește-te la noi doi și la ceea ce ar putea fi cel mai bun lucru din viața ta.

- Am o vagă bănuială că, în următoarele câteva zile, numai asta voi face.

Simone se încruntă, dar nu-și trase mâinile dintr-ale lui. Mitch luă asta ca pe un semn bun.

- Ești ca o tornadă, Matthews, știi asta, nu? Distrugi tot ce întâlnești în cale fără să-ți pese de consecințe.

- Îmi pasă de tine. Și de Shannon. Și vreau să vă știu în siguranță pe amândouă. Promite-mi că n-o să te duci în Canada.

Ea nu-i răspunse, doar se cuibări la pieptul lui, își strecură mâinile în jurul taliei lui și rămase așa. Când simți bătăile inimii ei, Mitch avu senzația că și lui avea să-i sară inima din piept. Pentru că înțelese că ea nu avea să-i facă pe plac. Iar asta însemna că toate planurile pe care și le făcuse pentru următoarele câteva zile aveau să sufere modificări drastice.

Spera însă că nu avea să se întâmple nimic rău.

- Ce faci?

Kate sări pe podeaua camerei de zi și se întoarse spre scări. Ryan stătea pe ultima treaptă de jos, fără nimic pe el în afară de o pereche de blugi. Avea picioarele goale, privirea somnoroasă și părul blond răvășit, semn că atunci se trezise.

Ea își duse o mână la piept.

- M-ai speriat.

Ryan intră în cameră.

- Așteptai pe altcineva?

Lumina soarelui de dimineață se reflecta pe pieptul lui dezgolit. Kate simți că i se face pielea de găină când își aminti cum, noaptea trecută, îi mângâiasse trupul muscular cu degetele, cu buzele.

- Katie?

Își luă cu greu privirea de la corpul lui atrăgător și se uită în sus, unde-i întâlni fața amuzată.

- Ce?

- Ești în regulă?

- Da.

Se întoarse cu fața spre grămada de reviste pe care le răsfoise și-și mușcă buza, simțind cum îi ia fața foc. Era de așteptat ca o partidă de sex să satisfacă o femeie, nu să o transforme într-o adolescentă excitată.

Ryan se lăsă pe podea și se așeză în spatele ei, cu picioarele de o parte și de alta a ei. Corpul lui emana căldură. Kate se înfioră, tânjind să fie atinsă, dorindu-și ca mâinile alea să fie iarăși pe ea, ca în seara precedentă. Când degetele lui se strecurară în jurul taliei ei, Kate

inspiră adânc și zâmbi în timp ce buzele lui îi atingeau ușor ceafa.

Asta își dorea. Dar, o, Doamne! Dacă o ținea tot așa, nu avea să mai termine niciodată de citit articolele alea.

- Iată unde era tricoul meu, rosti el băgând mâna sub țesătură, spre torace, ca să-i cuprindă sânii goi. Îl căutam.

Dorința izbucni în adâncul ei. Când o ciupi ușor de sfârc, simți cum arde mocnit. Înghiți în sec.

- Îmi pare rău. Am luat primul lucru pe care l-am văzut.

Chicoti, iar Kate îi simți pieptul vibrând în spațele ei.

- În birou? Pe hol? Cred că pe-acolo trebuie să fi aterizat aseară, când mi lai smuls de pe mine.

Kate își reținu un zâmbet. Nu fusese niciodată așa agresivă, nu știuse că putea să fie atât de pasională. Închise ochii, bucurându-se de senzația pe care i-o produceau dinții lui care-i mușcau încet gâtul, în vreme ce mâinile continuau să-i întărate sânii.

- E moale. Și miroase bine. Ți-l pot da înapoi într-un minut, dacă vrei.

- Vreau, mormăi lipit de ea. Mâna lui îi atinse șoldul în vreme ce-i cobora între coapse. Nu-mi place să mă trezesc singur. Te vreau înapoi în patul meu.

Degetele lui dansau peste muntele lui Venus. O făcuseră să tremure de nerăbdare.

- Cred că e patul meu.

- Asta este un detaliu nesemnificativ. Oricum, ce faci aici?

Kate privi iarăși spre revistele împrăștiate în fața ei, abținându-se să nu geamă când degetul lui îi apăsa clitorisul. N-avea cum să nu simtă, prin țesătura subțire a chiloților ei, cât de excitată era.

- N-am putut să-mi scot din minte discuția cu doctorul Murphy.

- Iubito, nu...

- Nu, nu asta. A zis că-și amintește că a citit ceva despre un studiu legat de Tabofren. Ryan, l-am citit și eu.

- Da?

Își retrase mâna dintre picioarele ei și se întinse după revista din fața ei.

Kate încercă să nu fie dezamăgită că-i distrăsese atenția și-acum n-o mai atingea. În definitiv, era mult mai important să descopere ce i se întâmplase decât o altă partidă de sex care s-o scoată din minți. Deși, în momentul de față, sexul care s-o scoată din minți părea de o mie de ori mai distractiv.

- Da. Țin minte pentru că suna atât de inovativ. Știu că e pe-aici pe undeva.

Aruncă revista pe care-o răsfoise într-o grămadă alături de celelalte și luă o alta de pe măsura de cafea.

- Ce faci cu toate astea?

- Editura McKellen publică o serie de reviste științifice, inclusiv din domeniul medical. Uneori, scotocesc printre ele să văd dacă îmi atrage atenția ceva de pe coperta vreuncea. Știu că l-am văzut undeva. Privi de jur împrejurul camerei. Revistele erau aruncate peste tot pe podea. Le răsfoise pe toate pe care le avea acasă. Se ridică dintr-odată. Trebuie să merg astăzi la editură.

Ryan se ridică și el.

- În nici un caz.

Dintr-o singură privire, îi citi îngrijorarea din ochi. De ce avea din nou senzația aia ciudată că iarăși îi ascundea ceva?

- Ryan, o să fiu în regulă. De la muncă, pot să verific baza de date. Articolul la care mă gândesc trebuie să fie specificat acolo. Trebuie să-l găsesc.

- Nu vreau să mergi acolo. Nu înainte de-a afla cine este implicat în asta.

Nu avea să ajute la nimic dacă se contrazicea cu el. Era încăpățânat și autoritar și mult prea sexy, așa cum stătea acolo în sufrageria ei, ca să se poată certa cu el.

Își mușcă limba, își puse palmele pe pieptul lui și-și înălță privirea.

- Ai putea să vii cu mine.

Măinile lui se strecurară peste ale ei.

- Dacă mă ațâți, n-o să obții ceea ce vrei.

Kate veni mai aproape, se ridică pe vârfuri și își trecu încetșor buzele peste ale lui.

- De ce nu?

- Pentru că nu cedez așa ușor.

Ea răsese, își apropiă buzele de zona dintre maxilar și ureche și-și lipi trupul de el.

Felul în care inspiră brusc îi dădu de înțeles că se descurca de minune să-l seducă. Brațele lui o învăluiră, iar mușchii abdomenului ei se încordară când buzele lui îi mângâiară gâtul. Îi simți erectia lipită de șold.

- Poți să îți iei tricoul înapoi dacă vii cu mine, îi șopti la ureche.

Ryan o împinse în față până ajunsese la canapea. Degetele grăbite se strecurară pe sub tricou și îl scoaseră repede peste cap. Acesta ateriză pe balustradă. O întoar-se și-o făcu să se aplece peste brațul canapelei.

- Cred că îmi recapăt oricum tricoul, iubito.

Kate gâfâi, apoi se înfioră când buzele lui îi atinseseră iarăși zona cefei și mâna i se afundă între picioare. Apoi, în cele din urmă, oftă când îi atinse focul care ardea deja înăuntrul ei și o făcu să uite de toate în afară de el.

Kate își puse ochelarii de soare în timp ce cobora din Jaguarul lui Ryan. Îl așteptă încruntată pe trotuar, însă el nu se grăbea. Toată dimineața se mișcase cu încetinitorul de parcă n-ar fi vrut s-o ajute.

Pierduse vremea pregătindu-i micul dejun, o ademenise la un duș lung și fierbinte, unde o spălase cu mâinile și cu limba, apoi o convinsese că, în drum, trebuiau să treacă pe la el pe acasă, să-și schimbe hainele și să-i vadă pe copii înainte să plece din nou. Acum era aproape de prânz. Nu că s-ar fi plăns de ceva din cele întâmplare,

dar era nerăbdătoare să găsească articolul ăla. Iar faptul că se mișca precum melcul o scotea din sărite.

- Ești mai rău ca o femeie.

Ryan își puse cheile în buzunar.

- Nu te lua de mine. Am o presimțire rea legată de asta.

Bun, deci era îngrijorat. Putea să accepte asta. Atunci de ce o măcina gândul că mai era ceva dincolo de asta? Refuzând să își mai bată capul, îl luă de braț și-l trase spre intrarea în clădire.

Când coborâră din lift, la etajul lui Kate, descoperiră că la birou era foarte mare agitație.

- Kate, ești aici. Slavă cerului! Jill țâșni din spatele biroului, înșfăcând o mână de mesaje. De luni dimineață, telefonul a sunat întruna.

„O, grozav.“

Kate îl privi pe Ryan.

- Jill, el e Ryan.

Spre cinstea lui, Ryan nu zise nimic despre cercelul din nasul lui Jill. Sau despre mulțimea de tatuaje de pe tot brațul tinerei de douăzeci și ceva de ani.

- Bună.

Jill își mută privirea de la Kate la Ryan și înapoi. Când, în cele din urmă, îl recunosc, făcu ochii mari și zâmbi larg, prostește.

- O, bună.

- Intră, Ryan. Nu durează decât un minut, zise Kate și îi făcu semn spre biroul ei.

Când el se făcu nevăzut, Jill o întrebă:

- E cine cred eu că e?

- Da.

- Chiar e soțul tău?

- Așa se pare. Iau eu mesajele alea, zise Kate și puse mâna pe mesajele dintre degetele lui Jill.

- Ah. În cele din urmă, Jill își luă privirea de la Ryan care rămăsese în picioare în biroul ei. Și Tom te caută.

- De unde știe că sunt aici?

- Zvonurile circulă. Draga mea, ești practic o vedetă. Și mergi peste tot cu Ryan Harrison, iar oamenii vor începe să vorbească.

- Fantastic, murmură Kate. Se îndreptă spre birou. Nu stau mult. Trebuie doar să verific urgent ceva. O să iau ceva de lucru acasă, dar, dacă întreabă cineva, nu sunt aici. Ai înțeles?

- Sigur. Kate?

Kate se opri cu o mână pe ușă.

- E atât de bun precum arată?

Kate se prefăcu dezgustată.

- Ești incorrigibilă. Apoi adăugă cu un surâs: Este mult mai bun.

Când intră în încăpere, Ryan analiza fotografiile de pe raft.

- Nu e așa mare ca biroul tău, rosti în timp ce închidea ușa în urma ei.

- Unde a fost făcută asta?

Ryan ridică o fotografie cu Reed jucându-se în nisip.

- La golf. Îi place la nebunie plaja.

Când se întoarse spre ea, Kate îi putu vedea emoția din ochi. Și, pentru prima oară, își dădu seama că și el ratase ani buni.

- Am mai multe poze acasă. Ți le pot arăta dacă vrei.

Un zâmbet șters îi apăru în colțul gurii. Dar ochii îi erau reci, de parcă ar fi ascuns ceva.

- Mi-ar plăcea. Tonul i se schimbă însă înainte ca ea să apuce să îl întrebe ce îl deranja. De unde începem?

Kate se duse spre un raft din partea cealaltă a camerei și scoase revistele medicale.

- Poți să le răsfoiești pe astea până găsesc eu baza de date în calculator.

Ryan se așeză pe un scaun vizavi de biroul ei și ridică un teanc de reviste. Ea verifică mai multe fișiere în calculator. Nu se auzeau decât zgomotele înfundate din celălalt birou.

- Kate? bâzâi sistemul de intercomunicație. Glasul lui Jill întrerupse tăcerea. Fii atentă, Tom vine spre tine...

Ușa biroului se deschise înainte ca ea să apuce să răspundă, și Tom Adams intră fără să mai bată.

- Mă eviți? o întreabă.

Kate se ridică, Ryan o urmă, privindu-l suspicios pe directorul editorial. Evident că îl recunoscuse pe Tom, pe care-l întâlnise în ziua în care venise acasă la ea să stea de vorbă și aflase despre Reed. Planul lor de a evita pe toată lumea din birou se duse pe apa sâmbetei.

- Tom Adams, făcu ea prezentările, Ryan Harrison.

- Dumnezeu! mormăi Tom. E adevărat.

- Nu rămân azi, Tom. Știu că biroul este în mare zarvă, așa că n-am să-ți stau pe cap. Am venit doar să caut ceva.

- Ce cauți?

- Un articol despre un medicament pentru cancer testat în Canada.

Tom pâli.

- Nemernicule! Ryan trecu pe lângă Tom și închise ușa. Apoi se uită spre Kate. Cred că tocmai am găsit omul de legătură.

capitolul 18

Casa în stil victorian a lui Tom Adams se afla pe o stradă liniștită din Pacific Heights. Ryan bătea ritmic cu degetele în genunchi în vreme ce el și Kate așteptau în sufrageria impecabilă. Ferestrele largi dădeau înspre oraș. Copacii fremătau ușor în briza după-amiezii.

Kate observă că Ryan avea umerii încordați și maxilarul înclăștat.

- Relaxează-te, te rog. Mă stresezi și pe mine.

Bărbatul îi aruncă o privire iritată și continuă să bată ușor din degete.

Kari Adams coborî scările alături de Tom. Avea față trasă, iar sarcina ei foarte avansată ieșea în evidență în contrast cu trupul ei foarte slăbuț.

- Îmi pare rău că v-am făcut să așteptați.

Ryan stătea încordat lângă ea, dar Kate îl ignoră.

- E în regulă. Îmi pare rău că te deranjăm. Știu cât de obosită trebuie să te simți.

Kari surâse, trecându-și mâna peste burtă.

- Nu prea pot să dorm zilele astea.

- Ne pregătim pentru naștere, zise Tom, atingând ușor cu degetele abdomenul.

- Uite ce e. Ryan se ridică brusc. Nu vreau să fiu necioplit, dar chiar avem nevoie de niște răspunsuri. De asta ne-ai adus până aici, deși ai fi putut să ne răspunzi la întrebări în biroul lui Katie.

Kate îi aruncă o privire de avertizare, însă el o ignoră. Bărbatul nu avea pic de tact când își punea ceva în minte.

- Asta a fost din pricina mea. Kari se așeză pe sofa cu model floral. În ciuda sarcinii avansate, canapeaua părea să-i înghită trupul micuț. Tom știa că voi dori să fiu și eu implicată.

- Nu înțeleg. Kate stătea într-un fotoliu crem moale, vizavi de Kari. Ce ai putea avea tu de-a face cu un studiu clinic?

- Nu mă recunoști deloc? o întrebă Kari.

- Nu, ar trebui?

Kate simți că se sufocă din pricina îngrijorării.

- Bănuiesc că nu. Nu am vorbit decât de câteva ori când am fost internată la sanatoriu, dar nu ți-am putut uita ochii.

Kate se uită spre Ryan. Văzu cum îi zvâcnește mușchiul maxilarului. Kari Adams. De ce nu-i păruse cunoscut numele când se uitase pe lista din casa lui Janet Kelly?

Tom se duse în spatele soției lui, cu mâna pe umărul ei.

- Kari a avut cancer ovarian. Am decis să încercăm tratamentele experimentale după ce am epuizat toate celelalte posibilități.

- Nu credeam că o să scap, murmură Kari privind în jos. Dar doctorul Alexander a fost atât de optimist, încât ne-a redat și nouă speranța. Tratamentul a durat

mai mult de șase luni. Am tot venit și plecat de la sanatoriu, iar personalul de acolo m-a monitorizat continuu. Atunci te-am întâlnit.

Kate făcu ochii mari.

- Eram trează?

- Uneori. Avusesesi un accident de mașină și ai stat în comă câteva luni. Soțul tău... Se uită spre Ryan. Doctorul Alexander, vreau să spun, te-a mutat la sanatoriu ca să te poată supraveghea, de vreme ce acolo erau majoritatea pacienților lui. După nașterea copilului tău, te-ai trezit, dar, pentru o vreme, ai fost când conștientă, când inconștientă. Într-o zi, te trezeai și te plimbai pe-acolo, în ziua următoare erai complet inconștientă.

Fusese trează. Se putuse mișca. Ceea ce explica de ce recuperarea ei nu durase așa mult. De ce organismul ei își revenise relativ repede. Oamenii o văzuseră, vorbiseră cu ea. Iar ea nu-și putea aminti nimic din toate acestea.

- Continuă, o îndemnă ea, înghițindu-și nodul din gât. Jake susținea că era soțul meu?

Kari încuviință din cap.

- Da. Un alt doctor supraveghea cu multă atenție tratamentul tău. Nu-i știam numele. Înalt, cu părul negru, cu ochii de-un albastru-deschis cum n-am mai văzut niciodată. Păreau să se cunoască bine. Cred că era sanatoriul lui... Sau el îl cunoștea pe cel care-l deținea și-l administra.

- Reynolds.

Kate se uită iarăși către Ryan. Avusese dreptate. Doctorul ei din Houston fusese implicat. Probabil fusese ucis din cauza acestei implicări.

- Care era numele medicamentului experimental? vru să știe Ryan.

- Amatroxin, răspuse Tom. I-a vindecat pe deplin cancerul lui Kari. Mai erau câțiva pacienți cărora le era administrat. Anul trecut, doctorul Alexander a redactat un material despre această cercetare și,

împreună cu un alt doctor, a publicat articolul în revista noastră medicală.

Îi înmână lui Ryan revista de pe masa din spatele lui.

- Se menționează un studiu din Canada, spuse Ryan.

Tom înghiți în sec.

- Mda.

- Ai publicat informații false? întrebă Kate.

Tom trase adânc aer în piept.

- Da.

- Dar de ce? De ce nu mi-ai spus nimic din toate astea, Tom?

Tom își mută nervos greutatea de pe un picior pe altul și strânse mai tare umărul lui Kari. Femeia ridică brațul și-l prinse de mână, în semn de susținere.

- Eu și Jake am avut o înțelegere. El o primea pe Kari în proiectul de cercetare, iar eu păstram secret tot ce știam despre studii. Când venea vremea să publice informația, aveam să-l ajut. Eram disperată și dispuși să încercăm orice. Fiindcă a vindecat-o pe Kari de cancer, i-am rămas dator. Avea nevoie să scoată la iveală dovezile care arătau că medicamentul funcționa; eu știam că era așa. Din punctul meu de vedere, nu prea conta unde fuseseră făcute studiile.

- Kate, Tom nu a știut că erai deja căsătorită, interveni Kari, uitându-se când la ea, când la Ryan. Știa doar că te aflai la sanatoriu sub îngrijirea lui Jake și că erai soția lui. Jake l-a rugat să nu vorbească nimic în preajma ta. A zis că trauma suferită ca urmare a accidentului fusese deosebit de gravă. Jake era foarte îngrijorat în legătură cu diagnosticul tău.

Kate își frecă cicatricea de la cap. Erau atâtea care încă nu aveau nici un sens!

- Și, când m-am trezit, el a făcut aranjamentele necesare pentru ca eu să colaborez cu editura? Privi în sus spre Tom. Nu mi-ai pus niciodată la îndoială trecutul? Ce știam să fac?

Încordarea începu să se adune în cutele fine din jurul ochilor lui Tom.

- Nu am știut că e un membru al familiei McKellen decât după ce te mutase la Houston. Când ți-am văzut numele trecut la unul dintre articolele tale, l-am contactat. Mi-a zis că nu-i plăcea să folosească numele de McKellen pentru că se certase cu familia lui. L-am crezut. El e cel care a aranjat să lucrezi cu departamentul din Dallas. Nu aveam cum să-i cer socoteală pentru nimic din ceea ce-mi spunea. Afirmațiile lui îmi păreau logice, și îi eram dator. Și apoi, când ți-am văzut rezultatele muncii, mi-am dat seama că avea dreptate. Nu cunosc pe nimeni care să știe atât de multe chestii despre geologie.

- Nici după moartea lui Jake nu ai spus nimic. De ce? Eram aici, în San Francisco. Știai că încerc să găsesc răspunsuri. Știai că fusesem la sanatoriu, dar nu mi-ai zis nimic?

Kate se ridică, fierbând de furie. Ryan se întinse și-o prinse de braț, s-o liniștească.

- Kate, nu cred că înțelegi ce se întâmplă aici, îi spuse Tom. Cineva nu vrea ca tu să găsești răspunsuri. După ce m-ai sunat și mi-ai cerut o slujbă aici, în departamentul din San Francisco, am început să primim tot felul de avertismente.

- Cum adică avertismente? interveni Ryan.

- În mare parte, telefoane anonime, răspunse Kari. Nu ți-au pomenit niciodată numele, Kate, dar au zis să păstrăm secret tot ce știm despre sanatoriu. Că e în interesul lui Tom să nu fie implicat dacă are să se afle ceva despre studiu.

- Atunci de ce mi-ai sugerat să consult un avocat?

Tom oftă.

- Am vrut să te ajut. Am văzut cât de frustrată erai. M-am gândit că nu strica să-ți dau un mic imbold, atâta timp cât tu găseai răspunsurile pe cont propriu, iar eu nu eram implicat. Nu am știut că avocatul pe care l-ai ales avea să te recunoască.

Deci Kate era legătura. Dacă nu ar fi venit la San Francisco, dacă nu ar fi sunat-o niciodată pe Simone să stabilească o întâlnire, dacă Simone nu ar fi recunoscut-o,

atunci era posibil ca nimic din toate acestea să nu se întâmple acum. Minciunile ar fi reprezentat și acum adevărul.

Ryan o privi pe Kari.

- Din câte știi tu, a mai vizitat-o cineva pe Katie la sanatoriu?

Kate își mușcă buza.

- A mai fost un bărbat masiv, mai în vârstă, cu părul alb. Și acum îmi amintesc și de o femeie tânără. În afară de ei doi, nu sunt sigură. Însă Kate a stat acolo mult timp.

Un bărbat în vârstă și o femeie tânără. Ar fi putut fi oricine.

- Mă tem că nu-ți pot fi de prea mare folos, zise Kari cu blândețe. Amintirile mele din vremea aia sunt destul de neclare.

Furia îi dispăru, pentru a fi înlocuită de o dezamăgire apăsătoare. Toate descoperirile astea nu făceau decât să o deruteze și mai tare pe Kate. Afla cum, dar nu și de ce se întâmplase totul.

- Nu, o contrazise Kate clipind pentru a împiedica lacrimile de frustrare. Mi-ai fost de mare ajutor.

- Kate.

Tom veni în fața canapelei.

Cu colțul ochiului, Kate zări umerii încordați ai lui Ryan și felul în care își lăsase brațele pe lângă corp, într-o manieră protectoare. Întinse o mână să-l oprească și se uită la Tom.

- Ce e?

- Dacă aș fi știut ce se întâmplă cu adevărat, nu aș fi păstrat tăcerea. Am crezut că Jake era un om cinstit. După conferința ta de presă de alaltăieri, mi-am dat seama că trebuie să te găesc. Să-ți spun ce știu. De atunci am tot încercat să dau de tine.

Atâtea minciuni. Oriunde se întorcea, păreau să fie și mai multe, și o izbeau direct în față. Nu prea știa ce să mai creadă.

- Trebuie să găesc răspunsuri, Tom. Nu mă voi opri până când nu le voi găsi.

- Nu sunt sigur că e o idee bună.

- Ei nu i se va întâmpla nimic! exclamă Ryan cu fermitate din partea cealaltă a camerei. Dacă încercă cineva să îi facă rău, va trebui să treacă mai întâi de mine.

Vorbele lui lansară o amenințare care-i făcu atât pe Kate, cât și pe Tom să se întoarcă. Un mușchi al maxilarului îi zvâcnea ritmic. În ochi i se citea dorința de răzbunare.

Tom încuviință și privi în spate spre soția lui.

- Știu ce simți. Dacă vă putem ajuta cu ceva, dați-ne de veste. Vrem să fim de folos.

Sub privirea intensă a lui Ryan, Kate simți picături reci de sudoare de-a lungul spatelui. Își dădea seama că vorbea serios, că avea să se lupte cu oricine avea să vină după ea.

Și, din motive pe care nu le putea explica, ideea asta o speria mai tare decât orice adevăr pe care avea să-l descopere.

- Iubito, ne învărtim de ore bune, se plânse Mitch de pe locul pasagerului din SUV-ul închiriat de Simone. Îndoi harta din poală, analiză semnele de pe stradă, apoi se uită iarăși pe hartă. Ai un simț al orientării foarte prost.

Simone îi aruncă o privire lipsită de orice urmă de amuzament. Încă îi venea greu să accepte că el își schimbase planurile legate de serviciu și se autoinvitase să o însoțească în călătorie. Nu numai că acum stătea alături de ea în mașină în timp ce se învăteau prin suburbiile Vancouverului în căutarea casei lui Walter Alexander, dar o și așteptase răbdător până ce-și terminase treburile în Seattle. Nu se plânse nici măcar o dată. Simone știa că el ar fi trebuit să se afle pe brațul Queen Charlotte, să-și facă treaba lui de geolog, oricare ar fi fost ea, dar, de fiecare dată când adusese vorba despre asta, o ignorase și-i spusese că era exact acolo unde trebuia să fie.

Ce bărbat făcea asta?

„Unul care e înnebunit după tine.“

Pulsul i-o luă razna, iar mâinile îi transpirară pe volan.

O dubiță? Cu siguranță era nebun de legat. Problema era că ideea nu-i mai părea la fel de nebunească acum. Ceea ce însemna că o absorbisese în realitatea lui distorsionată și că acum era și ea nebună de legat.

- Știi ceva? rosti ea încercând să nu se gândească încă la viitor și la ce avea să facă în legătură cu Mitch Matthews. Dacă se gândea la asta, avea să înceapă să țipe. Dacă o găsesc în următoarele zece minute, mă lași să fac niște cumpărături pe Robson Street înainte să plecăm acasă.

- N-am nimic împotriva. Eu o să rămân în hotel.

- Nu stăm la hotel, dragule.

- Nu-mi aduce aminte. Sunt și așa destul de amărât din cauza asta. Planurile mele de a te seduce se duc pe apa sâmbetei.

Să o seducă? O, la naiba. Avea probleme serioase cu el.

- Deci vii cu mine la cumpărături, zise Simone, încercând să schimbe subiectul.

- Mai degrabă mor încet, în chinuri groaznice, în mâinile unei femei dominatoare, sadice. Pe buze îi apărură un rânjel. Ce idee bună!

Simone nu se putu abține și râse. Mitch era un mare hormon ambulat. Și, s-o ajute Dumnezeu, ei îi plăcea la nebunie asta.

- Te rog, Mitch. Viră pe o stradă lăturalnică. O să ajungem mai târziu și la fanteziile tale. Acum, vorbim despre cumpărături... Cam o oră de tortură pentru un bărbat. Crede-mă, îți va plăcea. Pe Robson Street sunt niște butikuri adorabile.

- Omoară-mă acum. Stai. Există și un magazin de lenjerie?

Simone simți fluturi în stomac.

- Probabil.

- Crezi că ai putea găsi o lenjerie de corp micuță din dantelă neagră?

Femeia opri mașina pe o stradă liniștită, în fața unei case mari cu fațada din lemn de cedru.

- S-ar putea să nu aibă mărimea ta, iubire.

- Foarte amuzant.

- Și, cum tocmai am găsit casa, am câștigat ora aia de cumpărături.

Mitch o prinse de braț înainte să apuce să coboare din mașină și o trase aproape.

- Du-mă la magazinul ăla de lenjerie, și o să te asigur că merită.

Căldura din ochii lui îi făcu sângele să clocotească. Dar, când o sărută, uită de toate. De ce erau aici, ce căutau, de ce i se părea o idee așa proastă să înceapă o relație cu el...

Când se trase înapoi, în privire i se citea un amestec de pasiune și umor.

- Uită de dantela neagră. Cred că vreau să te văd în piele roșie.

Piele roșie? O, Doamne!

Când urcară treptele din față și el apăsă pe sonerie, Simone își simți nervii încordați la maximum.

- Lasă-mă pe mine să vorbesc. Nu vreau să-l speriem din prima pe Walter Alexander.

- Dacă o să îmi vorbești pe tonul ăsta sobru, profesionist, în timp ce porți un costum din piele roșie și ții în mână un bici, cu siguranță o să te ascult.

Cotul ei îl lovi în stern și îl lăsă fără aer. Dar râsetul lui făcu să vibreze veranda și podeaua de sub picioarele ei. I se strecură apoi în suflet, amintindu-i ce anume îi plăcea la Mitch Matthews. Ceea ce, dacă nu era atentă, o putea duce la pierzanie.

- Doamne, ce miroase așa?

Mitch își duse mâna la nas.

- Nu știu. Simone se sprijini cu mâna de perete și privi printr-un geam lateral. Ziare împrăștiate pe o masă veche. O cuvertură verzuie croșetată aruncată pe marginea unui scaun. Pe o altă măsuță, o bucată de pizza pe o farfurie de carton. Praful acoperirea majoritatea obiectelor din sufragerie. O valiză nedeschisă era aruncată

undeva lângă peretele îndepărtat. Nu pare să fie cineva acasă.

- După miros, îmi dau seama și de ce.

Simone presimți că ceva nu era în regulă. Coborî în fugă treptele din fața casei. Lângă clădire se vedea o cărare pavată cu piatră.

- Unde te duci? întrebă Mitch urmând-o.

Femeia se strecură pe sub un arbust pitic și deschise poarta care dădea spre curtea din spate.

- Reynolds a fost găsit în piscină.

- Ce? Strai așa. Brusc, am un sentiment nasol în legătură cu asta.

Simone ocoli colțul casei înainte ca el să apuce să oprească. În curtea din spate duhoarea era și mai puternică. O pisică țâșni din spatele unui copac și dispăru pe lângă casă. Când văzu cadavrul, cu picioarele ieșite dincolo de rododendronul din apropierea verandei din spate, Simone făcu ochii mari.

Înghiți cu greu.

- Și eu.

- O, să fiu al naibii.

Mitch trecu în fața ei, blocându-i vederea.

Mama lui Ryan, Angela, își dădu părul castaniu peste umăr și răsă cu gura până la urechi. Lumina de la lumânările așezate pe masa unde se servise cina i se reflecta pe față.

- Așa că Mitch amarează pe stâncă, iar Ryan alunecă.

De peste masă, Ryan văzu cum Kate se încruntă. Tema ei de a-i întâlni pe părinții lui se mai diminuase pe măsură ce orele se scurgeau. Stăteau toți în jurul mesei la care luaseră cina, cu farfuriile goale în față, în timp ce mama lui povestea întâmplări stânjenitoare din tinerețea lui. În orice altă situație, ar fi pus capăt acestor povestioare, dar Kate părea foarte interesată și, după după-amiaza petrecută cu Kari Adams, se gândea că avea nevoie de câteva clipe de liniște.

Chiar și dacă asta însemna să se rătă pe seama lui.

Ryan clătină din cap în timp ce o aranja pe Julia mai bine în poală.

- Neghiobul nu a închis sistemul.

- Ce înseamnă asta? întrebă Kate cu o curiozitate sinceră.

Kathy Matthews dădea ocol mesei cu o cafetieră și umplea din nou ceștile.

- Asta înseamnă că Mitch nu s-a asigurat și nu a legat bine nodul în opt, iar capătul frânghiei a alunecat fix prin dispozitivul de amarare.

- Vezi tu, continuă Angela, Ryan nu se mai cățărare niciodată afară. Se cățărare numai în sală, cu Mitch, așa că, atunci când s-a întâmplat asta...

- M-am speriat îngrozitor, zise Ryan foarte serios.

Toți râseră în afară de Kate.

- Ce ai făcut?

Îl fixa cu privirea, iar el văzu îngrijorarea din ochii aceia profunzi și atât de verzi. Ryan simți cum inima i-o ia la galop.

- La nivelul umărului era o crăpătură mare în stâncă, așa că mi-am înțepenit brațul înăuntru, cu cotul în față, și mi-am înfipt vârful bocancului în piatră, să mă pot propti. Mi-am dat seama că mă puteam lăsa cu toată greutatea în brațul ăla, deși mă durea ca dracu'. Apoi i-am strigat lui Mitch toate obscenitățile pe care le auzisem la viața mea.

- Deci de acolo a învățat băiatul meu vorbele alea, zise Kathy râzând.

- Ai fi putut să mori.

Kate îl privea cu ochii mari. De fiecare dată când se uita la el cu ochii aceia blânzi, plini de emoție, lui Ryan îi venea să o ia în brațe și să se piardă în mireasma ei dulce. Însă, de vreme ce atât părinții amândurora, cât și copiii stăteau în jurul mesei, decise că probabil nu era cel mai bun moment să facă asta. Era nevoie să amâne pentru mai târziu, când aveau să rămână singuri. Când putea s-o ducă la el în dormitor, să încuie ușa și să-i arate cât de mult însemna pentru el prezența ei în casa asta.

- Da, spune-i asta lui Mitch, reluă, încercând să alunge fanteziile. Aproape ca făcut pe el de râs când am ajuns în sfârșit sus. I s-a părut cel mai amuzant lucru din lume.

Roger Matthews stătea sprijinit cu cotul pe masă și-și sorbea cafeaua.

- Dacă asculți varianta lui Mitch, o să-ți spună că stânca nu era așa înaltă. Că, în urma căzăturii, Ryan și-ar fi putut rupe doar un picior, poate amândouă.

- Mda, mulțumesc mult, comentă Ryan și-l fixă cu privirea.

Răsetele răsunară în jurul mesei. Telefonul începu să sune, iar Julia sări din brațele lui Ryan să răspundă.

- Cred, rosti tatăl lui Ryan, Michael, mângâind spatele firav al lui Reed, care dormea sprijinit de pieptul lui, că atunci a fost ultima oară când ai mers să te cațări pe stânci cu Mitch.

- Cum adică „cu Mitch“? Ryan își încrucișă brațele la piept. Aia a fost ultima oară când am mers. Punct.

Angela se aplecă și-și sărută fiul pe obraz.

- Oricum, eu prefer să te știi cu ambele picioare pe pământ, dragule.

- Tată? Julia intră înapoi în bucătărie, cu telefonul fără fir în mână. E unchiul Mitch.

- Vorbeam de lup, mormăi Ryan, aruncându-și șervețelul pe masă în timp ce se ridică.

Conversația continuă în spatele lui.

- Salut, zise Ryan la telefon. Unde ești?

- Eu și Simone suntem în Vancouver.

Ryan își încheștă maxilarul și o privi pe Kate, apoi se întoarse cu fața spre bucătărie. Dădu colțul spre biroul lui și închise ușa.

- Credeam că i-am spus să nu se ducă acolo.

- Ryan, abia ascultă ceva din ce îi zic eu. Ce te face să crezi că o să te asculte pe tine?

În timp ce se afunda în scaunul din spatele biroului, auzi pe fundal vocea lui Simone și pe Mitch inspirând brusc.

- Spune-i să nu se mai dea la tine, ca să-mi poți explica de ce sunteți acolo.

Simone și Mitch schimbă câteva vorbe în șoaptă, apoi Mitch reveni la telefon.

- L-am găsit pe Walter Alexander. Legistul spune că e mort cam de trei zile.

- Drăcia dracului.

Asta mai lipsea. Își ridică repede privirea când ușa biroului se deschise.

Kate pătrunse în încăperea, închizând ușile duble în urma ei.

- Pune-l pe difuzor.

La dracu'. Nu voia ca ea să audă asta chiar acum. Tocmai începea să-i dispară privirea aia bântuită. Cum el nu făcu decât să ofteze, Kate înaintă spre el și se întinse după telefon.

Fără nici o tragere de inimă, Ryan apăsă butonul.

- Mitch, te pun pe difuzor. E și Katie aici.

- L-am găsit pe Walter Alexander, repetă Mitch.

- Și?

- Și e mort.

Privirea ei se întunecă. Chipul îi deveni palid.

Ryan o strănse de coapsă.

- Polițiștii au vreo idee legată de ce s-a întâmplat?

- Nu, răspunse Mitch. Se pare că a fost lovit în cap cu ceva, dar încă nu au spus care e cauza morții. Abia mâine îi vor face autopsia.

Kate își ascunse capul în mâini.

- De asemenea, se pare că nu venise în Vancouver decât de câteva zile. Valiza era nedesfăcută, iar pașaportul arată că nu trecuse de mult granița. Mitch făcu o pauză. Ryan, avea un exemplar din ziarul de Seattle cu o poză de la conferința voastră de presă pe prima pagină.

- Rahat, murmură Ryan.

- Mai avea și niște documente despre o companie farmaceutică de aici din Canada. Gray-nu-știu-cum sau cam așa. Simone încearcă să-i convingă pe polițiști să-i

împărtășească și ei câteva dintre informațiile lor. Femeia asta e un adevărat copoi.

Ryan se pișcă de puntea nasului, în încercarea de a-și stăpâni frustrarea. Și frica.

- Vreau să plecați din Vancouver.

- În seara asta ar trebui să luăm avionul spre casă. Poliția mai are să ne pună câteva întrebări, dar am vrut să vă punem în temă.

- Mersi, murmură Ryan. Aveți grijă de voi.

- Așa o să facem. Te sun când aflăm mai multe.

Convorbirea se întrerupsese. Fără să mai aștepte răspunsul ei, Ryan o trase pe Kate în brațele lui. Era extrem de încordată. Își lipi fața de pieptul lui și îi puse mâinile pe bicepsii. Atingerea ei îi făcu pielea de găină și-i trezi dorința de a-i alunga toate grijile.

Știa că nu avea cum.

Cu bărbia sprijinită de creștetul ei, Ryan închise ochii. Cum îi putea explica el asta când nici el nu știa ce se întâmpla cu adevărat? Când încă nu avea habar cine era în spatele tuturor acestor chestii? Ryan se temea că, dacă ea ar fi știut ce se întâmpla cu adevărat, ar fi luat-o numaidecât la fugă. Iar el nu putea s-o lase să facă asta. Nu înainte să afle ce simțea pentru el.

Se apropiau din ce în ce mai tare. Și ea simțea ceva pentru el, ceva ce el spera să fie iubire. Voia să îi spună ce știa - curând avea s-o și facă -, dar deocamdată nu putea risca. Mai întâi voia să afle niște răspunsuri.

- Nu vreau să mai știu nimic.

Vocea ei gătită îi sfâșie sufletul.

- Nu o să permit să ți se întâmple nimic.

Se eliberă din brațele lui.

- Să știi că nu lam plăcut niciodată. Walter nu a fost niciodată draguț cu Reed. N-am înțeles niciodată de ce. Acum știu că era așa din cauză că știa că Reed nu era cu adevărat nepotul lui. Dar, chiar și dacă știu că era cumva implicat în toată treaba asta, tot nu aş fi vrut să moară. Cu glasul sugrumat, adăugă: Nu aş dori nimănui asta.

- Știu. Ryan o apucă de mână. Nu e vina ta.

În adâncul sufletului, spera să nu fie nici vina lui.

- Trebuie să plec.

Ryan o strânse mai cu putere.

- În nici un caz.

- Nu vreau să vi se întâmple ceva ție și copiilor, din cauza mea.

Ryan simți cum i se încordează mușchii pieptului. Habar nu avea ea cât ar fi suferit el dacă o pierdea.

- Dacă pleci acum, o să te gălesc și o să te aduc înapoi.

Kate închise încet ochii.

- Ryan, asta nu o să meargă niciodată.

- Și nici asta să nu-mi mai spui.

- Nu știu ce să cred sau să simt pentru tine. Când suntem împreună, am senzația că te cunosc de-o veșnicie. Apoi mă trezesc la realitate și îmi dau seama că totul e o mare nebunie. Acum câteva zile, nici măcar nu suportai să stai în aceeași încăpere cu mine.

Ryan îi apucă și cealaltă mână, împreunându-și degetele cu ale ei, făcând-o să se uite iarăși la fața lui.

- Asta nu-i adevărat. Voiam atât de tare să fiu lângă tine, încât mă durea, dar nu știam cum să fac asta.

Când văzu că privirea i se mai împlânzește, o trase mai aproape de el.

- Și chiar mă cunoști. Corpul tău mă cunoaște. Inima ta mă știe. Doar mintea ta este mai încăpățânată. Așa a fost dintotdeauna, adăugă el jucăuș. Dar asta nu-i o noutate.

Trupul ei se cutremură sub atingerea lui. Își lipi buzele de tâmpla ei. Nici nu bănuia ea câte ar fi făcut el pentru ea.

- Pentru mine, totul se întâmplă mult prea repede. Nu știu cum să țin situația sub control. Sunt speriată, îi șopti.

Era bine că era speriată. Asta însemna că tot ce simțea era real. Că exista speranță. Își trecu brațele în jurul mijlocului ei și-i simți sânii lipindu-se de pieptul lui și soldurile înclinându-se spre ale lui.

- N-ai putut niciodată s-o ții sub control. Și nici eu n-am putut. Ce se întâmplă între noi a început cu mult timp în urmă. Nici tu nu poți s-o oprești, la fel cum nici eu nu pot.

Când ea își strânse degetele pe umerii lui, Ryan se aplecă și-și lipi buzele de ale ei.

Geamătul ei surd îi făcu mușchii abdomenului să se încordeze și inima să-i bată cu putere. Nu o putea lăsa să plece înainte să afle dacă îl iubea și ea, măcar o frântură din cât o iubea el.

Și, până atunci, spera ca ea să nu mai vrea niciodată să plece. Orice ar fi.

Primele raze de soare ale dimineții se strecurau prin fereastra întredeschisă. Draperiile grele, albastre, fluturau în bătaia brizei domoale. Kate își șterse ochii somnoroși și privi spre ceas. De îndată ce zări cifrele, se ridică în capul oaselor, clipi de două ori și se întinse, peste Ryan, după halatul pe care noaptea trecută îl aruncase pe partea lui de pat.

Ryan se rostogoli prinzând-o sub brațul lui musculos.

- Nu pleca, mârâi el.

Reuși cu greu să se elibereze de sub brațul lui și-și puse halatul roșu de mătase peste umeri.

- Ai zis că mă trezești înainte să se facă dimineață.

Ryan îi aruncă un rânjet răutăcios.

- Dormeam prea liniștită ca să te trezesc. Se sprijini în coate. Vino înapoi în pat.

- Sub nici o formă, zevzecule.

Își strânse bine halatul în jurul raliei.

Bărbatul se ridică în capul oaselor și-și trecu picioarele peste marginea patului. Înainte să apuce să plece, reuși să o prindă de șolduri. Își frecă nasul de abdomenul ei și îi desfăcu cordonul cu dinții.

- Încetează! Trebuie să mă întorc în camera mea înainte să se trezească altcineva.

- Părinților noștri nu le va păsa.

Se eliberă din brațele lui. Nu reușea sub nici o formă să priceapă de ce naiba le sugerase părinților

amândurora să rămână la el. Știind că în casă era atâta lume, fusese o fraieră că se lăsase târâtă de dorință, în miez de noapte, în camera lui.

- Nu vreau ca părinții noștri să creadă că sunt o femeie ușoară.

Bărbatul râse, o urmă și împinse ușa cu mâna, împiedicând-o s-o deschidă.

- Nu ești o femeie ușoară. Ești soția mea.

Simți că i se face pielea de găină. Se întoarse, trezindu-se prinsă între trupul lui ațățător - foarte gol -, în față, și ușa din lemn masiv, în spate. Își simți mușchii fremătând în vreme ce buzele lui îi mângâiau urechea. Senzații electrizante îi brăzdau tot trupul.

Sub nici o formă nu te puteai înțelege cu el când se uita așa la ea. Kate înghiți cu greutate, încercând să-și înfrâneze dorința.

- Bine, atunci, nu vreau ca Julia să știe că am fost aici toată noaptea. Și așa nu mă place. Chestia asta nu va face decât să înrăutățească lucrurile.

Ryan își petrecu brațul ușor pe după mijlocul ei și o lipi de ușă. Când se apropie și mai mult de ea, Kate îi simți erecția, ceea ce o făcu să se încordeze toată de nerăbdare.

- Va trebui să se obișnuiască.

Când începu să o muște încet de gât, Kate simți cum i se închid ochii. Of, Doamne! Dacă o ținea tot așa, nu avea să mai plece niciodată. Nu-și dorea nimic mai mult decât să-l lase s-o ducă înapoi în pat și să repete toate lucrurile imorale, minunate și pornografice pe care și le făcuseră unul altuia în noaptea precedentă.

Dar nu putea. Pentru că, la lumina zilei, atâta timp cât casa era atât de plină, existau prea multe riscuri.

Kate luă o gură mare de aer, își puse mâinile pe pieptul lui și-l împinse cu putere. Bărbatul se dădu înapoi cu un pas, iar ea reuși să deschidă ușa înainte ca el să o poată împiedica.

- Pe mai târziu, Harrison.

Râsul lui sexy se auzi până pe culoar.

Ușa de la capătul culoarului se deschise.

O, la dracu'! Kate privi în stânga și-n dreapta. Simți cum i se adună broboane de sudoare pe frunte. Nu avea unde să se ducă. Se uită înapoi spre ușa închisă de la dormitorul lui Ryan.

capitolul 19

Pe ușa camerei de la capătul culoarului ieși Angela. Avea pe ea un halat roz flaușat, cu cordon în talie. În picioare avea niște papuci pufoși, în formă de iepurași. Fața i se luminează cu un zâmbet cu subînțeles.

- O, bună dimineața, draga mea. Pari... învigorată.

Kate simți că obrajii îi iau foc. La dracu'! S-a ales praful de încercarea ei de a se ascunde. Înghiți nodul care i se puse în gât.

- Aăă, eu...

Angela se îndreptă spre scări.

- Vino! Hai să bem niște cafea înainte să se trezească băieții. Până acum nu am avut timp să vorbim ca între fete.

Rahat. Rahat. Rahat. De parcă ea și-ar fi dorit una ca asta.

Cum nu avea de ales, Kate o urmă pe mama lui Ryan în jos pe scări, străduindu-se în același timp să găsească și un pretext credibil pentru a se eschiva de la flecăreala matinală. După o noapte întreagă de sex, avea însă creierul gol.

Când ajunse în dreptul unei oglinzi mari din hol, se opri. Când se văzu, rămase cu gura căscată și se grăbi să-și aranjeze părul. Părul îi era încâlcit. Zona de sub ochi era mânjită cu mascara, buzele îi erau umflate de la sărutările lui Ryan, iar obrajii îi erau mult prea îmbujorați pentru ora aceea atât de matinală.

- Nu-ți face griji, zise Angela fără să se întoarcă. Arăți ca o femeie foarte bine iubită. Mă întreb dacă Ryan are ceva chifle în bucătăria asta a lui.

Dispăru pe după colț.

Kate închise ochii. Situația se înrăutățea mult mai repede decât apuca ea să implore venirea unui cutremur care să-i curme suferința.

Înghiți amăreala pe care o simțea în gât și intră în bucătărie. Angela pregătea deja cafeaua.

- Scumpo, vrei să cauți, te rog, în frigider niște cremă de brânză?

Lui Kate îi venea să-l omoare pe Ryan; și cu asta, basta. Reprimându-și înjurăturile pe care ar fi vrut să le rostească, se îndreptă spre frigiderul imens din metal și scoase crema de brânză. Când cafeaua fu gata, Angela turnă în două căni, apoi le duse pe masă împreună cu un platou cu chifle.

Kate se afundă în scaunul de lângă ea. Cafeina era singurul lucru care îi potolea nervii.

- Ryan mi-a zis că ai avut niște probleme cu Julia, începu Angela în timp ce-și sorbea cafeaua.

Kate intenționa să discute cu Ryan despre lucrurile pe care le povestea altora. Se foi în scaun.

- Câteva. Nu-i e deloc ușor.

- Nu, nu cred că-i e ușor. Era foarte mică atunci când ai dispărut. Amândurora le-a fost greu.

Pe Kate o rodea curiozitatea, așa că-și mușcă buza și-și petrecu talpa pe după piciorul scaunului.

- Eu și Julia ne înțelegeam bine!

- Bineînțeles că da. Angela surâse. Erați foarte apropiate. Draga mea, Julia nu e supărată pe tine. Trebuie să înțelegi asta. Se teme doar să nu treacă iarăși prin tot iadul ăla.

- Mi-aș fi imaginat că majoritatea copiilor s-ar bucura dacă li s-ar întoarce un părinte. Dar ea mi se împotrivesc-te la fiecare pas.

Angela o bătu pe mână.

- I-a fost foarte greu. Ryan nu s-a descurcat deloc bine când ai dispărut.

Când Kate se încruntă. Angela se sprijini comod de spătarul scaunului.

- Te-a iubit foarte mult, probabil mai mult decât ar fi trebuit. A fost distrus când te-a pierdut. A fost buimac

mai bine de doi ani. Sincer, cred că, dacă n-ar fi avut-o pe Julia, nu ar fi depășit momentul.

Kate închise ochii. Dacă nu s-ar fi îndrăgostit deja de Ryan Harrison, afirmația aia ar fi convins-o cu siguranță. Simți că pieptul i se contractă atât de tare, încât fu convinsă că nu avea să mai poată respira.

- Cred că Julia se teme de cum va reacționa el dacă te hotărăști să nu rămâi, continuă Angela cu blândețe.

Kate privi în jos spre cafea. Din lichidul fierbinte se înălțau valuri de aburi.

- Nu știu ce se va întâmpla. Nu pot să fac nimă-nui nici o promisiune. Eu și Ryan... Ridică un umăr și-l coborî înfrântă. Nu am luat nici o decizie. Dar voi fi mereu prezentă în viața Juliei. Asta nu se va schimba niciodată.

Pentru un minut, Angela nu spuse nimic, privind-o gânditoare. În cele din urmă, se întinse după o chiflă.

- Ți-a zis Ryan că Michael nu e tatăl lui adevărat, nu?

- Nu, nu am știut asta.

Angela își dădu părul de pe față.

- Nici nu-i de mirare că nu ați ajuns încă la povestirile despre familie. Eu și Michael ne-am cunoscut la facultate. Ne-am îndrăgostit nebunește și am avut o aventură pasională. Dar el s-a înrolat în armată, și ne-am despărțit. După plecarea lui Michael, l-am cunoscut pe Kevin Harrison, tatăl adevărat al lui Ryan. Ne-am căsătorit și, un an mai târziu, l-am născut pe Ryan. Glasul i se domoli în timp ce privi în jos spre cană. Kevin era un om minunat. De la el moștenește Ryan părul blond și ochii albaștri. Și îl adora pe Ryan. Femeia oftă. A murit într-un accident de mașină, când Ryan avea doi ani.

- O, îmi pare rău.

Angela flutură o mână.

- A fost îngrozitor la momentul respectiv. Dar apoi, câteva luni mai târziu, Michael a venit acasă. Și a fost de parcă eram încă la facultate. Ca și cum timpul nu trece deloc. O atracție sălbatică, o legătură inexplicabilă. Zâmbi înspre Kate. Sunt sigură că știi ce vreau să spun.

Kate simți iarăși cum obrajii îi iau foc.

- Oricum, continuă Angela, Kevin era mort de doar câteva luni când, iată-mă, eu eram iarăși îndrăgostită de un alt bărbat. Nu știam ce să fac. Ideea e că, în special pe vremea aia, era de așteptat ca o văduvă să jelească o perioadă considerabilă de vreme înainte să treacă mai departe. Dar eu nu am făcut asta. Nici pe departe. Am sărit în pat cu primul bărbat care mi-a apărut în cale.

Kate nu își putu reține un zâmbet. Își acoperi gura cu mâna, dându-și seama cât de insensibilă era.

Angela chicoti și-și lăsă cana jos.

- Exact așa. O adevărată nebunie, nu?

Când Kate își feri privirea, Angela o lovi peste mână.

- Nu chiar. Nu și când te gândești la asta. Dumnezeu mi l-a dăruit pe Kevin ca să-l pot avea pe Ryan. El a fost un dar, unul pe care o să îl prețuiesc mereu. Și, când a venit vremea ca el să plece, Dumnezeu mi l-a dat pe Michael. A știut exact de ce aveam eu și Ryan nevoie. Asta nu înseamnă că pe Kevin l-am iubit mai puțin, ci doar altfel. Uneori, petrecem prea mult timp analizând darurile care ne-au fost date, în loc să fim recunoscători pentru ele.

Kate închise ochii.

- Asta e o situație complet diferită.

- Poate, admise Angela. Sau poate nu. Soarta e mult prea mofturoasă ca să te joci cu ea. Cumva, ai reușit să te întorci aici la Ryan și la Julia. Nu există explicație pentru asta.

Vorbele Angelei pluteau încă în aer când Michael își făcu apariția în bucătărie îmbrăcat în pantaloni de trening și un tricou al echipei Seahawks.

- Cum se face că v-ați trezit atât de devreme? le întrebă îndreptându-se spre cafetieră.

Angela își înălță cana.

- Lui Kate îi era sete după o noapte întreagă de sex sălbatic cu fiul nostru.

Kate se înroși.

- Mamă, o faci să se simtă prost.

Ryan intră în bucătărie în urma tatălui lui și-i aruncă un rânjete ciudat.

La dracu'. Nici că se putea mai rău. Kate își frecă cicatricea de la cap.

Simți cum i se înmoaie genunchii, dar totuși se ridică.

- Trebuie să fac un duș înainte să se trezească părinții mei.

- Nu te grăbi din cauza lor, rosti Angela în urma ei. Camera părinților tăi e chiar lângă a lui Ryan. V-am auzit noi tocmai de la capătul culoarului. Sunt sigură că v-au auzit și ei.

Kate făcu ochii mari. Îi aruncă o privire lui Ryan. Știa prea bine că avea obraji de culoarea căpșunelor, așa că își croi drum spre scări cât de repede putu.

Ryan o prinse din urmă pe treapta de jos. El făcuse deja duș; avea părul încă ud, iar trupul îi mirosea a curat și a proaspăt.

- Stai puțin.

- Ai făcut-o intenționat. Încercă să se elibereze din brațele lui, dar o ținea prea strâns. Ai știut că mama ta avea să fie trează când m-am sculat în dimineața asta.

- Recunosc. Poate că m-am săturat să mă ascund.

- Asta a fost o violenție. Nu-mi place.

- Sunt de acord. Dar acum nu mai ai nici o scuză. O să vorbesc și cu Julia mai târziu în după-amiaza asta.

Încetă să se mai împotrivescă.

- Nu face asta!

- De ce nu?

Așa cum stătea acum, cu o treaptă mai sus, avea aproape aceeași înălțime cu el. Ochii lui de safir priveau într-ai ei în vreme ce vorbele Angelei îi răsunau în minte.

- Nu vreau să sufere din nou.

Ryan își miji ochii lui de un albastru profund, frângându-i inima lui Kate.

- Atunci nu-i da nici un motiv să sufere. Mută-te cu noi.

Kate făcu ochii mari. Nu asta era răspunsul pe care-l așteptase.

- Ce? Ai înnebunit?

Un zâmbet îi curbă gura înainte s-o sărute. Nu putu decât să se holbeze la el. Când Ryan se dădu în spate, ochii lui străluceau.

- Da, sunt. Sunt îndrăgostit nebunește de tine. Julia are nevoie să petreacă timp cu tine. Reed trebuie neapărat să petreacă timp cu mine. Toți avem nevoie de o șansă pentru a ajunge să ne cunoaștem din nou. Dacă ne tot plimbăm de la tine la mine, nu vom reuși să facem asta.

- Te-ai țicnit. Nu pot să mă mut, pur și simplu, cu tine. Doamne, Ryan, n-a trecut decât o săptămână.

- Pentru mine, o săptămână înseamnă o viață întreagă. Te vreau în casa mea. Pentru moment, o să suport chiar și să stai în camera de oaspeți, dacă asta îți dorești.

Aerul refuză să-i mai pătrundă în plămâni.

- Asta vrei tu?

- La dracu', nu. Eu te vreau în patul meu. În fiecare noapte. Dar n-o să te forțez.

Se simți neașteptat de eliberată, iar prin minte îi trecu brusc gândul nebunesc cum că poate avea dreptate.

- Mai forțat încă de la început.

Când se aplecă înspre ea, îi simți zâmbetul acela luminându-i fața sprijinită pe umărul ei.

- Cred că e posibil să o fi făcut. Spune-mi, te rog, că măcar o să te gândești la asta.

Kate închise ochii și-și încolăci brațele în jurul umerilor lui. Cum i se putea împotrivi când în adâncul ei știa că asta își dorea și ea?

- Bine, mă voi gândi.

Brațele lui o strânseseră și mai tare.

- Mulțumescu-ți, Doamne!

Îmbrățișată așa cu putere, aproape că îi venea și ei a crede că puteau să facă relația lor să meargă. Se dădu în spate într-atât încât să-l poată privi în ochi.

- Azi aș vrea să petrec puțin timp doar eu cu Julia. Mă gândeam s-o iau la cumpărături.

- Nu vreau să ieșiți singure deocamdată.

- Ryan, câteva ore în oraș la cumpărături nu ne vor omori. Vom fi înconjurate de mulți oameni. Îți promit că n-o voi duce nicăieri unde ar putea fi în pericol. Kate îi văzu ezitarea din privire, așa că se trase în spate. Nu mă poți ține închisă aici ca pe un prizonier, să știi.

El ezită, dar în cele din urmă spuse:

- Bine. Trebuie să merg puțin la birou. Îl pot ruga pe John de la pază să vă însoțească.

Kate îl străfulgeră cu privirea.

- În nici un caz. Nu am nevoie ca un tip de la pază să ne urmărească în vreme ce încerc să mă apropiu de Julia. Asta nu va face decât să înrăutățească situația.

- Katie...

- Da, știi că-ți faci griji, reluă repede, observându-i insistența din privire. Așa că... ce-ai zice de un compromis? Am să iau legătura cu tine, să-ți spun unde suntem. Ca să te liniștești.

Ryan se încruntă.

- Din oră-n oră.

Femeia își dădu ochii peste cap.

- Doamne, Ryan, ești mai rău ca o cloșcă. Bine, din oră-n oră.

Privirea lui îi dădu de înțeles că nu-i plăcea ideea, dar că nu avea să i se împotrivescă.

- Julia are antrenament la softball în după-amiaza asta.

- Pot s-o las eu, apoi mă întorc și te iau și pe tine.

Ryan încuviință fără tragere de inimă.

- Să zicem că e-n regulă.

- Vrei și o listă cu locurile unde vom merge? îl întrebă zâmbind.

Cum încruntătura lui se adânci, Kate se aplecă și îl sărută.

- Vrei, te rog, să-mi permiți să fac duș înainte să se trezească părinții mei?

Ryan îi dădu drumul, dar Kate știa că o urmărea cu privirea în timp ce urca scările.

- Ai nevoie de ajutor? îi strigă.

Când Kate se uită înapoi, rânjetul șiret afișat în colțul gurii aproape că o convinse. Fie că avea sau nu dreptate, Kate avea vaga impresie că urma să sfârșească prin a-i da exact ceea ce voia el.

- Ce zici de asta? Kate ținea un pulover roz.

- Roz? Vorbești serios? Jignită, Julia se întoarse la raftul pe care-l analiza. Scoase un tricou zdrențaros, verde neon, strâmt, care arăta ca și cum ar fi trecut prin multe. Îmi place asta. Cu un zâmbet provocator, îl arătă lui Kate. În față era scris: „Ciupește-mă. Sunt fierbinte și sexy“.

Bucățile de metal zăngăniră când Kate îl apucă și-l puse înapoi pe raft.

- Nu prea cred.

- De ce nu?

Kate nu avea de gând să-i cadă în capcană. Îi văzuse deja ghearele Juliei ceva mai devreme.

- Pentru că ai nouă ani. Și nu te vor lăsa să-l porți la școală. Iar tatăl tău mă va omori dacă ți-l cumpăr.

- Nu știi nimic. Merg la o școală privată. Acolo purtăm uniforme.

Kate stătea în mijlocul raionului pentru copii și se uita la Julia. Nu auzise întreaga zi alte vorbe mai adevărate. „Nu știi nimic.“ Asta era problema aici. Legat de Julia chiar nu știa prea multe. De fapt, nu știa nimic.

Simțindu-se ca o ratată, o urmă pe Julia afară din magazin. Se urcară în Jaguarul lui Ryan, și porni motorul. După ce-i dădu încă un mesaj lui pentru a-l anunța cum mai stăteau lucrurile, Kate se aventură în traficul de după-amiază.

Ea și Julia își petrecuseră toată dimineața la cumpărături și nu căzuseră de acord nici măcar asupra unui singur lucru. Dacă era posibil așa ceva, atunci evadarea asta a lor făcuse și mai mult rău relației lor.

Kate își frecă scalpul ca să alunge durerea.

- Unde mergem? o întrebă Julia.

Kate schimbă banda pe autostradă.

- Trebuie să dau o fugă până la mine acasă, să iau câteva lucruri.

Julia își dădu ochii peste cap și se sprijini de spătarul scaunului.

- Ai fi putut să mă lași mai întâi pe mine acasă.

Kate încercă să rămână calmă. Nu avea de gând să cadă în capcana Juliei. Ieși de pe autostradă.

- Dar, în definitiv, de ce nu stai la tine acasă? o iscodi Julia.

- N-a vorbit tatăl tău cu tine de dimineață?

Julia își încrucișă mâinile pe piept și privi pe fereastră.

- Ba da, a vorbit. Totuși, asta nu răspunde la întrebarea mea. Știi de ce vrea el să te știe în casă, dar de ce ești tu de acord? Știi că nu vrei să stai acolo.

Kate își încleștă degetele pe volan și luă o curbă.

- Ba vreau să fiu acolo, Julia. Eu și tatăl tău și credem că, dacă petrecem timp împreună ca o familie, asta ne va ajuta pe toți.

- Ca o familie mare și fericită? Nu va dura. Nu cu tine.

Copila se întoarse ca s-o împiedice pe Kate să-i vadă fața.

Kate trase adânc aer în piept, simțind că era pe punctul de a-și pierde răbdarea.

- Până la urmă, ce vrei, Julia? M-am dat peste cap să încerc să te cunosc, dar tu continui să mi te împotrivești. Ce trebuie să fac pentru a-ți demonstra că nu măi plec? Că vreau să-mi dai șansa de-a mă revanșa?

- Vrei o șansă? Julia o străfulgeră cu privirea. Îți spun eu ce poți să faci. Încetează să te mai vezi cu tata.

- Ce?

Mașina coti brusc. În partea dreaptă, valurile vuiau, lovindu-se de pietre. Stânci acoperite de tufișuri se iviră la stânga.

- M-ai auzit. Încetează să te mai vezi cu tata. Nu-l iubești. Știi că așa este. Habar nu ai cum era el înainte. Nu vreau să trec iarăși prin asta!

Privi spre Pacificul agitat de dedesubt.

Kate simți în piept o durere de o violență care o luă prin surprindere. Își dorea nespuse de tare să creeze o punte de legătură cu Julia, să-i aline puțin furia aia teribilă, dar nu știa cum. La auzul vorbelor rostite de Julia, Kate simți cum se trezesc din nou în ea toate acele temeri.

Ce avea să se întâmple cu Julia dacă relația asta nu mergea? Nu o putea supune pe copilă la aceleași suferințe pentru a doua oară. Dar pe Reed? Se atașase foarte tare de Ryan. Dacă se muta cu el, așa cum își dorea el, pentru ca în cele din urmă să plece, asta avea să ucidă spiritul firav al lui Reed.

„Nu-l iubești. Știi că așa e.“

Asta era întrebarea supremă, nu-i așa? Era atrasă nebunește de Ryan, se simțea foarte legată de el, dar era asta dragoste?

Sentimentele ei pentru Ryan erau mai puternice decât tot ce simțise până atunci. Știa asta și o admitea. Inima îi spunea că era dragoste, dar mintea îi pune la îndoială judecata. Se înșelase atât de tare în legătură cu Jake... Nu voia să mai facă încă o greșală îngrozitoare. Dacă reacționa impulsiv, nu reușea decât să înrăutățească lucrurile. Trebuia să fie sigură.

La următorul viraj, mașina coti cu o viteză mai mare decât anticipase Kate. Puse piciorul pe frână.

Nu se întâmplă nimic.

Confuză, apăsă din nou. Cum mașina tot nu încetini, apăsă frâna cu mișcări repetate. În loc să încetinească, păreau mai degrabă să prindă și mai multă viteză în timp ce coborau dealul.

Kate simți cum i se zbârlește pielea de frică. Încercă să-și păstreze calmul în timp ce spuse:

- Julia, du-te pe scaunul din spate. Pune-ți centura de siguranță și...

- De ce?

- Ascultă-mă! Nu merge frâna. Treci în spate acum! Pune-ți centura și ține-te bine! Fă-o!

Julia căscă ochii mari. Fără să mai rostească o vorbă, trecu în spate.

Gândurile i se învălmășeau lui Kate prin minte, în timp ce rememora drumul. În față erau niște curbe, urmate de o pantă, care inevitabil avea să le crească viteza, apoi încă o curbă, urmată de o pantă lină cu o curbă la bază. Dacă putea ține mașina sub control până aveau să ajungă la coastă, aveau o șansă.

Trase frâna de siguranță, dar nu se întâmplă nimic. Cu inima bătându-i nebunește, privi spre bord. Un sfert de rezervor de benzină - nu avea să se consume la timp. Își înghiți frica.

- Julia, poșeta mea e pe scaunul din spate. Găsește-mi telefonul. Sună la poliție.

Julia băjbăi în geanta lui Kate.

- Nu poți pur și simplu să oprești mașina?

- Nu. Volanul se va bloca dacă o fac. O să încerc să schimb viteza. Ține-te bine, ne va zgudui.

Ținu volanul cu o mână și băgă în treapta a treia a transmisiei automate. Simți cum sudoarea i se scurgea pe spate, dar trecerea fu netedă, încetinindu-le doar un pic. Era deja în curbă, încercând din răsuferință să țină mașina pe șosea. Când drumul intră în linie dreaptă, schimbă iarăși viteza. Mașina se ambală puțin.

Încetini un pic, suficient cât să poată face următoarele două viraje, apoi cobori panta. Kate strânse și mai tare volanul.

Glasul înăbușit al Juliei începu să se audă și în partea din față a mașinii pe măsură ce îi vorbea operatoarei de la poliție pe un ton alarmat.

Nu aveau să moară așa. Kate se îmbărbătă. Nu avea să permită una ca asta.

Mașina prinse viteză și la următorul viraj coti brusc. Un suspin înăbușit se auzi dinspre Julia când trupul

îi alunecă spre una dintre laturile mașinii. Kate schimbă iarăși treapta, trecând în viteză întâi, ceea ce le lansă cu putere în față.

Când luă următorul viraj, avea mâinile ude de transpirație. Mașina țâșni de pe șosea cu roțile alunecând pe pietriș. Julia țipă. Kate își încordă mușchii și reuși să redreseze mașina. Încetini considerabil. Pentru prima dată de când își dăduse seama că nu mergeau frânele, Kate se simți optimistă.

Zări apoi ultima curbă.

O, la naiba! Nu aveau să reușească. Privi în jos spre vitezometru. Încă înaintau mult prea repede. Calculase greșit numărul de viraje. Până acum ar fi trebuit să fie deja pe deal, dar nu erau.

Drumul cotea abrupt la stânga. În față și spre dreapta, stânca se termina brusc, lăsând loc, la nouă metri dedesubt, unui golfuleț. Dacă încerca să cotească, aveau să se rostogolească, știa prea bine. Aveau să se rostogolească, să se lovească de dig și, cel mai probabil, să moară.

Aveau numai o fracțiune de secundă să ia o decizie.

capitolul 20

-Julia, ține-te bine.

Kate ambală motorul. Mașina plonjă de pe stâncă direct în apă. Julia țipă iarăși pe locul ei din spate și, preț de o clipă înfricoșătoare, avură senzația că zburau. Mașina atinse apa; airbagul se deschise. Capul lui Kate se balansă în față și în spate și se lovi de ceva tare. Mașina se legănă câteva minute înainte să înceapă să ia apă. Greutatea motorului o trăgea în jos.

Apa rece care îi ajunsese la picioare o dezmetici. Îi bucură capul. O durea fiecare mușchi din corp. Cu degetele tremurânde, desfăcu centura de siguranță și înjură zdrăvan când nu se putu elibera din ea.

Nu erau moarte. Nu erau moarte, încă.

- Julia! Kate încercă să gândească limpede. Se urcă pe bancheta din spate, acolo unde Julia stătea cu capul sprijinit de fereastră, cu ochii închiși. Nu, nu, nu.

Capul Juliei se mișcă într-o parte, iar copila își deschise încetisor ochii.

- Ce... ce s-a întâmplat?

- O, slavă cerului! exclamă Kate. Haide, trebuie să ieșim de aici.

Kate împinse ușa din spate, încercă ferestrele. Nu se clinteau. Se mută înapoi pe scaunul din față în vreme ce apa continua să pătrundă în mașină, dar descoperi că și ferestrele de acolo erau blocate.

- Nu se deschid. Nu se deschid! țipă Julia.

Kate încercă să lovească cu piciorul într-un colț al parbrizului, dar nu se întâmplă nimic.

Întunericul încerca să o cufunde. Kate clătină din cap, clipi și se strădui să rămână trează. Nu reușea să gândească și să vadă bine. Totul în fața ei era încețoșat.

- Bun, Julia, calmează-te. Ascultă-mă. Când apa rece ca gheața le ajunsese la nivelul abdomenului, o apucă pe copilă de umeri. Ascultă-mă. Trebuie să așteptăm ca apa să umple mașina. Asta va egaliza presiunea. Acum nu putem deschide ușile pentru că apa exercită o presiunea prea mare asupra lor. Odată ce mașina se va umple, ușile se vor deschide.

- Ba nu se vor deschide! strigă Julia ținându-se cu brațul de burtă. O să ne înecăm!

- Ascultă-mă. Se vor deschide. Ai încredere în mine. Nu te panica, iubito.

- Mi-e frică, șopti Julia, strângându-i mâna lui Kate.

- Știu. E în regulă. N-o să murim aici, mă auzi?

Julia încuviință din cap, timp în care mașina continua să se umple. O să reușim.

- Gândește pozitiv, da? Gândește-te la tati, la Reed și la ce vrem să facem mâine.

Kate simți că privirea i se încețoșează din nou, așa că își scutură capul ca să-și revină. Trebuia să rămână trează. Trebuia să rămână coerentă.

Când nivelul apei le ajunsese la gât, Julia îi strânse degetele și mai tare.

- Julia, încă un pic, iubito, murmură Kate și-și înalță bărbia. Trase pentru ultima oară adânc aer în piept și-i făcu semn Juliei să îi urmeze exemplul, apoi încercă ușa din nou. Când nu se clinti, simți că i se oprește inima.

Simți tentacule reci de frică strângând-o de gât.

„Nu intra în panică. Încearcă din nou.“

De data asta, Kate împinse cu spatele. Se izbi cu toată forța trupului ei, și ușa din partea șoferului se deschise. Apucă mâna Juliei și o trase afară din vehiculul care se scufunda. Deasupra lor se întrezărea lumina. Kate înotă cât de repede putu.

Ajunseră la suprafață împreună, însetate după aer. Kate continuă să înoate, o apucă pe Julia de după umeri și-i cercetă fața, încercând să-și dea seama dacă era în stare șoc.

- Ești bine, îi spuse. Suntem bine. Hai, dă din picioare, Julia.

Julia scuipă apă și încercă să ia o gură de aer.

- Știi să înoti? o întrebă Kate.

Julia încuviință firav din cap și încercă să înoate spre mal. Kate își petrecu un braț în jurul ei când își dădu seama că Julia avea probleme. La malul golfulețului, valurile se domoliră.

Valuri puternice loveau cu sălbăticie de partea cealaltă a promontoriului. Kate rămase fără vlagă după ce o scoase pe Julia din apă.

În depărtare, sirenele urlau. Kate căzu în genunchi alături de Julia și se chină să respire. Apa i se scurgea din haine, dându-i fiori reci pe șira spinării, dar nu se putea concentra decât asupra fiicei ei.

Julia zăcea pe spate, cu ochii închiși, chinându-se să respire în timp ce-și legăna un braț pe lângă corp. Kate o apucă de mână.

- Rămâi cu mine. Rezistă, puiule.

Kate se simți ușurată când auzi voci dinspre drumul de deasupra. Veneau în ajutorul lor. Reușiseră.

Mâna Juliei alunecă dintr-a ei.

Kate își coborî privirea și văzu că Julia nu mai mișca.

Ryan îi aruncă bani șoferului de taxi și sări din mașina galbenă. Ușa automată a camerei de urgențe se deschise, și el năvăli spre biroul de recepție. O femeie care ținea în brațe un copil bolnav stătea în dreptul biroului, legănându-se în față și-n spate. Un bărbat cu un bandaj pătat de sânge înfășurat în jurul mâinii aștepta lângă ea.

Ryan intră în față.

- Domnule, va trebui să așteptați să vă vină rândul.

Recepționera îi aruncă o privire răutăcioasă.

Frica îi cuprinse inima în pumnul ei de gheață.

- Soția și fiica mea au fost implicate într-un accident de mașină.

Expresia de pe fața recepționerei se mai îmblânzi.

- Care este numele de familie?

- Harrison. Clătină din cap. Și Alexander.

Timpul se scurgea greu, secundă după o altă înfiorător de lungă secundă, în vreme ce femeia căuta în computer. Copilul din spatele lui țipă. Ryan își trecu frustrat mâna prin păr și era gata să se cațare pe birou să verifice singur ce scria pe monitor, când recepționera îl informă în sfârșit:

- Salonul cinci. Treceți de ușile duble...

Se întoarse și așteptă ca ea să apese pe buton pentru a-i oferi acces. Pe culoar, aerul părea îmbăcsit de substanțe de curățenie cu miros înțepător. Un defibrilator era lipit de perete. Personalul medical stătea de vorbă lângă biroul asistentelor.

În timp ce verifica ușile, căutând ca un nebun camera cinci, simți cum îl cuprinde groaza. Când o găsi, în cele din urmă, mușchii pieptului i se contractară. Se întoarse brusc și se îndreptă spre biroul asistentelor.

O stagiară blondă care stătea sprijinită de pupitru își ridică privirea spre el.

- Pot să vă ajut, domnule?

- Salonul cinci e gol.

Panica îi făcea vocea să tremure.

Blonda se uită înspre o roșcată îmbrăcată într-un halat albastru de spital care stătea dincolo de pupitru.

- Nu au luat-o în sala de operații?

Operație? Nu, nu, nu. Ryan își ținu răsufierea.

Roșcata verifică o fișă.

- Cred că da. Accidentul de mașină, nu?

- Unde?

- A, dați-mi voie să văd.

Răsfoi paginile fișei.

Doamne, Dumnezeule, oare nu-și dădeau seama că murea acolo lângă ele?

- Așteptați puțin, zise roșcata. Asta era femeia din salonul șase. Cea de la cinci e la radiografie.

Dumnezeule mare, oare luau lecții despre cum să chinuiască membrii familiei?

- Unde e asta?

Blonda îi făcu semn în față pe culoar.

- Luați-o la stânga, mergeți până în capăt și apoi faceți dreapta. Nu aveți cum s-o ratați.

Până să termine ea de vorbit, el o pornise deja în fugă pe culoar.

Când coti pentru ultima dată, simți că aerul i se oprește în gât. Kate stătea pe un scaun pe hol, aplecată în față, cu capul sprijinit în mâini.

- O, Doamne, iubito! O trase din scaun și o strânse în brațe cu putere. Simți că îi sare inima din piept când ea își înconjură brațele în jurul taliei lui.

Îi cuprinse fața cu palmele și se dădu în spate suficient cât să o poată privi. Avea ochii roșii și injectați, iar obrajii îi erau brăzdați de lacrimi. Un bandaj pătrat îi acoperea o rană de deasupra sprâncenei stângi.

Își înghiți nodul din gât când îi văzu bandajul.

- Ești...?

- Sunt bine, răspunse ea, apucându-l de coate. E doar o zgârietură. M-am lovit la cap. Sunt bine.

Avea vocea slăbită, dar privirea îi era limpede. Bărbatul răsufală ușurat, o înconjură cu brațele și o trase mai aproape.

- Doamne, îți mulțumesc.

Nu era rănită. Dar era singură. Se trezi la realitate. Imediat își simți stomacul strângându-i-se de spaimă.

- Unde e Julia?

Ochii femeii se umplură de lacrimi.

- Îi fac o radiografie. Of, Ryan, i-am spus să treacă pe scaunul din spate. Am crezut că o să fie mai în siguranță acolo.

Ryan luă o gură mare de aer, să se calmeze.

Radiografiile nu erau mare lucru. Tomografiile computerizate, rezonanțele magnetice... astea erau analizele care i-ar fi putut stârni îngrijorarea.

- Ai făcut ce trebuia. Spune-mi ce s-a întâmplat.

- Frânele nu funcționau. Nu am observat asta decât când am ajuns pe autostrada de pe coastă. Am vrut să iau câteva lucruri de acasă. Nu... nu m-am gândit că se poate întâmpla ceva.

- E în regulă. Sunt recunoscător că sunteți amândouă tefere.

O strânse iarăși cu putere în brațe, adulecându-i parfumul. Când îl sunase poliția să-l informeze de accident, aproape că i se oprise inima. Nu avea cum să le piardă.

- Ryan, mașina ta, îi spuse, lipită de umărul lui.

- Crezi că eu îmi fac griji pentru blestemata aia de mașină? Asta e ultimul lucru care mă preocupă.

- O, ce bine, răsufală ea ușurată, lipită de el. Pentru că am impresia că interiorul e avariata zdravăn.

Îi ardea de glume. Isuse, el aproape făcuse infarct la gândul că avea s-o piardă din nou, iar ei îi ardea de glume.

O strânse cu putere, legănând-o înainte și-napoi. Încea din răspuțeri să-și domolească pulsul care i-o luase razna.

- Mi se pare din ce în ce mai atractivă ideea de a te încuia în casă.

- Nu crezi că a fost un accident? îl întrebă încetisor.

Nu voia ca ea să se îngrijoreze mai mult decât o făcea deja. Își reprimă frica, se trase înapoi și-i dădu la o parte o șuviță udă de pe față.

- Cred că este doar o mașină proastă. Nu ar fi trebuit s-o las niciodată pe Hannah să mă convingă să o cumpăr.

Ușa din spatele lor se deschise, și amândoi se întoarseră spre asistenta care împingea targa mobilă pe care se afla Julia.

Ryan îi dădu drumul lui Kate și înaintă spre Julia. Avea fața vânăță și brațul drept înfășurat în prosoape, iar epuizarea i se citea pe tot trupul.

- Tati.

- Bună, iubito. Își trecu o mână peste părul ei cârlionțat, încercând să ascundă teama care îl cuprinsese când o văzu în halul ăsta.

Fata închise ochii.

- Mă doare capul.

- Te cred și eu.

Privi în sus spre doctoriță și-și ținu răsufarea.

- Are un braț fracturat, îl informă ea ridicând radiografia. Și o coastă tumefiată, însă nu ruptă, și s-a lovit zdravăn la cap. Dar cred că va fi bine.

- Vă mulțumesc, îi șopti el. Se simțea ușurat. Cu o mână încă tremurândă mângâie părul Juliei. Crezi că asta te va scuti de spălatul vaselor?

Buzele ei se schimonosiră într-un rânjet, dar rămase cu ochii închiși.

- Trebuie să-mi pun ghips. Nu cred că mă vor lăsa să-l ud.

- În nici un caz, se auzi vocea doctorei din spatele ei. Ești pe lista cu răniți, domnișoară.

Ryan se întinse după mâna sănătoasă a Juliei, o duse la gură și-i sărută degetele.

- M-ai speriat, puiule.

- Și eu m-am speriat, îi șopti ea. Deschise ochii. Mami are o mașină nebună.

Ryan simți cum i se încordează mușchii pieptului când privi în străfundul ochilor ei verzi, atât de asemănători cu ai mamei ei. La auzul alintului, bărbatul simți că îi renaște speranța.

- Serios?

Julia încuviință.

- Unde e?

- Sunt aici, zise Kate din spatele lui Ryan.

Bărbatul se dădu la o parte ca să-i facă loc. Cu mâna cu care încă îi strângea mâna lui Ryan, Julia se întinse după Kate și uni cele trei mâini.

Ryan simți că degetele îi erau învăluite de căldură. Privi cum pe Kate o năpădesc emoțiile în timp ce se uita spre fiica lor, rămânând cu mâinile unite unele peste altele. Asta își dorea. Doar asta, pentru tot restul vieții. Familia lui.

Tensiunea îi înșfăcă pieptul cu ferocitatea unui leu. Trebuia să-i povestească lui Kate ce bănuieli avea el legate de dispariția ei. Dacă descoperirea înainte să aibă șansa de a-i povesti el însuși, nu era sigur ce avea să spună sau să facă.

Închise ochii și le strânse mâinile mai cu putere. Doar alte câteva zile. Dacă până atunci nu primea nici o veste de la detectivul lui particular, avea să-i spună lui Kate fără să mai țină seama de nimic.

Însă, orice ar fi, trebuia să le protejeze. Din motive pe care nu le înțelegea, i se dăduse o a doua șansă. Nu avea s-o rateze acum.

Kate dădu o pagină, făcu un semn cu stiloul și-și sprijini bărbia în palmă. De acolo de unde stătea întinsă pe podea, își ridică genunchii, își sprijini cotul de picior și continuă să citească.

Julia se foi pe canapeaua din spatele ei.

- La ce te uiți?

- La un articol pentru serviciu.

Kate își împinse ochelarii la loc pe nas.

- Cum se numește?

Curiozitatea Juliei o făcu pe Kate să ridice privirea spre ea. Vânățiile copilei deveniseră acum gălbui, dar încă avea urme evidente de la accident. În clipa de față, stătea întinsă pe canapea și citea o carte. Faptul că își dorise să stea în aceeași cameră cu Kate o făcuse pe femeie să zâmbească.

- *Studiul microseismic asupra fisurării rocilor și aplicabilitatea lui în industria petrolieră și a prelucrării pietrei.*

Kate ridică din sprâncene și zâmbi superior. În nici un caz asta n-avea cum s-o intereseze pe fată.

- Petrolieră e de la petrol, nu?

- Da.

- Cred că unchiului Mitch i-ar plăcea articolul ăsta.

Kate surâse.

- Mda, probabil i-ar plăcea.

Julia se ridică de pe canapea.

- Ai nevoie de ceva?

Kate sări să o sprijine.

- Nu. Vreau să-ți arăt ceva.

Kate oftă și-și puse documentele pe măsuta de cafea. Își scoase ochelarii și așteptă. Astăzi, Julia alesese să rămână acasă cu ea în loc să meargă la cumpărături cu bunicile sau la meciul de baseball împreună cu Reed și cu bunicii. Ryan era la birou pentru câteva ore. Erau doar ele două.

Iar asta o făcea pe Kate să se foiască agitată. Probabil se amăgea dacă spera că ea și Julia găsiseră, în sfârșit, un punct comun. Dar voia să creadă asta mai mult ca orice.

Julia intră din nou în încăpere și-i înmână o revistă lui Kate.

- Ce e asta?

- Pagina șaptesprezece. *Centura magnetică din zona cascadelor vestice formate în era terțiară.* Încet, copila se urcă înapoi pe canapea și-și legă ghipsul roz aprins de mijloc. Când Kate se încruntă, Julia ridică din umeri.

- Centura magnetică este un element structural major de la granița dintre placa Juan de Fuca și falia nord-americană.

- De unde știi asta? Kate deveni confuză, apoi rămase uimită că Julia reușea să pronunțe cuvintele acelea.

- L-am citit.

- Serios?

- Da. L-a scris mama mea.

Kate înghiți în sec în timp ce se uită în partea de jos a revistei pe care o ținea în mână. La pagina șaptesprezece, articolul era semnat de doctor Anne Harrison.

- Tati mi-a zis că i-ai întipărit definiția aia în minte atunci când ai scris articolul.

- Chiar așa a zis? Kate simți cum i se umplu ochii de lacrimi. Chiar ea scrisese articolul ăla? Aș vrea să-mi pot aminti.

Julia rămase tăcută în spatele ei. Apoi zise:

- Eu îmi amintesc o mulțime de lucruri.

- Da?

- Mda. De exemplu, cum mă luai cu tine la biroul de la facultate și mă lăsaai să mă joc la calculatorul tău. Sau cum obișnuiai să-l târăști pe tati cu tine pe munte. Niciodată nu i-a plăcut asta.

Kate izbucni în râs și privi din nou spre revistă. Julia o păstrase în tot acest timp. Memorase cuvintele chiar dacă probabil nu înțelegea ce însemnau. Iar astăzi i le reprodușese. Pe Kate o năpădiră emoțiile.

- Tatăl tău e băiat de oraș.

Un surâs luminează fața angelică a Juliei.

- Așa spune și unchiul Mitch. Apoi zâmbetul îi dispăru. Poate într-o zi o să mai putem urca pe munte ca înainte.

Speranța începu să răsară în sufletul lui Kate. Își dorea, mai mult decât orice, să elimine distanța dintre ele, dar nu voia să facă vreun gest care ar fi putut-o determina pe Julia să dea înapoi. Asta era primul pas. Un pas mare. Așa că, în loc să se întindă după fiica ei și s-o tragă aproape, așa cum și-ar fi dorit să facă, se mulțumi să o strângă ușor de gleznă.

- Mi-ar plăcea asta foarte tare.

Se auzi soneria, iar Julia privi în sus.

Kate se ridică de pe podea.

- Stai liniștită, regină a canapelei. Răspund eu.

Când deschise, Kate găsi de partea cealaltă a ușii doi bărbați îmbrăcați în costum.

- Pot să vă ajut? îi întrebă.

Cel mai înalt dintre ei își scoase legitimația din buzunarul de la piept.

- Doamnă, eu sunt inspectorul Peterson. Acesta este inspectorul Carson. Poliția din San Francisco. Sunteți doamna Harrison?

Kate deschise ușa mai mult. Simți broboane de sudoare scurgându-i-se de-a lungul șirei spinării.

- De fapt, mă numesc Alexander. Despre ce e vorba?

Inspectorul Carson miji ochii.

- Vă recunosc din ziar.

- Așa este, adăugă inspectorul Peterson, recunoscând-o și el. De la conferința de presă. Sunteți doamna fără trecut.

Kate se îndoia că veniseră să vorbească despre o poză din ziar.

- Cu ce vă pot fi de folos?

Inspectorul Peterson zâmbi.

- Vrem să vă punem câteva întrebări despre accidentul de acum câteva zile.

Accidentul. Bineînțeles. Ce prostie din partea ei să se enerveze așa repede. Se retrase cu un pas și le făcu semn să intre.

- Nu vreți să intrați?

Pantofii tropăiră în spatele ei pe podeaua din lemn masiv, în vreme ce bărbații o urmară pe Kate în camera de zi. Julia se ridică de la locul ei de pe canapea.

- Domnilor inspectori, ea este fiica mea, Julia. Julia, acești domni au venit să ne întrebe câteva lucruri despre accident.

Inspectorul Peterson se apropie de canapea.

- Ce ghips mișto. Când eram eu copil, nu aveau culori așa șic. Ai obținut multe semnături pe el?

Julia ridică din umeri.

- Nu încă.

- Fac pariu că îl vei umple cât de curând. Îi analiză rănile de pe față. Se pare că te-ai șifonat destul de tare. Cum te simți?

- Bine.

Inspectorul Carson deschise un carnetel.

- Doamnă Alexander, ne puteți spune unde ați fost joi?

- De dimineață am fost aici. Eu, Ryan și Julia am plecat cu mașina în oraș. Am parcat în garajul clădirii de birouri a lui Ryan. El s-a dus la lucru, iar eu și Julia am mers pe jos până în centru.

- Cât timp ați stat departe de vehicul? o întrebă în timp ce își lua notițe.

- Nu știu sigur. Vreo câteva ore.

- Domnul Harrison a condus vehiculul după ce l-ați lăsat în garaj?

- Nu cred, nu.

Bărbatul continuă să își noteze.

- Domnul Harrison știa că îi conduceați mașina?

- Da. Știa că, atunci când aveam să terminăm, urma să o duc pe Julia la antrenamentul de softball, iar apoi aveam să mă întorc să-l iau pe el.

- Deci știa că aveți să fiți singură în mașină?

Kate își miji ochii.

- Da. Ce relevanță au toate astea, inspectore?

Peterson înaintă lângă Carson și zâmbi.

- Urmăm cursul unor informații contradictorii. Locuiți aici, doamnă Alexander?

Lui Kate îi crescuseră nivelul de adrenalină.

- Nu chiar. În mod cert, ați citit despre mine în ziar. Suntem la stadiul în care încercăm să ne cunoaștem din nou.

- Bineînțeles, zise Peterson. Cum ați cataloga relația dumneavoastră cu domnul Harrison?

- Nu știu dacă aș cataloga-o. Kate se simți iritată de întrebările atât de vagi. Ce legătură are asta cu accidentul meu?

- Aveți cunoștință de faptul că firma de asigurări a domnului Harrison face demersuri în legătură

cu restituirea sumei pe care a primit-o după presupusa dumneavoastră moarte? o iscodi Carson.

Kate simți că i se strânge stomacul.

- Nu. Nu mi-a spus.

- Probabil n-a vrut să vă faceți griji.

Peterson zâmbi iarăși. Dintr-un motiv sau altul, asta nu reuși deloc s-o liniștească pe Kate.

- Aveți idee ce valoare a avut polița aceea, doamnă Alexander? continuă Carson. Când ea clătină din cap, el ridică din sprâncene. Un milion de dolari.

Kate făcu ochii mari înainte să apuce să-și țină sub control reacțiile.

- Sunt foarte mulți bani. Chiar și pentru un bărbat ca Ryan Harrison. Mai ales acum cinci ani.

Kate simți o amăreală în gât. Intuind exact în ce direcție mergea conversația asta, ea se întoarse spre Julia.

- Iubito, du-te sus.

Copila se ridică de pe canapea.

- Mami...

Kate o conduse spre scări.

- E în regulă. Urc și eu imediat. Așteptă până când Julia dispăru după colț, apoi se îmbărbătă și se întoarse spre inspectorii. Dacă încercați să insinuați că Ryan a avut vreo legătură cu accidentul...

- Cablul de frână a fost tăiat, o informă Carson.

- Ce?

- În trei locuri. La distanțe prea egale ca să fi fost înțepat de o piatră. În dimineața asta am scos vehiculul din apă. Ați avut noroc. Dacă ați fi mers pe oriunde altundeva pe autostradă, ați fi căzut direct în ocean și v-ați fi înecat înainte să vă poată sări cineva în ajutor.

Kate se așeză pe brațul canapelei. Cineva umblase la mașină. Cineva încercase în mod intenționat să-i facă rău.

Și nu doar ei, ci și Juliei.

- A durat ceva ca lichidul de frână să se scurgă și probabil de aceea frânele nu au cedat chiar imediat, adăugă Peterson. Cine a găurit cablul a știut asta.

- Doamnă Alexander, reluă Carson, ați condus mașina domnului Harrison marți de dimineată?

Mintea ei era un amalgam de gânduri confuze.

- Nu.

- Dar domnul Harrison?

- Ăă... De ce îi venea așa greu să gândească limpede? Marți... Luni noaptea dormise aici. În patul din camera de oaspeți. În ziua următoare, ieșiseră să se întâlnească cu Janet Kelly. Își făcuse tomografia computerizată. Merseseră înapoi la casa ei de pe plaja Moss și făcuseră dragoste. Înghiți cu greutate. Da. A mers o oră la birou în dimineța aia, cred.

- A fost singur?

- Cred că da. Nu știu.

Inspectorii se uitară unul la altul.

- O cunoașteți pe femeia asta? întrebă Carson, înmânându-i o fotografie.

Kate analiză poza, apoi clătină din cap.

- Nu. Ar trebui?

- Numele ei este Janet Kelly. Cadavrul ei a fost găsit ieri.

Kate privi repede în sus.

- Un Jaguar negru ce seamăna cu cel pe care l-am scos din golf a fost zărit în fața casei ei în jurul orei la care a fost estimat decesul, luni dimineată, cam pe la nouă.

Nu. Nu era corect. Plecaseră mai târziu de acasă. Ajunseseră la casa lui Janet Kelly abia după prânz. Înghiți cu dificultate, neștiind ce să le spună, nevrând să dezvăluie prea mult.

- Probabil vă înșelați.

Carson îi mai înmână o fotografie.

- Dar pe bărbatul acesta? Îl recunoașteți?

Kate făcu ochii mari când se uită la fotografia lui Jake. Ochii de un cenușiu metalic îi fixau pe ai ei. De frică, i se puse un nod în gât.

- Da. De ce?

- Jacob McKellen a fost un partener ascuns al fabricii de produse farmaceutice Grayson, o companie

canadiană cumpărată recent de grupul de firme al lui Harrison, o informă Carson cu răceală. I-am recuperat cadavrul din golf săptămâna trecută.

capitolul 21

Kate se sprijinea de dulapul din bucătăria lui Simone și-și masa cicatricea. Ceașul de deasupra cuptorului măsura trecerea tăcută a timpului. Kate nu auzea decât cum îi bubuia creierul.

Deveni crispată când Simone păși în încăpere.

- Ei bine?

Simone așeză telefonul fără fir pe masă.

- Ryan și avocatul lui sunt la secție. Până acum cooperează.

Kate se prinse cu ambele mâini de bufet. Simțea că inima îi era sfâșiată în bucăți. Tot ce crezuse până în clipa de față se dovedea a fi o minciună.

- Kate, Richard Burton este unul dintre cei mai buni avocați din ținut. Interogatoriul lor nu va dura mult. Nu le va permite el.

- O, Doamne, murmură Kate, incapabilă să-și reprime frica. Ryan știa că Jake nu a murit în avionul prăbușit.

Simone se sprijini de masă și-și puse mâinile în sân.

- Asta rămâne de demonstrat. Ceea ce poate fi dovedit este că secretara lui Ryan l-a văzut pe Jake în biroul acestuia cu o zi înainte de accidentul de aici din San Francisco. Și că Ryan pare a fi ultima persoană care l-a văzut în viață.

Kate închise ochii.

- De ce? șopti. De ce nu mi-a spus adevărul?

- Nu știu. Dar mai e ceva. Când Kate privi în sus spre ea, Simone se foi.

- Jacob McKellen, cunoscut și sub numele de Jacob Alexander, și Walter Alexander erau amândoi parteneri ascunși ai fabricii de produse farmaceutice Grayson, o companie canadiană cu un portofoliu

specializat pe medicamente. AmCorp a cumpărat recent Grayson la un preț foarte mare, rezolvându-i câteva dintre problemele cu banii. Cu influența pe care o are AmCorp, aveau să înainteze Amatroxinul pentru a fi aprobat de FDA, bazându-se pe o serie de studii clinice despre care susțineau că s-ar fi desfășurat în Canada.

- Amatroxin este o altă denumire pentru Tabrofen, așa-i? întrebă Kate, deși știa deja răspunsul.

- Deocamdată nu există nici o dovadă în acest sens, dar eu așa cred. Inspectorul din Canada cu care am discutat mi-a vorbit despre niște documente găsite în casa lui Walter Alexander, care se refereau la ambele medicamente.

- Ryan știa că există o posibilă legătură între ele. Kate luă o gură mare de aer și se strădui să își înăbușe lacrimile de furie. A stat în sufrageria lui Kari Adams și s-a prefăcut să nu știe nimic despre Amatroxin.

- Jake a dispărut imediat după ce s-a făcut fuziunea. Secretara lui Ryan a declarat că i-a auzit în ziua aia pe Ryan și pe Jake certându-se în biroul lui, deși nu poate spune despre ce au discutat.

Kate își plecă dintr-odată capul.

- Ei bănuiesc că Ryan l-a ucis pe Jake. Dar de ce? Pentru bani?

- Banii îi motivează foarte tare pe unii oameni, zise Simone cu blândețe. Ryan era gata să ucidă dacă Amatroxin avea să fie aprobat. Jake a pus totul la punct, s-a ocupat de testarea lui, dar, cum el era scos din ecuație, banii aveau să rămână conducerii.

- Doar nu crezi asta, ripostă Kate simțind cum fierea i-o ia razna.

- Nu, Kate, nu cred. Dar poliția așa va prezenta cazul.

- Și Janet Kelly? Ei cred că a ucis-o ca să șteargă urmele legate de studiul de cercetare?

- Vor reuși s-o lege pe Janet Kelly de Jake prin intermediul sanatoriului. Vor încerca să demonstreze că Ryan a ascuns dovezi. Dacă se afla că s-au desfășurat

teste ilegale în America, Amatroxin nu avea să fie nici odată aprobat.

Kate închise ochii.

-Și mașina?

Simone oftă.

-Vor încerca să spună că a umblat la frâne știind că în mașină nu vei fi decât tu. Eliminându-te, urma să aibă două avantaje. Nu mai trebuia să returneze banii de pe polița de asigurare de viață și nici nu mai exista nimeni care să pună întrebări despre Tabofren. Tu ești cheia pentru toate acestea, Kate.

În urmă cu numai câteva ore, viitorul ei părea luminos și promițător. Acum, nu mai era sigură cum avea să treacă peste următoarea oră fără să-și piardă mințile. Își încolăci brațele în jurul corpului.

-Cred că o să mi se facă rău.

Simone ocoli dulapul. Își puse ambele mâini pe brațele lui Kate și-i spuse:

-Ascultă-mă. În momentul de față, polițiștii nu-l pot acuza pe Ryan de nimic, pentru că nu au dovezi clare. Amândouă știm că Ryan nu este în stare de nimic din toate acestea. Eu îți spun numai ce va zice procurorul dacă situația degenează. Nu asta e realitatea.

Kate se uită fix în ochii lui Simone. În interiorul ei, se dădea o bătălie aprigă între rațiune și ceea ce simțea.

Bărbatul de care se îndrăgostise nu avea cum să fie capabil de crimă, de conspirație, de mușamalizarea dovezilor. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci asta însemna că, în tot acest timp, știuse de dispariția ei. Iar ea nu putea să creadă una ca asta. Nu după tot ce îi împărtășise, nu după ce reușise să trezească asemenea emoții înăuntrul ei, într-un timp atât de scurt.

Dar, undeva în străfundul minții ei, se făcea mereu auzită o voce care nu-i dădea pace și care-i spunea că nu-l cunoștea pe adevăratul Ryan Harrison. Puternicul om de afaceri, care-și construise un imperiu farmaceutic, nu realizase toate acestea pentru că fusese dulce și iubitor. Știa că Ryan Harrison directorul avea

calități pe care le ținea ascunse de ea. Oare ieșeau acum la ivcală?

Oricum ar fi privit lucrurile, minciunile, care reprezentaseră viața ei vreme de cinci ani, o măcinau încă o dată.

Kate clătină din cap.

- Nu știi ce să mai cred, Simone. Știu doar că nu pot avea încredere în el. Nu știi dacă voi mai putea vreodată să mă încred în ceea ce-mi spune.

Ryan urcă în Land Roverul lui Mitch. O mână de reporteri se apropiară de ei încercând să obțină o declarație. Camerele erau lipite de geamuri, iar microfoanele - întinse să capteze orice comentariu.

Ryan coborî capul și începu să-și frece tâmpile în vreme ce Mitch se îndepărta de secția de poliție. Își scoase telefonul mobil din buzunar și formă numărul lui Hannah.

- Ryan, mă bucur că ai sunat. Presa mă vânează.

- Nu comentezi nimic, Hannah. Pregătește un memoriu pentru angajați. Nu vorbește nimeni cu presa. Absolut nimeni. Trimite-mi-l acasă prin fax înainte să-l expediezi.

- Presa e adunată pe peluza din fața casei tale, Ryan, îl întrerupse Mitch.

- La dracu'! Trimite-mi-l prin fax acasă la Mitch, Hannah. Voi sta acolo o vreme.

- Bine, răspunse femeia. Ai terminat în oraș?

- Deocamdată. Se simțea dezgustat de acuzațiile pe care i le aduseseră inspectorii. Am nevoie să-mi faci rost de casetele de supraveghere din garaj. Cineva mi-a folosit mașina săptămâna trecută fără ca eu să știu.

- Asta se rezolvă.

- Și e posibil să sune Burton să ne dea informații noi. Dacă o face, redirecționează-l către mine.

- Așa o să fac. Ryan? îl întrebă ezitantă. Ești bine?

- Sunt în regulă. Nu luă în seamă îngrijorarea ei. De asemenea, găsește-mi-l și pe Ron Grayson. Am nevoie de el.

- Am să-l găsesc. Ryan, nu-ți face griji.

„Nu-ți face griji. Cum să nu.“ De parcă așa ceva era posibil în clipa de față. Închise telefonul.

Își rezemă cotul de pervazul ferestrei și își masă capul care-i zvâcnea.

- Unde e Katie? Întrebă fără să se uite spre Mitch.

- Acasă la Simone. Ezită. Ryan, știe de McKellen.

Ryan închise ochii și luă o gură de aer, în încercarea de a se liniști. Își putea închipui ce trecea prin mintea aia încăpățânată a ei. Ar fi trebuit să-i spună mai devreme. Nu ar fi trebuit să aștepte.

- Și copiii? Întrebă el.

- Mama și tata i-au dus la mine acasă, pentru a nu fi nevoiți să facă față reporterilor.

Ryan încuviință.

- Înainte de toate trebuie să vorbesc cu Katie.

- Mi-am închipuit. E foarte supărată.

- Mda. Spune-mi ceva ce nu știu.

- Ryan...

- Mitch, nu încă. O să-ți explic totul după ce-o văd pe Katie.

Când opriră în fața casei lui Simone, Ryan coborî din mașină și urcă în grabă treptele. Împinse ușa și-o văzu pe Simone vorbind la telefon. Aceasta îi făcu semn cu mâna să intre.

- Va trebui să te sun eu înapoi. Închise, uitându-se mai întâi la Ryan, apoi la Mitch. Tocmai am vorbit cu Hannah Hughes. L-a găsit pe Ron Grayson.

- O să-l sun eu mai târziu. Ryan privi de jur împrejurul camerei goale. Unde e Katie?

- E afară, în spate. Când trecu pe lângă Simone, femeia îi puse o mână pe braț și-l opri. Ryan, am făcut tot ce am putut.

Barbatul îi strânse mâna.

- Știu.

Când deschise ușa, o văzu pe Kate pe marginea terasei, cu spatele la el. Avea un braț înfășurat în jurul mijlocului; cu cealaltă mână își freca cicatricea de la tâmplă, cea cu care se alesese când începuseră toate acestea. Stătea în lumina soarelui, învăluită în razele sclipitoare. Ryan își dorea cu ardoare s-o cuprindă în brațe; îl mâncau degetele de dorința de a se afunda în masa castanie a buclilor ei, pentru a-i masa capul și a o elibera de încordarea și de îngrijorarea pe care le emana trupul ei.

Spera ca dorința lui să coincidă cu nevoia ei. Înghițindu-și frica, înaintă înspre ea.

- Katie.

Ochii ei verzi îl străfulgerară când se întoarse spre el.

- M-ai mințit.

Teama lui se transformă în panică. Deja își formase o părere. Se întinse după ea înainte să apuce să se tragă înapoi.

- Nu, încetează, mârâi printre dinții încleștați, în timp ce încerca să se smulgă din brațele lui.

- Stai puțin. Lasă-mă să-ți explic.

Îl lovi și-l împinse cu putere.

- Nu. Nu!

Vorbele ei îl lovira direct în inimă, îi sfâșiară sufletul, dar nu-i dădu drumul. Nu putea. O trase mai aproape de el.

Numele lui sună ca o șoaptă sugrumată pe buzele ei. Femeia începu să suspine. Cu degetele tremurânde îi cuprinse fața și-și lipi buzele de ale lui. Sărutul ei transmitea tensiune, dorință și disperare.

Când o sărută și el la rândul lui, simți cum mintea i se goleşte de orice gând. Fix de asta avea nevoie. Doar de ea, pentru tot restul vieții. Putea face față oricărei provocări atâta timp cât ea era alături de el. Atâta timp cât ea credea în el - în ei -, puteau trece peste orice.

- Nu, murmură cu gura lipită de a lui. Își puse repede mâinile pe pieptul lui și-l împinse. În timp ce-și elibera gura, lacrimile începură să-i șiroiască pe obraji. Nu! Încetează. Nu mă atinge!

Când se desprinsese din brațele lui, Ryan se simți învăluit de un vâl de gheață.

- Iubito...

Kate ridică o mână ca să-l țină la distanță.

- Nu-mi mai spune așa. Nu ai dreptul să-mi spui așa.

O pierdea. Panica îl măcina până la oase, și se simțea de parcă ar fi avut o greutate imensă pe piept.

- Așteaptă puțin. Și ascultă.

- Știi că Jake nu a murit în avionul ăla prăbușit. Și nu mi-ai spus. Ai știut! Își șterse lacrimile. Cum ai putut să faci așa ceva?

Ryan înghiți cu greutate.

- Nu am fost sigur. Am bănuț. Dar am știut că, dacă ți-aș fi spus, ai fi plecat să-l cauți.

- Așa că m-ai mințit? De ce?

Își trecu o mână prin păr, încercând să-și reprime resentimentul pe care-l avusese când o auzise aducând vorba despre Jacob McKellen.

- Pentru că ești soția mea, nu a lui. Aveam nevoie să fii alături de mine. Aveam nevoie să aflu ce simți înainte să-ți spun ceea ce știam. Am greșit, am fost egoist, dar aveam nevoie de mai mult timp. Când văzu cum i se lasă colțurile gurii, îl cuprinsese disperarea. Nu înțelegi? Nu aveam cum să îți permit să te apropii de el după ce am aflat ce ți-a făcut.

- Și așa m-ai lăsat să cred o minciună. Nu ai avut destulă încredere în mine cât să-mi vorbești cinstit.

- Nu. Nu reușea să se exprime cum trebuia. Iar ea nu înțelegea. Nu despre asta e vorba. Nu am vrut să pățești ceva.

- Iar așa e mult mai bine, îl luă ea peste picior. Privirea i se întunecă. Ai lucrat cu el.

- Nu. De data asta, trebuia să-l creadă. Îți jur că nu.

- Nu mă minți! Știu că a fost la tine la birou. Știu că era partener la fabrica de produse farmaceutice Grayson. I-ai cumpărat compania. Plănuiați ca Amatroxinul să obțină aprobarea celor de la FDA. Doamne, nu a fost vorba decât despre bani?

Ryan își simți mușchii pieptului contractându-se. Numai gândul că ea putea să creadă ceva din toate acestea îi lăsă o durere atât de mare în inimă, de parcă ar fi fost străpuns de o mie de pumnale.

- Când am început fuziunea, nu știam că Amatroxinul are legătură cu Tabofrenul. Aveam doar niște bănuieli.

- Așa că ai sărit la atac? Un răs patetic o zgudui din rărunchi. Erai dispus să faci orice ca să-l obții?

- Nu. Eram dispus să fac orice ca să-l țin departe de piață. Bănuiam cam ce își pusese în gând McKellen. Cei de la Grayson aveau probleme. Își investiseră toți banii în medicamentul ăsta. Am intervenit pentru a mă asigura că Amatroxinul nu ajunge la FDA. Când am cumpărat compania, am pus capăt procesului. La drept vorbind, am pierdut bani în treaba asta.

- Te aștepti să cred așa ceva?

- Țasta e adevărul. De asta a apărut McKellen la mine la birou. Era nervos că îi oprisem proiectul pentru a doua oară.

În ochii ei albaștri se citea neîncrederea.

- Tu l-ai omorât? îl întrebă pe un ton distant.

- Nu. Când femeia se uită în altă parte, Ryan își făcu curaj. Dar așa fi făcut-o. Dacă așa fi știut ce ți-a făcut, i-aș fi smuls inima cu mâinile goale. Când se uită din nou la el, Ryan speră ca ea să-i poată citi adevărul în privire. Aș face orice pentru tine.

- Orice, șopti Kate, inclusiv să încerci să mușamalizezi toată mizeria asta, străduindu-te să scapi de Janet Kelly.

- Nu. Se întinse spre ea, dar Kate se dădu înapoi. În timp ce-și lăsa mâna să-i cadă pe lângă trup, se simți cuprins de frustrare. Tu chiar crezi că așa putea să fac așa ceva?

- Cineva ți-a văzut mașina în dimineața aia. La ea acasă. Înainte să mergem noi acolo să încercăm să vorbim cu ea. Ce ar trebui să cred, Ryan? În dimineața aia m-ai lăsat singură. Mi-ai zis că te duci la birou, dar n-a fost așa.

- Și crezi că am fost să omor o femeie?

Lipsa ei de încredere îl mâniă.

- Nu știu ce să mai cred. Tot ce am crezut că știu s-a dovedit a fi o minciună!

Ryan își simți inima prinsă ca într-o menghină. Ea nu avea încredere în el, nu așa cum avea el nevoie. Se îndepărta, înălțând la loc zidurile pe care el reușise să le dărâme în urmă cu o săptămână.

- Katie, nu am omorât pe nimeni, zise el și oftă. În dimineața aia, am lăsat mașina în garaj și am mers pe jos la trei blocuri distanță la biroul unui detectiv particular din centru. Probabil cineva mi-a folosit mașina cât am fost eu acolo.

- Foarte convenabil, nu crezi?

- Asta e adevărul.

- Și de ce ai fost să te întâlnești cu un detectiv particular?

- Pentru că am vrut să-l găsesc pe McKellen. Voiam să aflu dacă el era în spatele tuturor acestor chestii. Am vrut să mă asigur că nu are să-ți mai facă nicio dată rău.

Kate se așeză pe o bancă de pe terasă. Își sprijini capul în mâini, iar buclele îi acoperiră fața.

Ryan stătea cu mâinile în șolduri și cu fălcile încleștate în vreme ce o privea. Ar fi vrut să o ia în brațe, dar ea îi spusese clar că nu voia s-o atingă.

- O să mă întreb dacă am umblat și la frâne?

- Știi că n-ai făcut-o, șopti Kate.

În sfârșit. Puțină înțelegere. Își dorea din răspuțeri s-o țină în brațe, s-o liniștească. Făcu un pas în față.

- Katie...

- Cine l-a omorât?

- Nu știu.

Femeia își ridică genele umede ca să-l poată privi.

- Nu știi sau nu vrei să-mi spui?

- Nu știu.

- Nu ai nici o bănuială?

- Nu.

Katie își apăsă ochii cu podul palmelor.

- Nu știu ce să mai cred.

Ryan îngenunche în fața ei și-și puse mâinile tremurânde pe coapsele ei.

- Poți să crezi în mine. În noi. Te iubesc. Nu aș face nimic care să te rănească.

- Nu înțelegi, Ryan? șopti ea. Deja mi-ai făcut rău. În cel mai grav mod posibil. Emoții chinuitoare i se citeau în adâncurile ochilor verzi ca de smarald. Mai făcut să mă îndrăgostesc de tine. Apoi ai distrus încrederea pe care era construită dragostea asta. Cum aș mai putea eu să cred vreodată ceva din ce-mi spui?

Ryan simți că se sufocă. Îl iubea. Destăinuirea ei era exact ceea ce își dorise el să audă din ziua în care revenise în viața lui, dar nici într-o mie de ani nu s-ar fi așteptat ca ea să-i spună că asta nu era de-ajuns.

Kate îi dădu mâinile la o parte și se ridică.

Sufletul lui fu cuprins de frică. Avea s-o piardă dacă nu făcea ceva care să-ndrepte lucrurile. Se ridică încercând să-și stăpânească lacrimile care i se adunau în colțurile ochilor.

- Katie, te rog.

Ea își șterse obrazii.

- Nu pot. Nici măcar nu te cunosc.

- Ba mă cunoști. Știi tot ceea ce contează. Când Kate se întoarse spre ușă, Ryan vorbi cu voce tremurată: Te rog. Nu pot să te pierd pentru a doua oară.

Kate se opri cu mâna pe ușă.

- Ryan, tu chiar nu înțelegi? M-ai pierdut deja.

- Mitch, asta e ridicol.

Kate așeză așternuturile și o pernă pe canapea. În curtea casei ei de pe plajă, valurile mângâiau țărnul, dar sunetele familiare nu o ajutau deloc să-și potolească sufletul pustiit. Nu voia decât să fie singură, să-și plângă nefericirea. În loc de asta, se pricopsise cu un frate superprotector care-o sufoca.

- Nici să nu-ți treacă prin cap să mă contrazici de data asta. În timp ce așternea un cearșaf pe canapea, Mitch îi aruncă o încruntătură. N-o să stai singură acum.

Pe Kate o cuprinse frustrarea.

- Nu sunt un copil. Pot să-mi port și singură de grijă.

- Vrei să încetezi să mă mai contrazici? Întotdeauna ai fost o pacoste când ți-ai pus ceva în cap. Aruncă perna la capătul canapelei și întinse o pătură peste pernuțele decorative.

- Ryan te-a trimis aici?

- Mi-a sugerat. Și l-aș fi ascultat dacă nu mi-aș fi făcut deja planuri să vin aici.

Kate mârâi de frustrare.

- Acum am nevoie să stau singură.

- Ba nu, nu ai. Se aruncă pe canapea, își scoase pantofii, se sprijini de rezemătorul pentru braț și-și propti picioarele pe pernuțele decorative. Trebuie să faci ceva care să te ajute să-ți iei gândul de la Ryan. Mai mult ca sigur o să reușești dacă-mi pregătești mie cina.

Kate închise ochii și se strădui să-i arate cât de exasperant era. Dar, în loc de asta, nu reuși decât să pufnească în râs. Îi dădu picioarele la o parte și se așeză pe canapea.

Mitch se ridică în capul oaselor rânjind, își puse un braț pe după umerii ei și chicoti.

- Vezi, nu-i așa că-i mai bine?

Kate își ascunse fața în mâini, și râsul ei se transformă în plâns. Pieptul i se încordă, simțindu-se copleșită de ceea ce făcuse. Plângea în hohote și, oricât se străduia, nu reușea să se abțină. Rușinată, abia conștientă că nu era singură, își strânse brațele în jurul corpului.

- Of, fir-ar să fie! Mitch își încolăci brațele în jurul ei, lipind-o de pieptul lui. E în regulă. Descarcă-te!

Lacrimile ei îi udară tricoul albastru. Își trase nasul și încercă să-și întoarcă fața. Se luptă din răspuțeri să se controleze, trase aer în plămâni, dar izbucni din nou în plâns.

Mitch privi în jos și flutură din mână.

- Haide, folosește-l ca pe o batistă. E un tricou cu emblema celor de la Cubs. Și-așa nu-s huni de nimic anul ăsta.

Strângând în mâini bumbacul moale, ea nu se putu abține și chicoti printre lacrimi. Se strădui să-și recapete stăpânirea de sine și își umplu plămâni cu aer, numai pentru a o lua de la capăt în clipa următoare.

Mitch își trecu o mână prin părul ei.

- O să fii bine. Haide, plângi.

Cum era posibil să sufere așa tare după doar câteva săptămâni? Acum o lună nici măcar nu-l cunoștea pe Ryan Harrison. Astăzi, toată lumea se prăbușea în jur pentru că nu-l putea avea pe el.

Și cel mai dureros era că, în ciuda a tot ceea ce i se întâmplase, în ciuda minciunilor și a amăgirii, tot îl mai dorea. Voia să-i simtă brațele în jurul ei. Tânjea să-i simtă trupul alături de ea. Își dorea familia la care nu se așteptase și la care nu sperase niciodată. În doar câteva săptămâni, el schimbase totul pentru ea. Și nu știa dacă ea avea să mai poată drege vreodată lucrurile.

Până la urmă, reuși să se potolească. Se retrase din brațele lui Mitch și trase cu lăcomie aer în piept.

Mitch îi șterse o lacrimă din colțul ochiului.

- N-ai fost niciodată genul de femeie care să-și exteriorizeze emoțiile.

Kate își trase nasul și-și trecu o mână peste față.

- Nici acum nu sunt. Ți-am zis că vreau să fiu singură.

- Cu ce te pot ajuta? o întrebă cu blândețe.

- Cu nimic. Nimeni nu poate face nimic.

- Kate, Ryan nu e băiat rău.

- Știu asta. Mitch, nu vreau să fii prins la mijloc. Știu că ții mult la el.

- Și la tine țin foarte tare.

Lacrimile începură iarăși să-i șiroiască, și-și acoperi ochii cu palma.

- Știu, reuși ea să șoptească.

- Nu există nici o modalitate de a rezolva treaba asta? E evident cât de mult îl iubești.

- Așa e. Îl iubesc prea mult. Dar uneori dragostea nu e de-ajuns.

Mitch se încruntă, iar asta îi făcu sufletul ferfenițe.

Își șterse iarăși chipul, încercând cu disperare să schimbe subiectul.

- Apropo de relații... Își trase nasul. Simone a încercat să mă concedieze astăzi. Mi-a zis că nu poate continua să fie avocatul meu pentru că se culcă cu tine.

Un zâmbet obraznic luminează chipul lui Mitch.

- Și tu ce i-ai spus?

- I-am zis că nu are cum să mă concedieze, pentru că eu sunt clientul. Iar când a dat să mă contrazică, am amenințat-o că, dacă mai insistă cu treaba asta, o să te conving să te desparți de ea.

Mitch zâmbi și mai larg.

- Și ea ce-a spus?

- A dat înapoi destul de repede. Cred că i s-au aprins călcâiele după tine, Mitch.

Zâmbetul lui se transformă într-un adevărat rânjet în timp ce se întindea la loc pe canapea și-și sprijinea capul cu mâna.

- Măi, să fiu al dracu'.

Văzându-l atât de fericit, Kate își aminti cât de măhnită era ea. Lacrimile amenințau să dea iarăși năvală. În ultimele câteva săptămâni, plânsese mai mult decât într-un an întreg. Se săturase de ipostaza asta de femeie vulnerabilă. Se ridică, ștergându-și iar fața.

- Trebuie să merg să mă întind.

Mitch se ridică de pe canapea.

- O să fii în regulă?

În clipa de față, asta era o întrebare absurdă. Inima îi fusese sfâșiată, iar ea încă nu înțelegea ce i se întâmplase cu adevărat. Dar știa că nu asta era răspunsul pe care-l aștepta Mitch, așa că nu reuși decât să afișeze un zâmbet patetic.

- O să supraviețuiesc. M-am obișnuit să fac față din mers.

Vântul izbea cu putere căsuța. Lumina argintie a lunii pătrundea prin draperiile transparente de la fereastră sufrageriei lui Kate direct în ochii lui Mitch. Bărbațul murmură câteva înjurături în timp ce-și puse brațul

deasupra ochilor, ca să blocheze lumina. Oare de ce nu mai existau draperii adevărate?

Poc. Poc. Poc.

Doamne, Dumnezeule, ce-a fost asta? Se lăsă pe-o parte și-și puse perna pe cap să atenueze zgomotul necruțător și lumina insuportabilă. Cum dracu' putea Kate să adoarmă în casa asta?

Poc. Poc. Poc.

În nici un caz nu avea cum să doarmă cu zgomotul ăsta neîncetat. Mărâi frustrat, dădu la o parte pătura și se îndreptă spre bucătărie. Valurile loveau nisipul de afară. Puse o mână pe fereastră și trase cu ochiul în curtea din spate.

Poc. Poc. Poc.

Paravanul se izbea cu furie în bătaia vântului. Mitch deschise ușa din spate și coborî treptele în picioarele goale, tremurând în aerul rece al nopții. Nisipul îi intră printre degete. O pală de vânt îi dădu părul pe față, amintindu-i că avea iarăși nevoie de o tunsoare. Afurisitul ăla de păr creștea precum buruienile.

Paravanul atârna într-o doară în niște balamale ruginite. Își trecu degetele de-a lungul ușii, încercând să găsească un cârlig sau vreun soi de încuietorie. Era imposibil ca sora lui să-l lase să se izbească așa toată ziua și toată noaptea. Cum nu reuși să găsească nimic, își puse în minte să îl repare mâine. Măcar atât putea să facă, să-i ofere niște nopți cu somn liniștit.

În spatele lui, trosni o nuia. Degetele îi încremeniră pe lemnul ușii. Se întoarse. Dintr-o parte țâșni o umbră. Înainte să poată anticipa mișcarea, simți brusc o durere puternică în tâmplă.

- Nenorocitul. Se prinse cu mâinile de cap și, înainte să își piardă cunoștința, reuși să mai facă un pas.

capitolul 22

Lumina din frigider se revărsă peste Ryan, care se afla în bucătăria cufundată în întuneric. Stătea cu ușa

deschisă, privind în gol. Nu-i era foame, iar o bere nu avea cum să-i potolească durerea din capul pieptului. Dar nici să zacă întins în patul de sus și să-și amintească felul cum Katie stătuse alături de el nu avea să-l ajute prea tare să se relaxeze.

Privi spre telefon. Ar trebui s-o sune. Dar nu știa dacă avea să-l asculte sau avea să-i închidă. Își frecă mâna de zona pieptului, unde simțea durerea, trase adânc aer în piept și închise ochii. Avea s-o lase o zi. Apoi avea să încerce din nou. Nu putea să scape așa ușor de el.

Telefonul mobil începu să-i sune, și el tresări. Trânti ușa frigiderului și se îndreptă spre bufet să-l ia. Simți cum speranța îi dădea ghes. Spera că, în sfârșit, își venise în fire

- Katie?

- Ryan, sunt eu Simone.

- O, bună.

Fu copleșit de dezamăgire.

- Ryan, Mitch nu răspunde la telefon.

Sesizând panica din vorbele ei, bărbatul simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

- Ce?

- Nu răspunde la mobil. Mi-a spus c-o să-l țină tot timpul la îndemână. Kate nu răspunde nici ea la telefonul fix.

O, la dracu'. Nici măcar nu stătu pe gânduri. Se îndreptă imediat spre holul unde-și lăsase pantofii.

- Am angajat un paznic care să stea în fața casei ei. Nu m-a sunat nimeni. Ar putea fi de la furtună.

- Așa e, admise Simone, dar el știa că nici ea nu credea asta mai mult decât el. Detectivul meu particular mi-a trimis, în sfârșit, pe e-mail raportul. Astăzi nu mi-a mers serverul, așa că abia l-am primit. Ryan, Walter Alexander a avut două fiice. Una dintre ele a murit de cancer acum cinci ani. Paula McKellen.

Când își dădu seama, Ryan se opri cu degetele pe ușa din față și cu cheile de la mașina închiriată în mână.

- Așa era legat de numele McKellen. Prin căsătorie.

- Da. Walter Alexander este - sau a fost - Karl McKellen, președintele editurii McKellen. Fiica lui, Paula, s-a măritat cu un anume Jacob Alexander acum opt ani. A murit după ce Tabofrenul a fost retras de FDA. Cred că era implicată în studiile clinice care au fost oprite.

- Rahat, de asta și-a ieșit din minți. Și de asta nu recunoscuse Ryan numele lui Jake Alexander și nici nu-l asociase cu bărbatul pe care-l întâlnise și cu care discuta-se afaceri în biroul lui. Pentru că nenorocitul își folosea ambele nume, rămânând ascuns în timp ce-și conducea cercetările ilegale. Iar socrul lui - Karl McKellen - se asociase cu el și cu fabrica de medicamente Grayson ca să obțină aprobarea celor de la FDA.

- Da, adăugă Simone în timp ce el alerga spre mașină, prin ploaia ce-l lovea în față. Se urcă și porni motorul. Dar mai există încă o fiică.

Ryan își dădu părul ud din ochi și băgă rapid în marșarier pentru a ieși de pe alee.

- Unde?

- Aici în San Francisco. Ryan, lucrează pentru tine.

- Ce? N-am nici un angajat pe care să-l cheme McKellen. Și nici Alexander.

- Ryan, cealaltă fiică a lui e Hannah Hughes.

- Nu. Ești sigură?

- Da.

O, la dracu'! Hannah, care fusese în Vancouver de câteva ori în ultima lună. Hannah, care condusese fuziunea cu Grayson. Hannah, care-i cumpărase mașina și care ar fi putut cu ușurință s-o folosească în ziua morții lui Janet Kelly, atunci când el o lăsase parcată în garaj. Hannah, care cunoștea fiecare detaliu al întoarcerii lui Kate, pentru că el fusese atât de prost încât să-i povestească.

Simți că trebuia să se grăbească. Tură motorul.

- Simone, Hannah știe că, în seara asta, Kate e la casa de pe plajă.

- Eu sunt în mașină, pe autostradă. Am sunat deja la poliție.

- E posibil să ajung înaintea ta. Să nu intri fără mine sau fără polițiști. Mă auzi? Convorbirea se întrerupse. Simone?

Rahat. Nu știa sigur dacă-l auzise sau nu. Sună la agentul de siguranță pe care-l angajase să stea în fața casei lui Katie.

Nici un răspuns.

„Rahat!“

Apăsă cu putere accelerația, aruncă telefonul pe scaunul din față și apucă mai bine volanul.

Apa caldă se revărsa pe pielea lui Kate. Era învăluită în spumă. Cum nu putea să doarmă, se hotărâse să facă o baie, în speranța că apa caldă avea s-o scape de senzația de gheață ce-i pătrunsese până în măduva oaselor. Până acum, nu funcționa.

Pornea și oprea robinetul într-o succesiune ritmică cu degetul mare de la picior în timp ce se uita fix într-un punct de pe marginea căzii. Singurul zgomot din încăpere era făcut de picuratul ocazional al apei în chiuvetă. Îi tot venea în minte chipul lui Ryan, așa că închise ochii, dorindu-și ca apa să-i alunge suferința.

După cele câteva ore petrecute la telefon cu Tom Adams, făcând planuri pentru următoarele câteva săptămâni, se simțea secătuită. Să se facă nevăzută nu era probabil cel mai inspirat plan în clipa de față, dar era cel mai bun lucru la care se putea gândi. Părinții ei urmau s-o înțeleagă. Avea să găsească ea o cale s-o facă și pe Julia să înțeleagă. Și nu avea să dispară pentru totdeauna, ci doar până când s-ar mai fi liniștit apele. Pur și simplu, nu mai voia să știe adevărul. Dacă rămânea aici în vreme ce presa roia în jurul ei din cauza acestei povești, nu avea decât să-și prelungească agonia.

Își trecu o mână prin păr, oftă prelung și își stăvili lacrimile. Încă un jet de apă nu putea s-o ajute.

Luminile se stinseră.

Se ridică în capul oaselor, făcând apa să se reverse peste cadă. Afară vântul șuiera. În urechi îi răsuna păcănitul scos de paravanul ușii care se tot izbea jos.

„Kate, ești enervantă. Revino-ți. Mitch e jos. Nu o să se întâmple nimic. Curentul s-a întrerupt probabil pe toată strada din cauza furtunii.”

Ieși din cadă și-și luă pe ea halatul de baie alb. După ce-și legă cordonul, se îndreptă spre scări. De-a lungul holului se vedeau umbre mișcătoare, iar ea se împiedică de figurina Power Ranger a lui Reed. Simți o durere înțepătoare în degetul mare de la picior. Își mușcă buza ca să nu țipe și țopâi mai departe pe culoar în timp ce încerca să frece locul dureros. Oare se putea să-i meargă ceva bine?

Treptele îi scârțâiră sub tălpi. Degetul mare de la picior zvâcnea cu o durere surdă. Trase aer în piept în timp ce ocoli stâlpu scării în spirală, rugându-se să nui trezească pe Mitch, care dormea în camera de zi. Când intră în bucătărie, simți aerul rece izbindu-i fața. Ușa din spate era larg deschisă, iar paravanul se lovea în continuare ritmic.

Ce dracu? Făcu un pas spre ușă și se opri.

Încuiase ușa aia înainte să urce. Începu să intre la bănuiele. Simți cum i se încordează mușchii abdomenului. Aerul i se blocase în plămâni.

„Du-te și cheamă-l pe Mitch.”

Ieși cu spatele din bucătărie. Se lovi de o masă din hol. O veioză se prăbuși pe podea.

Nivelul adrenalinei îi crescuse brusc.

Doamne, Dumnezeule. Se purta ca o adolescentă îngrozită dintr-un film de groază. Probabil că Mitch era în spatele ei și se prăpădea de râs.

Își presă burta cu mâna, se întoarse și se uită din cadrul ușii spre canapeaua din camera de zi.

Era goală.

Se uită din nou în bucătărie.

- Mitch?

Nici un răspuns.

Simți broboane de sudoare alunecându-i în jos pe șira spinării. Îi îngheță pielea.

„Gândește, Kate. Nu fi mămăligă.” Zări telefonul fără fir pe măsuta de cafea. Băjbăi după receptor și-l porni cu degetele tremurânde. Nu avea ton.

O pală de vânt izbi din nou paravanul ușii. Kate tresări și se întoarse spre bucătărie.

Pe dulapul cel mai îndepărtat se afla poșeta ei, în care avea telefonul mobil și cheile. Trebuia să ajungă la ea. Luă o gură de aer ca să se liniștească și se deplasă printre umbre și lumini.

Piciorul îi alunecă într-o băltoacă de pe podeaua din lemn masiv. Se prinse de un scaun și se sprijini la timp cât să nu cadă. Băjbăi prin întuneric spre o dără de lichid care se întindea de la ușa din spate pe după masă.

Bun. Asta nu era bine deloc. Ceva nu era în regulă. Era timpul să plece pur și simplu. Se întinse după geanta de pe dulap.

Ceva o izbi cu putere din spate. Conținutul genții zbură. Kate se lovi de un scaun de la bar, se izbi de marginea dulapului și se prăbuși pe podea.

În cădere, se sprijini în braț. Durerea o curentă până în umăr. Când întredeschise ochii, o zări pe Hannah Hughes cum stătea în genunchi lângă ea, cu un pistol în mână.

- Bine ai venit la petrecere, Kate.

Kate îl văzu pe Mitch zăcând pe podea în spatele mesei. Părea fără vlagă și avea ochii închiși. Din cap i se scurgea o dără de sânge.

Simți un junghi în stomac. O, Doamne. Nu în apă călcase mai devreme.

- Nu, uită-te la mine, Kate, îi ceru Hannah. Ai idee câte probleme mi-ai creat?

Despre ce dracu' vorbea? Kate o privi încruntată. Deschise gura să vorbească, dar nu reuși să îngaimă nimic.

- Nu face pe sfioasa! Cu mine nu merge chestia asta cu „nu-mi amintesc nimic” pe care i-ai îndrugat-o lui Ryan și lui Jake. De când a început toată treaba asta, nu ai făcut decât să-mi fii ca un ghimpe în coaste.

Toată treaba asta. Jake. „Nu.“

- Tu, reuși Kate să șoptească cu greu. Tu ai fost? Dar tu lucrezi cu Ryan. Nu înțeleg.

- Nu ești chiar așa isteată, nu? Un rânjel pocit se ivi pe fața lui Hannah. Probabil că este din cauza atâtor medicamente. Tabofrenul ar fi salvat-o pe Paula. Ryan știa asta.

Kate se încruntă din nou. Ținându-se de brațul care o durea, încercă să se ridice în capul oaselor.

- Cine e Paula?

- Sora mea. Ryan era așa încântat de Tabofren, încât i-a grăbit intrarea în teste. A mers. Dar s-a speriat când cei de la FDA au aflat despre efectele secundare și a oprit producția. Paula a murit. Medicamentul ăla i-ar fi salvat viața.

Kate înghiți în sec.

- Nu poți fi sigură de asta.

- A, nu? Eu cred că da. Ai idee, Kate, ce înseamnă să pierzi pe cineva drag? Sau oare ar trebui să-ți spun Annie? Cum preferi? Râsul amenințător al lui Hannah o irită teribil pe Kate. Am uitat cu cine vorbesc. Bineînțeles că știi cum este să pierzi pe cineva! Sau, mai bine zis, Ryan știe. Ne-am asigurat noi de asta.

- Voi... ați făcut asta intenționat? De ce nu m-ați omorât pur și simplu?

- Acum, că mă gândesc la asta, îmi dau seama că așa ar fi trebuit. Am pierdut în fața lor. Tata și Jake s-au gândit că poate pe parcurs o să ne fii de folos. Răpirea ta a fost o soluție mai bună. Apoi avionul ăla în care ar fi trebuit să fii s-a prăbușit, și toată lumea a crezut oricum că ai murit. Ni s-a părut logic să-l lăsăm pe Ryan să sufere. Și am avut noroc cu un prieten care luca la compania aeriană și care s-a asigurat că numele tău se afla pe listă. Oamenii fac orice pentru bani.

- M-ați... m-ați ținut intenționat în viață?

Hannah ridică din umeri.

- Dacă voia să obțină vreodată aprobarea medicamentului prin intermediul unei alte companii, Jake avea nevoie de țesut uman pentru cercetarea lui. Nu ne-a păsat

dacă aveai sau nu cancer. Eram mai degrabă interesată de efectele secundare. Și iată-te!

Cu degetele tremurânde, Kate începu să-și frece cicatricea.

- Dar cum am...

- Asta e partea cea mai frumoasă. Râse. Nu te-ai lăsat ușor. Împotrivirea ta a provocat un accident de mașină. Jake nu te-a mințit niciodată în legătură cu asta. E adevărat că te-ai lovit la cap. Și de-asta ai intrat în comă. Așa i-a venit ideea să te folosească în studiu.

- Jake...

Hannah se strâmbă dezgustată.

- Jake era un prost. Cine ar fi crezut că avea conștiință? Când a aflat că erai însărcinată, a refuzat să facă teste pe tine. Știi că Paula era însărcinată când a descoperit că avea cancer? A fost nevoie să aleagă... viața ei sau a copilului. Apoi a murit oricum. Când Jake a aflat despre sarcina ta, și-a dat seama că venise vremea răzbunării. Așa că a așteptat.

- Walter Alexander e tatăl tău, zise Kate.

- Până la urmă, nu ești așa proastă. Hannah zâmbi. E cunoscut și sub numele de Karl McKellen. El e directorul editurii McKellen. Șeful tău.

Kate simți că i se face rău de la stomac.

- Ce s-a întâmplat cu Jake?

Femeia îi aruncă o privire de gheață.

- I s-a făcut frică.

- Tu l-ai omorât.

- Nu m-a deranjat că a vrut să se folosească de tine pentru a obține răzbunarea deplină. Mi s-a părut genială ideea de a se culca în repetate rânduri cu nevasta lui Ryan Harrison, de a-i lua familia și tot ce-i aparținuse vreodată. Dar, în clipa când Ryan a oprit din nou Tabofrenul, chiar după fuziunea cu Grayson, Jake și-a pierdut curajul. Se temea prea tare că avea să fie prins, că Ryan urma să descopere totul despre tine și despre băiat. A vrut să ne oprim exact când ajunsesem atât de aproape de a obține, în sfârșit, ceea ce ne doream. Nu am putut să-l las să strice tot. Am renunțat

la viața mea ca să mă asigur că medicamentul ăla obține aprobarea.

- O, Doamne.

Kate simți că gura i se umple de amăreală.

- N-ai decât să te arăți scârbită! Nu-mi va păsa. Oricum nu vei mai fi prin preajmă suficient cât să contezi. Hannah afișă un zâmbet îngâmfat.

- Tu... tu ai intervenit și ai schimbat lista pasagerilor, astfel încât să pară că Jake a murit în avionul ăla, exact ca-n cazul meu, nu-i așa?

- Asemănări. Asta a fost frumos, trebuie să recunoști. Și totul ar fi fost bine în lipsa ta. A trebuit să începi tu să dezgropi trecutul pe care-l ascunseserăm noi așa bine. Iar Jake era un idiot. A fost un prost că a lăsat fotografia aia la tine acasă. Ar fi trebuit să-l omor în urmă cu mulți ani.

Kate înghiți în sec. Nu venea nimeni după ea. Mitch nu se mișca. În clipa asta, nu știa dacă era viu sau mort.

- Tu ai omorât pacienții care au participat la studiul clinic.

Hannah nu răspunse.

- Și pe Janet Kelly. Tu i-ai luat mașina lui Ryan în dimineața aia. Te amenința că o să te denunțe?

- Chiar crezi că o să-ți răspund la întrebări?

Kate observă o mișcare în spatele lui Hannah.

- Ți-ai omorât și tatăl?

- În cazul lui a fost un accident. Pe chipul lui Hannah se văzu o urmă de suferință. Ne-am certat. Totuși, sacrificiul lui nu înseamnă nimic prin comparație cu numărul de oameni care au murit din cauză că medicamentele care ar trebui folosite pentru a salva vieți le sunt refuzate oamenilor care au cu adevărat nevoie de ele. Care mai e scopul dacă nu pot fi utile?

Mitch se ridică în spatele lui Hannah. Sângele i se prelingea pe frunte. Clipi de două ori și se împietici.

Kate intră în panică. Trebuia să-i distragă atenția lui Hannah.

- FDA-ul stabilește regulamente ca să se asigure că pacienții sunt în siguranță...

Ochii lui Hannah o străfulgerară cu furie.

- Nu-mi ține mie lecții despre siguranță. Dacă pacienții ar fi avut acces la medicamente, mama ar fi încă în viață. Sora mea ar trăi. Dacă e nevoie să moară câțiva oameni pentru binele celor mulți, atunci așa să fie.

Mitch o atacă pe Hannah din spate și o izbi de dulap. Pistolul zbură pe podea. Bărbatul gemu când se lovi de un scaun și se prăbuși la pământ.

Kate se ridică și se întinse după un suport de lumânare care se afla pe masa din bucătărie. Când Hannah încercă să se scoale, Kate o lovi.

Suportul de lumânare o lovi pe Hannah direct în față. Kate reuși să se ferească de Hannah. Alunecă într-o baltă de sânge. Hannah se răsuci pe podea și se aruncă asupra lui Kate. Se luptară și se rostogoliră de-a lungul bucătăriei. Hannah o țintui la podea.

Pe Kate o dureau brațele, mușchii îi pulsau, dar nu avea de gând să moară așa.

Hannah se întinse după armă. Kate o lovi și se agăță de ea. Reuși să-i prindă mâna care se încleștase deja pe mânerul pistolului.

„Nu. Nu. Nu.“ Nu așa. Avea atâtea motive să trăiască. Kate se luptă din toate puterile. Reed. Julia. Ryan. Nu putea să-i piardă.

Când arma se descărcă, Hannah făcu ochii mari. Trupul îi deveni țepăn și se uită îngrozită la Kate.

Vârful pistolului era îndreptat spre pieptul lui Hannah. Se prăbuși brusc. Căzu de pe Kate. Arma se izbi cu zgomot pe dușumeaua din lemn masiv.

Kate se ridică în genunchi și verifică disperată pulsul lui Hannah. Nimic.

- Haide, haide, murmură apăsându-i pieptul. Sângele-i șiroia din rană și se aduna într-o băltoacă în jurul ei. Kate se împiedică și căzu în fund. Îi tremurau mâinile. Se uită împrejur și-l zări pe Mitch zăcând nemișcat în partea cealaltă a camerei.

Ryan opri cu un scrâșnet pe aleea din fața casei lui Kate. Zări mașina agentului de siguranță parcată peste drum. Peste volan se vedea căzut un trup, iar pe ferestre era împrăștiat ceva roșu. Când opri motorul, simți că inima i-o ia la trap.

Mașina lui Simone ajunse în același timp cu a lui.

- Rămâi aici, îi strigă prin ploaie când o văzu deschizând ușa.

Dincolo de vuietul vântului, se auzi ecoul unui foc de armă.

Alergă prin curtea din față și deschise ușa împingând-o cu umărul.

- Katie!

Simone îl urmă îndeaproape pe holul întunecat. Ryan rămase cu privirea pironită asupra lui Kate, care stătea pe podeaua din bucătărie. Halatul de baie îi era plin de sânge.

Ryan simți că i se urcă inima în gât. Se aruncă în genunchi, căutând cu disperare rana.

- Unde ești rănită?

- Nu e de la mine, îngăimă cu glasul înăbușit. Nu este sângele meu.

- Ești sigură? E atât de mult.

- Nu. Sunt bine. O, Doamne, Ryan. Mitch.

Ryan își luă privirea de la ea și-l văzu pe Mitch zăcând pe podea, nemișcat. Îi curgea sânge de la cap. Simone era lângă el și încerca să-l trezească.

- Rahat!

Ryan se ridică iute, trecu în grabă pe lângă dulapul din mijlocul bucătăriei și începu să deschidă sertarele. Simți că i se întoarce stomacul pe dos când dădu peste cadavrul lui Hannah. Sângele îi curgea în neștire din rana de la piept. Ochiul ei lipsiți de viață erau fixați spre tavan.

Bâjbâi după prosoape în sertarele dulapului. Luă un braț plin și se grăbi înapoi la Kate și la Simone.

- Apasă unde sângerează.

- Mitch? Mă auzi? Kate se aplecă asupra fratelui ei, în vreme ce Ryan sună la poliție de pe telefonul lui mobil.

- Mitch? rosti panicată Simone. Rămâi cu noi. La dracu', dacă deschizi ochii, o să cumpăr lenjeria aia din piele pe care o vrei tu.

Ryan se strădui să discute coerent cu operatoarea de la poliție. Afară, urlau sirenele, dar el nu se putea concentra decât asupra prosoapelor din mâna lui Kate, îmbibate cu sângele lui Mitch.

Cu două minute mai înainte se ruga să nu fie ea rănită. Acum grijile lui se îndreptau către Mitch.

capitolul 23

Kate împinse ușa salonului de spital și începu să zâmbească în clipa când intră și auzi discuția care se purta înăuntru.

- Vrei să încetezi să mă mai bați la cap, se împotrivi Mitch, lovind-o pe Simone peste mână în timp ce încerca să-i aranjeze păturile din jurul lui. Nu am patru ani.

- Îți jur că ești cel mai groaznic pacient care a existat vreodată. Nu știu cum de te suportă asistentele.

Îi aruncă o privire enervată. Kate intră în încăpere. Soarele după-amiezii pătrundea pieziș prin fereastră.

- Morocănos?

- O adevărată pacoste, mormăi Simone.

- Și tu ești o adevărată dulceață, draga mea, murmură Mitch.

Râzând, Kate înaintă spre pat și-i strânse degetele mari de la picioare de sub pătură. O lovitură la cap are darul de a face asta oricui. Crede-mă, o știu prea bine.

După două zile, Mitch începea să-și revină încetisor. Avea capul încă bandajat și-și pierduse câteva bucle atunci când îi răsuseră o parte a capului ca să-i coasă cele cincisprezece copci de care avusese nevoie, dar treptat își revenea la felul lui sarcastic de a fi.

- Am nevoie de o cafea.

Simone își lăsă mâinile pe lângă corp și se îndreptă spre ușă.

- Dacă tot ieși, de ce nu mergi să-ți cumperi și lenjeria aia din piele? îi strigă Mitch. Când Simone se întoarse și-i aruncă o privire șocată, el continuă: Da, frumoasă, m-ai auzit bine. Și sunt al dracu' de sigur că n-o să uit de promisiunea aia.

Simone pufni și părăsi încăperea. După ce plecă ea, Kate surâse către fratele ei.

- Apropo, felicitări.

- Pentru ce?

Se întinse, o apucă de mână și se dădu la o parte, ca să se poată așeza și ea pe pat lângă el.

- Că ți-ai găsit pinguinul. Julia mi-a povestit despre cartea pe care a citit-o.

Mitch își dădu ochii peste cap.

- Nu mă însor cu ea, ce dracu'! Doar ieșim împreună. În clipa asta, doar atâta o pot convinge să facem.

- Știu. Kate îi dădu o șuviță la o parte de pe față. Ar trebui totuși să te porți frumos cu ea. A fost chiar îngrijorată. Păreai mort acolo la mine în bucătărie. Cred că a retrăit moartea lui Steve.

- Rahat! Mitch închise ochii. Nu m-am gândit la una ca asta.

- Sunt sigură că nu te-ai gândit. La urma urmelor, ești bărbat.

- Și toți bărbații sunt niște insensibili, așa-i?

- Păi...

- Hai să nu începem cu asta, deșteapto. Mitch deveni serios. Tu ce mai faci?

Kate trase adânc aer în piept. În ciuda presei care o vâna de la începutul poveștii asteia și a suferinței care o măcina de fiecare dată când se gândea la Ryan, supraviețuia. Oarecum.

- Sunt bine. Afișă un zâmbet superficial. Mitch, o să mă bucur când se vor liniști apele. Eu...

- Dacă te gândești să-mi mulțumești, te dau afară de aici.

De data asta, Kate zâmbi cu adevărat.

- Nici nu aș visa așa ceva.

- Bun. Bărbatul se încruntă. Pentru că imaginea mea e grav afectată. Am fost bătut de o fată. Din nou.

- De o nebună. E o diferență. Și nu ai fost singurul.

Privirea lui Mitch se mai îmbună.

- Cum se simte celălalt tip.

Se referea la agentul de securitate pe care-l pusese Ryan să stea în fața casei ei. Cel despre care Kate nici măcar nu știuse. Cel pe care Hannah îl împușcase în piept înainte să pornească după Mitch.

- Va supraviețui. Paramedicii au ajuns la timp.

- Slavă cerului! murmură Mitch. O strânse de mână. Ai vorbit cu Ryan?

Kate încercă să-și reprime lacrimile care-i inundau ochii și înghiți din greu ca să n-o podidească iarăși plânsul.

- Nu.

- Kate...

- Mitch, nu începe. Acum ai alte lucruri la care să te gândești.

Ușa se deschise, iar amândoi îl văzură pe Ryan vârându-și capul.

Surâsul lui o făcu pe Kate să simtă fluturi în stomac.

- Salut. A plecat domnișoara asistentă Nod-în-Papură?

- Tocmai ai ratat-o.

- Bun. Ryan scoase o pungă de la spate și intră în rezervă. M-ar da garantat în șuturi afară de aici. Scoase o sticlă mică de bere din pungă și i-o dădu lui Mitch.

- O, iubire. Mitch se întinse după sticlă. Dacă aș fi gay, m-aș însura cu tine.

- Îmi pare rău să-ți spun, prietene, dar nu ești deloc genul meu.

Kate simți că-i sare inima din piept când Ryan se uită spre ea. Părul lui blond era ușor răvășit, iar blugii spălăciți îi atârnau lejer pe șolduri. Tricoul alb îi accentua bronzul.

Și-ar fi dorit brațele acelea puternice în jurul ei, cum fuseseră înainte să se întâmple toate acestea. Pentru prima oară, își dorea să nu-și mai aducă aminte de viața asta mizerabilă.

Simone deschise ușa. Se opri la jumătatea drumului, ținând în mână un pahar de carton din care ieșeau aburi.

- Ce dracu' e aia?

Înainte să se întoarcă, Ryan se strâmbă ca și cum ar fi vrut să zică „O, rahat“.

- Un medicament, răspuse Mitch, luând o înghițitură mare.

Simone înaintă spre pat și-și puse cafeaua pe măsua de lângă ea.

- Nu ai voie când tei calmante.

Se întinse după sticlă. Mitch o ținu astfel încât să nu poată ajunge la ea. Simone se aplecă peste el încercând să-i ia berea. Mitch i-o pasă lui Ryan, își încolăci brațele în jurul lui Simone și o trase peste el.

- Ce faci? Dă-mi drumul. O să te rănești.

Mitch o strânse și mai tare.

- Au, iubito, tu ești singura căreia îi pasă de mine.

Simone se luptă să scape.

- Vorbesc serios.

- Și eu. Glasul lui se domoli. Te iubesc, Simone.

Femeia îl privi visătoare.

- O, Mitch.

Kate se dădu jos din pat zâmbind pentru prima dată în ultimele zile. Din tot coșmarul ăsta, măcar ieșise și ceva bun.

- Cred că asta înseamnă că eu trebuie să plec. O să vin mai târziu, Mitch.

- Îmi dau drumul acasă, mormăi el cu buzele lipite de ale lui Simone.

- La mine acasă, sublinie Simone printre sărutări.

- A, iubito, adăugă Mitch, asta e cea mai bună ofertă pe care am primit-o vreodată.

Ryan puse sticla pe măsua retractabilă și-și trecu o mână prin păr.

- Cred că plec și eu.

- Gata cu berea, Ryan, îi ordonă Simone, cu gura lipită de a lui Mitch.

- Bine. Da. O să țin minte. Ne mai vedem.

Kate ieși pe culoar. Își simțea nervii vibrând când Ryan veni după ea. Din ziua aceea când stătuseră pe terasa lui Simone, acum era prima oară când rămăneau singuri.

Ușa se închise cu zgomot în urma lui.

- Trebuie să pleci?

Inima i se strânse când se uită în ochii lui de safir. Ar fi așa ușor să se afunde în brațele lui, să uite tot ce se întâmplase. Dar știa că asta n-avea să-i fie de folos.

- Da. Am o mie de chestii de făcut astăzi.

- Copiii sunt cu părinții mei. Ce treburi așa importante te așteaptă?

Kate îi simți nevoia din glas. Și, la dracu', asta o făcea să-l dorească și mai tare.

- Să împachetez. Ryan, plec.

- Ce? Unde pleci?

- La Washington. Doar pentru câteva săptămâni, adăugă când îi zări panica din privire. Muntele St. Helens se trezește la viață. Cei de la ziar vor să fac un articol despre asta. Am vorbit cu Tom să-mi dea ceva de lucru. Eu... am nevoie să stau departe o vreme.

Rămase tăcut atât de mult timp, încât ea ajunsese să se întrebe dacă o auzise. Însă el zise:

- Când pleci?

- Măine-seară. Am vorbit cu părinții mei să mai stea până mă întorc. Vor fi încântați să aibă grijă de Reed. Nu am știut dacă tu ai...

- E fiul meu. Vreau să stea cu mine.

Bineînțeles că voia. Fusese o prostie din partea ei să creadă altceva. În ciuda a tot ce se întâmplase între ei, se atașase foarte tare de Reed.

- Știu. Dar tu mergi la muncă. Și nu am vrut să-ți creez probleme.

- Katie. Glasul lui deveni mai blând. Tu nu îmi poți crea niciodată probleme.

O, Doamne. Dacă mai continua mult să se uite la ea cu ochii aia plini de emoție, nu avea să mai plece de aici. Înghiți cu dificultate.

- Ți se pare o idee bună să stea cu el în timpul zilei cât ești tu la muncă?

- Bineînțeles. Nu trebuie să mă întreb asta.

Kate simți o durere surdă în piept. Avea să-i fie imposibil. Urma s-o ucidă împărțitul copiilor și faptul că o să-l vadă în weekend, când trebuiau să facă schimb, știind că, dacă nu ar fi așa încăpățânată, ar putea avea exact ce își dorea.

Dar încă o durea. Suferea din cauza minciunilor. Din pricina faptului că nu avusese suficientă încredere în ea cât să fie sincer. Se săturase de minciuni și de secretele care-i controlaseră viața atât de mult timp.

Înăuntrul ei, se temea că avea să se întrebe mereu dacă îi spunea adevărul.

- Bine. Între ei se lasă tăcerea. Când nu mai putu suporta, Kate zise: Trebuie să termin de făcut bagajele. O s-o anunț pe Julia când o să mă văd cu ea în după-amiaza asta.

Se întoarse spre lift.

Ryan îi puse mâna pe braț și o opri. Kate simți cum pielea i se încinse, flacăra împrăștiindu-se și înăuntrul ei.

- Așteaptă. Trebuie să vorbim despre noi.

Fu năpădită de o mulțime de emoții cu care nu voia să se confrunte acum. Încercă să vorbească fără să-i tremure vocea.

- Știu, Ryan. Dar acum nu pot. Am nevoie de timp pentru a pune totul cap la cap. Lucrurile s-au întâmplat prea repede între noi. Nu știu sigur ce-mi doresc.

- Cât crezi că îți va lua să te lămurești?

- Nu știu. Nu... nu mă aștept să stai după mine.

- Ah, iubito. Te-aș aștepta o veșnicie.

Kate închise ochii ca să nu plângă. Ryan știa exact ce trebuia să-i spună ca s-o facă să-i sară inima din piept.

Se eliberă din strânsoarea lui și se urcă în lift. Când se întoarse, el încă o privea, cu mâinile cufundate adânc în buzunare, cu fața frumoasă schimonosită de durere.

În timp ce se închideau ușile, Kate simți că privirea aia avea s-o urmărească pentru tot restul vieții.

*

Kate înainta de-a lungul terminalului înșesat de lume și privea spre biletul de îmbarcare.

Se uită la ceas. Mai era aproape o oră până când avionul către Portland avea să decoleze. Nu voia să stea la poarta de îmbarcare atât de mult. Oftând, se îndreptă spre un chioșc de la capătul coridorului și-și luă o cafea cu lapte.

Se așeză pe un scaun, sorbi din cafea și-și spuse că făcuse ceea ce trebuia.

Dacă avea noroc, câteva săptămâni petrecute departe aveau s-o ajute să-și limpezească mintea și să-i dea altceva la care să se gândească în afară de nebunia în care se transformase viața ei.

Și poate că, între timp, reușea să-și facă o idee și despre cum anume să procedeze în legătură cu Ryan.

Ascultă conversațiile șoptite din jurul ei. Un cuplu fermecător se plimbă braț la braț spre chioșcul de cafea. Bărbatul zâmbi, dădu părul blond al femeii la o parte și-i sărută urechea. Femeia se sprijini de pieptul lui și surâse. Strălucirea aurie a inelelor de pe degetele lor sugera că erau proaspăt căsătoriți.

O fetiță cu părul negru, cam de aceeași vârstă cu Julia, alergă spre ei. Când își trecu un braț în jurul copilei, un zâmbet cald îi lumină fața bărbatului, iar soția lui plăti băuturile.

Kate închise ochii. Ar putea avea și ea toate acestea. Dacă își dorea cu adevărat, ar putea avea asta și chiar mult mai mult.

„Te-aș aștepta o veșnicie.“

Simți că i se umplu ochii de lacrimi. Îl iubea pe Ryan. Nu asta era problema. În clipa de față, nici măcar nu punea la îndoială ce simțea pentru el. Nu se putea împotrivi acelor sentimente, la fel cum nici el nu putea. Dar era oare de-ajuns? Avea să poată uita restul? Minciunile? Suferința? Putea să mai aibă încredere în el?

Cuplul de la chioșcul de cafea se așeză la o masă vizavi de ea.

- Cât o să fii plecat? întrebă copila, sorbindu-și băutura cu paiul.

Vocea profundă a bărbatului o făcu pe Kate să privească într-o parte.

- Destul de mult ca mama ta să-și dea seama că nu poate trăi fără mine.

Ridică mâna femeii și-i sărută degetele. Blonda îi mângâie fața aspră.

- Asta știu deja.

Bărbatul surâse.

- Ți-a luat destul de mult să-ți dai seama de asta. M-ai făcut să te aștept o veșnicie.

O roșcată se apropie și se așază pe scaunul liber de la masa lor. Kate o văzuse cu copila înainte ca aceasta să alerge la părinții ei.

- Bine că sunteți amândoi atât de iertători. Ați lăsat toată porcăria aia să vă stea prea mult timp în cale. Ați lăsat totul deoparte. Vă jur, uneori cuvintele pot cauza mai multe probleme decât ar trebui.

„Toată porcăria aia.“ Kate înghiți în sec. Asta făcea ea? Își lăsa viața condusă de chestii ne semnificative? Lăsa ceea ce-i spusese sau nu-i spusese Ryan să intervină peste ceea ce simțea în adâncul ei? Dacă și-ar lăsa inima să ia deciziile, atunci nu ar mai sta aici întrebându-se ce dracu' ar trebui să facă în continuare.

Ryan o iubea. Orice i-ar fi ascuns, o făcuse ca s-o știe în siguranță. Era conștientă de asta. Chiar dacă nu-i plăcea, știa că el făcuse totul cu gândul la ea.

Mușchii pieptului i se încordară. Brusc, o veșnicie i se păru mult prea mult. Tot timpul asta căutase un trecut pe care îl crezuse salvator, când, de fapt, ar fi trebuit să aibă încredere în instinct. Iubirea uitată înăuntrul ei era singura care avea puterea să-i arate care era adevărul. Nimic altceva nu mai conta. Nu cu adevărat.

Se ridică dintr-odată. Cafeaua cu lapte se împrăstie pe masă.

Blonda de la cealaltă masă se aplecă peste scaunele dintre ele și așază un teanc de șervețele peste cafeaua vărsată.

- Uite, dă-mi voie să te ajut.

- Mulțumesc. Kate șterse masa. Nu mi-am dat seama.

- Se mai întâmplă. Când Kate privi în sus, în ochii de un albastru pal ai femeii se citi îngrijorarea. Hei, ești bine?

- Nu. Da. Se întinse rapid după geantă, neștiind dacă să râdă sau să plângă. Trebuie să plec. Ai o familie frumoasă.

Blonda zâmbi.

- Mersi.

- Nu, eu îți mulțumesc.

- Pentru ce?

- Pentru că mi-ai amintit ce contează cu adevărat.

Ryan se trase de gulerul smochingului și se așază la masa din sala aglomerată de bal. Bărbați și femei în haine elegante dansau pe ring. Formația reda notele unei vechi melodii de jazz, în vreme ce lumina se revărsa din candelabru masiv de deasupra.

Nu-și dorea să se afle aici. Ultimul lucru de care avea nevoie în seara asta era să fie înconjurat de o grămadă de oameni de care nu avea nici un chef. Tot ce-și dorea era să fie acasă cu copiii și poate să-și înecă amarul într-o sticlă de whisky după ce ei urmau să se culce.

Nici măcar nu-și putea aminti pentru ce naiba era organizat evenimentul ăsta de caritate. Pentru cei fără adăpost? Pentru școlile de stat? Pentru fotomodelele aflate la ananghie sau pentru chirurgia plastică? Prea puțin îi păsa. Dacă nu și-ar fi confirmat deja prezența, ar fi inventat o scuză ca să scape de asta. Și nu-i convenea deloc că urmase sătul noului PR care-i spusese că apariția lui aici în seara asta contribuia la imaginea pozitivă a companiei sale.

Ultimul lucru de care-i păsa acum era compania lui. Nu ar fi trebuit să-l asculte.

- Vor scoate o mulțime de bani în seara asta.

- Poftim? Vocea femeii din stânga îi distrase atenția de la gândurile lui. Avea probabil în jur de optzeci de ani, părul alb ca zăpada și purta o rochie argintie

cu mâneci lungi, brodată cu perle, iar pe deget avea cea mai mare piatră prețioasă pe care o văzuse el vreodată. Își aminti vag că era rudă cu o persoană importantă din conducerea statului. Cum dracu' de ajunsese să stea la masa asta era dincolo de puterea lui de înțelegere.

Ar fi trebuit să-și aducă o parteneră. Așa măcar n-ar mai fi fost nevoit nici măcar să se gândească să asculte vocea monotonă a bătrânei. Problema era că acum nu-i stătea deloc gândul la întâlniri. Nici nu credea că avea să mai fie vreodată în stare de asta. Nu-și dorea decât o singură femeie, iar ea era într-un avion, probabil deja la jumătatea drumului spre Portland.

- Bineînțeles, Autoritatea Tinerilor Inițiați, continuă bătrâna. Nu-mi vine să cred câtă lume îi susține. Este minunat, nu crezi?

Autoritatea Tinerilor Inițiați. Corect. Asta era.

- Da. Se prefăcu interesat de conversație. Vor face o groază de bani.

Abia dacă era atent la ea în vreme ce se gândea cât timp trebuia să stea până să se strecoare afară și să plece.

- Groaznică veste legată de chestia aia oribilă în care ai fost implicat, continuă bătrâna de lângă el. Am auzit că soția ta a plecat.

Ryan o fulgeră cu privirea.

- Ce?

Femeia își flutură mâna.

- O, dragule. În orașul ăsta, nimeni nu poate păstra un secret. Fiica mea tocmai a trecut printr-un divorț. E cam de vârsta ta. Ar trebui să-ți dau numărul ei.

Bingo. Până aici. Ryan se ridică de pe scaun și-i zâmbi politicos.

- Vă rog să mă scuzați.

Își făcu loc prin înghesuiala de pe ringul de dans. Se temea că avea să facă implozie dacă nu reușea să iasă suficient de repede. Ajuns în colțul încăperii, simți că era atât de aproape de libertate. Fu oprit de mult prea multe ori de cunoștințe din lumea afacerilor. Fiecare dintre aceștia reuși să-l calce pe nervii și așa solicitați.

Încheie politicos ultima conversație și se îndreptă spre ușă, dar fu oprit de o voce familiară.

- *Mon cher*, ce mă bucur să te văd.

„O, rahat. Monique.“

Se holbă la chipul ei perfect, înconjurat de clăia aia de păr roșcat, dar nu reuși nici în ruptul capului să-și dea seama ce naiba văzuse la ea.

- Habar n-am avut că o să fii aici.

- Agentul meu m-a atras în asta, dacă tot eram în oraș. Publicitatea nu strică.

Părea logic. În mod evident, nu se afla aici pentru că îi păsa de tineretul inițiat.

- Arăți bine, *mon cher*. Veni mai aproape de el. Mi-a părut rău să aud despre problemele prin care ai trecut de curând.

- Da, sunt convins de asta.

Femeia zâmbi seducător, fluturându-și genele lungi.

- Nu mi-ai povestit niciodată despre soția ta.

- Păi, n-am ajuns niciodată să discutăm ceva serios, nu-i așa?

Monique se apropie și mai mult, își strecură brațul pe sub al lui și se aplecă foarte aproape de urechea lui.

- De ce nu mergem noi doi într-un loc liniștit, ca să-mi povestești toate detaliile sordide? Mă pricep foarte bine să ascult.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să rămână singur cu ea. Își trase mâna de sub brațul ei.

- Nu ai partener?

Ce întrebare prostască. Bineînțeles că avea.

Femeia își flutură mâna.

- O, e pe undeva pe-aici. E un tip foarte plictisitor. Aș prefera să stau cu tine și să mă pui la curent cu nou-tățile, *mon cher*. Mi-ai rămas dator.

„Asta n-o să se-ntâmpale.“

- Știi, oricât de tentant mi se pare, cred că va trebui să te refuz. Ryan privi spre ușă, calculând distanța pe care o avea de parcurs până când o să fie liber. Simți că se sufocă în clipa când o văzu pe Katie intrând în încăpere.

Era îmbrăcată în blugi și cu un tricou portocaliu, purta pantofi comozi, iar pe un umăr îi atârna o geacă de piele. Buclele ei castanii îi cădeau rebele în jurul feței. Era îmbujorată, ca și cum ar fi alergat. Și, așa cum stătea acolo, înconjurată de femei îmbrăcate în rochii de zeci de mii de dolari și cu tot felul de bijuterii, era cea mai frumoasă ființă pe care-o văzuse vreodată.

Dar ar fi trebuit să se afle într-un avion. Mirarea se transformă în îngrijorare. Se îndreptă spre ea, auzind-o ca prin ceață pe Monique strigându-l. Când Katie îl zări, începu să-și facă loc prin mulțime, mergând în linie dreaptă spre el.

- Ce este? o întrebă când ajunse lângă ea. Ce s-a întâmplat?

- Nimic, răspuse ea. Totul. Vreau să spun...

Era agitată. Ea nu era niciodată agitată. Deveni și mai îngrijorat.

- Katie...

Femeia dădu cu privirea de mâna lui stângă. Oftă și-și trecu degetele peste ale lui, atingându-i verigheta.

- Încă mai porți asta.

- O port întotdeauna.

- Ești un idiot, Ryan Harrison. Aveai de gând să stai aici și să aștepti să mă hotărâsc eu, nu-i așa?

- Ți-am spus că așa voi face.

- Nu te merit.

În sufletul lui răsări speranța.

- Vrei să spui că mă vrei?

Femeia își întrepătrunse degetele cu ale lui.

- M-am luptat din răpuzeri cu ceea ce sunt și cu ceea ce vreau, pentru că nu-mi amintesc viața de dinainte. În seara asta, în timp ce stăteam în aeroport, mi-am dat seama că tu și copiii sunteți viața mea. Am lăsat prea multe nimicuri să ne stea în cale. Nu vreau să mai fac asta.

Îi voia alături de ea. Ryan închise ochii, simțind cum i se umple inima de bucurie.

- Ar fi bine să fii sigură, pentru că nu mai suport să te mai pierd o dată. De două ori într-o viață e prea mult. Dacă mă vrei, va trebui să fie pentru totdeauna.

- Ryan, uită-te la mine. Atingerea degetelor ei catifelate pe bărbie îl făcu să-și deschidă ochii. Încă sunt supărată că m-ai mințit. Dar înțeleg de ce ai făcut-o. Știu că ai procedat așa pentru că mă iubești și pentru că încerci să te asiguri că o să fiu în siguranță. Dar, pe lângă dragostea ta, am nevoie și de încrederea ta. Am nevoie să știu că, atunci când vom avea probleme, o să fii mereu alături de mine. Vreau să știu că pot conta pe tine.

- O să fiu. Poți.

- Și am nevoie să știu că, în sufletul tău, orice ar fi, crezi că și eu voi fi alături de tine. Căsnicia e un parteneriat care nu funcționează fără încredere.

Vorbea despre căsnicie. Avea senzația că inima își triplase mărimea în pieptul lui.

- Katie...

Ea veni mai aproape. Atât de aproape, încât îi putea simți căldura trupului, îi putea mirosi aroma de liliac a pielii, îi putea vedea lacrimile strălucindu-i în ochi.

- Îți spun eu ce vreau. Vreau să mă săruți așa cum ai făcut-o la mine acasă, să faci dragoste cu mine așa cum ai făcut la tine acasă. Vreau să mă trezesc în fiecare dimineață alături de tine și vreau ca în fiecare noapte să mă întind în pat alături de tine. Vreau să îi avem lângă noi pe copiii noștri și să ne trăim viața împreună. Vreau toate astea, dar, mai ales, te vreau pe tine.

Ryan nu mai putea să respire. Îl voia pe el. Îl voia cu adevărat. Chiar și după ce el o dăduse așa rău în bară.

Degetul ei mare îi mângâie buza de jos, iar asta îi transmise scânteii de căldură în străfundul sufletului.

- Te iubesc, Ryan Harrison. Te-am iubit dintotdeauna. Doar că am fost prea încăpățânată să-mi dau seama că asta e singurul lucru care contează.

Ryan îi cuprinse față în mâini și-i șterse o lacrimă care-i alunecase printre gene.

- De ce naiba ți-a luat așa mult să-ți dai seama de asta?

Kate surâse în timp ce el o sărută, în timp ce brațele ei se încolăciră în jurul lui și-l strânseseră atât de tare, încât reușiră să-i topească, până la urmă, toată gheața pe care o adunase înăuntrul lui.

- Am o rană la cap, mai știi? Îmi ia mai mult să-mi dau seama cum stau lucrurile.

- A, deci de asta? Își simți sufletul ușurat și plin de bucurie, iar asta se împleti cu sunetul muzicii care răsună din sala de bal și-l umplu de fericire. Și eu care credeam că îți place doar să mă vezi suferind.

- Numai în dormitor. Și doar atunci când suferința asta ne aduce plăcere amândurora. Apropo... Zâmbi lipită de umărul lui. De fapt, aș cam vrea un pic de plăcere dintr-asta chiar acum. Dacă nu cumva nu te deranjează să pleci mai devreme de la petrecerea asta, vreau să spun.

Tot trupul lui se încordă la auzul insinuărilor erotice ale vorbelor ei. Abia aștepta să ajungă acasă, s-o dezbrace și s-o întindă pe patul lui. Pe patul lor.

Se dădu în spate, și orice urmă de amuzament îi dispăru de pe chip în clipa când se uită în jos spre femeia pe care o iubise, pe care o pierduse și pe care nu avea să mai fie atât de prost încât s-o lase din nou să plece. Era conștient de strălucirea blițului unui aparat de fotografiat undeva în apropiere, dar, pentru prima dată, puțin îi păsa de asta.

- Îmi pare rău. Îmi pare atât de rău că nu am fost sincer cu tine. Pentru că nu am avut încredere în ceea ce se întâmpla între noi. Mi-a fost atât de teamă c-o să te pierd din nou, încât am făcut exact ceea ce încercam să preîntâmpin. Te-am alungat din brațele mele. Asta nu se va mai întâmpla niciodată. Îți promit. Între noi nu vor mai exista secrete.

- Fără secrete, aprobă ea. Decât dacă este Crăciunul. Sau ziua mea. Sau aniversarea noastră. Dacă stau să mă gândesc, azi..., ochii ei sclipiră ca ai unui drăcușor, azi ar fi o zi aniversară numai bună de amintit pe viitor. Ziua în care ne-am regăsit în sfârșit drumul unul spre celălalt.

Îi ardea de glume. Ryan își simțea inima de parcă ar fi prins aripi. De parcă era gata să-și ia zborul din piept. Annie a lui... Katie a lui... era singura ființă din lume care știa exact ce îi trebuia.

- Te iubesc, îi șopti el. Nespus de mult. Mult mai mult decât te-am iubit înainte. Te rog să nu mă mai părăsești niciodată.

Expresia de pe fața ei se împlânzi. Și dragostea... o dragoste de care el nu se așteptase să se mai bucure vreodată... îi luminează abisul ochilor verzi în lumina scânteietoare a candelabrului.

- Niciodată, Ryan. Absolut niciodată.

Află mai mult pe:

 www.lirabooks.ro

ISBN 978 606 686 525-8

9 786066 865258